

EMILY HENRY

goodreads YILIN EN İYİ AŞK ROMANI KAZANANI

BURADA MUTLUYUM

©psilon®

**NEW YORK TIMES ÇOKSATANLAR LİSTESİNİN
ROMANTİK KRALİÇESİ EMILY HENRY'DEN, AYRILIĞIN
SONRASINDA GELEN SESSİZLİĞE KULAK VERMEYE
CESARET EDENLER İÇİN DOKUNAKLI BİR HİKÂYE.**

Harriet ve Wyn, üniversitede tanıştıkları günden beri kusursuz bir çiftti; tuzla karabiber gibi, şekerle çay gibi ayrılmaz bir ikiliydi. Ta ki bir gün öyle olmayana dek.

Altı ay önce ayrılmışlardı ama bunu en yakın arkadaşlarına hâlâ söylememişlerdi.

İşte bu yüzden, arkadaşlarıyla beraber çıktıkları geleneksel yaz tatilinde yeniden bir araya gelmek ve aynı odayı paylaşmak zorunda kalırlar. Hayatın keşmekeşinden uzaklaştıkları, peynirin, şarabın ve denizin tadına vardıkları, unutulmaz anılarla dolu o sahil evinde son bir hafta...

Harriet ve Wyn, birbirlerine duydukları özlemi görmezden gelerek büyük bir yalanın içine girerler ve arkadaşlarını kırmamak için rol yapmaya karar verirler. Harriet, tartışmaktan kaçınan hırslı cerrahi asistanı olmaya devam edecek; Wyn ise çatlaklarını gizleyen, sakın adam rolünü sürdürecektir. Ne kadar kusursuz bir plan, değil mi? Tabii her şeye güneş kremine bulanmış bir güneş gözlüğünün ardından bakıyorsanız...

Yıllarca âşık olduğunuz birine, sizi en iyi tanıyanların önünde hâlâ âşıkmiş gibi davranmak ne kadar zor olabilir ki?

KDV'den
muafıtı.

Burada Mutluyum

Orijinal Adı: *Happy Place*

Emily Henry

Çeviri: Berke Kılıç

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Son Okuma: Gülçin Kaya

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

Kapak Uyarlama: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ekim 2025

ISBN: 978-625-414-726-5

© Emily Henry, 2023

Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Epsilon Baskı Çözümleri Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Gürsel Mah., İcabet Sok., No:3, 34400

Kağıthane/İstanbul

Sertifika No: 80940

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

EMILY HENRY

BURADA MUTLUYUM

Düzenleme

Ny.ozlem

Çeviri:

Berke Kılıç

©psilon'

Ninova

Ben olmayı güvenli kılan ve
“Neden olmasın?” sorusuna düzenli olarak
“Çünkü istemiyorum,” yanıtını veren Noosha’ya.
Seni seviyorum, her zaman.

BURADA MUTLUYUM KNOTT'S HARBOR, MAINE

Budak desenli çamdan parkeleri ve her daim açık pencereleleriyle kayalık kıyı şeridinde bir yazlık ev. Yaprak dökmeyen ağaçların ve tuzlu suyun kokusu esintiyile beraber geliyor ve beyaz keten perdeler tembel bir dans eşliğinde havalanıyordu. Ellerimizde dumanı tüten kahvelerle döşeme taşlı verandaya çıktığımızda kahve makinesinin fokurtusunu duyduk ve ilk kez soğuk okyanus havasını ciğerlerimize doldurduk.

Arkadaşlarım; fidan boylu, bal rengi saçlı Sabrina ve küçük, gümüş septum piercing'i ve uçları boyalı Afrika örgüleriyle üflesen uçacak Cleo. Mattingly Koleji'nin ilk yılından beri yeryüzünde en sevdiğim iki insandı.

Vermont'taki eski moda bir yurt komitesi üçümüzü eşleştirmeden önce birbirimizi tanımıyor olmamızı hâlâ aklım hayalim almıyordu. Hayatımdaki en önemli arkadaşlıklar yabancıların ve şansın karar vermesiyle kurulmuştu. Eskiden birlikte yaşamamızın sebebinin devletin fonladığı deneyler olduğu konusunda şakalaşırdık. Tabii kâğıt üzerinde hiç mantıklı değildi.

Sabrina, gardırobu Audrey Hepburn tarzı kıyafetler ve kitaplığı Stephen King'lerle dolu bir Manhattan vârisi olarak doğmuş ve büyümüştü. Cleo ise yarı ünlü bir müzik yapımcısıyla epeyce ünlü bir deneme yazarının ressam kızıydı. New Orleans'da büyümüş ve Mattingly'ye boya lekeleriyle dolu tulumu ve eski Doc Martens botlarıyla gelmişti.

Bense Güney Indianalı bir öğretmenle diş hekimi resepsiyonistinin kızıydım ve Mattlingly'ye, küçük, prestijli sosyal bilimler fakültesi bana en iyi mali yardımı yaptığı için girmiştim, zira sonraki on yılını okulda geçirecek bir tıp öğrencisi adayı için önemli bir kriterdi.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin sonunda Sabrina hepimizi dizüstü bilgisayarında *Fırlama Kızlar* izlemek ve dengeli bir patlamış mısır ve solucan jelibon karışımı yemek üzere yatağına toplamıştı. Haftanın sonuna geldiğimizdeyse aramızdaki ilk şakadan ilham alan özel tişörtler tasarlamıştı.

Sabrina'nın kinde *Araba Süremeyen Bakire* yazıyordu.
Benim kinde *Araba SÜREBİLEN Bakire*.

Cleo'nunkindeyse *Bakire Değil Ama Harika Araba Sü-rer* yazıyordu. Sadece yurdun içindeyken de olsa tişörtleri sürekli giyiyorduk. Beyaz kaplamalı binadaki küf kokulu odamızı seviyordum. İkisiyle beraber kampüsün etrafındaki tarlalarda ve ormanda dolaşmayı, pencerelerimiz açık ödevlerimizi yapabildiğimiz sonbaharın o ilk gününü, akça ağaç şurubuyla baharatlı çay veya kafeinsiz kahve içmeyi ve dallardan kıvrım kıvrım dökülen yaprakları koklamayı seviyordum. Cleo'nun final figür çizimi projesi için yaptığı Sabrina'yla benim nü resmimizi seviyordum; Cleo derse giderken gördüğümüz son şey olsun diye onu kapının üzerine asmıştı, etrafına da partilerde, pikniklerde, kasabadaki kahvecilerde çekindiğimiz Polaroid fotoğrafları yapıştırmıştık.

Örgülerini neon yeşil saç lastiğiyle topladığında ve kıyafetleri terebentin koktuğunda Cleo'nun kendini işe kaptırdığını anlamayı seviyordum. Sabrina'nın inanılmaz korkunç bir şey okuduğunda gülerken başını geriye yatırmasını ve Grace Kelly tarzı makosenlerini yatağın ucuna vurmasını seviyordum. Biyoloji kitaplarımı dikkatle oku-

mayı, *her şey* önemli geldiği için ilerledikçe fosforlu kalemimin bitmesini, ödevin içinden çıkamadığımda odayı köşe bucak temizlemeyi seviyordum.

En nihayetinde sessizlik bozulurdu, biz de Cleo'nun müstakbel kız arkadaşıyla mesajlarını kıkırdayarak okur ya da Sabrina'nın açtığı kanlı korku filminden parmaklarımızın arkasında saklanırken basbayağı ciyaktıydık. Çok *gürültücüydük*. Daha önce hiç o kadar gürültücü olmamıştım. Ancak ablam eve şüpheli yeni bir piercing'le ya da yeni bir sevgiliyle ya da ikisiyle birden döndüğünde bağırıp kopardı. Sonrasında her zaman derin bir sessizlik gelirdi, o yüzden bağırışları önlemek için elimden geleni yapmıştım çünkü sessizlikten *nefret eder*, her saniyesinden korkardım.

En yakın arkadaşlarım bana yeni bir sessizlik türünü, boşluğu doldurmak istemeyecek kadar birbirini tanımanın dinginliğini öğretmişlerdi. Bir de yeni bir gürültü türü öğrenmiştim: Yaşama sevinciyle dolup taşarken kutlama yapmanın gürültüsünü.

Daha mutlu olmayı, başka bir yeri bu kadar seveceğimi hayal dahi edemezdim.

Ta ki Sabrina bizi buraya, ailesinin Maine sahilindeki yazlık evine getirene kadar. Wyn'le tanışana kadar.

Düzenleme
Ny.ozlem

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

İçinde en çok mutlu olduğun yeri düşün, diye talimat verdi kulağımdaki soğuk ses.

Hayal et. Gözlerimin arkasına parlak maviler doldu.

Nasıl kokuyor? Islak taş, deniz tuzu, fritözde cızırdayan tereyağı ve dilimin ucundaki bir parça limon gibi.

Ne duyuyorsun? Kahkaha, suyun kayalıklara çarpma sesi, kumların ve taşların üzerinden çekilen gelgitin ıslığı.

Ne hissediyorsun? Güneş ışığını, her yerde. Sadece çıplak omuzlarımda ya da başımın tepesinde değil, içimde de. Tam olarak doğru yerden, tam olarak doğru insanlarla beraberken gelen o karşı konulmaz sıcaklığı.

İnişin ortasında uçak tekrar sarsıldı.

Tırnaklarım kolçaklara gömülürken çığlığımı bastırdım. Aslında uçaklarda gerilmezdim. Fakat özellikle *bu* havaalanına her seferinde hurda metal ve bantla yapılmış gibi görünen küçücük bir uçakla geliyordum.

Bana rehberlik eden meditasyon uygulamam rahatsız edici bir sessizliğe gömülünce kendi kendimi teşvik ettim: *En mutlu olduğun yeri düşün, Harriet.*

Güneşliğimi kaldırdım. Gökyüzünün büyük, muhteşem genişliği hayale yer bırakmadan kalbimi titretti. Kendimi sakinleştirmem gerektiğinde döndüğüm birçok yer, anı vardı ancak liste başı kesinlikle burasıydı. Psikosomatik olduğundan emin olsam da birdenbire *kokusunu aldım*. Dö-

nüp duran martıların yankılı çığlıklarını *duydum*, rüzgârın saçlarımı karıştırdığını *hissettim*. Buz gibi biranın, olgun yabanmersinlerinin tadını aldım.

Hayatımın en uzun yılının ardından sadece birkaç dakika sonra dünya üzerinde en sevdiğim insanlarla, dünya üzerindeki en sevdiğim yerde buluşacaktım.

Uçağın tekerlekleri piste gürültüyle değdi. Arkadaki yolcularından bazıları alkışlamaya başlarken ben, kaygı beni karahindiba tohumu misali savururken kablosuz kulaklıklarımı çıkardım. Ölüme meydan okuyan uçuşumuz boyunca horlayan yan koltuktaki kır saçlı yol arkadaşım gözlerini kırpıştırarak uyandı.

Kıvrık, beyaz kaşlarının altından bana bakarken homurdandı. “İstakoz Festivali’ne mi geldin?”

“En yakın arkadaşlarımla her yıl gideriz,” dedim.

Adam başını salladı.

“Onları geçen yazdan beri görmedim,” diye ekledim.

Adam burun kıvırdı.

“Eskiden aynı okuldaydık ama şimdi farklı yerlerde yaşıyoruz, o yüzden programlarımızı birbirine uydurmak zor oluyor.”

Gözlerindeki umursamaz bakış, *Sana evet ya da hayır diye cevaplayabileceğin tek bir soru sordum*, der gibiydi.

Normalde kendimi müthiş bir yol arkadaşı olarak görürdüm. Tuvaleti kullanmak için yanımdaki insandan kalkmasını istemektense idrar yolu enfeksiyonu geçirmeyi yeğlerdim. Normalde omzumda uyuyakalıp göğsüme salyalarını akıtanları uyandırmazdım.

Yabancıların bebeklerini, gaz kaçıran terapi köpeklerini tutardım. Hayatlarını anlatmazlarsa can verecek orta yaşlı adamları memnun etmek için kulaklıklarımı çıkarır, yanımdaki bahar tatili sonrası okula dönen ergen biraz sararsa uçuş personelinden kâğıt torba isterdim.

Yani bu adamın arkadaşlarımla geçireceğim sihirli haftayı duymak için sabırsızlanmadığının son derece farkındaydım ancak o kadar heyecanlıydım ki kendimi zar zor tutuyordum. Acı verici derecede yavaş havaalanı otobüsü süreci başlarken adamın suratına Go-Go's'dan "*Vacation*"ı söylememek için altdudağımı ısırdım.

Küçük havaalanının bagaj bandından valizimi alıp tampon reklamındaki bir kadın gibi ön kapıdan çıktım: aşırı neşeliydim, çok güzeldim ve arkadaşlarla bowling oynamak veya tipik bir erkek arkadaş rolü için tutulmuş, dikkat çekmeyecek kadar yakışıklı adamın sırtına binmek gibi şeyleri içeren ancak onlarla sınırlı olmayan aşırı fiziksel aktivitelere hazır olacak kadar da rahattım.

Uzun lafın kisası *mutluydum*.

Getirisi az hastane vardiyalarında ve sık sık arkasından gelen uykusuz gecelerde beni yüreklendiren *bu* andı.

Sonraki hafta boyunca hayat, ferah beyaz şaraptan, kremalı ıstakoz sandviçlerden ve yanaklarımızdan yaşlar süzülene kadar arkadaşlarımla gülmekten ibaret olacaktı.

Otoparkta kısa bir korna sesi duyuldu. Daha gözümü açıp onu göremeden gülümsemeye başlamıştım.

"Oy Harriet, koca Harriet!" diye bağırdı Sabrina, babasının antika kiraz rengi Jaguar'ından sarkarken.

Her zamanki gibi kusursuz formdaki bronz teni ve klasik siyah kaprisiyle platinyum bir Jackie O'yu andırıyordu, gösterişli küt saçına sardığı nostaljik ipek eşarptan bahsetmiyorum bile. Bana tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibi başka zamandan alınmış çabasızcıca havalı genç bir yıldızı anımsatıyordu.

Bu etki, bağlamdan bağımsız hiç anlam ifade etmeyen bir *Aşk Her Yerde* göndermesi olan, berbat seri katil elya-

* Walt Whitman'ın "Oy Reis! Koca Reis" şiirine bir göndermedir. (ç.n.)

zısıyla NOEL KOROSU DE yazan kartonla sıçrayıp durduğunu görünce biraz hafifledi.

Güneşin aydınlattığı otoparkta koşturmaya koyuldum. Sabrina ciyaklayarak kartonu arabanın açık penceresinden içeri fırlattı, karton oradan camın kenarına çarptı ve Sabrina bana doğru koşarken yere düştü.

Şaşırtıcı derecede rahatsız bir şekilde kucaklaştık. Sabrina, tam olarak omzu hava akışımı kesecek boyda olsa da başka bir yerde olmak istemezdim.

Beni ileri geri sallarken, “Geldiiiiin,” diye cıvıladı.

“Geldiiiiim!” dedim ben de.

“Dur sana bakayım.” Beni sertçe tepeden tırnağa süzmek için geri çekildi. “Neyin farklı?”

“Yüzüm yeni,” dedim.

Parmaklarını şıklattı. “Biliyordum.” Bir koluyla omuzlarımı sararak beni arabaya doğru çevirdiğinde bir Chanel No.5 bulutu peşimizden geldi. On sekiz yaşımızdan beri onun imza kokusu buyken ben hâlâ votkaya batırılmış pamuk şeker kokan Bath & Body Works karışımını kullanıyordum. “Doktorun harika iş çıkarmış,” dedi ciddiyetini bozmadan. “Otuz yaş genç görünüyorsun. Yeni doğmuş gibisin.”

“Ah, yok, tıbbi işlem değildi,” dedim. “Etsy büyü-süydü.”

“Her türlü harika görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” diye ciyaklayıp belini sıktım.

“Gerçek olduğuna inanamıyorum,” dedi.

“Çok uzun zaman oldu,” diye katıldım ona.

Beş yılın yarısından fazlasını birlikte geçiren, bu sayede bunca zaman sonra bile bir alanı paylaşmaya dair kas hafızasını korumuş iki insanın fazlasıyla rahat sessizliğine, dinginliğine gömüldük.

“Gelebilmene çok sevindim,” dedi arabaya geldiğimizde. “Hastanede işlerinin yoğun olduğunu biliyorum. O hastaneler var ya. İnsanı deli gibi koşturuyorlar, değil mi?”

“O hastaneler,” diye onayladım. “Yine de hiçbir şey beni durduramadı.”

“Beyin ameliyatının ortasında çıkıp gittiğini söylemeye çalışıyorsun,” dedi Sabrina.

“Tabii ki hayır,” dedim. “Beyin ameliyatının ortasında sıvışıp gittim. Neşter hâlâ cebimde.”

Sabrina, birlikte geçirdiğimiz ilk hafta dış görünüşüyle tamamen zıt olduğu için her duyduğumda beni yerimden sıçratan o sesle kıkırdadı. Şimdiyse o yontulmamış kısımlarının hepsi favorim olmuştu.

Arabanın arka kapısını açıp bavulumu sırık boyuna yakışır bir rahatlıkla fırlattı, sonra da arkasına kartonu sıkıştırdı. “Uçuş nasıldı?”

“Geçen seferki pilot kullanıyordu,” dedim ona.

Kaşları kalktı. “Ray mi? Yine?”

Başımla onayladım. “Şu güneş gözlüğünü başının arkasına takmasıyla ünlü olan.”

“Çıkardığım hiç görmedim,” dedi düşünceli bir ifadeyle.

“Ensesinde bir çift gözü daha olduğu kesin,” dedim.

“Tek açıklaması bu,” diyerek katıldı. “Tanrım, çok üzgünüm. Ray içkiyi bıraktığından beri uçağı yemin ederim ölmekte olan bir yabanarısı gibi kullanıyor.”

Bunun üzerine, “İçmeye devam ederken nasıl kullanıyordu ki?” diye sordum.

“Ah, aynıydı.” Sabrina direksiyonun başına geçti, ben de yanındaki koltuğa geçtim. “Ama anons şakaları inanılmaz keyifliydi.”

Orta konsoldan başka bir eşarp bulup bana attı, koyu buklelerimin kaotik topuzumu kurtarmak, art arda uçuş-

ların ve hem Denver hem de Boston Logan havaalanlarına yetişmek için koşturmamın ardından imkânsız olduğundan aslında manasız bir hareketti.

“Eh,” dedim. “Bugün gökyüzünde tek bir espri bile yoktu.”

“Yazık,” diyerek hayıflandı. Arabanın motoru çalışmaya başladı. Bir gürültünün ardından Sabrina otoparktan çıktı, açık pencerelerimizden giren güneş ışığı tenimize dalgalar hâlinde değerken bizi doğuya, suya doğru yönlendirdi.

Rüzgârın uğultusunun arasından, “NASILSIN?” diye bağırdı.

Bu arabada onunla olduğum için hissettiğim sevinçle planlarına ket vuracağımı bilmenin getirdiği berbat tahterevalli sallantısı hissi midemi altüst etti.

Henüz olmaz, diye düşündüm. Her şeyi mahvetmeden önce bir saniyelğine şunun tadını çıkaralım.

“İYİ,” diye bağırdım ben de.

“PEKİ ASİSTANLIK NASIL GİDİYOR?” diye sordu.

“İYİ,” dedim tekrar.

Yan yan baktığında bir tutam sarı saç eşarbın içinden çıkıp alnına çarptı. “HAFTALARDIR KONUŞMADIK VE TEK SÖYLEDİĞİN BU MU?”

“KANLI?” diye ekledim.

Yorucu. Korkunç. Heyecan verici ama kötü anlamda. Bazen mide bulandırıcı. Ara sıra yıkıcı.

Gerçi ben ameliyatlara pek girmiyordum. İki yıldır asistan doktor olmama rağmen hâlâ bir sürü angarya yapıyordum. Ancak uzman bir cerrahla ve bir hastayla geçirdiğim o kısa zaman dilimleri mesai bitse bile aklımdan çıkmıyordu, sanki o dakikalar diğerlerinden çok daha baskın geliyordu. Diğer yandan angarya işler göz açıp kapayıncaya kadar bitiyordu. İş arkadaşlarımin çoğu bu işlerden uzak

durmak istese de ben o dünyevilikten hoşlanıyordum. Çocukken bile temizlik yapmak, düzenlemek, hazırladığım iş çizelgesindeki küçük görevleri bitirmek bana bir tür huzur ve kontrol duygusu verirdi.

Hastanedeki hastaları taburcu ediyordum. Kan alınması gerektiğinde orada bitiyordum. Bilgisayar sistemine veri girilmesi işini ben hallediyordum. Milyonlarca küçük şeyin hayatı çok daha iyi hâle getirebildiğini kanıtlayan, keskin çizgiyle ayrılmış öncesi ve sonrası diye bir şey vardı.

“WYN NASIL?” diye sordu Sabrina.

İçimdeki tahterevalli yine hareketlenmeye başladı. Zihnimde keskin gri bakışlar belirdi, belli belirsiz çam ve karanfil kokusu burnuma doldu.

Henüz olmaz, diye düşündüm.

“NE?” diye bağırdım, duymamış numarası yaparak.

Bu konuşma kaçınılmazdı ancak altmışlardan kalma teneke bir arabayla saatte yüz elli kilometre gitmediğimiz bir zamanı tercih ederdim. Ayrıca yara bandını bir kereden fazla çıkarmamak için Cleo, Parth ve Kimmy’nin de yanımda olmasını yeğlerdim.

Zaten bu kadar süre beklemiştim. Birkaç dakika daha beklese ne olurdu ki?

Sabrina arabanın içinden geçen rüzgâr girdabına aldırış etmeden, “WYN. WYN NASIL?” diye tekrarladı.

Heyecan verici ama iyi anlamda değil? Bazen mide bulandırıcı. Ara sıra yıkıcı.

“İYİ SANIRIM.” *Sanırım* kısmı daha az yalan gibi hissettiriyordu. Wyn muhtemelen sahiden iyiydi. Onu son gördüğümde âdeta içten aydınlanıyordu. Aylardır olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Sabrina başını sallayıp radyoyu açtı.

Yazlık evi ve ona bağlı arabaları, yirmi beş Armas ku-

zeni ve kardeşiyle paylaşsa da sürecin sonunda babasının tercih ettiği radyo istasyonlarından birine dönmeye yönelik katı bir kural vardı, o yüzden yolculuklarımız her seferinde Ella Fitzgerald, Sammy David, Jr. veya çağdaşlarından biriyle başlardı. Bugün kayalıklı uçurumun üzerine tünemiş eve giden yola bizi Frank Sinatra'nın "*Summer Wind*" şarkısı taşıyordu.

Etkileyiciliği asla azalmıyordu.

Ne pırıl pırıl suyun. Ne uğurumların. Özellikle de yazlık evin.

Aslında daha çok bir evi *yutmuş*, sonra da bone takıp inandırıcı olmayan tiz bir sesi taklit eden Büyük Kötü Kurt'a benzer bir malikne sayılırdı. Bir ara, herhalde şimdiden çok 1900'lere yakın yıllarda aile eviymiş. O kısmı hâlâ duruyordu. Fakat yazlık ev arkaya ve iki yana doğru, dış cephesi asıl binaya tamamıyla uyacak şekilde genişliyordu.

Bir yanında dört arabalık bir garaj, derenin karşısındaysa yosunların, eğreli otlarının ve tuz yüzünden buruşmuş ağaçların arasına saklanan konukevi bulunuyordu.

Araba garajın yanından süzülerek geçti ve Sabrina kapının önünde motoru durdurdu.

Nostalji, sıcaklık ve mutluluk üzerime hücum etti.

"Cleo'yla beni buraya ilk getirişini hatırlıyor musun?" diye sordum. "Brayden denen o ocuk mesajlarıma cevap vermeyince Cleo'yla birlikte en kötü özellikleri hakkında PowerPoint sunumu yapmıştınız."

"Brayden mı?" Kemerini açarak arabadan indi. "*Bryant'tan* mı bahsediyorsun?"

Ben de bacaklarımı sıcak derinin üzerinden kurtarıp arkasından gittim. "Adı *Bryant* mıydı?"

"Bryant'la *evleneceğine* epey ikna olmuştun," dedi Sabrina keyifle. "şimdi zavallı adamın adım bile hatırlamıyorsun."

“Güçlü bir sunumdu,” dedim, arka koltuktan çantamı alırken.

“Evet, tabii Bayan Cleo James’in bir hafta boyunca bize ücretsiz psikoterapi vermesiyle alakası da olabilir. Biz o tatile gitmeden önce babam Üç Numaralı Karısı’yla nişanlanmıştı, hatırladın mı?”

“Ah, doğru,” dedim. “Şu bir sürü köpeği olan.”

“O, İki Numaralı’ydı,” dedi Sabrina. “Ve dürüst olayım, köpekleri aynı anda almamıştı. Daha çok yetişkin köpekleri doğrudan barınağa dönerken yeni tasarım yavrular getiren sihirli bir döner kapısı vardı sanki.”

İrkildim. “Aşırı ürkütücü.”

“Öyleydi ama en azından o yılki kuzen boşanma bahsini ben kazandım. Bu sayede Istakoz Festivali sırasında yazlık evi kullanabildim. Kuzen Frankie’nin kaybı bizim kazancımız oldu.”

Sessiz bir şükran ifadesi olarak ellerimi birleştirdim. “Kuzen Frankie, her neredeysen, fedakârlığın için minnettarız.”

“Boşuna minnet etme. Sanırım bugünlerde Ibiza’da bir katamaranda yaşıyor.” Sabrina çantamı kolumdan çekip beni ön kapıya doğru götürmek üzere elimi tuttu. “Hadi. Herkes bekliyor.”

“Sonuncu ben miyim?” dedim.

“Parth ile ben dün akşam geldik,” dedi. “Cleo ile Kimmy bu sabah arabayla geldi. Hepimiz seni beklerken ellerimizin üzerine oturmuş titriyorduk.”

“Vay be,” dedim. “Her şey çok çabuk toplu sekse dönüştü.”

Sabrina bir kere daha o imza kahkahasını attı. Kapının kolunu salladı. “Sanırım herkesin *kendi* elinin üzerine oturduğunu belirtmeliydim.”

“Öyleyse işler büyük ölçüde değişir tabii,” dedim.

Kapıyı aralayıp bana sırtıttı.

“Neden bana beklentiyle bakıyorsun?” diye sordum.

“Bakmıyorum,” dedi.

Gözlerimi kıstım. “Avukatların iyi yalan söylemeleri gerekmez mi?”

“İtiraz ediyorum!” dedi. “Spekülatif konuşuyor.”

“Neden içeri girmiyoruz, Sabrina?”

Sabrina hiçbir şey demeden kapıyı iyice açarak geçmemi işaret etti.

“Tamaaaaam.” Yanından sessizce geçtim. Serin antrede burnuma yazın kokusu geldi: tozlu raflar, güneşin ısıttığı mineler, güneş kremi, Maine’deki evlerin içine işleyip bir daha kurumayan türde tozlu nem.

İlk kattaki koridorun bitiminden arkadaki açık mutfak ve oturma odasına kadar (o da genişletmenin bir parçasıydı elbette) Cleo’nun yumuşak tonuyla Parth’ın alçak kahkahasını duyabiliyordum.

Sabrina ayakkabılarını çıkarıp anahtarlarını girişteki konsola bıraktıktan sonra, “Geldik!” diye seslendi.

Cleo’nun kız arkadaşı Kimmy, kıvrımlardan ve kızıl ve sarı saçlardan oluşan bir bulanıklık hâlinde koridordan sıçrayarak ilk gelen oldu. “Harryyy!” diye bağırdı, iki yanağıma birden gürültülü öpücükler kondururken dövmele parmaklarıyla yüzümü kavradı. “Gerçekten *sen* misin?” Omuzlarımı sarstı. “Gözlerim beni yanıltıyor mu?”

“Muhtemelen Etsy’den yeni yüz aldığı için kafan karıştı,” dedi Sabrina ona.

“Hah,” dedi Kimmy. “Ben de Danny DeVito’nun burada ne işi var diye düşünüyordum.”

“Onun nedeni büyük ihtimalle yenilebilir esrar,” dedim. Kimmy gülmekle kalmadı, kahkahalara boğuldu. San-

ki kahkahaların her biri içinden Heimlich manevrasıyla çıkartılıyordu. Sanki kendi neşesine sürekli hazırlıksız yakalanıyordu. Yıl itibarıyla küçük grubumuza son katılan kişiydi ancak ilk günden beri yanımızda olmadığını unutmak kolay oluyordu.

“Seni çok özledim,” dedim ona, belini sıkarken.

“Ben daha çok!” Ellerini çırpıtığında kızıl-altın topuzu aşırı istekli bir ponpon gibi sallandı. “*Biliyor* musun?”

“Neyi biliyor muyum?”

Sabrina’ya göz attı. “Biliyor mu?”

“Bilmiyor.”

“Neyi bilmiyorum?” diye tekrarladım.

Sabrina bir kolunu benimkine geçirdi. “Sürprizini.” Sağımdaki Kimmy de diğer dirseğimden tuttu ve birlikte, suçluymuşum gibi beni koridorda yürüttüler.

“Ne sürpri...”

Öyle ani durdum ki dirseğim Kimmy’nin kaburgalarına çarptı. Acı inlemesini güç bela idrak edebildim. Hislerim tamamen mermer mutfak tezgâhından kalkan adamla meşguldü.

Koyu sarı saçlar, geniş omuzlar, yüzünün geri kalan sert çizgilerine nazaran beklenmedik bir şekilde yumuşak ağzı ve uzaktan çelik grisi görünen ancak deneyimlerimden ötürü yakınlıştığında yosun yeşili halkaları olduğunu bildiğim gözleri.

Mesela pembemsi bir yorganın altında birbirimize dolanmışken komodindeki lambanın yayılan ışığı tenini altın sarısına boyayıp fısıltısına bir doku kattığında.

Benimle aynı odada bulunmak ikimiz için de en kötü şey *değilmiş* gibi omuzları rahat, yüzü tamamıyla sakindi.

O sırada ben sadece içine Mentos atılmış yürüyen, nefes alan bir gazlı içecektim, panik içimde köpürüyor, hücrelerimden fışkırmaya çalışıyordu.

Seni mutlu hissettiren yere git, Harriet, diye düşündüm
çaresizce fakat sonra tam olarak o mutlu olduğum yerde ve
onun da aynı şekilde burada olduğunu fark ettim.

Görmeyi beklediğim son insan.

Görmek istediğim son insan.

Wyn Connor.

Nişanlım.

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

Tamam, artık nişanlım değildi ama (1) arkadaşlarımız henüz bunu bilmiyordu ve (2) biriyle, benim Wyn Connor’la kaldığım kadar uzun süre nişanlı kaldığınızda, onun nişanlı-nız olduğunu düşünmeyi bir gecede bırakamıyordunuz.

Ya da belli ki aylar boyunca.

Bu tezgâhı işte bu kadar zamandır sürdürüyorduk.

Ve bu hafta, ben buradayken bitmesi gerekiyordu. O yokken.

Detayları, rekabetçi bir nezaketle gerçekleşen e-posta alışverişi sırasında konuşup halletmiştik; arkadaşlarımızı sözde boşanmanın ortasında kalmış çocuklarmışçasına sırayla ziyarete gelecektik.

Wyn ilk gelen kişi olmakta ısrar etmişti. Zaten *bu yüzden* burada, kötü tasarlanmış bir yarışma programının büyük ödülü misali mutfakta Parth ve Cleo’nun arasında duruyordu.

“Sürpriiiiiz!” diye şakıdı Sabrina.

Ağzım açık kaldı. Bön bön baktım. Göğsümdeki tah-terevalli, iyice gerilmiş bir mancınının kuvvetiyle ileri geri sallandı.

Wyn’in saçları, aile mobilya tamir işinin yoğun olduğunu gösteren bir şekilde kulaklarının arkasına sıkıştırılacak kadar uzamıştı, ayrıca sakal bırakmıştı ancak bunlar çenesinin sert çizgisini yumuşatmamış *veya* sarkık dudaklarını düzelt-

memişti. Üst dudağının sağ yarısının sol taraftakinden yukarıda olduğunun hâlâ acı verici bir biçimde farkındaydım.

“Merhaba, *hayatım*.” Boğuk, kadifemsi sesi müstehcen bir tiyatro oyununun repliklerini söylüyor gibi çıkıyordu.

Bu adam bana bir kere bile *hayatım* dememişti. Arkadaşlarımız gibi Harry de demezdi. Bir keresinde berbat bir gribe yakalandığımda öyle şefkatle *bebeğim* diye seslenmişti ki ateşli beynim bunun gözyaşlarına boğulmak için doğru zaman olduğuna karar vermişti. Bunun dışında Harriet demekte ısrarcıydı. Gülüyor ya da sinirli olması, kıyafetlerimi çıkarıyor ya da dört dakikalık telefon görüşmesi sırasında ilişkimizi bitiriyor olması fark etmiyordu.

Sanki o anda, *Harriet, ikimiz de bu işin nereye gittiğini biliyoruz*, demişti.

“Yaa!” diye ciyakladı Kimmy. “şuna bak! Dili tutuldu!”

Daha çok frontoparietal ağım kısa devre yapmıştı. “Ben...”

Daha ikinci kelimeyi çıkaramadan Wyn mutfağı açtı, bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

Karınlarımız, kaburgalarımız, burunlarımız birbirine değdi. Ağızlarımız buluştu.

şimdi beynimin tamamı alev almıştı, rasgele veri parçaları bana doğru Hitchcock filmlerindeki kargalar misali uçuyordu: Tarçınlı diş macununun tadı. Hızlı kalp atışı. Tıraş edilmemiş bir yanağın pürüzü. Dudakların ilk kez bir amaç uğruna yumuşacak teması.

BENİ ÖPÜYOR, diye farkına vardım, öpücük bittikten saniyeler sonra. Bacaklarım sıvıya dönüşmüş, eklemelerim gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Geri çekilirken Wyn kollarını bana iyice doladı, ancak onun tutuşu sayesinde Armas’ların budaklı çam parkelerine yüzüstü düşmekten kurtuldum.

“Sürpriz.” Gri gözleri daha çok şuna benzer bir ifadeyle bakıyordu: *Cehenneme hoş geldin. Sana şeytan olarak bizzat ben eşlik edeceğim.*

Herkes izliyor, “Ben” sözcüğünden daha coşkulu bir şey söylememi bekliyordu.

“Kaçamazsın sanıyordum,” diyebilirdim zar zor.

“İşler değişti.” Gözleri parlarken ağzı mutsuzca yamuldu.

“Sabrina bana zorbalık yaptı demek istiyor,” diye araya girdi Parth, beni havaya kaldırırken öyle sıkı sarıldı ki öksürdüm.

Sabrina çantamı yere fırlattı. “Ben daha çok problem çözme olarak görüyorum. Wyn’in buraya gelmesi gerekiyordu. Biz de getirdik.”

İnsanlar zıt kutuplar birbirini çeker derler, ki doğrudur da. Wyn iki eski çiftlik sahibinin tez canlı, elleri nasır tutmuş oğluyken ben son zamanlardaki en ateşli fantezisi karanlıkta yalnız başına yer silmek olan bir cerrahi asistandım.

Fakat Parth ile Sabrina tam olarak aynı tuhaf hamurdan yoğrulmuş o çiftlerdendi. Parth da (gür, koyu renkli dalgalı saçları, güçlü çenesi ve kusursuz beyaz gülümsemesiyle) kız arkadaşı gibi Photoshop’ta düzenlenmiş kadar güzel bir adamdı. Uzun süredir aynı imza parfümünü kullanan (Tuscan Leather, Tom Ford) bir avukattı. Benzerliklerine rağmen ikisinin de birbirine âşık olduğunu kabul etmesi saçma bir biçimde uzun sürmüştü.

“Ne arıyorsun ne yazıyorsun!” diye takıldı Parth.

“Biliyorum, üzgünüm,” dedim. “Aşırı yoğundum.”

“Eh, artık buradasın.” Saçlarımı karıştırdı. “Ve...”

“Yorgun mu görünüyorsun?” diye tahminde bulundum.

“Onun yeni suratı öyle,” dedi Kimmy, aniden bir tabureye oturarak elini tezgâhtaki Takis Fuego* paketinin içine daldırdı.

* Bir tür acılı mısır cipsi. (ç.n.)

“*Harika* görünüyorsun.” Cleo bana sarılmak için Parth’ın dibinden geçti, başı çenemin altına yerleşirken hafif lavanta kokusu etrafımı sardı. Cleo ve Sabrina’yla aramızdaki boy farkı bile birbirimize ait olduğumuzu, birbirimizi dengelediğimizi gösteriyordu.

“*Tabii ki harika* görünüyor,” dedi Parth, “ama ben aç diyecektim. Sandviç falan ister misin, Har?”

“Takis?” Kimmy parlak mor poşeti bana doğru uzattı.

“İyiyim ben!” dedi ağzım.

ÇOK *kötüsün*, diye karşı çıktı beynim.

Cleo kaşlarını çattı. “Emin misin? Hakikaten biraz solgun görünüyorsun.”

Sabrina başını eğdi. “Haklılar, Har. Sanki... rengin atmış. İyi misin?”

Hayır, aslında kusup bayılacakmış gibi hissediyordum, üstelik önce hangisinin gerçekleşeceğinden emin değildim ve herkesin pürdikkat bana bakıyor ve benim için *endişeleniyor* olması her şeyi yüz kat kötü hâle getirirken *onun* pürdikkat bana bakması saf işkenceydi.

“İyiyim ben!” dedim.

Sadece öfkeyle, uçuştan önce bir sutyen takmış, saçımı yapmış, hatta belki havaalanında sosisli yerken memelerime daha az hardal dökmüş olmayı diliyordum.

Tanrım. Wyn’in burada olmaması gerekiyordu.

Onu sonraki görüşümde üzerimde Reformation’dan alınmış seksi bir elbise, kolumda yepyeni erkek arkadaşım, yüzümdeyse makyaj olmalıydı. (Bu fantezide aynı zamanda makyaj yapmayı öğrenmiştim.) En önemlisi de ona anlaşılır bir tepki vermemeliydim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ayrılıktan bu yana geçen birkaç ay içinde arkadaş grubumuzu dağıtmaktan ne kadar kaçınmak istediysem, şimdi de ondan uzaklaşmak için gerçeği o kadar itiraf etmek istiyordum.

“Size söylemem gereken...”

“*Hayatım.*” Wyn yanıma dönmüştü, elleri beni omzuna atmaya ve gerekirse kaçırmaya hazırlanıyormuş gibi belimi sarmıştı. “Sabrina ile Parth’ın sana söylemeleri gereken bir şey var,” dedi açıkça. “Aslında herkese.”

Elinin altında tenim karıncalandı. Birdenbire şort giymediğime ikna oldum ama hayır, sadece sihirli bir şekilde nasırlı parmaklarını kotun altında hissedebiliyordum.

Kendimi kurtarmaya çalıştığımda parmakları kalçalarımla kıvrımına saplandı. *Hareket etme*, diye uyardı gözleri.

Benimkilerse, *Hadi oradan!* diye cevap verdi.

Dudaklarının sağ üst tarafı sinirle seğirdi.

Sabrina paslanmaz çelik ve camlı buzdolabından bir şişe şampanya çıkarıyor olsa da kutlama yapıyor gibi bir hâli yoktu. Düpedüz melankolik görünüyordu.

Parth yanında durup ellerini omzuna yerleştirdi. “Birkaç duyurumuz olacak,” dedi. “Ve Wyn çoktan biliyor çünkü eh, bu hafta buraya gelmesinin ne kadar önemli olduğunu anlaması için her şeyi anlatmak zorunda kaldık. Herkesin burada olması için.”

“Aman Tanrım!” Kimmy anında coşarak kısmi bir çığlık attı. “Yoksa sizin...”

“*Tanrım*, hayır!” dedi Sabrina. “Hayır. *Hayır!* Kesinlikle öyle değil. Mesele... mesele ev.” Bir nefes almak için durduktan sonra yutkunarak başını kaldırdı. “Babam burayı satıyor. Gelecek ay.”

Mutfığa iğne atsan duyulacak bir sessizlik çöktü. Huzurun değil, şokun yarattığı türden bir sessizlikti.

Cleo tezgâhtaki taburesine gömüldü. Wyn elini benden çekti, ardından belli ki itiraf etme riskimin artık olmadığını düşündüğünden hemen aramıza birkaç adım mesafe koydu.

Bense uzay gemisinden çıkmış, hiçliğe doğru savrulan bir astronot misali orada durdum.

Evlenmeyi umduğum kişiyi zaten kaybetmiştim. En yakın arkadaşlarımdan çok uzağa taşınmıştım. Şimdi de bu ev –*bizim evimiz*, her daim ait olduğumuz bu cep evreni, ne olursa olsun güvende ve mutlu hissettiğimiz yer– elimin altından kayıyordu.

Kendimi burada Wyn’le sıkışıp kalırken bulduğumda hissettiğim tüm panik bu yeni korkuyla gölgede kaldı.

Bizim evimiz.

İkinci sınıfın yazında Cleo ve Sabrina’yla birlikte oturma odasının zeminine sürüklediğimiz bir dizi şiltede uyduğumuz ve ona “süper yatak” diyerek bütün gece ayakta kalıp ilk güneş ışıkları verandanın kapılarından süzülene kadar konuşup güлüştüğümüz yer.

Cleo’nun bir sır veya duaymışçasına, *Benim hiç böyle arkadaşlarım olmadı*, diye fısıldadığı, Sabrina’yla benimse ciddiyetle onayladığımız ve uyuyakalana kadar el ele tutuştüğümüz yer.

Kan yemini etmek yerine (ki bu bana tehlikeli derecede sağlıksız geliyordu) birlikte işaret parmaklarımızın aynı yerini sıcak metalde yaktığımız, sonra da farklı soygunlarda parmak izi yaralarımızla birbirimizi suçladığımız giderek saçmalaşan senaryolarda gözümüzden yaş gelene kadar güldüğümüz arkadaki bahçe şöminesinin olduğu yerdı.

Parth’ın bir keresinde kartondan üst düzey bir kızak yarışması düzenlediği ahşap merdivenler ve içindeki şöminenin önünde Cleo’nun bize ilk kez Kimmy isimli kızıdan bahsettiği küçük, ahşap panelli kütüphane. Bir yıl sonra iskeleden çıkan bir çivi Kimmy’nin ayağına batmış ve Kimmy bizim açık ağzına üzüm fırlatıp görünmez palmiye yapraklarıyla kendisini yellememizi talep ederken Wyn onu sallanan merdivenden yukarı çıkarmıştı.

Ve Wyn.

Onu ilk öpüşüm.

Hatta ona ilk dokunuşum. *Burada.*

Bu ev bizden kalan son şeydi.

“Bu bizim son tatilimiz olacak.” Sabrina eşarbı başından çıkarıp ipek kumaşı tezgâhın üzerine fırlattı. “En azından buradaki son tatilimiz.”

Bu sözler havada asılı kaldı. Diğerleri de çözüm bulmaya çalışıyor mu diye merak ettim, belki bir şapka gezdirip bozukluklarımızı birleştiresek tatil evini satın almak için altı milyon dolar bulabilirdik.

“Senin...” diye başladı Kimmy.

“Hayır,” diye sözünü kesti Sabrina. “Altı Numaralı Karısı, annemle birlikte satın aldıkları için babamda kalsın istemiyor sanırım. Sanki kıskançlığını yöneltebileceği dört daha yeni karısı yokmuş gibi.” Gözlerini devirdi. “Babam alıcıyı çoktan ayarladı bile. Bu iş bitti yani.”

Parth, Sabrina’nın omuzlarını sarsarak onu karanlık ruh hâlinden çıkarmayı denedi.

Bilinçaltımdaki bir kısım hâlâ stresimi alıp götürmesini beklediğinden benim gözlerim de Wyn’e kaydı.

Ancak gözlerimiz buluştuğu anda kalbim deli gibi atmaya başladı. Başımı çevirdim.

“Haberlerin tamamı kötü değil gerçi,” dedi Parth. “Birkaç iyi haberimiz de var. Harika haberimiz.”

Sabrina folyosunu açtığı şampanyadan başını kaldırdı. “Doğru. Bir şey daha var.”

“Ah, doğru, bir şey daha var,” diye taklit etti Parth, satışarak. “Nişanlanmamıza kenardaki bir şeymiş gibi davranma.”

“Ne yapmanıza?”

Başta bunu kimin haykırdığını anlamadım.

Ama bendim. Ben haykırmıştım.

Bir de taburesinden hızla kalkarak deviren ve onu kalçasıyla tezgâhın yanında düşmekten kurtaran Cleo.

Sabrina'nın kahkahası neşeli ve inanmayan bir ton arasındaydı.

“Ne yapmanıza?” diye tekrar ettim.

“Bak, anlıyorum,” dedi. “Ben de senin kadar şaşkınım.”

Kimmy, Sab'in elini yakalayıp yüzük parmağındaki devasa zümrüt parıltıyı görünce inledi.

İşte yaklaşık bu sıralarda birinin benim kayıp söz yüzüğümü fark edeceğini anladım.

Son derece doğal davranarak ellerimi cebime soktum. Ellerini şortunun minik, işe yaramaz ceplerine sokmuş bir kızdım âdeta.

“Asla evlenmeyeceğini söyledin,” dedi Cleo, kaşlarının arası şaşkınlıkla kırışmıştı, mücevher taşı ile altındaki beyaz altını süzüyordu. “Kafama silah dayamaları lazım’ dedin.”

Ve kimse onu bu yüzden suçlayamazdı. Babasının eski karılarından oluşan diziyi bir kenara bıraksa bile Sabrina boşanma avukatıydı. Günün en az sekiz saatini evlenmek için gerekli nedenlerle geçiriyordu.

“Hikâyeyi anlat,” dedi Kimmy, Cleo devam ederken. “Bir keresinde bana bir yıl birisinin karısı olmaktansa beş yılını hapisshanede geçirmeyi yeğleyeceğini söylemiştin.”

“Bebeğim!” Kimmy, Cleo'nun kaburgalarını dürttü. “Kutlama yapıyoruz. Sabrina fikrini değiştirmiş. Herkes fikrini değiştirir.”

Herkes değiştirse de Sabrina Armas değiştirmezdi.

Bazen kahvaltıda ne istediğime o kadar çok kafa yorardım ki çoktan öğle yemeği saati gelmiş olurdu. Sabrina ise her gün aynı yoğurt ve granolayı yerdı, tek fark eklediği

mevsim meyveleri olurdu.Sabrina bir kolunu Parth'ın beline doladı. "Aslında evet. Yazlık eve veda edeceğimizi öğrenmek bazı şeyleri netleştirmeme sebep oldu." Sesi birazcık titredikten sonra yeniden çelik gibi oldu. "Parth ile evlensek de evlenmesek de bu ilişkiyi uzun süre devam ettirmeye istekliyim ve kendi mutluluğum pahasına bilgiçlik taslamaktan bıktım. Sonsuza kadar birlikte olalım istiyorum ve istediğim bu değilmiş gibi davranmaya niyetim yok."

Kimmy elini göğsüne götürdü. "Çok güzel konuştun."

Parth, Sabrina'ya gülümseyerek omzunu şefkatle okşadı. Sabrina'nın gözleri bana dönerken klasik kırmızı dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Ayrıca açıkçası biraz ilham aldık..."

Tekerleklerin suyun üzerinde kaymaya başladığını, korkunç bir şeyin yaşanmak üzere olduğunu bildiğin ancak lastiklerin hâlâ tutunma ve kılpayı kurtulduğun felaketi asla bilmeme ihtimalinin olduğu, araba kazasından önceki o andı sanki.

Sonra Sabrina devam etti.

"Yani, Harry ile Wyn'e baksanıza. On yıldır birlikteler, uzun mesafeden de olsa da ilişkilerini yürütüyorlar. Aşkın sahiden her şeyin üstesinden gelebileceği ortada."

"Sekiz yıl," diye düzeltti Wyn kısık sesle.

Kimmy onun pazularını sıktı. "Sekiz yıl geçmesine rağmen hâlâ aranızda bir metreden fazla yok."

Hesaplamalarım göre, Kimmy bunları söylediği sırada Wyn benden yaklaşık doksan nokta sekiz santimetre uzaktı ancak bu yorum üzerine bir kolunu boynuma dolayıp, "Eh, bunca yıl geçmiş olmasına rağmen Harriet hâlâ yeni tanışmışız gibi hissetmeme yol açıyor," dedi.

Kimmy, Wyn'in bana özel alayının farkına varmadan yine kalbini tuttu.

Sabrina şampanyanın tıpasını patlatırken odada sevinç çılgınlıkları koptu. Bense âdeta kendi bedenimin üzerinde süzülüyordum. Adrenalin bana *tuhaf* şeyler yapıyordu.

Normalde kırık camlar ve yapışkan tuzaklarla kaplı bir dağdan yuvarlanmayı tartışma çıkarmaya tercih ederim ama bu iş uzadıkça yalandan sıyrılmak da zorlaşacaktı.

“Çok sevindim.” Sesim yarım buçuk oktav yükseldi. “Ama size söylemem...”

“Harriet.” Wyn yine kollarını arkamdan doladı, çenesi başımın tepesine yerleşti ve şimdi s**** *mutlu olduğun yeri düşün* sözcükleri zihnimde belirirken tek düşünebildiğim, *Keşke Ayık Ray’in ölüm tuzağı uçağında olsaydım!* oldu.

“Ama bu,” diye devam etti Wyn, “duyurunun sonu değildi.”

Kimmy yeniden inleyerek ellerini çırpı.

“Hâlâ hamile değilim,” dedi Sabrina.

Kimmy iç çekti.

Parth fazlasıyla bariz, *Size harika bir sürprizim var*, gülümsemesiyle parlıyordu. Cleo için verdiği New Orleans temalı doğum günü partisinden önceki ya da tıp fakültesinden mezuniyet hediyem olarak oymalı stetoskop verdiği zamankiyle aynıydı.

Sabrina’yla bakıştılar.

“Ah, hadi artık,” dedi Cleo.

Kimmy, Sabrina’nın kafasına iki tane Takis cipsi fırlattı. Sabrina vurarak onlardan kurtuldu. “Peki, peki! Söyle onlara.”

“Biz evleniyoruz,” dedi Parth.

Odadaki herkes şaşkınlıkla birbirine baktı.

“Genelde... nişandan sonra öyle olur zaten,” dedi Cleo.

“Hayır, bu cumartesi,” diye açıklığa kavuşturdu Parth.

“Evleniyoruz. Burada, altımız birlikte. Gösterişli bir şey olmayacak. İskeleye, en yakın arkadaşlarımızla beraber küçük bir tören olsa yeter.”

Vücudum buz kesti, sonra da alev alev yandı. Yüzümle ellerim hissizleşti.

Wyn *yeniden* beni bıraktı ve bakışlarım onunkiyle buluştuğunda yüzünde kendi ıstırabımı gördüm.

Burada kapana kısılmıştık.

Kulaklarım çınlarken arkadaşlarımın sesleri boğuk birer ezgiye dönüştü. Mavi bir Estelle marka şampanya kadehi, kaldırılmak üzere titreyen parmaklarıma tutuşturuldu, kulaklarım Parth’ın, “Ebedi aşka!” diye bağırışını duyabileceğim kadar açıldı.

Ardından Sabrina, “Ve sonsuza kadar sürecektir arkadaşlığımıza! Yazlıktaki bu son hafta sonunu başka türlü geçirmeyi hayal dahi etmezdim,” diye ekledi.

KAHRÖLASI MUTLU OLDUĞUN YERE, HARRIET, diye düşündüm. *HAYIR, ONA DEĞİL.*

Artık çok geçti.

Düzenleme

Ny.ozlem

BURADA MUTLUYUM MATTINGLY, VERMONT

Eski, kırmızı tuğlalı binalarla sıralı, şehir merkezindeki bir sokak. Üçüncü sınıfta en sevdiğimiz kahveci olan Maple Bar'ın üstündeki bir daire. Cleo ile ben, yeni ev arkadaşımız Parth'la yalnızca bir kere tanışmış olsak da Sabrina geçen bahar döneminde onunla uluslararası hukuk dersini almıştı ve Parth ona evdeki odalarının boşaldığını söylediğinde hep birlikte atlamıştık.

Parth bizden bir yıl önde, yani son sınıftı ve iki ev arkadaşı çoktan mezun olurken işletme okuyan üçüncüsü güz dönemini Avustralya'da geçirecekti. Onun odasına ben geçecektim çünkü bahar dönemini Londra'da okuyacaktım. Sömestr tatili sırasında diğer ev arkadaşıyla kolayca yer değiştirebilirdik.

Mattingly küçük bir okuldu, yani Parth Nayak'ı *aslında* tanımıyor olsak da namını duymuştuk: Paxton Avenue'nun Parti Kralı. Adının böyle çıkmasının bir nedeni kısmen harika temalı partiler vermesiyle aynı zamanda *başka* insanların partilerine en iyi kalite içkiler, onlarca güzel arkadaş ve muhteşem çalma listeleriyle gitmesiydi. Parth, Mattingly'de bir efsaneydi.

Hem onunla yaşamak müthişti. Gerçi ikisi de doğuştan lider olduğundan Sabrina'yla ara sıra çatışıyorlardı. Gerçek Parth efsanesinden çok daha iyiydi. Üstelik sadece eğlenceli değildi. İnsanları seviyordu. Onlara partiler vermeye, kusursuz hediyeler seçmeye, tanışmaları gerektiğine

inandıklarını tanıştırmaya, odadaki en sessiz insanı bulup onu her şeyin ortasına getirmeye bayılıyordu. Dünya hiç bu kadar nazik, olumlu olmamıştı. Sanki herkes elinde büyüleyici, muhteşem bir şey olan bir arkadaş adayıydı.

Londra'ya gitme vaktim geldiğinde neredeyse kalmayı diledim.

Şehir elbette eski taşları, parlak metaller ve camlarla kusursuz bir şekilde harmanlanmış sarmaşıklarıyla göz kamaştırıcıydı. Üstelik o son dönem sayesinde yabancılarla sosyalleşmeye daha hazırlıklıydım. Çoğu gece, yurtdışı eğitim programındaki en az bir avuç insanla Westminster'in uçsuz bucaksız publarında bira içmeye gider ya da Thames Nehri boyunca yürürken gazeteye sarılı çitir balık ve patates kızartmasını yerdim. Hafta sonları geniş bahçelerde şampanyalı piknik yapar ve sanat galerilerine gününbirlik geziler düzenleyip Londra'nın en simgesel kitapçılarını – Foyles and Daunt Books ve Cecil Court'taki bir sürü başka kitapçıyı– saatlerce kurcalardık.

Zaman geçtikçe çiftler hâlinde arkadaşlıklar ve ilişkiler oluştu. Ben de bu sayede arkadaşlarıma ve Mattingly'nin kırımızı tuğlalı şehir merkezine bakan köşe dairemize duyduğum hasretten kaçabildim: Hudson isimli başka bir Amerikalı'yla daha fazla vakit geçirmeye başladım ve ders çalıştığımız –ya da *çalışmadığımız*– o saatlerde çok az da olsa Parth, Cleo, Sabrina ve Gizemli Oda Arkadaşı'nın cumbasımın dışında mevsimlerin nasıl geçtiğini, kar yığınlarının eriyerek alabalık zambağı, vahşi sardunya, papaz takkesi dolu soluk yeşil bir yorgam açığa çıkardığını hayal etmeyi bıraktım.

Ne var ki yaz yaklaştıkça Hudson daha az dikkat dağıtır oldu. Bunun sebebi, kısmen ikimizin de sınavlara çalışmayı kafaya takmamız, kısmen de aramızdaki ilişkinin –bu gereksinimden doğan aşk– ikimizin de farkına vardığı üze-

re son kullanma tarihine yaklaşmasıydı. Eve dönüş uçuşum yaklaştıkça annemle babam her zamankinden beş yüz kez fazla mesaj atar oldular.

Birkaç haftaya Londra programını duymak için sabırsızlanıyorum, dedi babam.

Annemse, geldiğinde Dr. Sherburg'un ofisindeki kadınlar seni öğle yemeğine çıkarmak istiyor. Cindy'nin oğlu Mattingly'ye gitmeyi düşünüyor, yazdı.

Babam, *Dinozorlar hakkında on bölümlük bir belgesel buldum,* dedi.

Arka bahçeyi temizlememe yardım etmek için vaktin olur mu acaba? Tam bir felakete dönüştü ve fena hâlde meşgulüm, dedi annemse.

Vermont'a dönmeden önce onları hızlıca görmeyi umuyordum ancak çok heyecanlılardı. Bu yüzden Indiana'da saniyeleri sayarak iki ay geçirdikten sonra Istakoz Festivali'nde arkadaşlarımla buluşmak üzere doğrudan Maine'e uçtum.

Uçak geç indi. Hava çoktan kararmıştı, günün sıcaklığı yerini soğuk, nemli rüzgâra bırakmıştı. Otoparkta farlarını söndürmüş birkaç araba bekliyordu ve saniyesinde kiraz kırmızısı spor arabayı buldum. Sabrina bu yaz gezebilelim diye ehliyetini almıştı.

Fakat kaputa yaslanmış duran, yüzü cep telefonunun ışığıyla aydınlanan kişi Sabrina değildi. Adam başını kaldırdı. Çenesi kare, beli inceydi, karışık altın sarısı saçları, gözlerimiz buluştuğu anda kaşının üzerine düşen tek bir tutam haricinde geriye atılmıştı.

"Harriet?" Sesi kadife gibiydi. Sırtımdan aşağı, fermuar açılmış gibi şaşkınlık dolu bir vızıltı gönderdi.

Onu geçen dönem arkadaşlarımla fotoğraflarında, daha önce de kampüste görmüştüm ancak hep uzaktaydı, hep

hareket hâlindeydi. Bu kadar yakından nedense farklı görünüyordu. Belki daha az yakışıklı ama çarpıcıydı. Gözleri cep telefonunun ışığında daha solgun görünüyordu. Kenarlarında erkenden kazayakları oluşmuştu. Salt akarkum olan ağzı dışında tamamen granitten yapılmıştı sanki. Ağzı yumuşak, dudakları dolgun, üst dudağının bir tarafı fark edilecek kadar yukarıdaydı.

“Koca bir yarıyıl geçti,” dedim, “ama tıpatıp aynısın, Sabrina.”

Ağzının iki kenarında simetrik gamzeler belirdi. “Gerçekten mi? Çünkü saçımı kestirdim, renkli lens taktım ve on santim uzadım.”

Gözlerimi kıstım. “Hmm. Hiç belli olmuyor.”

“Sabrina ve Cleo fazladan bir kutu şarap içtiler,” dedi. “Kişi başı.”

“Ah.” Rüzgâr gömleğimin yakasından içeri sızarken titredim. “Beni alma görevi sana kaldığı için üzgünüm. Bir taksi ayarlayabilirdim.”

Omuzlarını silkti. “Sorun değil. Meşhur Harriet Kilpatrick söylendiği gibi çıkacak mı diye görmek için sabırsızlanıyordum.”

Odağının tamamen bende olması fara yakalanmış geyik gibi hissetmeme yol açtı.

Ya da belki peşine çakal takılmış bir geyiktim. Hayvan olsaydı, o tuhaf parlak gözleri ve rahat tavırlarıyla kesinlikle çakal olurdu. Onda, tuhaf dönemi tamamen atlamış insanlara has özgüvenden vardı.

Benim özgüvenimse çocukluğumun büyük kısmını diş telleri ve talihsiz kaniş tarzı saç kesimiyle geçirmenin zor kazanılmış döküntülerinden ibaretti.

“Sabrina,” dedim, “abartmaya meyillidir.” Gerçi tuhaf bir şekilde *onu* tarif etmeye hiç yaklaşmamıştı. Ya da bel-

ki Sabrina'nın ondan hoşlandığını bildiğim için farklı bir şey beklemiştim. Daha bakımlı, şık birini. En yakın arkadaş Parth'a daha benzer birini.

Yavaşça yürürken ağzının kenarları seğirdi. O çenemi tutup fazla övüldüğümü kanıtlamak için iki yanına çevirmeyi planlarcasına uzanınca kalbim pır pır etti.

Fakat yalnızca omzumdan çantamı alıyordu. "Esmer olduğunu söylemişlerdi."

Burnumdan çıkan kahkaha beni de şaşırttı. "Benden böyle övgüyle bahsetmelerine sevindim."

"Bahsettiler sahiden," dedi. "Ama şimdilik ancak esmer olup olmadığını doğrulayabilirim. Ki değilsin."

"Kesinlikle esmerim."

Çantamı arka koltuğa fırlatıp kalçasını kapıya dayarken yüzünü bana döndü. Başını düşünceli bir biçimde yatırdı. "Saçın neredeyse siyah. Ay ışığında mavi görünüyor."

"Mavi mi?" dedim. "Saçımın *mavi* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yani, Şirinler mavisi değil," dedi. "Siyah mavi. Fotoğraflardan anlaşılmıyor. Farklı görünüyorsun."

"Doğru," diye cevapladım. "Gerçek hayatta üç boyutluyum."

"Resim," dedi düşünceli bir edayla. "O sana benziyor işte."

Hangi resmi kastettiğini hemen anladım. Sabrina'yla Tanrı ve Âdem olarak poz verdiğim, Cleo'nun eski figür çizimi finalinden bahsediyordu. Haftalarca Mattingly'nin sanat binasında asılı kalmış, her gün önünden onlarca yabancı geçmiş olsa da hiç şimdiki kadar çıplak hissetmemiştim.

"Memelerimi gördüğünü söylemenin epey ölçülü bir yoluymuş," dedim.

"Siktir." Gözlerini kaçırıp ensesini ovdu. "Çıplak olduğunu unuttum."

“Çoğu kadının duymayı hayal ettiği sözler,” dedim.

“Resimde çıplak olduğunu unuttum demiyorum,” diye açıkladı. “Sadece birine kıyafet giymediği bir resimdekiyle aynı görüldüğünü söylemenin tuhaf olabileceğini unuttum.”

“Bayağı iyi gidiyorsun,” dedim.

İnleyerek yüzünü sıvazladı. “Yemin ederim normalde bundan daha iyiyim.”

Ben de normalde insanları rahatlatmakta daha iyiydim ancak onu sarsmanın tatmin edici bir yanı vardı. Tatmin edici ve çekici.

“Nede daha iyisin?” diye sordum gülerken.

Bir elini saçından geçirdi. “İlk izlenimlerde.”

“Yeni biriyle tanışacağın zaman önden kocaman, çıplak bir tablonu göndermeyi denemelisin,” dedim. “Bende hep işe yarar.”

“Bunu dikkate alacağım,” dedi.

“Wyndham Connor adında birine hiç benzemiyorsun.”

Kaşları kalktı. “Nasıl görünmem gerekiyor?”

“Bilmem,” dedim. “Altın düğmeli lacivert ceketli. Kap-
tan şapkalı. Büyük, beyaz sakallı ve devasa purolu?”

“Yani yattaki Noel Baba gibi,” dedi.

“Tatile gitmiş Bay Monopoly gibi.”

“Faydası olur mu bilmem ama sen de Harry Kilpatrick deyince akla gelen ilk kişiyi andırmıyorsun.”

“Biliyorum,” dedim. “Gazeteci çocukların şapkasından takmış, Dickens tarzı bir sokak yetimi değilim.”

Kahkahası gözlerini yeniden parlattı. Şimdi grisi, sisin kendisinden çok sisin altındaki suya benzer bir soluk griye dönmüştü.

Arabanın önünden dolaşıp yolcu kapısını açtı.

“Ee, Harriet.” Başını kaldırdığında tüm odağı yeniden bana dönünce kalbim tekledi. “Hazır mısınız?”

Nedense, “Evet,” derken sanki yalan söylüyordum.

Wyn, Jaguar’ı o karanlık, dolambaçlı yollardan bir spor ya da sanat icra edermiş gibi geçirdi. Kaslı kolu direksiyonun üzerindeyken sağ eli vitesin üzerinde serbest duruyor, dizi gaz pedalındaki kontrolünü hiç kaybettirmeden hareketli bir ritimle inip kalkıyordu. Suya yaklaştıkça camı indirdim ve tanıdık tuz kokusunu içime çektim. Wyn de penceresini açınca rüzgâr saçlarını keskin profiline doğru savurdu. O tek kaotik tutam, üst dudağının eğimine bağlı görünmez bir iple bağlıymışçasına sürekli alnının sağ tarafındaki yerini buluyordu.

Kendisini incelediğimi fark ettiğinde, kaşları dudaklarıyla beraber kıvrıldı.

Akarkum, diye düşündüm tekrar. Eski bir avcı-av içgüdü-sü bana katılınca limbik sistemim kaslarıma emirler yağdırdı: *Kaçmaya hazır ol; biraz daha yaklaşırsa asla kurtulamazsın.*

“Bana bakıyorsun,” dedi. “Kuşkuyla.”

“Gerçekte arkadaşlarımla ev arkadaşı değil de kurbanlarının arabalarını çalan bir katil olma ihtimalini hesaplıyorum, o kadar,” dedim.

“Bu katil sonra da arkadaşlarını tam zamanında havaalanından alıyor mu?” diye sordu.

“Eminim çoğu katil dakiktir.”

“Sence neslimizin tamamı neden herkesin katil çıkmasını bekliyor?” diye sordu gülerken. “Bildiğim kadarıyla ben biriyle bile tanışmadım.”

“O sadece kötü biriyle tanışmadığını gösterir,” dedim.

Ay ışığı çubuk hâlinde üzerinden geçerken bana göz attı. “Duyduğum kadarıyla bir tür dâhiymişsin, Harriet Kilpatrick.”

“Sabrina ve abartıları hakkında ne söylemiştim sana?”

“Yani gelecek vadeden bir beyin cerrahı *değil* misin?”

“Buradaki anahtar kelime *gelecek vadeden*,” dedim.
“Ya sen? Senin bölümün ne?”

Sorumu duymazdan geldi. “Ben cerrahların *her kapıyı açtıklarını* sanıyordum.”

Bunun üzerine bir kez daha burnumdan güldüm. Gözlerini tekrar yola çeviren Wyn kendi kendine gülümsedi ve kemiklerim sanki helyumla doldu.

Pencereden dışarı baktım. “Peki ya sen?”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “Ne olmuş bana?” dedi. Sesi sorudan hafiften rahatsız olmuş gibi çıkmıştı.

“*Senin* hakkında duyduklarım gerçek mi?” diye sordum. Aynayı tekrar kontrol ederken dişiyle dolgun altdudağını sıyırdı. “Sana söylenenlere bağlı.”

“Sence bana ne söylediler?”

“Tahmin etmemeyi tercih ederim, Harriet.”

Adımı çok sık kullanıyordu. Her seferinde sesi âdeta karnımın derinlerindeki piyanonun gepgergin telini çekiyordu.

Sempatik sinir sistemimde olanlar kanımı kaslarıma doğru yönlendirmeye karar verdi. Karnımda kelebekler uçuşmuyordu. Sadece kan damarlarım organlarımda etrafında daralıyor ve kasılıyordu.

“Neden?” diye sordum. “Kötü bir şey söylediklerini mi düşünüyorsun?”

Çenesi kasıldı, gözleri karanlığı delen farlara döndü. “Boş ver. Bilmek istemiyorum.”

Yine bedeninde çok fazla enerji varmış da onu boşaltıyormuş gibi dizini sallıyordu.

“Flört edip etmediğini anlamanın imkânsız olduğunu söylediler.”

Güldü. “Bak şimdi beni utandırmaya *çalışıyorsun*.”

“Belki.” Kesinlikle. Bana ne olduğunu bilmiyordum. “Ama gerçekten böyle dediler.” Aslında Sabrina, ondan

herhangi bir hamlede bulunamayacak kadar hoşlandığını katı bir şekilde ilan ederken flört edip etmediğini anlayamamaktan yakmıştı. Zira hamlede bulunursa ev ortamı bozulacaktı.

“Her türlü,” dedi Wyn, “flört etmekte anlattıklarından *çok daha* iyiyimdir.”

“Acaba hiç,” dedim, görüş alanına girmek için eğilerek, “sorunun bu olabileceğini düşündün mü?”

Gülümsedi. “Flört etmek kimseyi öldürmez, Harriet.”

“Belli ki Regency dönemi düellolarını hiç duymamışsın,” dedim.

“Ah, duydum ama güçlü düklerin bekâr kızlarıyla nadiren flört ettiğimden sorun olmayacağını düşünüyorum.”

“Regency dönemi geleneklerine bu kadar hâkim olmanı göz ardı edeceğimizi mi sanıyorsun?”

“Harriet, senin *herhangi bir şeyi* göz ardı edeceğini sanmıyorum,” dedi.

Bir daha istemsizce burnumdan güldüm, onunsa gamzeleri derinleşti. “Asil kadınlardan bahsetmişken,” dedi, “böyle gülmeyi adabımuaşeret dersinde mi öğrettiler?”

“Hayır,” diye cevapladım, “yüzyıllarca nesilden nesile aktarılarak geçmiş olmalı.”

“Eminim öyledir,” dedi. “Ben öyle değilim bu arada?”

“Burnundan kibarca gülecek şekilde doğmadın mı?”

Çenesini kaldırdığında gözlerinde zekice bir bakış vardı. “Şu bana dair izlenimin. İnsanların duygularıyla oynamam ben. Kurallarım vardır.”

“Kural mı?” dedim. “Ne gibi?”

“Yeni tanıştığım birine kurallardan bahsetmemek gibi.”

“Aa, yapma ama,” dedim. “Artık üvey arkadaş sayılırsınız. Söyleyebilirsiniz.”

“İlk olarak, Parth’la asla arkadaşlarımızla çıkmama konusunda anlaşma yaptık. Ya da birbirimizin arkadaşlarıy-

la.” Bana yan yan baktı. “Üvey arkadaşlığa gelince, onun prensibini bilemiyorum.”

“Bekle, bekle, bekle,” dedim. “*Arkadaşlarınızla* çıkmıyor musunuz? Kiminle çıkıyorsunuz o zaman, Wyn? Düşmanlarınızla mı? Yabancılarla mı? Apartmanınızda ölen kötücül ruhlarla mı?”

“İyi bir prensiptir,” dedi. “İşlerin karışmasını önler.”

“Çıkmaktan bahsediyoruz, Wyn, açık büfe barbeküden değil,” dedim. “Gerçi duyduğum kadarıyla senin için ikisi aynı şey olabilir.”

Kirpiklerinin arasından bakıp cıkladı. “Bana fahişe damgası mı yapıştırıyorsun, Harriet?”

“Hiç de bile,” dedim. “Ben fahişelere bayılırım! En iyi arkadaşlarımdan bazıları fahişedir. Ben de amatörce de olsa fahişelikle ilgilendim.”

Başka bir ay ışığı çubuğu kısa bir süreliğine gözlerine vurunca dumansı bir gümüş rengi aldılar.

“Sana uymadı mı?” diye tahminde bulundu.

“Hiç öğrenme fırsatım olmadı,” dedim.

“Çünkü âşık oldun,” dedi.

“Çünkü erkekler beni hiç seçmediler.”

Güldü. “Tamam.”

“Fazla mütevazı falan davranmıyorum,” dedim. “Erkekler benimle tanıştıklarında bazen ilgilenirler ama gözleri ilk bana gitmez. Bununla barıştım.”

Bakışları beni baştan aşağı süzdü. “Yani seksiliğim yavaşça ortaya çıkar diyorsun.”

Başım la onayladım. “Doğru. Seksiliğim yavaşça ortaya çıkar.”

Bir süre beni inceledi. “Beklediğim gibi değilsin.”

“Üç boyutlu ve mavi saçlı yani,” dedim.

“Başka şeylerle birlikte.”

“Ben de Parth 2.0 olmam bekliyordum,” diye itiraf ettim. Gözlerini kıstı. “Daha iyi giyineceğimi düşündün.”

“Yırtık bir sweatshirt ve kot pantolondan mı?” dedim. “Yok canım.”

Beni duymamış gibi kaşlarını çatarak inceledi. “Sen seksiliği yavaşça ortaya çıkan biri değilsin.”

Başımı çevirdim ve sıcaklık göğsüme hücum ederken radyoyla oynadım. “Eh, evet,” dedim, “çoğu insan konuşmadan önce beni çıplak görmüş olmaz.”

“Onunla ilgili değil,” diye karşılık verdi.

Gözlerinin benden uzaklaşıp ön cama döndüğü ânı *hissetsem* de bir iz bırakmıştı: Bundan sonra karanlık uçuşumlar, saçların arasından geçen rüzgâr, tarçın, karanfil ve çam eşleştirmesi bana yalnızca *Wyn Connor*’ı hatırlatacaktı. Bir kapı açılmıştı ve onu bir daha kapatmayacağımı biliyordum.

Regency dönemi olsun ya da olmasın, beni bir sürü şekilde mahvetmişti.

5

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

Wyn arkadaşlarımızdan müsaade isteyip “yerleşmek” için beni uzaklaştıran kadar mutfakta üç kere daha ebedi aşka kadeh kaldırdık.

Kimmy boğazından mırlamaya benzer bir ses çıkardı, Parth bu yüzden onunla beşlik çaktı, bu da Cleo’nun irkilmesine yol açtı zira beşlikler onda tahtaya sürtülen tırnakla aynı etkiyi yaratıyordu.

Wyn ile merdivenlerden neredeyse *koşarak* çıkarken valizimin kontrolü için sessizce mücadele ettik.

Yani ben taşıyordum ancak sonra Wyn kolayca elimden çekerek ulaşamayacağım diğer eline aldı.

“Ben hallederim,” dedi.

“Sevimlilik yapmaya çalışma,” dedim tıslarcasına. “İzleyen yok.”

“Yapmıyorum,” dedi.

“Yapıyorsun,” dedim.

“Hayır.” Uzandığımda bavulu benden iyice ayırdı. “Bunu sırf sinirini bozmak için yapmıyorum.”

“Öyleyse,” dedim, “bu kadar zorlamak zorunda değilsin. Varlığın yeterli oluyor zaten.”

“Eh, evet,” dedi. “Hep daha yükseği hedef almayı istememe yol açmışsındır, Harriet.”

Sabrina merdivenlerin tepesinde belirlediğinde en zor kısmını aşmış sayılırdık. “Söylemeyi unuttum. Bu kez size büyük yatak odasını verdim.”

Wyn ile çizgi filmdeymişçesine aniden durmakla kalma-

dık, aynı zamanda elimi, Sabrina bizi, herkesin giyinik olduğu ve birbirimize dokunmadığımız tuhaf bir cinsel ilişkinin ortasında basmış da çığlık çığlığa elindeki şampanyayı düşürmüş gibi tuttu.

En azından doğrudan popomu avuçlamamıştı.

“Büyük yatak odası,” diye tekrarladı Wyn, elini bu sefer sırtıma yerleştirdi. Ona doğru öyle bir eğildim ki ikimiz de devrilmeyelim diye omzunu duvara yaslamak zorunda kaldı.

Acaba biraz olsun âşık bir çift gibi mi görünüyoruz, yoksa “spagetti spaghetti western filmi” düellosundaki rakipleri” mi yansıtıyoruz merak ettim.

“Biz hep çocuk odasında kalırız,” dedim.

Diğer iki yatak odasındaki gibi bir çift kişilik yatak yerine iki tek kişilik yatağı olduğu için Sabrina’nın ailesi oraya böyle diyordu.

“Orayı bu kez Cleo ile Kimmy almak istedi,” dedi Sabrina. “Siz ikiniz birbirinizi ayda bir görebiliyorsunuz. Tatilinizi ayrı yataklarda geçirmenize izin verecek değiliz.”

Wyn ile birlikte olduğumuz zamandan beri o tek kişilik yatakları birleştirmiştik.

“Bizim için sorun değil,” dedim.

Sabrina gözlerini devirdi. “Sana hiçbir zaman sorun olmuyor. Sorun *çıkarmamanın* kraliçesinin. Ama bu durumda bizim için sorun. Oldu bitti zaten. Cleo ile Kim çoktan eşyalarını yerleştirdiler.”

“Ama...”

Wyn sözümü kesti: “Teşekkürler, Sabrina. Çok düşüncelisin.”

Etkisiz şikâyetime devam edemedi Wyn beni, kendisi

* Vahşi Batı, kovboy filmlerinin revaçta olduğu yıllarda Avrupa’da, çoğunlukla da İtalya’da çekilen bu tür filmlere verilen genel isim. (ç.n.)

oban köpeği, bense özellikle zorlu bir koyunmuşum gibi en büyük yatak odasına doğru yönlendirdi.

Kapı kapandığı anda saldırmaya hazır hâlde ona döndüm ancak onun yakınlığı, birlikte kapalı bir kapının ardında olmanın getirdiği tuhaf yoğunluk üzerime çullandı.

Kalbimin boğazımın derinlerinde attığını hissedebiliyordum. Wyn gzbebeklerinin büyüdüğünü görebileceğim kadar yakındı. Demek vücudu, olabildiğince hızlı analiz etmesi gereken bir tehdit olduğuma karar vermişti. Hislerimiz karşılıklıydı.

Alt katta, arkadaşlarımızla çevriliyken kızgın olmak kolaydı. şimdiyse beni incelemesi için spot ışıklı bir sahnede çıplak hâlde duruyor gibi hissediyordum.

Hırılıtlı sesiyle ilk konuşan o oldu. “Bunun ideal bir durum olmadığını biliyorum.”

Bu ifadenin gülünçlüğü beynimi hızla harekete geçirdi. “Evet, Wyn. Eski erkek arkadaşım la bir haftayı yatak odasında kilitli geçirmek *ideal* bir durum değil.”

“Eski nişanlın la,” dedi.

Ona ters ters baktım.

Bakışlarını kaçırıp alnını kaşıdı. “Affedersin,” dedi. “Ne yapacağımı bilemedim.” Gözleri yeniden benimkileri bulduğunda bu kez çok yumuşak, çok tanıdıktı. “Beni arayıp uzun uzun konuştu. Bir dönemin sonuna geldiğimizi söyledi. Benden şimdiye kadar bir şey istemediğini ve bir daha da istemeyeceğini söyledi. Seni aramaya çalıştım. Bir kere çaldı ama sesli mesaj bıraktım.”

O mesajı almamamın epey iyi bir nedeni vardı.

“Numaranı engelledim,” dedim. Geceleri başparmağım numarasının üzerinde, aramasını ve her şeyin hata olduğunu söylemesini dileyip resmen acı içinde geçirerek uykusuz

kalmaktan bıkmış usanmıştım. Bu ihtimali uzaklaştırmam, kendimi beklemekten kurtarmam gerekiyordu.

Gözleri fırtınaya tutuldu. Dudakları aralandı. Balkona doğru bakarken kaşlarının arasında çizgiler oluştu. Onda sadece belli belirsiz işkence çeken yüzlerden var, diye hatırlattım kendime.

Elinde değildi ve kesinlikle onu rahatlatmama ihtiyacı yoktu.

Birlikte geçirdiğimiz hayatı dört dakikalık bir telefon görüşmesiyle rayından çıkaran oydu.

Sis kadar soluk gözleri yeniden bana dönerken çene kasları kasıldı. “Ne yapsaydım, Harriet?”

Bir bahane bulsaydın.

Ona hayır deseydin.

Son dakikada iptal edilen bir akşam yemeği gibi kalbimi kırmasaydın.

En başından seni sevmemi sağlamamalıydın.

Başımı iki yana salladım.

Tepemde asılı bir soru işareti hâline gelene kadar yaklaştı. “Gerçekten soruyorum.”

İç geçirerek gözlerimi indirip şakaklarıma masaj yaptım. “Bilmiyorum. Ama artık *yapabileceğimiz* bir şey yok. Düğünün ortasında ayrılamayız. Özellikle de misafirler dört kişiye.”

“Belki onlara bu akşamlik müsaade ederiz,” dedi. “Her şeyi kutlar, yarın da anlatırız.”

Tavana bakarak biraz zaman kazandım. Belki dört saniye içinde dünyanın sonu gelirdi de bu kararı vermekten kurtulurdum.

“Harriet,” diye baskı yaptı.

“Peki,” deyiverdim. “Eminim bir akşam daha birbirimizi katlanabiliriz.”

Gözleri kısılinca içlerine giren ışık azaldı ve ifademi daha iyi anlamak için daha dikkatli baktı. “Emin misin?”

Hayır.

“Benim için sorun değil,” dedim. “Sorun yok.” Kendimi yatağın ucuna bıraktım.

Bir saniye sonra Wyn kendine geldi. “Aynı noktada buluşmamıza sevindim.”

“Aynen.”

Başını salladı. “İyi.”

“İyi.” Yataktan kalktım.

O da bir adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi korudu. “Bir süredir ilişkimizin sallantıda olduğunu ve onların mutluluklarını görmenin birbirimizden uzaklaştığımızı fark etmemize yol açtığını söyleyebiliriz.”

Kalbim sızladı. Tam olarak aynı şey olmasa da aylar önce söylediklerine çok benziyordu: *İlişkiye başladığımızda daha çocuktuk, artık her şey farklı ve bunu kabul etmenin zamanı geldi.*

“Sahiden hiçbir şeyden şüphelenmeyeceklerini düşünüyor musun?”

“Harriet.” Gözleri parladı. “Bir yıl boyunca *yattığımızı* dahi anlamamışlardı.”

Bir adım gerilediğimde yatağa öyle sert çarptım ki tekrar ona doğru savruldum.

Karşımdaki eşek arılarından yapılmamış gibi birbirimizden hızla ayrılacak da Wyn’in belli belirsiz baharat kokusu çoktan kan dolaşıma girmişti.

“Bu çok daha zor olabilir,” dedim kaskatı hâlde.

Wyn’in eli yeniden saçını tarayınca tişörtü belinin küçük bir kısmını göstermeye yeten öyle şehvetle kalktı ki köşede emirler yağdıran bir sanat yönetmeni var sanırdınız.

Gözlerimi yüzüne bakmaya zorladım.

“Bir gece idare edebiliriz.”

Bir gece derken dakikaların birikiminden bahsediyordu sanki. Bense öyle olmadığını biliyordum. Birlikteyken zaman asla normal hızında akılmıyordu.

Avuç içlerimin tabanıyla gözlerimi ovdum. “Herkes aylar önce söylemeliydik.”

“Ama söylemedik,” dedi.

Başta kasıtlı değildi. Öyle sersemlemiş, acılı ve –evet– inkârdaydım ki. Ardından, ayrılıktan birkaç gün sonra kapımın eşğine eşyalarımın dolu bir kutu gelmişti. Not falan yoktu ve öyle beklenmedikti ki kısmen en yakın UPS şubesine giderken mi beni terk etti diye düşünmüştüm.

Sonrasında sinirlenmişim. O yüzden aynı gün ona *kendi* eşyalarını yollamıştım. Hatta mavi kadife kutusunu bulamayacağımı anlayınca söz yüzüğümü de içine atmıştım.

Üç gün sonra kahverengi kâğıttaki küçük bir yumru hâlinde ikinci paket gelmişti. Yüzüğü geri yollamıştı. Onu, doğru şeyi yapmaya çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordum, bu yüzden de iyice kızarak hemen ona tekrar yollamıştım. Eline geçtiğinde iki haftadır ilk kez bana mesaj atmıştı: *Yüzük sende kalmalı. Sana ait.*

İstemiyorum, diye cevap vermişim. Daha ziyade katlanamıyordum.

Satabilirsin, demişti.

Sen de öyle, yazmıştım ben de.

Yeniden mesaj atana kadar beş dakika geçmişti. Cleo ve Sabrina’ya söyledim mi diye sormuştu. Bu düşünce midemi bulandırmıştı. Onlara söylemek arkadaş grubumuzu mahvedecek, on yıllık geçmişimiz ziyan olacaktı.

İkisiyle de aynı anda görüşebilmeyi bekliyorum, demiştim. Kısmen yalan sayılırdı.

Hastanedeki birkaç iş arkadaşşıma bahsetsem de Cleo ile

Sabrina'ya doğru düzgün mesaj atmamıştım. Hepimiz çok meşguldük.

Sabrina ve Parth çoğu akşam avukatlık bürolarında geç saate kadar çalışıyorlardı ve çiftlik işletmek sabahın dör-dünde uyanmayı gerektirdiğinden Cleo ve Kimmy erkenden yatağa gidiyordu.

Montana'daki Wyn'inse aile işi bir mobilya tamircisi vardı ve annesi ona yardım ediyordu.

Bir de San Francisco'daki kendi saat diliminde, Kaliforniya San Francisco Üniversitesi'ndeki stajına gömülmüş olan ben vardım tabii. Çoğu gün öyle yorgun oluyordum ki esnemelerim ve gözkapaklarımın titremesi doğrudan merkezime yerleşiyordu. *Organlarım* yorulmuştu. *Kemiklerim* bitkin düşmüştü.

Boş vakitlerimi genelde sokağın ilerisindeki çömlek stüdyosunda veya Wyn'le iki yıl önce, annesinin parkinsonu ilerleyip Montana'ya dönmeden önce tuttuğumuz daireyi temizlerken *Cinayet Dosyası*'nın eski bölümlerini izleyerek geçiriyordum.

Bu uzak mesafe ilişkisinin geçici olması, Wyn'in kız kardeşinin yüksek lisansı bitirerek Gloria'yla ilgilenmek üzere geri dönmesine yetecek kadar sürmesi gerekiyordu. Böylece Wyn gitmişti ve işleri yürütmeye başlamıştık, ta ki yürütemeyene kadar.

Wyn'in Parth'a ayrılıktan bahsedip bahsetmediğini sormama gerek yoktu. Söylemiş olsa herkesten duyardım. Onun yerine annesini sormuştum. *Gloria biliyor mu?*

Doğru zaman değil, demişti. Bir dakika sonra da eklemiştir: Beni San Francisco'ya geri göndermeye çalışıyor. Burada olduğum için zaten suçluluk duyuyor. Bana söylemeden bir bakımevine kaydolmaya çalıştı. Ona şimdi ayrıldığımızı söylersem kendini suçlar.

Gloria'yı severdim, onu üzme fikrindense *nefret* ediyordum. Yine de Wyn'e gerçeği söylemeyi teklif etmeyi düşündüm. Ona kalırsa hepsi *benim* hatamdı zira.

Bir mesaj daha atmıştı: *Herkese söylemek için bekleyebilir miyiz? Kısa bir süreliğine?*

Ben de kabul etmekle kalmamış, bu konuşmaları rafa kaldırdığımız, Gelecekteki Harriet'in Sorunları diyarına sürdüğümüz için son derece rahatlamıştım. İki ay sonra, onu aramaya tehlikeli derecede yakın hissettiğim bir gecede nihayet numarasını engellemiştim. Ara sıra grup sohbetinde onunla iletişim kuracak kadar engeli kaldırırsam da düzensiz mesaj atan biri olduğumdan diğerlerinin fark etmeyeceğini anlamıştım. Bundan bir ay sonra da yıllık geziyi nasıl halledeceğimize dair e-posta konuşmasını başlatmıştım ve böylece planımızı hazırlamıştık. Şu anda mutfağın bir köşesinde darmadağın hâlde duran o planı.

Bu iki ay önceydi ve artık Gelecekteki Harriet'in, Geçmişteki Harriet'in karar verme becerisine dair bazı söyleyecekleri vardı.

Ne de olsa bu durumda olmamızın sebebi o Harriet'ti.

Fazlasıyla boğucu olan tamamı yerine Wyn'in gözbebeklerindeki ince, yeşil halkalara odaklandım. "Nasıl olacak?"

Omuzlarını silkti. "Biraz daha birlikteymiş gibi davranır, sonra da itiraf ederiz."

Kollarımı kavuşturmaya başlıyorken Wyn'in çok yakında durduğunu fark ederek kollarımız karınlarımızın arasında sıkışmasın diye tuhaf bir hareketle iki yanıma bıraktım. "Evet, onu anladım. Ben kurallardan söz ediyorum." Sakin konuşabilmek için kendimi hazırladım. "Dokunacak mıyız? Öpüşecek miyiz?"

Biraz utanç dolu, biraz da suçlu bir ifadeyle yan yan baktı. "Senin yanında nasıl davrandığımı biliyorlar."

Bana sürekli dokunmasını bekleyeceklerini söylemenin epey diplomatik bir yolunu seçmişti. Normalde beni kucağına çeker, kolunun altına sıkıştırır, saçına elini dolar, tamamen yalnızmışız gibi yemek masasında öper, konuşurken yüzünü boynuma gömer veya konuşmadığımda altdağıma dokunur ve...

Yani bazı insanlar hayatlarını çoğunlukla zihinlerinin içinde yaşarken (ben), bazıları da her daim kondisyonlu fiziksel varlıklardı (Wyn).

Bir an için kendimi pencerenin dışına, uçuruma ve okyanusun içine atarak Avrupa'ya varana kadar yüzdüğümü hayal ettim. Yeni İskoçya'ya seve seve giderdim.

Fakat her daim kondisyonlu biri *olmadığımdan* muhtemelen yoldayken bayılır ve üstsüz Wyn bana suni teneffüs yaparken uyanırdım.

“Görecek kimse olmadığında dokunmak yok,” dedim hızla. “Yanımızda başkaları varken... yapmamız gerekeni yaparız.”

Başını kaldırdı. “Bundan daha keskin yönergeler vermen gerekecek.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedim.

Dik dik baktı, bekledi. Ben de ona dik dik baktım.

“El ele tutuşmak?” diye sordu.

Neden her şeyden çok *bu durumun* kalbimi yemek boruma doğru fırlattığından emin değildim. “Kabul edilebilir.”

Başını onaylarcasına eğdi. “Nerelere dokunabilirim? Bel, kalça, kollar?”

“Sana şema çizeyim ister misin?” diye sordum.

“Çaresizce.”

“Şaka yaptım,” dedim.

“Biliyorum,” diye cevapladı o da. “Ama yine de merak ediyorum.”

“Sırt, kalça, kollar, karın olabilir,” dedim, her sözcükte karnımın sıcaklığı on derece yükseldi.

“Ağız?”

Komodine göz attım. Siyah deri bir dosya orada ödenmeyi bekleyen hesap misali duruyordu. “Ağızma *dokunmaktan* mı yoksa öpüşmekten mi bahsediyorsun?”

“Herhangi birinden,” dedi. “İkisinden de.”

Dosyayı alıp karıştırarak sinapslarımın çığlık atmaya kesmesini beklerken okuyormuş gibi yaptım.

“Seyahat programı.”

Belirgin şaşkınlığım üzerine Wyn sadece başını “okuduğum” belgeye doğru kaldırdı “Kişisel seyahat programları hazırlamış.”

“Ama... her yıl aynı şeyi yaparız,” dedim.

“Bence mesele de bu,” dedi. “Hatıra olsun diye. Hem Sabrina cumartesi günü için bize kişiye özel sürprizler planladı, böylece Parth’la düğünden önce biraz yalnız vakit geçirebilecekler.”

“Aman Tanrım.” Sayfayı ciddiyetle inceledim. “Buraya tuvalet molalarını bile yazmış, Wyn.”

Başımı kaldırdığımda hazırlıksız yakalandı.

Ansızın bir anı belirip şimdiyi ele geçirdi, zihnimin gerisinden büyüyerek ilerledi: Wyn ile evin arkasında yer alan uçurumun dibindeki ıslak kayalıklarda zıp zıp zıplıyorduk. Gelgitin buzlu parmakları üzerimize doğru koşarken çığlık çığlığa kenara kaçıyorduk. Sahildeki arkadaşlarımızın kahkahaları gece göğüne doğru kıvrılarak yükseliyor, şenlik ateşimizin dumanıyla bize ulaşıyordu.

Bir kutu daha bira getirmek üzere hemen eve gidip gelmeye gönüllü olmuştum, yardımı dokunabilecekse asla yerinde durmayan Wyn de yanımda gelmişti. Yazlık evin arka verandasına çıkan sarsak merdivenlerde yarışmış, nefes nefese gülüşmüştük.

Bir seksen boyunda bir kas öbeğisin sen, Wyn. Nasıl oluyor da bana yeniliyorsun?

Yassı taşların ısıtılmış tuzlu sulu havuzun tuhaf yeşil ışı-
ğıyla parladığı verandaya ulaştığımızda elimden tutmuştu.
Parmaklarıma ilk değişiydi. Buradaki ilk toplu tatilimizi
geçirdiğimiz o günlerde henüz yeni tanışmıştık, dolayısıyla
bu temas bile tüm vücudumun uğuldamasına neden olmuş-
tu. *Adımı neredeyse hiç söylemiyorsun*, diye mırıldanmıştı.

Titremiş olmalıydım çünkü kaşlarını çatmış, boynunda
ve omuzlarında yırtığı olan Mattingly sweatshirt'ünü çı-
karmıştı.

Ona zangırdayan dişlerimin arasından iyi olduğumu
söylemiştim. Yavaşça yaklaşarak sweatshirt'ünü başımdan
geçirmiş, kollarımı yanıma sabitlemiş ve saçlarımin elekt-
rikle havalanmasına yol açmıştı.

Daha iyi mi? diye sormuştu. O tek kısık sözle içimi tit-
retmesi, beni kar küresi misali sarsması hem ödümü kopar-
mış hem de heyecanlandırmıştı.

Diğerlerinin yanına döndüğümüzde ona doğru düzgün
bakamamıştım.

Fakat belki Wyn ile son gelenler olduğumuz, belki de
diğerleri arkadaşlığımızı sınavdan geçirerek başlatmaya
karar verdikleri için bütün hafta çocuk odasını paylaşmış,
ışıkları kapadığımızda odanın iki farklı tarafındaki yatak-
larımızdan fısıldaştığımız. Saatlerce konuşmuştuk.

Ne var ki adını nadiren söylüyordum. Fazla büyü-
lölü bir sözcükmüş gibi geliyordu. Sanki beni içeriden ısıtarak onu
ne kadar istediğimi, zihnimin plaktaki çizik misali gün bo-
yunca ona dönüp durduğunu gösterecekti. Çaba dahi gös-
termeden sürekli nerede olduğunu fark etmeme, gözlerimi
kapayıp şöyle bir dönsem bile ilk denemede yine de onu
işaret edebileceğimi anlayacaktı.

Ama onu istememeliydim. Çünkü en yakın arkadaşım

istiyordu. Çünkü Sabrina ve Cleo'nun hayatlarının önemli bir parçası olmuştu ve bunu mahvedemezdim.

Üstelik ona verdiğim tepkinin bir anlamı yok, diyordum kendi kendime. Yalnızca üremeye dair mecburi zorunluluğum sinir sistemimde ufak havai fişeklere neden oluyordu. Uzun bir birlikteliği üzerine inşa edeceğin türden bir şey değildi. Kendime ona âşık olmayacak kadar zeki olduğumu söylüyordum. Çünkü yapamazdım. Yapmayacaktım.

Keşke haklı olsaydım.

Derken Wyn programı elimden aldı, bakışları açık sayfada dolaştı.

“Sabrina'nın bu kadar düzenli oluşuna sahiden bayılıyorum,” dedim. “Ama fazla iyilik diye bir şey de var. Ve toplu tatil programına insanların bağırsak hareketlerini dahil edince tam olarak böyle oluyor.”

Wyn dosyayı yeniden komodine bıraktı. “Sen buna kötü diyorsun ama Parth'ın bana gönderdiği bavula koyulacaklar listesinin yanında hiç kalıyor. Kaç tane iç çamaşırı getirmem gerektiğini bile söyledi. Yani ya cumartesi günkü ‘kişiye özel sürprizim’ kötü bitecek ya da kendi iç çamaşırlarımı sayamayacak biriyim.”

“Kendine haksızlık etme,” dedim. “Bence ikisinden de biraz vardır.”

Wyn gülerken kirli sakallı çenesindeki küçük koyu deliklerden oluşan gamzeleri göründü. Bir saniyeliğine bu zmandan ayrılarak bir yıl geriye gitmişiz gibi hissettim.

Ardından Wyn benden uzaklaştı. “Sonraki on beş dakikanın öğle yemeğinden önceki *rahatlama* olacağı yazılmış,” dedi. “O yüzden seni rahat bırakayım.”

Başımla onayladım.

O da başını salladı.

Kapıya doğru yürürken bir saniyeliğine durdu.

Sonra da gitti, bense bıraktığı yerde donakaldım. Üstelik *rahatlamadan*.

GERÇEK HAYAT

Pazartesi

“Büyük yatak odası” tam bir felaketti. Güzel, harika, kâbus gibi bir felaket. Çocuk odası, koridorun ön kısmında kaldığından orijinal evin bir parçasıydı. Arka taraftaki bu oda ise yapılan devasa genişletmenin parçasıydı. Sıkışan eğri büğrü kapıları, kitaplarla açık tutulan pencereleri ya da kimse dokunmasa dahi çıtırdayan ve gıcırdayan parke-leri yoktu.

Bu oda saf lükstü. Büyük boy çift kişilik yatağının dört zilyon ipliği olan bir yorganı vardı. Çift kanatlı kapısı hem tuzlu sulu havuza hem de arkasındaki uçuruma bakan balkona açılıyordu ve içinde devasa taş bir küvetle beraber koyu renkli taştan ve camdan yapılmış iki kişilik duş bulunuyordu.

Ne var ki tek bir iç dizayn tavsiyesi verecek olsam, yukarıda bahsettiğim olanaklardan birini hatta her ikisini kapının arkasına koydururdum. Şu anki hâliyle çok açıktalardı.

Tamam, tuvaletin *kendisi* rezil küçük bir kabinin içindeydi ancak bu hafta içinde kıyafetlerimi değiştirmeyi düşünüyorsam seçeneklerim (1) bunu tek kişilik seyirci grubunun, yani eski nişanlımın önünde yapacağımı kabul etmek, (2) kendimi bok kabinine sıkıştırıp dengede kalmak için dua etmek ve (3) konukevinin yanındaki meşhur açık hava duşunun olduğu yere gizlice gitmenin bir yolunu bulmaktı.

Başka bir deyişle, on beş dakikalık “rahatlama” mola-mı imkânım varken *tek başıma* duş almak için kullandım. Ardından kot pantolonla temiz bir beyaz tişört giydim. Wyn’le ortak noktalarımızdan biri ikimizin de hiçbir şekilde kişisel tarzı olmayıştıydı.

Wyn işi yüzünden kullanışlı kıyafetler giymek zorundaydı ve çoğu çabucak eskidiğinden hoş şeyler almasının manası yoktu.

Benim dar Levi’s kotlara ve tişörtlere olan aşırı bağlılığım da daha çok karar vermekten nefret etmemden ileri geliyordu. Vücuduma yakıştırdığım kıyafetleri çözmem yıllarımı almıştı, şimdi de onlardan vazgeçemiyordum.

Bir başka güneş patlaması kadar parlak anı zihnime doluştu: Wyn ile yatakta uzanıyorduk, lambanın ışığı üzerimize dökülüyordu ve Wyn’in saçları dağınık, o inatçı tutam alınındaydı. Ağzını karnımın, sonra da kalçamın kıvrımına bastırıyordu. Bütün yumuşak yerlerime, *Mükemmel*, diye fısıldıyordu.

Sırtımdan bir ürperti geçti.

Bu kadarı yeterdi.

Saçımı toplayıp ağır ağır merdivenlerden indim.

Herkes arka verandadaki ahşap masaya geçmişti. Masanın ortasına bir metrelik şarküteri ürünü dizilmişti ve Sabrina her zamanki Sabrina olduğu için, Cleo ile Kimmy’nin vegan yiyeceklerin önüne oturmasını, benimse gerekirse el arabasına koyulabilecek kadar büyük bir Brie peyniriyle karşı karşıya gelmemi sağlayan yer gösterme kartları bile vardı.

Verandaya çıktığımda Wyn başını telefonundan kaldı. Yüzündeki ani kaygı göstergesinin benim hüsni kuruntum olup olmadığını anlayamadım zira fark ettiğim anda telefonunu kaldırıp gülümsedi ve beni belimden tutarak yanına çekmek üzere uzandı.

Kaskatı hâlde yanındaki dövme demir sandalyeye oturdum, Wyn de kolunun yerini değiştirip gevşek bir şekilde omzuma koydu.

Sabrina masanın başındaki sandalyesinden kalktı. “Programlarınıza bakma imkânınız oldu mu bilmiyorum...”

“Program mıydı o?” dedi Cleo. “Ben kapı stoperi olarak kullanıyordum.”

İki kornişon turşusunu ağzına mors dişleri misali yerleştiren Kimmy, “Çok fazla düzenlenmiş yeri vardı, o yüzden yeminli ifade olduğunu varsaydım,” diye ekledi.

“Sadece birkaç tane sürpriz olacak,” dedi Sabrina. “Haftanın geri kalanı her zamanki tarifiede devam edecek.”

Wyn elindeki havucu, bedenimde çınlayan bir güçle ısırırdı. Göğüs kafesimdeki ve göğsümdeki yüzlerce sinir ucu ona değmeden nefes bile alamadığımdan pek oksijen aldığım söylenemezdi.

“Market Gladyatörleri mi?” Kimmy böyle deyip ciyaklarken Cleo umutla ekledi. “Kitap Dosyası*?”

“Evet ve evet,” dedi Sabrina, iki olağan –ve tümüyle zıt– Maine etkinliğimizi yapacağımızı doğrulayarak. Bu etkinlikler buradaki kitapçıya gitmek (Cleo’yla en çok bunu severdik) ve epey saçma bir şekilde market alışverişi yapmaktı ki ikincisi üç yıl önce takım olup “galibiyet serisine” başladıklarından beri Parth ile Kimmy’nin büyük tutkusu olmuştu. Tabii market alışverişi yaparken ne kadar “kazanılabilirse.”

Wyn ile eskiden Sabrina’nın uzun market yolculuğundan bıktığı için Market Gladyatörleri oyununu uydurup uydurmadığını tartışırdık. Marketin bir köşesinde efsanevi bir fırın, ayrıca yerel atıştırmalık bölümü vardı ve altımız

* *Cinayet Dosyası* dizisine gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

son derece gösterişçi, nasılsa paytak paytak yürüyüp oradan oraya koşturan küçük çocuklar gibi alışveriş yapardık; diğerleri gitmeye her hazır olduğunda bir kişi ortadan kaybolurdu.

“Ama bu akşam yüzeriz, her zamanki gibi piknik yaparız falan diye düşündüm,” dedi Sabrina. “Birlikte olmanın tadını çıkaralım istiyorum.”

“Birlikte olmaya,” diye bağırdı Parth, günün beşinci kadehini kaldırarak. Wyn kolunu omzumdan çektiği anda kadehimi doldurmak için açık prosecco şişesine uzanıyor-muş gibi yaparak sandalyemi yana kaydardım.

“Market Gladyatörleri’ne,” diye katıldı Kimmy.

Vücut ağırlığınca şarap içip uyandığında her şeyin rüya olduğunu fark etmeye, diye düşündüm.

Masanın karşısındaki Cleo, zarif kaşlarının ortasında küçük bir oyuk oluşmasına yol açacak kadar düşünceli hâlde bana baktı. Zorla gülümseyip kadehimi ona doğru kaldırdım. “Bize hâlâ öğrenci indirimi yapan Kitap Dosyası’ndaki o adama.”

Cleo’nun ağzı, şovuma tamamen ikna olmamış gibi belli belirsiz oynasa da kadehini –suyla doluydu çünkü midesini rahatsız ettiği için yıllar önce alkolden vazgeçmişti– yine de benimkiyle tokuşturdu. “Her daim şanslı ve genç kalalım.”

“Of ya, şişe boşalmış,” dedi Sabrina, masanın ucundan.

Wyn gönüllü olamadan ayağa fırladım. Yine de ayaklanmaya kalkışınca onu sandalyesine geri ittim. “Sen burada kal ve rahatla, *hayatım*,” dedim, iğneleyici bir tatlılıkla. “Şarabı ben getiririm.”

“Sağ ol, Har,” diye seslendi Sab, ben dosdoğru arka kapıya giderken. “Kapı açıktır herhalde!”

Bay Armas’ın yazlık eve eklediği özelliklerden biri de şuydu: Eski taş kileri, muazzam ve son derece pahalı şarap

koleksiyonunu alacak birinci kalite bir mahzene çevirmişti. Hatta şifreyle korunuyordu ama Sabrina içimizden biri inip bir şeyler alabilsin diye sürekli açık bırakıyordu.

Masadaki şişenin aynısını fazla hızlı buldum. Sanırım bu şarabın bin dolarlık bir prosecco *olmadığını* gösteriyordu ancak konu Sabrina olunca emin olmak imkânsızdı. Bizim basit damak zevklerimizin bu özel sunumu takdir edip edemeyeceğinden bağımsız olarak her türlü özeni göstermiş olabilirdi.

Bizim için planladığı ve tamamen keyfini çıkaramıyor olduğum bu kusursuz son haftayı düşününce kalbim sızladı.

Bir gün. Bırak tek bir mükemmel günleri olsun, yarın itiraf ederiz.

Üst kata çıktığımda, tasasız bir arkadaş grubu temsili misali herkes gülüyordu. Wyn'in gözleri benimkileri buldu ve gamzeli gülümsemesi ne kayboldu ne de biraz olsun sarsıldı.

O iyiydi! Eski nişanlısının burada olması ya da her yüzeyin üzerinde sevişilecek şekilde tasarlandığı balayı süitinde kalmamız onun için mesele değildi!

Varlığıma algılanabilir bir tepki vermiyordu.

Omurgamdan aşağı inen titreme bu kez fermuarın açılmasından çok gazyağının üzerindeki öfkeli bir alev gibiydi.

İyi olması adil değildi. Yanımda olup da bana olduğu gibi kalbinin şişte kızartıldığını hissetmemesi adil değildi.

Bunu yapabilirsin, Harriet. O iyiye sen de iyi olabilirsin. Arkadaşlarının hatırına.

Masanın etrafından dolaşırken şarabı bıraktım ve Wyn'in arkasında durdum, yüzüm onunkinin yanına gelece, sabit ve kayıtsız ritmini hissedene kadar ellerimi omuzlarından göğsüne indirdim.

Yeterli değildi. Ben işkence çekeceksem o da çekecekti.

Yüzümü boynunun yan tarafına gömdüm, sıcak çam ve karanfil kokuyordu. “Ee,” dedim. “Kim yüzmek ister?”

Tüyleri diken diken oldu. Bu seferki titreşim zafer kazanmışım gibi hissettirdi.

“Acaba diyorum,” dedi Kimmy, “birazcık *serkoş* mu olduk? *Sahroş*.”

“Kim? Biz mi?” dedim, Kimmy en uçta çömelirken kaygan, sörf tahtası şeklindeki matın üzerinde yavaşça doğrulmaya çalıştım. Bay Armas’ın Beş Numaralı Karısı matları “su yogası” için birkaç yıl önce almıştı ve bu akşama kadar varlıklarını unutmuştum.

Kimmy çılglık atınca Parth, matın devrildiği yerden suya dalarak bizi altıncı kez havuzda terk etti.

Üçümüz suyun içinden başlarımızı çıkardık. Kimmy keçeleşmiş kızıl altın saçlarını yüzünden çekmek için başını geriye attı. “Biz,” diye doğruladı. “Hepimiz.”

“Eh,” dedim, Cleo, Sabrina ve Wyn’in poker oyununa daldığı verandadaki masayı başımla gösterdim. “Belki onlar değildir.”

“Aa, yok,” dedi Parth. “Sabrina kesinlikle sarhoş. Ama rekabet onu kendine getiriyor ve bu haftaki en büyük hedefi ne yapıp edip Cleo’yu yenmek.”

“Ve evlenmek,” diye belirttim.

Parth, “Bir de o var,” diye katıldıktan sonra parlayan havuzun yan tarafına doğru yüzdü. Kimmy sörf matının üzerinde tekrar doğrulmaya çalışsa da ben tekmeler savurarak Parth’ın peşinden gittim.

“Nasıl oldu?” diye sordum.

“Ondan duymak istemez misin?”

“Hayır, detaylı hâlini duymak istiyorum,” dedim. “Sabrina hikâye anlatmayı hiç beceremez.”

“Duydum onu!” diye bağırdı masadan, ardından ellerini dümdüz yerleştirdi. “Ayrıca beceremiyor değilim. Az ve öz konuşuyorum. Sıralı renk.”

Yanındaki Cleo hafifçe yüzünü asıp neredeyse suçluluk dolu bir sesle, “Floş royal,” dedi.

Sabrina inleyerek alnını masaya koydu. Arkamızdan şüphesiz Kimmy’nin karın üstü atladığını gösteren o ses geldi.

Parth pis pis sırtarak, “Ona bir yıl önce teklif ettim,” dedi ve buna öyle şaşırdım ki ona kazara vurdum.

“Bir yıl mı?” diye bağırdım. “Bir yıldır nişanlı mısınız?”

Başını iki yana salladı. “O zamanlar hâlâ asla evlenmeyeceğini söylüyordu! Yüzüğü bile kabul etmedi. Sonra birkaç hafta önce evin satılacağını öğrendi ve...” Parth poker oyununa göz attı. Sabrina tamamen kartları karıştırmaya odaklanmıştı. “O bana teklif etti.”

“Ne?”

Yüzünü buruşturup ensesini ovdu. “Ben de hayır dedim. Çünkü tepki olarak yaptığını düşündüm. Sabrina’yı tanıyorsun. Bu ev, annesiyle babası boşanmadan önce ailesi varmış gibi hissettiği son yerd. Ardından Cleo’yla seni—sonra da diğerlerimizi— getirince burayı evi olarak görmeye başladı. Yani babası burayı satacağını söyleyince bir yerlere tutunmak için çabaladığını düşündüm. Bu da evet demem için yeterli bir neden değildi.”

“Yani sen teklif etin ve Sabrina reddetti,” diye karşılık verdim, “sonra o teklif etti ve sen reddettin, öyle mi?”

Başıyla onayladı. “Ama bu bir buçuk ay önceydi, bu yüzden bana sinirli olduğumu sanıyordum. Birkaç hafta önceye kadar. Bana tekrar, bu kez gerçekten teklif etti. Hatta tam teşekküllü bir hazine avı ayarlamıştı.”

“Vay be,” dedim. “Tam Parth tarzı.”

“Aynen,” diye katıldı. “Neyse, nihayetinde Central Park’ta, gerçek bir romantik gibi dizinin üstüne çöktü ve benimle sonsuzluğu geçirmeyi her zaman istediğini ama imkânsız olduğundan korktuğundan gönlünün yüksek sesle dile getirmeye hiç el vermediğini söyledi. Biliyorsun işte, ailesi yüzünden. Ve Cleo’nunkiler.” Özür diler gibi bir gülümsemeyle, “Bir de seninkiler tabii,” diye ekledi.

Sabrina’yla erkenden bağ kurduğumuz şeylerden biri de buydu: Onun babası evliliklerini mini dizi misali bitirirken benim annemle babam birlikte olmalarına rağmen nadiren mutlulardı.

Sabrina, kötü bir boşanma süreci geçireceği korkusuyla asla evlenmek istememişti. Bense daha çok beni terk edemeyecek ya da sevmeye devam edecek cesareti bulamayacak biriyle evlenmekten korkuyordum.

Bu yüzden Wyn beni terk ettiğinde kendime ağlama, cevap veya ikinci şans isteme izni tanımamıştım. Onsuz olmaktan daha fazla acı verecek tek şey gerçek anlamda bana ait olmadığını bilerek onunla birlikte olmaktı.

Parth, Wyn ve Kimmy sevginin, devam eden evliliklerin çocuklarıydılar, Cleo’nun annesiyle babası o küçükken ayrılmış olsa da araları çok iyi kalmıştı. New Orleans’da birbirlerinden bir sokak ötede yaşıyorlar ve yeni eşleriyle birlikte düzenli olarak aile yemekleri düzenliyorlardı.

“Neyse,” dedi Parth. “Sabrina babasının hayatını çok fazla etkilediğine karar verdi. Artık kararlarını sırf onun yaptıklarını yapmamak yönünde almak istemedi. Ben de evet dedim, sonra kendi teklifimi planladım.”

“Eh, doğal olarak,” dedim. “Ne de olsa Paxton Avenue’nun Parti Kralı’sın.”

Kahkaha eşliğinde ıslak saçını geriye attı. “Benim de istediğimi anlaması gerekiyordu. Belki düğünü bu veda

tatiliyle birleştirmek tuhaf ama bilemiyorum. Bu haftanın onun için tam anlamıyla mükemmel geçmesini istedim.”

Yüregim sızladı. Avcum kaşındı.

“Sizin adınıza çok ama çok mutluyum,” dedim.

arpık bir gülümsemeyle başımın tepesine gürültülü bir öpücük kondurdu. “Teşekkürler, Har. Wyn’le siz olmasanız cidden bir bok çözemezdik. Umarım farkındasıdır.”

“Aman saçmalama.”

“Ciddiyim,” diye cevapladı. “Arkadaşlık çizgisini geçip bu işin yürüyebileceğini gösteren ilk çift siz oldunuz. Sab sürekli istediğinin peşinden gitmenin altımızın arasındaki ilişkiyi riske atacağından endişelendiğini söyler durur. İkinizin bunca yıldır birbirinizi sevdiğini izlemek bunu becerebileceğimize inanmasına gerçekten yardımcı oldu.”

Boğazım sıkışırken gözlerim doğrudan poker müsabakasına kaydı. Wyn telefonuna odaklandığından bakmasa da sıcaklık saç çizgimden köprücük kemiğime kadar yayıldı.

Arkamızdaki Kimmy, “Başardım! İlaheyim ben!” diye bağırdı, tekrar devrilmeden hemen önce.

“Galiba işlemem lazım,” dedim Parth’a, havuzdan çıkarak. “Ya da su içmem. İkisinden biri.”

“İkisini ayırt edemiyorsan, Harry,” diye seslendi Parth arkamdan, “doktora gitmen gerek bence!”

“Parth,” dedim, kapının eşiğinde duraksadığımda. “Doktorum zaten.”

“Çıkar çatışması yani.” Geriye, duvardan uzağı doğru bir takla atıp Kimmy’nin yanına yüzdü.

Serin, sessiz eve girerken kurulandım. Mutfak darma-dağınık olduğundan tezgâhları sildim, boş şişeleri geri dönüşüm kutusuna yerleştirdim, sonra da çamaşır odasının arkasındaki küçük tuvalete yöneldim. 1900’lerin başından

beri aynı şekilde, bu yüzden de yaklaşık bir metre büyüklüğünde olduğundan hiç kimse burayı kullanmazdı.

Soluklanırken lavaboya tutundum. Aynadaki yüzüm çoktan yanmış, saçım tuzlu ve karmakarışıktı. Aldığım duş çoktan yalan olmuştu. Belki henüz herkes arkadayken çabucak girip yıkanabilirdim.

Belki bütün kıyafetlerimi bavuluma atıp kaçarsın ve ne bileyim işte en yakın arkadaşlarımdan düğününü berbat etmezdim. *Tanrım*. Durum tam bir felaketti.

Çişimi yaptım, ellerimi Bay Armas'ın tüm otellerinde kullandığı lüks greyfurt kokulu sabunla yıkadım, son bir derin nefes aldım ve kapıyı açtım.

Wyn'in dar koridorda beklediğini gördüğümde ilk önce kapıyı suratına çarpmak istedim. Sanki bu kötü bir rüyaydı da kapıyı kapatıp tekrar açarsam ortadan kaybolacaktı.

Fakat her zamanki gibi vücudum beynimden iki buçuk adım öndeydi, yani onu *ve* mutfaktaki karışık sesleri idrak ettiğim anda beni geriye itmeye ve ikimizi içeriye kapatmaya başlamıştı bile.

Kalbim güm güm attı. Uzuvarım sınısıaktı, titriyordu. Işığı çoktan kapamıştım ve nedense Wyn tekrar açmadığından aynanın yanına monte edilmiş sensörlü gece lambasının muma benzer loş parıltısıyla baş başa kaldık.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Rahatla.” Sanki karanlık sesini daha yakına taşıyordu. Belki de aramızda on beş santimetre olduğu içindi.

“Bir kadını karanlık bir odaya itip sonra da rahatla diyemezsin!” dedim tıslarcasına.

“Seni başka türlü nasıl yalnız yakalayacağımı bilemedim,” dedi.

“Kasten yapmış olamaz mıyım?”

Öfledi. “Planımız işe yaramayacak.”

“Biliyorum,” dedim.

Bir kaşı kalktı. “Öyle mi?”

“Az önce söyledim ya,” dedim.

Çenesini kaldırarak kapıya yaslandı, ciğerlerine göğüslerimizin birbirine değeceği kadar derin bir nefes çekti. Geriye kaçmaya çalışsam da sırtım havlu askısına çarptı.

“Beş güne uzatmamız gerekecek,” dedim.

Kapıdan biraz daha uzaklaştı. Göğüslerimiz birbirine değerken bir öfke dalgası belki onun teninden benimkine, belki benimkinden ona doğru atıldı. “Bunu yapamayacağımızı *daha yeni* kabul etmiştin.”

“Hayır, senin planını uygulayamayız dedim. Bu haftanın mükemmel geçmesine ihtiyaçları var, Wyn. Sabrina şimdiden gergin. Her şeyi berbat edebiliriz.”

“Ah, *bir şeyi* berbat edeceği kesin,” diye homurdandı.

“Parth’la konuş,” dedim. “O konuşmadan bu haftayı berbat etmeyeceğine güvenerek ayrılırsan seni durduramam. Ama ayrılmayacaksın.”

İç geçirdi. “Bu inanılmaz berbat bir durum.”

“*İdeal* olmadığı kesin,” dedim, önceki sözünü tekrarlayarak.

Gözleri parladı. “Çok komik.”

“Bence de.” Yakınlığından rahatsız olmuyormuş gibi çenemi kaldırdım. Göğsümde *kesinlikle* ona ulaşmaya çalışan binlerce eşek arısı uçuşmuyormuş gibi davrandım.

Birkaç saniye boyunca birbirimize ters ters baktık. Daha önce bana böyle baktığını sanmıyordum. Koşulsuzca çatışmadan sakınan biri olarak, bu bakışın beni güçlü hissettirdiğine şaşırmıştım. Nihayet tepesini attırıyor, beni dışarıda bırakmak için kullandığı granit yüzeyi aşıyordum.

“Peki,” dedi. “O zaman *bunu* yapmak zorundayız.” Elimi tuttu. Parmağıma geçirilen beyaz altın halkayı fark

etmeden önce bile bütün bedenimin elektrikli tellerden oluştuğunu hissettim.

Yüzüğünü yerine takamadan geriye kaçtım. Wyn izin verse de havlu askısı yine müsaade etmedi.

“Takmazsan birisi fark edecek,” dedi.

“Şimdiye kadar etmediler.”

“Daha birkaç saat oldu,” diye cevapladı. “Hem Kimmy çoğunluğunda tahta kaşıkla o Crash Test Dummies şarkısını söyleyip dans etti. Herkes meşguldü.”

“O zaman çalma listesine el koyalım,” dedim. “Kimmy’yi gösteri moduna sokacak en az yirmi altı şarkı bulabilirim.”

Wyn’in kaşları kalktı. Ağzı da hareket edince karanlıkta parlayan dişlerini açığa çıkaran bir gülümseme oluştu. Her şeyin altüst olduğu veya sim ya da mısır şurubundan yapılmış o kar küresi hissi geri döndü.

“Hem bu niye yanında?” diye sordum.

“Çünkü,” dedi, “seni göreceğimi biliyordum ve sana ait.”

“Ama geri verdim,” diye hatırlattım.

“Son derece farkındayım,” dedi. “Şimdi, bunu takacak mısın yoksa herkese ayrıldığımızı söyleyelim mi?”

Elimi, avcum açık hâlde uzattım. Eski söz yüzüğümü parmağıma yeniden takmasına izin verecek değildim.

Bir şey söylemeyi düşünürcesine tereddüt ettikten sonra yüzüğü avcuma bıraktı. Ben de takıp elimi kaldırdım. “Mutlu oldun mu?”

Güldü, başını salladı ve gitmeye hazırlandı. Arkasını dönerek kapıya yaslandı. “Ne kadar oldu diyelim? Soran olursa, birbirimizi görelî yani.”

“Sormazlar,” dedim.

Gözlerim karanlığa alıştığından gözlerinin kenarların-

daki kırıışıkların derinleştğini detaylarıyla görebiliyordum.
“O niye?”

“Çünkü sıkıcı bir soru.”

“Bence sıkıcı bir soru değil,” dedi. “Ben cevabı duymak için yanıp tutuşuyorum. Hop oturup hop kalkıyorum, Harriet.”

Gözlerimi devirdim. “Bir ay.”

Bir süre gözlerini kapadı. Kapalı kalacaklarını bilsem kendimi durduramaz, parmağımı burnunda, ağzının kıvrımında gezdirir, dokunmadan dokunuyormuşçasına tadını çıkarırdım. Hâlâ kuantum seviyesinde birbirine dolanmış hissetmekten nefret ediyordum. Sanki bedenim onunkine dönmenin bir yolunu bulmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Gözleri açıldı. “Ben mi San Francisco’ya geldim yoksa sen mi Montana’ya geldin?”

Küçümsercesine güldüm.

Gözleri parladı.

“Geçen ay çamaşır yıkayacak vaktim bile olmadı,” dedim. “Montana’ya uçakla gidip kovboy şapkasıyla çiftlikte dolaşmadığım belli.”

Hüzünle, “Kaç tane iç çamaşırın var?” diye sordu.

“Bak işte *bunu* kimsenin sormayacağına eminim,” dedim.

“Bir aydır çamaşır yıkamamışsın,” diye cevapladı. “Sadece hesap yapıyorum, Harriet.”

“Hepsi kirlenirse en azından Parth’ın sana hazırladığı getirilecekler listesi işime yarar.”

“Ve beni ziyarete gelmiş olsan,” dedi, “seni asla bir çiftlikte kovboy şapkasıyla gezdirmezdim. Tüm gün ne yaptığımı sanıyorsun?”

“Mobilya tamiri,” dedim omuzlarımı silkerek. “Rodeo palyaçoluğu. Belki Gloria’nın her ziyarete gittiğimizde bizi götürmeye çalıştığı o yaşlı su aerobiği kursuna gittiğini.”

Güzel kadınlarla buluştuğunu, Montana havasını içine çektiğini ve San Francisco'yu ve beni geride bıraktığın için vücudunun her zerresiyle rahatladığını.

“Gloria nasıl bu arada?” diye sordum.

Wyn'in başı yeniden kapıya yaslandı. “İyi.” Devam etmedi.

Annesiyle, ailesinin tamamıyla ilgili bu tek kelimelik cevaptan öte bilgi almaya yetkim olmadığını hatırlatması tam da istediği gibi canımı yaktı.

Ardından yüzü yumuşadı, ağzı seğirdi. “Ben onunla su aeroibiği dersine gitmeyi denedim.”

“Tabii, öyledir.”

Bir elini kalbine götürdü. “Yemin ederim.”

Alaycı kahkaham beni de hazırlıksız yakaladı. Tuhaf olsa da ilkinden sonra durmayıp göğsümden fırlayan patlamış mısır misali büyüyerek devam etti, ta ki *neredeyse* ağlayacak konuma gelene kadar.

Tüm bu süre boyunca Wyn sırtı kapıya yaslı hâlde, şaşkınlıkla beni izledi. “Bitti mi bari, Harriet?”

“Şimdilik.”

Başını salladı. “Yani *ben seni* San Francisco'da ziyarete geldim. Geçen ay.”

Keyif havada buharlaşıp kayboldu. “Hikâyemiz böyle.”

Beni bir saniye fazla inceledi. Yüzüm karıncalandı. Kanım kaynadı.

İkimiz de koridordan gelen ani, tiz gürültüyle yerimizde sıçradık.

Wyn iç çekti. “Parth havalı korna uygulaması indirmiş.”

“Tanrı bizi korusun,” dedim.

“Sen gelmeden önce on beş kere falan kullandı. Tahmin edeceğin gibi henüz bıkmamış.”

Gülümseme yüzeye çıkamadan dudaklarımı ısırdım. Onun etkisine kapılmayı reddediyordum. Bir daha olmazdı.

“Eh.” Kapıdan uzaklaştı. “Ben seni bırakayım da...”

Karanlık tuvalette tek başına dur, dercesine elini bana doğru salladı.

“Harika olur,” dedim, sonra da çıkıp gitti.

Yirmiye kadar saydıktan sonra kalbim deli gibi atarken dışarı çıktım. Mutfakta, bıraktığım kadehi ağzına kadar dolduracak kadar durduktan sonra gecenin sert esintisinin içine döndüm. Şimdi herkes toplanmıştı, taş ocakta ateş yakılmıştı ve arkadaşlarım üzerlerinde karmakarışık havlular, kapüşonlular ve battaniyelerle etrafına doluşmuşlardı. Cleo, yanına oturduğumda bana sarılarak pazen battaniyeyi çıplak bacaklarıma örttü. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Tabii ki,” diye ısrar ettim, ona yanaşırken. “Burada mutluyum ya.”

BURADA MUTLUYUM KNOTT'S HARBOR, MAINE

Çocuk odası. Çapraşık parkeler, eğilmiş pencereler, krem rengi perdeler ve üzerlerine birbirine eş mavi-gri yorganlar serilmiş iki duvardaki tek kişilik yataklar. Londra'daki sömestrin ardından arkadaşlarımın yanma döndüğüm ilk haftaydı ve odayı, yabancı sayılabilecek biriyle paylaşıyordum.

Burnuma, limonlu mineçiçekli mobilya cilasıyla hafifletilmiş hoş bir küf kokusu geliyordu.

Bir de tarçınlı diş macunu kokusu. Bir de çam, karanfil, odun dumanı kokusu ve kırpılan, gece hayvanlarını andıran bir şekilde parlayan tuhaf, soluk gözler vardı. Ona baktığımdan değildi tabii.

Ona bakmayı *sürdüremezdim*. Fakat Wyn Connor'la tanıştığım birkaç saat içinde onun kendine has bir çekimi olduğunu anlamıştım. Günün aydınlığında ona doğrudan bakacak cesareti kendimde bulamamış, yakın olduğunda hep bulaşıkları yerleştirmeye veya havuza bir ağ atmaya başlamıştım.

Bilinçaltım, sisle perdeli erken sabahtan gecenin geç vakitlerine kadar onu takip etmişti.

İki ayrı haftayı yaşıyordum. Biri mutlulukla doluyken diğeri işkenceydi. Bazen ayırt etmek imkânsız oluyordu.

Bir sanatçının anılarını ya da mantarlar hakkında yazılmış bir ansiklopediyi okuyan Cleo'yla beraber havuzun içinde aylaklık ediyordum. Sabrina'yla kasabadaki antika

dükkânlarını, eskicileri, tatlıcıları dolaşıyordum. Parth'la değişmeyen bir saatlik rotamızda kahveciye ve küçük kırmızı ıstakoz sandviçi tezgâhına yürüyordum.

Havuzun içinde deve güreşi, ateşin etrafında Daha Önce Hiç oyununu oynuyorduk. Sauvignon blanc, rosé, char-donnay şişelerini elden ele gezdiriyorduk.

“Baban şaraplarını içmemizi sorun eder mi?” diye sordu Wyn.

Sabrina, Cleo'yla beni buraya ilk getirdiğinde hissettiğim endişeyi Wyn de hissediyor mu, Sabrina'nın hafta bitiminde hiçbirimizin ödeyemeyeceği faturayı önümüze koymaya hakkı olduğunu fark ediyor mu diye düşündüm.

“Elbette sorun eder,” diye cevapladı Sabrina. “Tabii fark ederse. Ama İsviçre bankasındaki hesabında yer almayan hiçbir şeyi fark edemiyor.”

“Neyi kaçırdığı hakkında en ufak bir fikri yok,” dedi Cleo.

“Benim en sevdiğim şeylerin hepsi İsviçre bankası hesaplarının dışında oluyor,” diyerek katıldı Parth.

“Benim sevdiğim her şey burada,” dedim ben de.

Günün en sıcak saatlerinde uçurumun altındaki iskele-
nin sonundan teker teker atlayarak Atlantik'in buz gibi so-
ğuşuna tepki *vermeme* oyunu oynadık, sonra da güneşten ısınan platforma uzanıp bulutların hızla geçişini izledik.

Sabrina ne yiyip ne içeceğimizi kusursuz bir şekilde planlıyordu. Parth her şeyi, SAKIN ÇIĞLIK ATMA adını verdiğimiz iskeleden atlama oyununda olduğu gibi ayrıntılı bir oyuna veya yarışmaya çevirmenin bir yolunu buluyordu. Cleo ise âdeta damdan düşer gibi, “Rüyalarınızda tekrar tekrar gittiğiniz yerler oluyor mu?” ya da “Elinizde olsa liseye tekrar gider miydiniz?” gibi sorular soruyordu. Parth liseye tekrar gideceğini söyledi zira harika bir deneyimi olmuştu, Cleo ise *korkunç* zaman geçirdiği ve bunu

düzeltemeye fırsat bulacağı için tekrar gideceğini söyledi. Diğerlerimiz vasat deneyimlerimizi tekrar yaşamak için bol sıfırlı bir teklif gerektiği konusunda anlaştık.

Sonrasında Cleo, “Bundan tamamen ayrı, bambaşka bir hayatınız olabilse ne yapardınız?” diye sordu.

Parth hemen bir müzik grubuna katılacağını söyledi. Sabrina bir dakika düşündükten sonra şef olacağını belirtti.

“Annemle babam henüz birlikteyken,” dedi, “yazları buraya geldiğimizde, annemle birlikte özene bezene yemekler hazırlardık. Bütün gün sürerdi. Sanki gidecek başka bir yerimiz, birlikte vakit geçirmekten başka yapacak bir şeyimiz yokmuş gibiydi.”

Her zaman hayatı ve geçmişi hakkında duygudan yoksun gözlemlerini ve küstahlık sayılabilecek kadar kendini bilen yorumlarını paylaşıırken –*Fazla sert konuştuysam kusuruma bakmayın. Narsisist bir ebeveynim olduğu için böyle. Hâlâ herkes sıkılmadan kendimi anlatabilmem için otuz saniyem olduğunu düşünüyorum*, gibi– mutlu anılarından nadiren söz ederdi.

Biraz olsun hassasiyet göstermesi bir hediye sayılırdı. Sabrina’nın uysallığı kadar kutsal ve ender bir şeyin bize emanet edilmesi onurdu.

Cleo bir hayatı daha olsa çiftçilik yapacağını söyledi ve bunun üzerine hepimiz öyle bir güldük ki altımızdaki ahşap iskele sarsıldı. “Ciddiyim!” diye ısrar etti. “Eğlenceli olur bence.”

“Tabii, aynen,” dedi Sabrina. “Manzara resimleri ünlülerin Los Angeles’taki malikânelerinden eksik olmayan ünlü bir ressam olacaksın.”

Soruyu bana yönelttiğinde zihnim bomboştu. On dört yaşından beri cerrah olmak istiyordum. Başka bir şey hiç aklıma gelmemişti.

“Her şeyi yapabilirsin, Harry,” diye zorladı Sabrina. “Detaylı düşünme.”

“Ama detaylı düşünmek en iyi yaptığım şey,” dedim.

Kıkırdadı. “Belki diğer hayatında bundan para kazanmayı öğrenirsin.”

“Ya da belki,” dedi Cleo, “diğer hayatlarımızda her şeyden para kazanmayı öğrenmek zorunda kalmayız. Sadece var olabiliriz.”

Parth ayağa kalkmadan beşlik çakmak üzere ona uzandı.

“Seni seviyorum,” dedi Cleo. “Ama beşlik çakmam.”

Parth rahatsız olmadan elini karnına indirdi. Wyn’e ikinci hayatında ne yapacağını sordu. O tarafa bakmasam da Wyn’in solumda, güneşin altında, ikinci bir yıldız, kendi çekimi, ışığı, sıcaklığı olan bir varlık misali uzandığını hissettim.

Uykulu uykulu iç çekti. “Montana’da yaşardım.”

“Onu zaten yaptın,” dedi Parth. “Güney Kutbu’na gidip penguenleri rehabilite edeceğini falan söylemen lazım.”

“Peki, Parth,” diye karşılık verdi Wyn. “Penguenler için Güney Kutbu’na giderdim.”

“Doğru cevap yok,” dedi Cleo. “Neden Montana’ya tekrar taşınırdın, Wyn?”

“Çünkü bu hayatta orada kalmamaya karar verdim,” dedi Wyn. “Annemle babamdan farklı bir şey yapmaya, farklı biri olmaya karar verdim. Ama başka bir hayatım olsa kalmayı isterdim.”

Ona göz atma riskini aldım. Yanağını ahşap iskeleye yaslamış hâlde döndürünce gözlerimiz dört nefes boyunca buluştu, ıslak kolu benimkine belli belirsiz değdi.

Aramızda sessiz bir konuşma geçti: *Merhaba ve Sana da merhaba. Bana gülümsüyorsun ve Hayır, sen bana gülümsüyorsun.*

Gözlerimi yeniden gökyüzüne çevirip sımsıkı kapadım.

Çocuk odasının iki tarafındaki yataklarımıza girdiğimizde damarlarımdaki uğultu hâlâ geçmemiştir.

Fakat Wyn öyle hareketsizdi ki hemen uyuyakaldığını varsaydım. Bir süre sonra sesi sessizliği bozdu. “Her odaya girdiğimde neden temizlik yapmaya başlıyorsun?”

Kahkahamın içinde kısmen şaşkınlık, kısmen de utanç vardı. “Ne?”

“Herkes dışarıda, sen mutfaktaysan içeri girdiğim anda eline süngerini alıyorsun.”

“Almıyorum,” dedim.

“Alıyorsun.” Yana dönerken battaniye hışırdadı.

“Eh, alıyorsam bile tesadüftür,” dedim. “Temizlik yapmayı seviyorum.”

“Bunu söylemişlerdi,” dedi.

Güldüm. “O nereden çıktı? Hakkımdaki en az ilgi çeken şeyi mi sordun?”

“Taşındıktan birkaç hafta sonra evin içi iğrenç durumdaydı,” dedi. “Ki ben çok titiz bir adam sayılmam. Sabrina’ya nihayet sorduğumda senin sürekli bir yerleri ovmana alıştıklarını söyledi. Galiba altı ay boyunca çöp çıkaran tek kişi bendim. Cleo kendi temizliğini yapsa da Sabrina’nın dağıttıklarına dokunmuyordu.”

Kalbim ikisine duyduğum sevgiyle kabarırken karanlık tavana gülümsedim. “Cleo sınır çizmekte çok iyidir. Muhtemelen dış macunundan sıçrayanları biriktirmesine izin verirse Sabrina’nın farkına varacağını düşünmüştür.”

“Eh, ben araya girmesem şimdiye kadar tezgâhın üzeri porselen değil, dış macunu kaplı olurdu.”

“Gerçekçi değilsin,” dedim. “Evin tamamı dış macunu kaplı olurdu.”

“Arkadaşımızın iğrenç bir pasaklı olmasına aldırış etmiyor gibisin.”

“Temizlik yapmayı her zaman sevmişimdir,” dedim.
“Çocukken bile.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” diye yanıtladım. “Annem de babam da çok çalışırdı, para yüzünden sürekli stresli olurlardı ama ablamla ihtiyaç duyduğumuz her şeye sahip olmamızı sağladılar. Temizlik dışında yardım edebileceğim pek bir şey yoktu. Ayrıca ölçülebilir olması, yaptığın şeyin yarattığı farkı anında görebilmek hoşuma gidiyor. Kaygılandığımda temizlik yaparım, beni rahatlatır.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Ben seni kaygılandırıyor muyum?”

“Ne? Tabii ki hayır,” dedim.

Battaniyesi yine hışırdadı. “Bu akşam odaya girdiğimde çekmeceleri düzeltmeye başladın.”

“Tesadüf,” diye ısrar ettim.

“Yani kaygılı değilsin.”

“Burada asla kaygı duymuyorum,” dedim.

Bir duraksama daha oldu. “Nasıllar?”

“Kim?”

“Ailen,” dedi. “Onlardan pek bahsetmiyorsun. Sana benziyorlar mı?”

Başımı ellerimin üzerine koyup karanlığın içinde gözlerimi kıstım. “Ben nasılım ki?”

“Nasıl açıklasam bilemiyorum,” dedi. “Kelimelerle aram pek iyi değildir.”

“İstersen canlandırabilirsin,” diye karşılık verdim.

Tekrar arkasını dönerek kollarıyla bir çember çizdi.

“Devasa bir küre,” diye tahminde bulundum.

Güldü. “Galiba sessiz sinemayla da aram iyi değilmiş. İyi anlamda demek istemiştım.”

“İyi anlamda devasa bir küre,” dedim.

“Ee.” Bir kez daha yüzünü döndü. Karanlıkta gözlerine bakmak daha kolaydı. “Onlar da devasa küreler mi?”

“Hâlâ anlamını bilmediğimden bir şey demem imkânsız. Ama annemle babam iyidir. Babam fen öğretmeni, annemse bir diş hekiminin muayenehanesinde çalışıyor. Ablamla ihtiyaç duyduğumuz her şeye sahip olmamızı sağladılar.”

“Bunu söylemiştin zaten,” dedi.

Tereddüdümü hissedince ekledi: “Affedersin. Anlatmak zorunda değilsin.”

“Söylenecek çok bir şey yok.” Yeniden sessizlik olsa da bir süre sonra kaynayıp taştı. “Birbirlerini sevmiyorlar.”

Sözcükler havada asılı kaldı. Wyn bekledi, benim bu konuyu konuşmamaya karar vermemin bir önemi yoktu; bir kez ağzımdan çıkmıştı: “Evlendiklerinde birbirlerini pek tanımıyorlarmış. Henüz üniversitedeyken annem ablama hamile kalmış. Annemin tıp fakültesine gitmesi gerekiyormuş, babamsa astrofizik alanında yüksek lisans yapacakmış ama paraya ihtiyaçları olunca annem Eloise’i büyütme için okulu bırakmış, babam da ücretli öğretmenliğe başlamış. Ben doğduğumda ilişkileri, yirminci yüzyılın sonlarındaki şu tuhaf anlaşmalı evliliklere dönmüştü bile.”

“Kavga ediyorlar mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Ablam benden altı yaş büyük ve biraz yaramaz bir çocuktuk, o yüzden eskiden birbirleriyle değil onunla tartışırlardı.”

Onlarla konuşmadan ileri seviye derslerini bırakması, eve göbeğinde piercing’le gelmesi ya da bir yıl geç mezun olup sırt çantasıyla seyahat edeceğini açıklaması konusunda.

Annemle babam asla bağırmasa da Eloise bağırırdı ve kaçınılmaz olarak onu odasına yolladıklarında ya da ablam evden bir hışımla çıktığında nedense her şey eskisinden sessiz gelirdi. En ufak çıtırtının yayılarak evi yıkacağım düşündürten türden, tehlikeli bir sessizlikti.

Annemle babam zalim insanlar değillerdi ancak tutuculardı, ayrıca yorgunlardı. Bazen, minivan bozulduğunda, Eloise'in dişi kırıldığında veya göğüs röntgeni gerektiren, zatürreye sebep olan bir virüs kaptığımda biri ya da ikisi birden finansal boşluğu doldurmak için hafta sonu çalışmak zorunda kalırdı. Dokuz yaşına geldiğimde *vergiden düşürme* sözünün anlamını bilmesem de annemle babam mutfak masasındaki faturalara gömülüp kaşlarına masaj yaparak kendi kendilerine iç geçirdiklerinde bahsi geçen sözcüklerden olduğunu biliyordum.

Ayrıca babamın annemin iç geçirmesinden nefret ettiğini de biliyordum. Annemse, aksine *babamın* iç geçirmesinden nefret ediyordu. Sanki ikisi de diğerinin teselliye ihtiyaç duymayacak kadar iyi olmasını umuyordu.

Tüm bu sessizlik, beni, annemle babamın ruh hâlini anlamakta uzmanlaşana kadar ipuçlarını ve belirtileri aramaya zorladı. Eloise, üniversiteye gitmeyeceğini söylediğinde çıkan kavganın ardından eve uzun süre gelmemişti; şimdi araları daha iyi olsa da onu asla tam anlamıyla affetmemişlerdi ve ablamın da onları affettiğini sanmıyordum.

“İyi ebeveynler,” dedim. “Parçası olduğum her şeye geldiler. Beşinci sınıfta yetenek yarışması için, aslında küçük deneyler olan ‘sihir numaraları’ yaptığımda NASA’da ders veriyormuşum gibi izlediler.

“Dışarıda ancak özel günlerde yemek yedik ama o akşam beni Big Pauly’s Cone Shop’ta dondurma yemeye götürdüler.”

Wyn’le böyle konuşmak sırlarımı bir kutunun içine fısıldayarak sımsıkı kapamışım gibi hissettiriyordu.

Karanlıkta küçücük bir gülümseme belirdi. “Demek hep tatlıya düşkündün.”

“Hepimiz düşkünüz. *Birden fazla* sipariş veriyoruz,” dedim. “Doğum günü şatı içiyormuş gibi.”

Dondurmacı kapanana, her zamanki yatma saatim epey geçene kadar orada kalmıştık. Hatırladığım en canlı anılardan biri arka koltukta mutlu, gururla ışıldar bir hâlde uyuyakalmamdı.

Her şeyin yolunda, herkesin birlikte mutlu olduğu, herhangi bir şey için endişelenmeden yalnızca eğlendikleri o ender akşamlar için yaşıyordum.

İkinci sınıfta lise bilim fuarını kazandığımda babamla geceyi ocakta marşmelov pişirip art arda denizanası belgeseli izleyerek geçirmiştik. Ya da ikincilikle mezun olduğumda Dr. Sherburg'un muayenehanesinin resepsiyon ekibi benim için annemin yaptığı tüyler ürpertici beyin şeklinde pastayla beraber küçük bir parti düzenlemişti. Ya da Mattingly'den burs mektubunu aldığımda üçümüz gece geç saate kadar ayakta kalmış, internetteki ders kataloğunu dikkatle incelemiştik.

Sen, kızım, demişti annem, harika şeyler başaracaksın.

Bunu hep biliyorduk, diyerek katılmıştı babam.

“Peki senin annenle baban?” diye sordum Wyn’e. “Aileleri çiftçiydi, değil mi? Şimdi de mobilya tamir işini yürütüyorlar? Onlar nasıl insanlar?”

“Gürültücü.” Detaylandırmadı.

Onun hakkındaki ilk izlenimim doğru çıkmıştı: Wyn kendisinden bahsetmekten hoşlanmıyordu.

Fakat gerçek Wyn’i tanımak, duman rengi ihtiraslı gözlerinin ardını keşfetmek için giderek daha çok açlık hissediyordum.

“Mutlu gürültü mü,” dedim, “yoksa sinirli gürültü mü?”

Gülümsemesi karanlığı aydınlattı. “Mutlu gürültü.” Duraksadı. “Ayrıca bir kulağı duymasa da babam diğer odadan bağırıp durmaya devam eder, yani bazen *sadece*

gürültücüdür. Bir ablam, bir de kız kardeşim var. Michael ve Lou. Onlar da sadece gürültücü. Sana bayılırlardı.”

“Gürültücü olduğum için mi?”

“Senin gibi zeki oldukları için,” dedi. “Ayrıca helikopter gibi güldüğün için.”

Ne yazık ki bunun üzerine onu haklı çıkardım. “Vay be. Asılma bana.”

“Tatlı ama,” diye ekledi.

Vücudum yine tamamen kızardı. “Tamam, şimdi *cidden* flört etmeyi kesmen lazım.”

“Çok kolaymış gibi gösteriyorsun,” dedi.

“Sana inanıyorum.”

“Ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin,” diye cevapladı.

Dönüp yüzümü yastığa gömdüm ve sırtıırken, “İyi geceler, Wyn,” diye mırıldandım.

“Tatlı rüyalar, Harriet.”

Sonraki gece de aynı şekilde devam etti: Yataklarımıza girdik. Sessizleştik. Ardından Wyn yana dönerek, “Neden özellikle beyin cerrahisi?” diye sordu.

Ben de, “Belki kulağa en çok o etkileyici geldiği içindir. Artık her şeye, *Eh, en azından beyin cerrahisi değil*, diye cevap verebilirim.”

“Daha fazla etkileyici olmaya ihtiyacın yok,” dedi. “Zaten...” Göz ucuyla kollarıyla yine dev bir çember çizdiğini gördüm.

“İnanılmaz büyük bir karpuzum,” dedim.

Kısık sesiyle alçak bir kahkaha patlattı. “Öyle mi sahidenden? Düşünebildiğin en zor, en etkileyici şeyi mi seçtin?”

“Çok fazla soru soruyorsun ama sorulara cevap vermemi sevmiyorsun,” dedim.

Duvara yaslandığında ağzının kenarı kıvrılıyor, gamzeleri derinleşiyordu. “Ne bilmek istiyorsun?”

Ben de doğruldum. “Arkadaşlarımızın hakkında söylediklerini neden tahmin etmek istemedin?”

Kıpırdamadan durdu. Ne elini saçından geçirdi ne de dizini salladı. Tamamen hareketsiz Wyn Connor neredeyse müstehcen sayılabilecek güzellikteydi.

“Çünkü,” dedi sonunda, “en iyi tahminim Mattingly’ye güçbela girmiş ve mezun olmak için gerekli kredileri zamanında toplayamamış ve açıkçası asla mezun olamayacak iyi bir adam olduğumu söylemeleri olurdu.”

“Seni seviyorlar,” dedim. “Asla öyle bir şey söylemezlerdi.”

“Gerçek ama. Parth gelecek yıl hukuk fakültesini bitirecek, benim de onunla birlikte New York’a taşınmam gerekiyordu ama temel matematik dersinden ikinci kez kaldım. Pamuk ipliğine bağlıyım.”

“Matematiğe kimin ihtiyacı var ki?” diye sordum.

“Muhtemelen matematikçilerin,” dedi.

“Matematikçi olmayı mı planlıyorsun?”

“Hayır,” dedi.

“Güzel çünkü hesap makineleri popülerleştikten sonra hepsi ıskartaya çıkacak. Matematiği becerememen kimin umurunda, Wyn?”

Bakışlarını kaldırdı. “Belki daha iyi bir ilk izlenim bırakmayı ummuşumdur.”

“İlk izlenimler konusunda zorlandığına biraz olsun inanmıyorum.”

Gür saçlarını alnından uzaklaştırdı ve o da elbette şehvetle kaşının üzerine düşmeye kararlıydı. “Belki beni biraz germişsindir.”

“Ya, tabii,” dedim ama omurgam kıpır kıpırdı.

“Her odaya girdiğinde elime paspası aldığımı görmemen, orada olduğunu fark etmediğim anlamına gelmez.”

Sanki karnıma bir anda bowling topu atılmıştı. Sonra da kelebekler geldi.

Kanın yön değiştiriyor, damarların daralıyor, dedim kendime. *Manası yok.*

“Neden?” diye sordum.

“Nasıl açıklasam bilemiyorum,” dedi. “Ve lütfen canlandırmamı isteme.”

“Sen de beni biraz geriyorsun,” diye kabul ettim.

Tamamen bana odaklanmış hâlde daha fazlasını söylememi bekliyordu. Kaburgalarım arkasında bir ağrı belirdi. Adeta Wyn’in *asla* sahip olamayacağım küçük parçaları hayalet bir uzva dönüşmüştü de daha fazla Wyn olması gereken yer acıyordu.

“Neden?” dedi nihayet.

“Çok yakışıklısın,” dedim.

Yüzünde hayal kırıklığına benzer tuhaf bir ifade oluştu. Bakışlarını kaçırdı. “Eh. Bunun benimle alakası yok.”

“Farkındayım,” dedim. “Zaten mesele de bu. Genelde güzel insanlar aynı zamanda bu kadar...”

“Bu kadar ne?” Bir kaşını kaldırdı.

Kollarımı daire şeklinde salladım.

Ansızın gülümsedi. “Küre biçiminde olmazlar mı?”

Bulabildiğim en yakın kelimeye tutundum. “Geniş diyecektim.”

“Geniş,” diye tekrarladı.

“Komik,” dedim. “İlginç. Yani bir tanesini seç en azından.”

Gülüp bana doğru bir yastık fırlattı. “Burnunun havada olduğunu hiç düşünmezdim, Harriet.”

“Burnum havada. Hem de *dimdik*.” Yastığı bir başka yuvarlak hamleyle geri fırlattım. Yatağının üç adım ötesine düştü.

“Neydi o?”

“Bana attığın yastık,” dedim. “Belki hatırlarsın.”

“Yastık olduğunu biliyorum,” dedi. “Atışından bahsediyorum.”

“Şimdi kimin burnu havadaymış acaba?” dedim. “Sırf atlet değilim diye...”

“Yastıktan bahsediyoruz, Harriet,” diye cevapladı, “Olimpiyatlar’da çekiş atmaktan değil, üstelik dört adımlık mesafe.”

“On adımlık mesafe,” diye karşı çıktım.

“Kesinlikle değil.” Ayağa kalkıp odanın içinde adımlarını saymaya koyuldu. Bense kendimi kollarına, karnına, spor şortunun üstündeki kalça kemiklerinin çıkıntılarına bakarken buldum.

“Üç... dört... beş...”

“Şu anda *aşırı büyük* adımlar atıyorsun.” Mesafeyi biz-zat ölçmek üzere ayağa fırladım. Birbirimizin yanından geçerken dirseklerimiz değdi ve kollarımdaki tüylerin hepsi diken diken oldu.

“Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz.”

Döndüğümde tam arkamda duruyordu. Karanlık aramızda titreşti. Meme uçlarım dikleşti, hem fark edeceğinden korktum hem de umutsuzca fark etmesini, gözlerini üzerimde hissetmeyi istedim.

Boğazını temizledi. “Yarın.”

Sesim zayıf çıktı. “Yarın ne?”

“Mesafeyi ölçeriz,” dedi. “En yakın tahminde bulunan kazanır.”

“Neyi kazanır?” diye sordum.

Dudakları seğirdi. Kusursuz kıvrımlı omuzlarından biri havaya kalktı. “Bilmem, Harriet. Ne istersin?”

“Adımı çok fazla kullanıyorsun,” dedim.

“Sen de benimkini nadiren kullanıyorsun,” diye karşılık verdi. “Bu yüzden sana, *Neyi kazanır* dedirtmem gerekti.”

Yakınlığımızı vurgularcasına yere doğru gülümsedim. “Neyi kazanır, Wyn?”

Başımı kaldırdığımda dudaklarını iyice birbirine bastırmıştı, gamzeleri tam anlamıyla görünüyordu. “Gerçekten neden bahsettiğimizi umuttum.”

Yine başım döndü. Karnım hareketlendi. Sinir sistemimde uyarı çanları çalmaya başladı.

“İkimizin de fena hâlde uykuya ihtiyacı olduğundan bahsediyorduk,” dedim. Bana inanmış gibi davrandı. Ardından yataklarımıza döndük.

Sonraki gece boyunca da konuştuk. Ona hâlâ arkadaşlarımızın arasındaki sıradan fiziksel temasa alışamadığımı söyledim. Cleo’nun kurutucudan yeni çıkmış havluya yerleşen kedi misali yanıma sokulduğundan, Sabrina’nın selamlayıp veda ederken sarılmasından ve Parth’ın yanımdan geçerken saçlarımı karıştırmamasından bahsettim.

“Sana dokunmamamı mı tercih edersin?” diye sordu Wyn kısık sesle.

Sessizce, “Bana hiç dokunmuyorsun ki,” dedim.

“Çünkü,” dedi, “istiyor musun bilmiyorum.”

İçimdeki her şey çalkalandı ve daraldı.

Kulağının altına bir yastık sıkıştırıp yana döndü, çıplak göğsüyle uzun, ince gövdesi sabahın ilk ışıklarıyla renklenirken biçimli omuzlarındaki çiller ışık huzmeleriyle belirginleşti.

Düşüncelerim bir köşede kaybolarak beni, “Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, sen bana istediğin zaman dokunabilirsin,” diyen yarı çıplak Wyn Connor’la baş başa bıraktı.

Soğuk ipek örtünün bacaklarıma değdiği her yeri tam anlamıyla hisseder oldum. Yorganı salladım. “Ne kadar cömert bir teklif.”

“Cömert falan değil,” dedi. “Tam bir temas bağımlısıyım. Doymak bilmem.”

“Fark ettim,” diye cevapladım. “Sıradan fiziksel temasa muhtaç biriyle karşılaşırsam kartvizitini veririm.”

Ağzının kenarı aşağı doğru kıvrıldı. “Bana Sabrina hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Hayır, ne dedim?”

“Abarttığını,” dedi. “Parth da aynı.”

Dirseğimin üzerinde iyice yukarı kaydım. “Peki hangisi abartı, Wyn? Geçen dönemki son ödevine telefon numarası bırakan seksi asistan mı? Tüm içkilerinin ücretini ödeyen uçuş görevlisi mi? Tek yumurta üçüzü Rus akrobatlar mı?”

“Üçüzler,” dedi, “aslında barda tanıştığım ve yarım saat kadar konuştuğum kızlardı. Ve bil diye söylüyorum, akrobat değil jimnastikçilerdi. Ayrıca tatlı insanlardı.”

“Asistana ve uçuş görevlisine itiraz etmediğini fark etmedim sanma.”

Duvara yaslanarak oturdu. Bu adam kırk saniyeden fazla aynı pozisyonda kalamıyordu. “*Senin* aşk geçmişini konuşsak nasıl olur?”

“Ne olmuş ona?” dedim.

“Sabrina Londra’dayken başka bir Amerikalıyla çıktığını söyledi.”

“Hudson,” diye açıkladım.

“Onu hiç anmıyorsun,” dedi Wyn.

Anmıyordum çünkü daha en başmdan ilişkimizin geçici olduğu konusunda anlaşmıştık. Evlerimize döndüğümüzde birbirimize vakit ayıramayacak kadar meşgul ve odaklı olacağımızı biliyorduk. Hudson’la ortak olan ikinci nokta-mız *odaklanma* becerilerimizdi. İlki Londra’daki bir balık ve patates kızartması dükkânına duyduğumuz sevgiydi. Efsanevi bir aşk olmasa da gayet güzel devam etmişti ve kimse incinmemişti.

“Benim gizlim saklım yok,” dedim. “Ne bilmek istiyorsun?”

Wyn dişini altdudağına sürttü. “*Senin* gibi dâhi mi?”

“Ben dâhi değilim,” dedim.

“Peki,” diye karşılık verdi Wyn. “Senin gibi zeki mi? Cerrah mı olacak?”

Zeki. Bu kelime içimi gıdıkladı.

“Göğüs cerrahı olmak istiyor,” dedim. “Harvard’da okuyor.”

Wyn burnundan güldü.

“Boğazın mı gıcıklandı?” diye sordum.

“Görüntüsü nasıl peki?” dedi Wyn. Ben düşünürken dudakları kıpırdadı. “Hatırlayamadın mı?”

“Koyu renk saçları, mavi gözleri var,” dedim.

“Senin gibi.”

“Tıpatıp aynıyız.” Ben de oturdum. “Yan yanayken ayırt etmekte zorlanırsın.”

Wyn’in gözleri aşağı doğru kaydıkdan sonra yeniden yüzüme döndü. “Çok şanslı bir kadınsın.”

“Hem de nasıl,” dedim. “Bir keresinde hastalandığımda yerime derse girdi.”

“Fotoğrafını görebilir miyim?” diye sordu Wyn.

“Sahiden mi?”

“Merak ettim,” dedi.

Yatakta eğilerek yerde duran telefonumu aldım, sonra da yanına götürüp galerimi kurcaladım.

Hudson’ın çıkık elmacık kemiklerini, sivri çenesini, parlak koyu saçlarını gösteren fotoğrafı seçtim. Uzattığımda Wyn sabitlemek için bileğimi tutup ekrana gözlerini kısarak baktı. Ardından telefonu elimden alarak gözlerine iyice yaklaştırdı. “Neden gülümsemiyor?”

“Gülümsüyor,” dedim. “Gülümsemesi böyle. Belli belirsiz.”

“*Bu* adam,” dedi Wyn, “ancak aynaya baktığında gülümsüyordur. Aynı zamanda öyle mastürbasyon yapıyordur. Harvard kazağını giyerken.”

“Aman Tanrım, Wyn. Burnu havada olan resmen *sen-sin*.” Telefonuma uzansam da yüzüstü yatıp telefonu yanına aldı.

Yavaşça fotoğraflarımı kurcaladı, yenisine geçmeden önce hepsini teker teker inceledi. Kendimi yanına bırakıp o kütüphanede, önümde kitaptan bir kuleyle bir defterin üzerine çöktüğüm fotoğrafa bakarken omzunun üzerinden izledim.

“Tatlıymış.” Omzunun üzerinden bana göz attıktan sonra ben tepki veremedi telefonla döndü.

Başparmağıyla işaretparmağını kullanarak yüzüme yaklaştı. Onu, aydınlanmış yüzünü, gölgelenmiş gamzelerini yandan izledim. “Aşırı tatlı,” diye tekrarladı sessizce.

Vücudumun her köşesine ve deliğine sıcaklık hücum etti. Bu kez telefonuma uzandığımda almama izin verdi. Doğrudu. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santimetre vardı. Karanfilli deodorantının kokusunu alabiliyordum. Bakışlarını ağızımda hissettim.

“Dedim sana,” diyebildim. “Benimle flört etmeyi kesmen lazım.”

Gözleri yukarı kaydı. “Neden?”

Çünkü en yakın arkadaşım senden hoşlanıyor.

Çünkü bu arkadaş grubu, mahvetmeyi riske atamayacağım kadar değerli.

Çünkü senin yanımdayken hissettiğim kontrolsüzlük, yakınımda olduğunda yalnızca sana odaklanmam hoşuma gitmiyor.

“Arkadaşlarınla çıkmıyorsun,” dedim.

“Sen arkadaşım değilsin, Harriet,” dedi kısık sesle.

“Neyim o zaman?”

“Bilmem,” dedi. “Ama arkadaşım değilsin.”

Bakışlarımızı birbirine değerken aramızda çarpıcı bir bas-

kı oluştu; onun arzusuyla benimki, tek kişilik yatakta oluşan Venn diyagramının iki yarısı misali birbiri üzerine bindi.

“Yapamayız,” diye mırıldandım.

“Sabrina yüzünden mi?” diye sordu.

Yüreğim sızladı. “Hayır.” Sesim zayıf, ikna edicilikten yoksun çıktı.

“Onu o şekilde görmüyorum,” dedi.

“Sen herkesi öyle görüyorsun.”

“Görmüyorum,” dedi sert bir sesle. “Gerçekten görmüyorum.”

“Wyn,” diye karşılık verdim sessizce. “Bu...” Bu haftanın başlarında hangi kelimeyi kullanmıştı. “Çok karmaşık.”

“Biliyorum,” dedi. “Güven bana, böyle hissetmemek için çabalıyorum.”

“Daha çok çabala.” Sesim hafif, şakacı çıksın istemiştim. Fakat hissettiğim kadar kaygılı çıkmıştı.

“İstedğin bu mu?”

Yalan söyleyemediğimden sadece kalktım. “Biraz olsun uyumalıyız.”

Birkaç saniye sonra, “İyi geceler, Harriet,” dedi.

8

GERÇEK HAYAT

Salı

İdrak ettiğim ilk şey karnımdaki ağırlık, ağır bir bat-taniyeye benzer ancak daha yoğun, nazik bir baskıydı. Yorganın arasından soğuk bir rüzgâr esti. Arkamdaki nefis sıcaklığa sokuldum. Hareket yüzünden başım döndü. Mi-dem bulandı. Katı bir şey iç bacaklarıma değerken arzunun ani sıcaklığı merkezime hücum etti.

Hassiktir!

Alelacele doğruldum, gözlerim kalay grisi sabahta ani-den açıldı, yorgan bacaklarıma dolanmıştı. Yerdeydim.

Neden yerdeydim?

Neden *onunla* birlikte yerdeydim?

Hemen etrafımdaki ipuçlarını araştırdım.

İki kişilik yatak. Üzerindeki pencere açıktı, içeri nemli rüzgâr giriyordu. Çıplak bacaklarımdaki tüyler diken di-kendi. Ve üzerimdeki tişört... *Hayır!*

Siktir. Siktir. Siktir.

İncecikti. Neredeyse içi görülüyordu, bacaklarımin ön kısmını biraz olsun kapatacak kadar uzun olsa da nedense popomun tamamını kapatacak kadar uzun değildi. Üzerin-de, sırtında çizgi film tarzı bir kovboyun yer aldığı at resmi varil yarışı yapıyordu, sarı çıkıntılı yazı tipiyle şöyle yazıl-mıştı: *BU İLK RODEOM DEĞİL.*

Hayır, hayır, hayır, hayır, kesinlikle olamazdı. Bu benim tişörtüm değildi.

Tamam, *eskiden* uyurken giymeyi en sevdiğim tişörttü

ama eşyalarım ile dolu UPS kutusu geldiğinde (ayrılıktan tam iki gün sonra) bu tişörtü –Wyn’in bulabildiğim diğer eşyalarıyla birlikte– birlikte aldığımız ilk tabak takımı Crate & Barrel kutusuna atmış ve doğrudan ona geri yollamıştım.

Ne diye bu tişörte takmıştım ki?

Eski nişanlımın yanımdaki zeminde, göğsü çıplak, yüzü yastığa yarı gömülü, kolunun ağırlığı hâlâ üzerimde ve ereksiyonu bana dayalı hâlde yatıyor olmasının beni panikletmesi normaldi elbette.

“Pşşt!” Onu ittim. Ama hemen aynı pozisyona döndü. Ben hep kalitesiz uyurdum, –uyanırken *asla* durmayan– Wyn ise öyle derin uyurdu ki geceleri nabzını kontrol ederdim.

“*Uyan!*” Omzunu daha sert ittim. Gözleri titreşerek açıldı, sabahın yarım ışığında aralandı.

“Ne?” diye homurdandı, bana daha iyi odaklanmak için bir gözü kapalı hâlde. “Ne oldu?”

“Ne mi oldu?” dedim tıslarcasına. “Bu nasıl oldu? Ben nasıl izin verdim? *Sen* nasıl izin verdin?”

“Dur bir.” Doğrulup saçlarını geriye yatırdı. “Ne olduğunu anlat.”

“Ne olduğunu mu?” Fısıltım çaydanlık ısılığına benzer bir sese dönüştü. “Biz yattık, Wyn!”

Gözleri büyüdü. “Yattık mı?” Boğuk bir kahkaha attı. “Ne zaman yatmış olabiliriz acaba, Harriet? Kimmy ile sen birbirinizin göbeğinden içki içip ben –tam anlamıyla– seni merdivenlerden yukarı taşıırken mi?”

“Ama...” Topladığım kanıtlara göz attım. “Üzerimde senin tişörtün var.”

“Çünkü kendininkinin üzerine kustun,” dedi. “Ve ben sana başka bir tane getirmeye gittiğimde son derece hararetle *Çok fazla rodeoya katıldım* tişörtünü talep ettin.”

Ona ağzım açık bakarken anlattığı geceyi hatırlamaya çalıştım. “Benim yapacağım türden bir şeye benzemiyor.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “Bir keresinde o tişörtle gömülme istediğini söylemiştin. Sonra da gömülme istemediğini, o yüzden o tişörtle yakılmanı sağlamam gerektiğini belirtmiştin.”

“Ben *talep* falan etmem,” dedim.

“Evet,” dedi. “Orası hoş bir sürpriz oldu.”

“Bir dakika.” Başımın ön tarafı zonkluyordu. Ellerimi oraya sertçe bastırdım. “Neden yerdeyim?”

“Çünkü yatakta yatmayı reddettin,” dedi.

“Peki *sen* niye yerdesin?”

“Çünkü,” diye yanıtladı, “yatakta önce yatmayı reddettim. Başta bir şey kanıtlamaya çalışıyorsun sandım ama çabucak sızdın, sonra ben de yine kusacağından ve kusmuşunda boğulacağından endişelendim.”

“Ah.” Sağ gözümün hemen üstüne sanki çivi çakıldı. Karnımdan çıkan ses hem ölen hem de kızgın bir keseli sıçaninkinden farksızdı.

Mutfakta bir şişe şarabı kafaya diktikten sonra veranda döndüğümü hatırlıyordum.

Parth’ın sahte kayalıklara gizlenmiş dış mekân hoparlörlerinden meşhur parti çalma listelerinden birini çaldığını, ateşin yanında durup derin bir sohbe girişen Cleo ve Wyn dışında herkesin dans ettiğini ve Wyn’in arkadan yansıyan ateşin ışığında ne kadar adice güzel görüldüğünü hatırlıyordum. Ardından Parth onunla Sabrina’yı yanıma getirmişti, sonrasında Wyn’e ateşin yanında otururken şeytana benzediğini söylediğini, onun da, *Benimle flört etmeyi kes, Harriet*, dediğini ve benim hem kızgınlık hem de bambaşka bir şey hissettiğimi anımsıyordum. Bundan sonrası belirsizdi. Son küçük kıvılcım göz önüne alındığında, muhtemelen en iyisiydi.

“Şu anda sen neden bok gibi hissetmiyorsun?” diye sordum.

“Büyük ihtimalle,” dedi, “şarapların yarısından, Kimmy’nin göbeğinden içtiğin şatlarınsa yüzde yüzünden az içtiğim içindir.”

“Doğru muydu yani?” dedim. “Göbeğinden mi içtim?”

“Hayır, göbeğinden içmedin,” diye karşılık verdi.

Omuzlarım rahatladı.

“Göbeğinden dört kere içtin.”

“Neden bizi durduran olmadı?” diye sordum.

“Muhtemelen Cleo erkenden yatağa geçtiği, Sabrina ile Parth hayatlarını yaşadığı ve *ben* sana her yaklaştığımda yanından ayrılana kadar poponu kasığıma sürttüğün içindir.”

Ondan hızla uzaklaştım. “Onu yapmış olmama imkân yok.”

“Merak etme,” dedi. “İntikam almak için yaptığın belliydi.”

Avuç içlerimin tabanını kaşlarıma bastırdım.

Wyn arkamızdaki komodinden bir bardak aldı. “Biraz su iç.”

“Suya ihtiyacım yok benim,” dedim. “Zaman makinesine ihtiyacım var.”

“Para içinde yüzmüyorum, Harriet. Elimde sadece su var.”

Bardağı elinden kaptım. Ben suyu bitirir bitirmez Wyn geri aldı, ayağa kalktı ve sevişme sarayının banyo tarafına geçip musluğu açtı. Balkona doğru emekleyerek kapıyı açmak için dizlerimin üzerinde doğruldum, temiz deniz havasını bol bol içime çekmek için battaniyeyi de yanımda sürükledim.

Güneş belli belirsiz doğmuştu. Çok fazla sis olduğundan pek bir şey görülmüyordu. Her şey titrek bir griye dönmüştü.

“Al.”

Sesini duyunca irkildim. Wyn yanıma çıkarak doldurduğu bardakla birkaç ibuprofeni takviyesi uzattı. Hapları gönülsüzce yuttum.

“Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok,” dedim.

“Bunu hep belli ettin zaten.” Yanımdaki nemli ahşap zemine oturmak için çömeldi, kollarını dizlerine sardı ve gözlerini suya dikti. Ya da gümüş perdenin arkasında gizli, suyun olması gereken yere. “Ne zamandan beri böyle içiyorsun?”

“İçmiyorum.” Bakışını görünce, “Normal şartlar altında. Ama hatırlayacağın gibi, bunlar hiç de *ideal şartlar değil*,” diye ekledim.

Saçını yüzünden çekti. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Hayır,” dedim.

Başıyla onayladı, bakışları görünmez ufuktan ayrılmadı.

Merakım, görmezden gelemeyeceğim raddeye kadar kabardı. “Tamam. Ne?”

“Mutlusun, değil mi?” Bana yan yan baktığında ağzının kenarları gergindi, kaşlarının arasında düşünceli çizgiler oluşmuştu.

O abartılı ileri geri hareket etme hissi, karnımı çalkalayan alkol okyanusunun da etkisiyle içimi sardı.

Bu soruya verilebilecek doğru bir cevap yoktu. Doğru olanı yaptığını söylersem affedilmiş sayılacaktı. Ona mutsuz olduğunu söylersem şimdi bile bir yanımin onu istediğini kabul etmiş olacaktım. Yeniden o hayalet uzuv, bir şeylerin eksikliğinden duyduğum dinmek bilmeyen ağrı olduğunu kabul edecektim.

Neyseki biri imdadıma yetişti. Gerçi o biri, en yüksek sesle çalınan, koridorda yankılanan havalı korna uygulamasıydı. Ardından Kimmy’nin, “MARKET GLADYA-

TÖRLERİ ULAN!” çığlıkları boğuk da olsa duyuldu. Parth havalı kornaya yeniden bastı.

Wyn ayağa kalktı, sorusu unutulmuştı ve cevap vermekten kurtulmuştum. “En azından *birisi* yatağa girmeden önce su içmeyi akıl etmiş.”

9

GERÇEK HAYAT

Salı

“Hiçbir marketi,” dedim, “bu marketi sevdiğim kadar sevmedim.”

“Ben tüm marketleri severim.” Sabrina arabamızı pastel boya kadar renkli manav reyonuna doğru sürdü.

“Açıkçası ben artık marketlerden pek hoşlanmıyorum,” dedi Cleo. “Kendi meyvelerini ve sebzelerini yetiştirmeye başladıktan sonra onların yanında her şey kötü geliyor.”

“Ya, öyle mi?” Sabrina birkaç mangoya dokunmak için durdu. “Ben bilemem tabii.”

Söyleyiş tarzından iğnelemeyi amaçladığı anlaşılıyordu. Ya da en azından ima ediyordu ve Cleo’nun yukarıya doğru baksa da tamamen göz devirmemesi durumu doğruluyordu.

“Dedim ya,” dedi Cleo. “Kışın ziyarete gelebilirsin. Şimdi çok fazla iş var.” Bana bir bakış attı. “Açık davetiye, Harry. Wyn’le birlikte çiftliğe gelmek isterseniz sizi seve seve ağırlarız.”

Küf var mı diye bir kutu çileği incelemeye odaklandım. Sahil kasabasındaki bu tatlı market melekler tarafından kutsanmış olduğundan üzerlerinde tüy dahi yoktu. “Cidden,” dedim. “Burası gezegendeki en iyi market.”

“Bu marketi sevmenin sebebi hep bizimle olduğundan karar vermek zorunda kalmaman ve benim liste hazırlamakta çok iyi olmam,” dedi Sabrina. “Ayrıca diğer marketlerden, yemek planını hazırlamadığım için nefret edi-

yorsun. Yine yanımıza taşınmış olsan o işi halledebilirdik.” Cleo’ya döndü. “Bu arada Parth’la ben harika misafirleriz. Her zaman Zabar’s’ın çikolatalı *babka*’larından* getiririz.”

Bunu o kendine özgü, düz ve umarsız sesiyle söylese de Cleo’nun yüz ifadesinden küçük vuruşların etkili olduğunu anladım. “Ziyaretinizi kötü misafirler olduğunuzu düşündüğümüz için iptal etmedik,” diye karşılık verdi. “İşler kontrolden çıktı.”

Sabrina buna cevap veremedi araya girdim: “Eh, Kim’le bu tatile gelebilmenize gerçekten sevindim. Anlamı büyük.”

Cleo’nun ağzı bir gülümsemeyle yumuşadı. “Ben de sevindim.” Sabrina’nın dirseğini okşadı. “Yani, en iyi arkadaşlarından ikisi ne kadar sık evlenebilir ki?”

Bunun üzerine Sabrina da sırtıttı, belli ki kızgınlığı geçmişti. “Şu durumda, gelecek sene büyük bir aile düğünü yapacağımızdan en az iki kere. Hem Parth’a kalsa araya üç ya da dört tane daha sıkıştırırdı.”

“Eh, tabii,” dedim. “Kanıtlaması şart.”

Marketin diğer ucundaki Kimmy’nin, köpeklere emir veren kızak sürücüsü misali Wyn ve Parth’a emirler yağdırdığını duyabiliyordum. Bu sahte oyundaki stratejileri hep olabildiğince hızlı hareket etmekte, bu yüzden mağazada üç kere kadar dolaşıyorlardı, o sırada Cleo, Sabrina ve ben ağır ağır dolanıyor, meyveleri kontrol edip *etkileyici* ithal peynir dolabını kurcalıyorduk. Burada Cleo’nun çok sevdiği fındıklı peynirlerden bile vardı.

Oyun yıllar içinde epey detaylanmıştı. Artık Sabrina listeyi hazırlayıp küçük şeritler hâlinde kesiyor, o şeritleri katlıyor, bir kâseye koyuyor ve iki “takımda da” eşit sayı

* Hamurun örgü biçiminde şekillendirilmesiyle yapılan bir tür çörek. (ç.n.)

olana kadar her birimize sırayla rasgele market ürünleri seçtiriyordu.

Bunun gerçek bir oyun olmadığını düşünmemin bir nedeni de Sabrina'nın biraz olsun kazanmayı umursamamasıydı zira *her daim* aşırı rekabetçi biriydi.

"Bir dakika." Cleo buzdolabı sırasının önüne eğildikten sonra üç büyük hindistancevizi suyuyla geri döndü. İkisini arabaya bırakıp diğerini bana uzattı. "Sararmışsın."

Sabrina beni inceledi. "Daha çok şartröze* dönmüş."

Zihnimde ansızın bir hatıra belirdi: Verandada dans ederken Parth kâğıttan şemsiyeli yeşil içkileri terli ellerimize tutuşturuyordu.

Yüzümü buruşturdum. "O kelimeyi kullanma."

"Peki *puce*** desem?"

"*Puce* koyu kırmızıya daha yakın," diye araya girdi Cleo yardımcı olmak için.

"Kırmızı şarap kusmuğu gibi mi?" diye sordu Sabrina.

Kaçmış bir Maine yabanmersinini alıp ona fırlattım. Marketin ön tarafında birisi bağıırıyordu. Telefon hoparlöründen "We Are the Champions" çalmaya başladı.

"Vay be," dedi Sabrina, ağzına birkaç tane yabanmersini atarken. "Yine kazandılar. Kimin aklına gelirdi?"

"Bağıırıp çağırması bir yana," dedim, "nasıl hayatta olabiliyor?"

"Bilemiyorum. Kız insanüstü," dedi Cleo. "Ayrıca beni uyandırıp göbekten içtiğiniz içkilerden bahsetti, ben de bu fırsatı kullanarak ağzına on litre su boşalttım." Kaşları kalktı. "Wyn'in aynısını sana yapmamasına şaşırdım. Ya-tağa geçtiğimde tamamen ayıktı."

Bir paket yabanmersinini daha elime alarak oyalandım. "Hah!" Arkamı döndüm. "Gördün mü? Küf."

* Şartröz, adını bir renge de veren Fransız likörü türüdür. (ç.n.)

** Fransa'da 18. yüzyılda oldukça popüler olan, kahverengiye çalan mor renge verilen ad. (ç.n.)

“Her gülün dikenini vardır,” dedi Sabrina, arabamızı yeniden marketin ön tarafına çevirdi. “Tıpkı her kovboyun üzgün, üzgün şarkısını söylemesi gibi.”

Bir anı hatıra daha canlandı: Yerde, Wyn’in yere çektiği yorganın üzerinde diz çökmüştüm. *Kollar yukarı, bebeğim*, dedi nazikçe. Mahvolan beyaz tişörtümü çıkarıp köprücük kemiklerimde soğuk bezi gezdirerek yarattığım pisliği temizledi. Gözlerimi zar zor açık tutuyordum. *Bana rodeolu tişörtü getirdin mi? Şu üzerinde çok fazla rodeoya katıldım yazanı?*

Getirdim, dedi. *Kollarını yine kaldır*. Yeterince yukarı kaldırmamış olmalıydım çünkü sert avcu kol kaslarımı alttan kavradı ve kollarımı başımın yanına götürdü. Ardından yumuşacık bir kumaş beni sarmalamış, bacaklarımın üst kısmında toparlanmıştı.

Bu tişörte bayılıyorum, diye homurdandım.

Biliyorum, dedi, saçımı yakamdan çıkarırken. *Bu yüzden getirdim zaten. Şimdi uyu*.

“Har?” Cleo beni hatıradan çıkardı. “Şu an cidden puce oldun.”

“Yine o kelime.” Elimi ağzıma götürerek tuvalete doğru koştum.

Çanları çınlatarak Cinayet Kitabı’nın içine adım attığım anda beş yüz kat daha iyi hissettim.

Yani hâlâ bok gibi hissetsem de kitapların ve güneşin ısıttığı pencerelere sığınmış bir boktum. Damarlarında şekerli buzlu latte akan bir boktum.

Bu tatillerde kitabı bir yana bırak, tek bir bölüm bile bitiremezdim ancak buraya gelip sonraki kitabımı seçmeyi hep çok sevmiştim.

* Poison’ın *Every Rose Has Its Thorn* adlı şarkısının sözleriyle gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

Wyn ile Cleo Kurgu Dışı bölümüne yönelirken, Kimmy dosdoğru Aşk reyonuna koşturdu. Parth, Kurgu bölümüne, Sabrina ise dosdoğru Korku'ya yürüdü. Ben de tek başıma, duvara monte edilmiş, kapağı aralık bekleyen siyah tabuta doğru gittim, tabutun tepesinde altın harflerle *Gizem* yazıyordu.

Arkasındaki, diğer türlerin neredeyse tamamını alabilecek genişlikteki odanın içine girdim.

Mattingly'ye başladığım, lisedeki bütün ders dışı etkinliklerimin ve ileri seviye yaz kurslarımın aniden sona erdiği yaza kadar çok fazla kitap okuyan biri değildim. Hayallerimdeki okula kabul edildiğim kesinleştiği için (üstüne bir de ödenek bulmuştum!) hayatımda ilk kez sıkılmışım.

Eloise'in, şimdi aile ofisi olarak kullanılan eski odasında koli bandı ararken ucuz bir gizem romanı bulmuştum. İlk sayfayı okumak için pencere kenarına oturmuş ve kitabı bitirene kadar kalkmamıştım. Sonrasında doğrudan başka kitap almaya kütüphaneye gitmişim. O yaz muhtemelen yirmi tane rahatlatıcı gizem romanı okumuştum.

Her başlıkta bir öncekinden daha beter bir şakanın yer aldığı karton kapak sırtlarda parmaklarımı gezdirdim. Birini çıkarırken Cleo yanımda belirdi. "Bunu okuduğunu sanıyordum."

"Bunu mu?" Kitabı kaldırdım. "Belki *Ölüm Feleği*'yle karıştırıyorsundur. Bağış etkinliğinde öldürülen mezarçı hakkındaydı o. Bu elimdeki *Ölüm Eleği*, un çuvalının içinde ceset bulan bir fırıncıyı anlatıyor."

"Koca bir ceset mi buluyor?" diye sordu.

"Büyük bir çuval," dedim. "Ya da çok küçük bir ceset, bilemiyorum ama altı dolar doksan dokuz sente öğrenebilirim. Sen bir şey buldun mu?"

Soluk yeşil kapağında dev bir mantar çizimi olan sözlük büyüklüğündeki cildi kaldırdı.

“*Sen onu okumamış mıydın?*” diye sordum.

Ağzı kıvrıldı. “*Fevkalade Fungus*’la karıştırıyorsun. Bu *Mucizevi Mantarlar*.”

“Hay aptal kafam,” dedim.

Kapı eşiğinden kitapçının diğer taraflarına bakabileyim diye kenara çekildi. “Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ne hakkında?”

“Sabrina ve Parth,” dedi. “Evlenmeleri. Dört gün içinde.”

“İnsan bir şeyden emin oldu mu oluyor galiba.” Kitabı rafa geri yerleştirerek taramaya devam ettim.

“Evet.” Biraz sonra, “Sabrina biraz keyifsizdi sanki,” dedi.

“Gerçekten mi?” Ben bir şey fark etmemiştim, gerçi son birkaç ayda çok fazla varlık göstermemiştim. Bir daha konuştuğumuzda –*gerçekten* konuştuğumuzda– ayrılıktan bahsetmek zorunda kalacağımı biliyordum.

“Belki fazla anlam yüklüyordumdur,” dedi Cleo, ahududulu buzlu çayını karıştırırken. “Ama geçen ay birden Parth’la ziyarete geleceklerine dair bir mesaj attı. Ben de tamam dedim çünkü kafaya koymuş gibiydi. Sonrasında işlerin fazla yoğun olacağını fark ederek tekrar ayarlayalım dedim, o zamandan beri doğru düzgün konuşmadık. Dün buraya geldiğimizde onunla bu konuyu konuşmaya çalıştım ama geçiştirdi, bugün de tekrar sinirlenmiş sanki.”

Parmaklarım bir kitap sırtının üzerinde durdu: *Doğum Servisinde Cinayet*. “Bence bu yazlık ev olayına çok üzülüyor, o kadar,” dedim. “Kişisel bir şey olduğunu sanmam.”

Cleo ağzını büktü. “Belki.” Örgülerini omzundan kaldırarak boynunu yellemek için salladı. Burada hava akımı yoktu ve nem çok yoğundu. “Bu akşam tekrar konuşmayı deneyeceğim sanırım. Sadece sen de onda bir... farklılık olduğunu gördün mü diye merak ettim.”

“Yoo!” dedim, muhtemelen biraz fazla neşeli bir sesle. “Bence her şey tamamen normal.”

Cleo’nun başı kalktı. Her an, *Wyn’le ayrıldınız, değil mi?* diye bağırmasını bekliyordum. Onun yerine koluma girip başını omzuma koydu. “Herhalde yorgunum diye,” dedi. “Yorgun olduğumda hep daha çok kaygı duyarım.”

Kaşlarımı çattım. Öyle kendime odaklanmıştım (ve/veya sarhoş olmuştum) ki yüzünün inceldiğini, gözlerinin altında mor lekeler olduğunu görmemiştim. “Hey,” dedim. “*Sen* iyi misin?”

“Niye olmayayım?” Cleo’ya göre tuhaf derecede kaçamak bir cevaptı.

“Çünkü koca bir çiftliği yönetiyorsun,” dedim. “Ve yalnızca zarif, bir elli beş boyunda bir kadınsın.”

Gülüşü yüzünün tamamını aydınlattı. “Evet ama unuyorsun: Kız arkadaşım dört varil kaçak içki içip yine de market yarışını kazanabilecek, bir seksenlik bir İskandinav Amerikan tanrıçası.”

“Clee,” dedim.

Omzunun üzerinden göz attıktan sonra sesini alçalttı. “Tamam, evet, stresliyim,” dedi. “Aslında Kimmy’yle üç haftadır bu tatile gelmesek mi diye düşünüp duruyorduk. Sabrina’ya gelemeyebileceğimizi söylediğimde hiç hoş *karşılama*dı, o yüzden birkaç günlüğüne gelmeye karar verdik. Ama artık erken dönemeyiz, yani evdeki işleri komşularımıza hallettirmeye uğraşıyoruz.”

“Çok üzüldüm,” dedim. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sorun değil. Bir haftalık stres sadece. Eh, burada olduğumuz zamanı telafi etmek için gerekecek bir hafta da cabası.”

“Hey!”

Nedense –büyük ihtimalle şu anda içinde olduğum ka-

çamak yüzündendi- Sabrina başını aramıza uzattığında yerimde sıçradım.

Cleo da aynı durumdaydı. “Öyle gizlice yanaşma.”

“Ee, az önce geldim,” dedi Sabrina. “Sizi uyuşturucu pazarlığının ortasında falan mı yakaladım?” Aramıza uzanarak Cleo’nun kitabını aldı ve kapağını dikkatle inceledi. “Mantarlar mı? Yine mi?”

Cleo’nun dudakları incecik oldu. “Büyüleyici canlılar.”

“Peki ya sen, Sab?” diye araya girdim. “Bir şey buldun mu?”

“Aman Tanrım, evet,” dedi. “Bu kitapta Donner Part-y’ye* kurgusal bir bakış açısı getiriliyor.”

“Ne... güzel,” dedim.

Kıkırdayarak kitabı elimden kaptı. Elimde olduğunu fark etmemiştim, bizi şaşırttığında almış olmalıydım. “Harry,” dedi, arkasını okurken. “Bu kitap en az benimki kadar berbat.”

“Öyle olmadığını temin ederim,” dedim.

“Bir iç mimar duvarın arkasında el buluyor,” dedi.

“Evet ama *rahatlatıcı*.” Kitabı geri aldım.

“Nasıl rahatlatıcı olabilir?” diye sordu.

“Rahatlatıcı bir gizem,” dedim. “Açıklaması zor.”

“Ta-mam.” Kimmy omzunun arkasında belirirken sesi sözsüz bir şaşkınlık ciyaklamasına dönüştü. Yanımdaki Cleo destek alırcasına kitaplığın kenarına tutundu.

“Herkes neden diken üstünde?” diye sordu Kim.

“Sabrina yine Donnerlar hakkında bir şeyler okuyor,” dedi Cleo.

“Kurgu sadece,” diye karşılık verdi Sabrina.

Cleo, “Parth ile Wyn nerede? İşleri bitti mi?” diye sordu.

* 1846’da Oregon ve Kaliforniya’ya göç etmek için yola çıkan ve çoğunlukla Donner ve Reed ailelerinden oluşan 87 kişilik bir grubun, hayatta kalmak için çaresizce bazı üyeleri yemeleriyle sonuçlanan vahim olay. (ç.n.)

Kimmy omuzlarını silkti. “Yanından geçtiğimde Parth süslü kitapların oradaydı.”

“Süslü kitaplar ne?” diye sordum.

“*New York Times*’ın ‘ilham verici’ dediği kitaplara baktığından bahsediyor,” dedi Sabrina.

“Aslında...” Parth elinde kâğıt poşetle yanımıza geldi. “Bunu *Wall Street Journal* asabi bir yorumda bulunduğu için aldım, bizzat okumam gerekiyordu. Genelde kitaplarını ayrı ayrı bastıran bir çift yazmış. Biri kalın edebi romanlar yazarken diğeri aşk kitapları yazıyor.”

“Ne!” Kimmy kitabı elinden kaptı. “Onları tanıyorum!”

“Cidden mi?” diye sordu Parth.

“Birlikte Michigan’da üniversiteye gitmiştik,” dedi. “Gerçi henüz birlikte değillerdi. Kadının kitapları *aşırı* azgındı. Bu da öyle mi?”

“*Wall Street Journal* yorumunda azgınlıktan bahsetmemiş,” dedi Parth.

“Wyn’in işi bitti mi?” diye sordu Sabrina.

“Kasada,” diyerek doğruladı Parth.

“O ne aldı, Steinbeck romanı mı?”

Parth omuz silkti. “Bilmem.”

Wyn’in Steinbeck’in romanlarından almasına imkân yoktu. Hatta bu tatillerde okuyacak zamanımız olmadığını ve Wyn’in harcamalarına hep dikkat ettiğini düşününce kitap almasına bile şaşırmıştım. Fakat bir kitap alacak olsa Amerika’nın batısı hakkında olmazdı. Aksi takdirde kendini fazla karikatürize olmuş hissedirdi.

Parth ile Sabrina bizi kasaya doğru yönlendirdi. Cleo mantar kitabını alırken ben *Ölümün Dizaynı*’nı satın aldım, ardından parke taşlı sokağa çıktık. Güneş tepedeydi, sisten geriye yalnızca göz kamaştıran mavi kalmıştı. Kimmy sokağın karşısındaki çiçekçinin önünde bir çiçek arabası görünce neşe çığlığıyla Cleo’yu peşinden sürükledi.

“Parth ile ben biraz daha kahve alacağız.” Sabrina başıyla yan taraftaki, tenteli gel-al servis penceresi olan Warm Cup’ı gösterdi. Bugün iki kere oraya gitmiştik. Bir kere markete girmeden önce, bir kere de sonra.

“Bir şey ister misin?” diye sordu.

“Gerek yok, teşekkürler,” dedim ona.

“Wyn?”

O da başını iki yana salladı. İkili uzaklaşıırken birbirimize bakmadan sessizce durduk. “Ben de sana bir şey söyleyecektim,” dedi nihayet. “Dün akşam Parth’la konuştum.”

“Ve?”

Boğazını biraz temizledi. “Haklısın. Onlara bu haftanın ardından söylemek zorundayız.”

Bunun içimi neden rahatlattığından emin değildim. Artık haftanın geri kalanının işkenceyle geçeceği kesinleşmişti. Ancak en azından Parth ile Sabrina o mükemmel günlerini yaşayacaklardı.

Wyn’e bir mesaj geldi. Genelde telefonuna çok dikkat eden biri değildi. O mesaja bakarken hafifçe ona doğru eğilip kâğıt Cinayet Kitabı poşetine göz atmaya çalıştım.

Telefonu tekrar cebine koydu. “Sorsan yeterdi.”

“Neyi?” dedim.

Kaşı kalktı. Vurdumduymaz bir ifadeyle ona boş boş baktım. Yavaşça aldığı kitabı poşetten çıkararak bana uzattı. Devasaydı.

Eames Yöntemi: İkonik Sandalyenin Arkasında Yatan Hayat ve Aşk.

“Bu sehpayı koyulan türden kitaplardan,” dedim.

“Öyle mi?” Bakmak için kitaba yaklaştı. “Kahretsin. Ben de uçak sanıyordum.”

“Ne zamandan beri böyle kitaplar alıyorsun?” diye sordum.

“Bu tuzak bir soru mu, Harriet?” dedi. “Bunların özel bir yetki belgesi gerektirmediğini biliyorsun, değil mi?”

“Evet ama sehpa gerektiriyorlar,” dedim. “Ayrıca Gloria’nın koyacak yeri yok.” Wyn’in annesi istifçiydi. İğrenç değil de daha çok duygusal türden. Ya da babası öyleydi ve Gloria kocası vefat ettiğinden beri evlerinde pek bir şey değiştirmemişti.

Oraya son gittiğimde buzdolabında neredeyse hiç boş yer yoktu. Yazlık eve tatile ilk geldiğimizde çektiğimiz grup fotoğrafını, Wyn’in o zamana kadar evlenmiş, boşanmış ve yeniden evlenmiş kuzenlerinden birinin davetiyesinin yanına asmıştı. Ablası Michael’ın mühendislik diploması şömine rafında, kız kardeşi Lou’nun dokuz yaşındayken yazdığı tek sayfalık kısa öyküyle ve Wyn’in lise futbol takımının çerçeveli fotoğrafıyla beraber duruyordu.

Çocukluk evindeki boş alan yokluğunun yanı sıra, bu kitap altmış dolardı ve Wyn hiçbir zaman savurgan biri olmamıştı. Ne kendisine ne de özellikle estetik dursun diye alınmış bir şeye kolay kolay para harcardı. Birlikte taşındığımız ilk dairede, sokakta tamir edebileceği kırık bir tane bulana kadar ayakkabı kutularını üst üste dizip sehpa olarak kullanmıştı.

Sehpa kitabını elimden alarak tekrar poşete koydu. Ben hâlâ şaşkınlıkla bakıp beş ay önceki Wyn ile karşımdaki arasındaki ufak değişikliklerin hepsini anlamlandırmaya çalışıyordum ancak o telefonuna bakmaya devam etti.

Kimmy bir demet ayçiçeğiyle koşarak geldi. “Parth ile Sabrina nerede?” diye sordu, eliyle gözüne güneş girmesini engelleyerek.

“Sabrina biraz daha kahve istedi,” dedi Wyn. “Parth da biraz daha Sabrina.”

“Yaa.” Kimmy kalbini tuttu. “Çok tatlılar. Korkunçlar ama tatlılar.”

Wyn’in kendi kendine gülümseyerek poşete yeniden göz attığını gördüm.

Göğsümdeki mecazi tahterevallinin üzerine bir tonluk yük düştü.

Aman Tanrım.

Sakal, vücudundaki hafif yumuşama, altmış dolarlık sehpa üstü kitabı. *Tüm o mesajlaşmalar.*

Yoksa... *yuva mı kuruyordu?*

Yoksa... *biriyle mi çıkıyordu?*

Tahterevalli diğer yöne doğru sarsıldı. Sabrina ile Parth kahvecinin daha az kullanılan iç tarafından çıkarken klimanın soğuk havasıyla espresso çekirdeklerinin kokusu bize kadar ulaştı. “Sizi bilmem,” dedi Sabrina, kâğıt pipetten gürültüyle kahvesini içtikten sonra, “ama ben popover* yiyebilirim.”

Normalde düşüncesi bile ağzımın suyunu akıttırdı.

Şu andaysa çalkalanan mideme kızarmış yumurta ve reçel sokma düşüncesi *puce* kelimesini art arda bin kere duymaktan beterdi.

Öyle bir güldüm ki azı dişlerim acıdı. “Kulağa harika geliyor.”

“Yaa. Ayçiçekleri. Sab bunlara bayılır.” Parth çiçekleri koklamak üzere eğildi.

Kimmy demeti onlara verdi. “Sana ve Sabrina’ya aldık.”

“Bunlar sadece örnek,” diye açıkladı Cleo. “Daha da ileri gidip cumartesi için birkaç buket sipariş ettik. Basit bir şey istediğinizi biliyorum ama çiçek olmadan düğün de olmaz.”

Sabrina bukete, içine sinsice mantar ansiklopedileri sıkıştırılmış bir tür Truva atıymış gibi bakmayı bırakıp neşeyle ellerini çırpı. “Cleo! Hiç gerek yoktu.” Bir kolunu Cleo’nun başına dolayıp ona sarıldı. “Harikalar.”

“Harika olan *sensin*,” dedi Cleo, sokakta ilerlemeye başlayınca peşinden yavru ördek misali gittik.

* Yumurta, un, süt ve tuz ile yapılan hafif ve içi boş bir hamur işi. (e.n.)

“Hayır, çocuklar,” dedi Parth. “Harika olan *benim*.”

Wyn yanımda kalarak kısaca, “Az önce ne oldu orada?” diye sordu.

“Nerede?”

“Beyninde,” dedi.

“Göbekten içilen içkiler,” dedim. “Beynim onlarla dolu.”

“Hem cerrah hem de tıbbi anomalisin,” dedi.

“Ne desem bilemiyorum,” diye cevapladım düz bir sesle. “Ben...”

“Biliyorum.” Kollarıyla daire çizdi. “*Genişsin*.”

Yılların şakası yüzünden midem bulandı. “Ben *akşamdan kalmayım* diyecektim.”

10

BURADA MUTLUYUM

MATTINGLY, VERMONT

Son sınıfta, kasabanın uç kesimindeki soyulmuş beyaz, Viktoryen tarzı bir binanın ilk katındaki yeni bir daireye geçtik. Pencereleri ne zaman rüzgâr esse sallanıyordu, Sabrina'yla sonbaharı üzerinde konyaklı sıcak elma şarabı yudumlayarak geçirmeyi planladığımız yarı çökmüş bir verandası ve Cleo'ya sebze bahçesi oluşturmaya, birkaç aya gelecek buzlanmaya direnebilecek brokoli, karnabahar, alabaş gibi şeyler ekmesine yardım edeceğime söz verdiğim bir parça yan bahçesi vardı.

Wyn'in şu anda New York'ta olması, Parth'la bir çatı katını paylaşarak en yakın arkadaşı Fordham'da hukuk okurken yeni şehirde kariyer yapması gerekiyordu. İkinci kez matematik dersinden kalmamış veya temel tarih gereksinimini göz ardı etmemiş olsa her şey çok farklı olabilirdi.

Onun yerine bizimle yaşıyordu. Tasarruf etmek için Cleo'yla ben en büyük odayı paylaşıyorduk. Sabrina diğerinde kalıyordu. Wyn ise aslında bana ayrılan ayakkabı kutusu büyüklüğündeki odayı almıştı.

Taşındığımız günün ertesi sabahı, Parth bize donut söylemişti. Notta şöyle yazıyordu: *Gelecek yıl hepiniz New York'a yüksek lisansa gelmezseniz dava açacağım.*

Gerçekçi olmam gerekirse, beni alacak herhangi bir tıp fakültesine gidecektim. Aynı şekilde Sabrina sonraki şehrini hukuk fakültesi başvurusuna göre seçecek ve Cleo aynısını güzel sanatlar programına göre yapacaktı. Fakat bu

fikir –hepimizin yeni bir şehirde bir araya gelmesi– Wyn Connor’ın ev arkadaşı olarak *bir* yılı nasıl geçireceğimi bilemesem de cezbediciydi.

Evdeki ilk haftamız boyunca baş başa kalmamayı başarmıştık. Ne var ki en sonunda sabahın erken saatlerinde havasız mutfakta birbirimize rastlamıştık. Güneş yeni doğuyordu ve Wyn kahve yapıyordu. Bir tarafına Montana eyaleti bayrağı basılmış kupayı doldurarak bana uzattı. “Söylediğini anladığımı bilmeni istiyorum,” diye mırıldandı. “Maine’deyken.”

Uykudan ötürü hâlâ boğuk olan sesi ensemdeki bütün tüyleri diken diken etti. Bu sessiz sabah saatlerindeki yakınlığı bunaltıcıydı.

“Bu yıl için endişelenmeni istemem,” dedi bana. “Durumu tuhaflaştırmayacağım.”

Hem sahne korkusu hem de boğaz iltihabı olan birinin insan içinde şarkı söylemesini andıran “Ah... güzel” benzeri bir ses çıkardım.

Ardından Wyn başını kısaca sallayıp sıcak basmadan çimlerimizi biçmek üzere arkadan çıktı ve ben de bir kez daha büyüünün bozulmasını bekledim.

Yıl boyunca sözüne sadık kaldı. Haftada birkaç kere, hiçbirimizin tanışmadığı kadınlarla buluşmaya gidiyordu. Kış geldiğindeyse aralarından biriyle, Alison isimli bir dansçıyla tekrar tekrar görüşmeye başladı. Kız güzeldi. Hoştu. Fakat ikisi birlikte geceyi geçirmek üzere çıkmadan önce sadece birkaç dakika duruyordu. Wyn adına sevinmeye çalıştım. Arkadaşlar böyle yapardı.

Sen arkadaşım değilsin, Harriet, deyişi zaman zaman zihnimde tekrarlıyordu.

Matematik dersinde zorlanınca ona yardım etmeyi teklif ettim. Salı günleri Mattingly’nin tozlu altın kütüpha-

nesinde gece geç saatlere kadar çalışıyorduk. Wyn inliyor, söyleniyor, beyninin bu tür şeyler için yaratılmadığını söylüyordu.

“Ne için yaratıldı öyleyse?” diye sorduğumda, “Çalı toprakları için. Şu yalnızca yuvarlanmayı sevenler,” dedi. Kendisini sık sık hafife aldığını, küçümsediğini fark etmiştim, üstelik şaka yapıyor gibi görünse de bence ciddiye ve bundan nefret ediyordum.

Finallere çalışırken Wyn bana makineden aldığı kahveyle çikolata parçacıklı kekler, Snicker, Skittles getirdi ve tüm o kafeine, şekere ve yakınında olmanın getirdiği telaşa rağmen yüzüm kitaba gömülü hâlde uykuya dalıp masanın karşısından omzumu dürtmesiyle uyandım.

Başımı kaldırdığımda yanağıma çıkan mürekkep lekesini temizleyip sırttı.

“Sağ ol,” dedim uykulu uykulu.

“Arkadaşlar bunun için var,” dedi.

Sen arkadaşım değilsin, Harriet.

Dördümüz, Sabrina’nın aşçı yamağı oyunculuğu eşliğinde sıkışık mutfağımızda özenli yemekler hazırlardık. Cleo bizi yüzlerce farklı pozda çizerken ön verandada oturduk ve yağmur yağdığında Wyn doğru düzgün tatlı yemese de çarşıya sıcak çikolata veya akçaağaçlı latte almaya giderdik.

İkimizden biri Hannaford’a market alışverişine gittiğinde diğerine bir ihtiyacı olup olmadığını sorardı ve ben hayır desem bile Wyn daireye döndüğünde, hiçbir şey demeden masamda önüme bir kutu yabanmersinli dondurma koyardı.

Sabrina’yla Columbia’dan kabul e-postalarını aldığımızda –o hukuk fakültesi, bense tıp fakültesi için– Cleo, güzel sanatlar fakültesine gitmek yerine New York’taki bir

kent çiftliğinde çalışacağına dair şoke edici haberi verdi ve Parth da New York'tayken dördümüzün yeni bir evi paylaşmasına, Wyn Connor'la yine dört duvar içinde kalma olasılığına direnemedim bile.

Tıpkı diğerleri gibi en yakın arkadaşım olmuştu: Öyle ağır ağır, kum saatindeki kumlar gibi yavaş ilerlemişti ki gerçekleştiği ânı tam olarak bulmak imkânsızdı. Birdenbire kalbimin büyük çoğunluğu ona ait olmuştu ve tek bir zerresini dahi geri alamayacağımı anlamıştım.

Wyn altın çocuktuktu. Bense hayata gri tonlarla çizilmiş bir kızdım.

Onu sevmemeye çalıştım.

Hakikaten çaba sarf ettim.

11

GERÇEK HAYAT

Salı

Salı günleri genelde, gördüğüm en güzel yer olan ve muhtemelen en önemlisi en sevdiğimiz popover restoranının bulunduğu Acadia Milli Parkı'na günübirlik giderdik.

O pofuduk, bol çilekli rulonun haftalardır hayalini kuruyordum ancak şimdi tek istediğim bir varil dolusu Tums* ve iki litrelik zencefilli gazoz şişesiyle beraber serin, karanlık bir deliğe girmektir.

Eve üstümüzü değiştirmek, su içmek ve işemek üzere hızlıca uğradıktan sonra arabaya piknik malzemelerini doldurduk. Herkesi ve her şeyi kapıdan çıkarmak, uyuşturucu etkisindeki kedilere çobanlık yapmaya benziyordu. Kedinin uyuşturucu etkisinde olması yetmiyormuş gibi çobanın kendisi de aynı durumdaydı sanki.

Parth tam tuvaletten çıkarken Kimmy güneş gözlüğünü unuttuğunu fark edip içeri daldı.

Sabrina, "Çiftlikteki günlerinin ilk iki saatinde Cleo, Kimmy'yi unuttuğu her kıyafeti almak için eve gönderiyor mudur sence?" diye sordu.

"Kazara pantolonu kafasına giydikten sonra bir kere daha yolluyorum," diye seslendi Cleo, arabaların yanından.

"O kazara falan olmuyor, bebeğim," dedi Kimmy, hızla dışarı çıkarak. "Sadece ileri görüşlü moda zevkimi nihayet kabulleneceğin günü bekliyorum."

* Mide bulantısını geçirmekte kullanılan bir tür çiğnenebilir tablet. (ç.n.)

“İstedigini giy,” dedi Cleo. “Ben daha çok altındakiyle ilgileniyorum.”

“Yaa!” Kimmy, Cleo’nun boynundan öptü. “Şehvetli mi yoksa duygusal mı konuştun bilmiyorum ama her türlü kabulüm.”

Sabrina alnına vurdu. “Şarabı unuttum. Hemen mahzene gidip getirebilir misin?”

“Pembe ya da beyaz mı seçtin?” diye tahminde bulundum.

Başını iki yana salladı. “2018 yapımı Didier Dagueneau Silex. Sorun olur mu?”

“Mesele benim için sorun olması değil,” dedim. “O sözcüklerin çok azını anlamam.”

“Silex,” diye tekrarladı, birden fazla bez çantayı omzuna kaldırırken. “Etiketinde öyle yazıyor, sonra Didier Dagueneau geliyor ve 2018 yılından kalma olacak. Beyaz.”

Ters yöne giderken çantamı kapının iç tarafında bıraktım. Şarap mahzeninin kapısı aralıktı, ışıkları çoktan yakılmıştı. İddiaya göre burada yirmi bin dolar değerinde şişeler vardı. Hiçbirinin *Silex* ile başlayıp *eau* harfleriyle bitmemesini umuyordum.

Aşağı inerken beni hafif bir hışırtı karşıladı.

Merdivenler bittikten sonra köşeyi dönüp tepedeki yumuşak, altın rengi ışıktaki James Dean’in oynadığı işkence görmüş düşmüş bir meleği andıran Wyn’i gördüğümde aniden durdum.

“Silex bir şey bir şey mi?” dedi.

“Sabrina seni çoktan gönderdiğini unutmuş olmalı.” Gitmek üzere döndüm.

“On dakikadır buraya bakıyorum. Şişe yok.”

Duraksadım. Serin, karanlık bir mağaraya kaçmayı hayal ettiğimde zihnimde canlanan bu değildi ancak Sabrina belli bir şarabı götürmeye karar verdiyse onu bulana kadar

gitmeyecektik. Ve bunu abartısız söylüyordum. Aklına bir şeyi koyduğu zaman sapmaya neredeyse hiç yer olmazdı. Cleo'nun Parth'la çiftliği ziyaret etme planlarını iptal etmesine verdiği tepkiden belli oluyordu.

Nefes verip ona doğru yürüdüm, parmaklarımı etiketlerde gezdirmek için rafın önünde çömeldim.

“Her yere baktım,” dedi huysuzca.

“Biri bir şeyi uzun süredir arıyorsa başka biri gelip onu hemen bulur, bu evrensel bir kuraldır.”

“Buldun mu bari?” diye sordu.

Onlarca chardonnay, Riesling, sauvignon blanc, gewürztraminer arasında Silex yoktu.

“Memnun oldun mu?” dedi.

Dalgın ses tonu ensemdeki tüyleri havaya dikti. Beynim bu odada gidebileceği en berbat yere doğru yola çıktı.

Bizim için bu mahzen hayaletlerle doluydu. Korkunç olanlardan değil ama. Seksi hayaletlerle.

Doğrudum. “Çok pahalı görünmeyen beyaz bir tane al gitsin.”

Gözleri parladı. “Big Lots’daki* indirimli satış etiketlerini aramamı mı istiyorsun, Harriet?”

“Bir taneden fazla olan bir tane seç,” dedim, pençesinden kaçmak istediğim bir girdapmış gibi merdivenlere doğru koşarken.

Basamakları yarılarmışken kapının kapandığını fark ettim. Tepeye çıktığımda kol çevrilmedi. Kıpırdamadı bile.

Kapıyı çaldım. “Sab?”

Merdivenin bitimindeki Wyn elinde bir şişe şarapla görüş alanıma girdi.

“Kapı kilitlenmiş olmalı,” diye açıkladım.

“Neden kapadın ki?” diye sordu.

* ABD menşeli bir indirimli perakende zinciri. (ç.n.)

“Dışarıdan *otomatik olarak* kilitlenmesini ve *seninle* burada kapana tıkılıp kalmayı umuyordum,” dedim duygusuzca.

İğnelememi duymazdan gelerek yukarı çıktı, kolu bizzat denemek için beni kenara itti.

“Kilitlenmiş görünüyor,” dedi, muhtemelen beni sinir etmek için.

Kapıya art arda vurdu. “Cleo? Parth? Kimse yok mu?”

Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Birkaç basamak inerken cebimde telefonumu aradım. Ceplerim yine çok küçük olduğundan telefon antredeki çantamda olmalıydı.

“Birini ara,” dedim.

Wyn başını iki yana salladı. “Telefonumu arabada bıraktım. Seninki yok mu?”

“Yukarıda,” diye cevapladım. “Beklemekten bıkip bizi çağırmak için birini yollayana kadar beklememiz gerekecek.”

Wyn inleyerek en üst basamağa çöktü, şişeyi de ayak bileğinin yanına bıraktı. Başını eğip parmaklarını ensesinde birleştirdi.

En azından tek panikleyen ben değildim.

Tabii ben burada onunla kaldığım için çıldırıyordum, onun asıl nedeniyse klostrofobik olmasıydı. Çocukken, evde kimse yokken ebeveynlerinin atölyesinde üzerine kırık bir gardırop düştüğünden beri böyleydi. Saatlerce orada kapalı kalmıştı.

Kapı açıldığı anda iyi olacaktı. Bense hâlâ o aptal sehpa üstü kitabını aldığı için sersemlemiş olacaktım.

Korkunç bir farkındalık kafama dank edince sanki merdivenin tamamı sallandı. Düşmemek için korkuluğa tutundum.

“Ne? Ne oldu?” Wyn ayağa fırlayarak dirseklerimden tuttu. Gözlerimin önünde yüzen siyah lekelerin ardından asık suratını görebiliyordum.

“İki arabayla gidecektik,” diyebildim zar zor. “İki arabayla gidecektik, yani dördü Rover’la gitmiş olabilir.”

Gözleri karardı, yeşilin üzerine bulutlar çöktü. “Yapamazlar.”

“Yapabilirler,” dedim.

“Böyle olduğunu varsaymamıza gerek yok. Her an dönebilirler.” Tavana bakarak zihninde bir tür hesap yaptı.

Aramıza yeniden mesafe koymak amacıyla geri kalan basamakları indim. Fakat o peşimden geldi. “Bu benim suçum değil, Harriet.”

“Öyle olduğunu söyledim mi?” diye sordum.

“Öfkeyle çıkmaya koyuldun,” dedi. “Bunu ima ettiğin ortada.”

Yüzümü ona döndüm. “Wyn. Dört metrelik bir kutunun içindeyiz. Öfkeyle çıkmıyordum. Yapacak yer yok zaten. Ama kapıyı *benim* kapadığımı hatırlatmak istiyorsan anladım say.”

“Seni suçlamıyorum. Sadece... Kim *dışarıdan* kilitlenen bir kapı taktırır ki?”

“Burası panik odası,” diye belirttim. “Duvardaki küçük panel o işe yarıyor. Şifreyi bilsek kilidi açabilirdik.”

Bakışları netleşti. Üç uzun adımla merdivenden tekrar çıkıp paneli inceledi. “911’i arama tuşu var.”

Bir sorun olduğunu anlamaları ne kadar sürecekti? Yürüyüş öncesi popover’ları almak için bizimle iletişime geçmeden tüm yolu gidip gelecekler miydi?

Ararlarsa araba kullandığımız için cevap vermediğimizi mi varsayacaklardı?

Midem şiddetli çalkalanmasına devam etti.

“Aramak mı beklemek mi istersin?” diye sordu Wyn.

Şimdi de, itfaiye kapıyı baltayla kırarsa ya da patlatırsa yeniden taktırmanın ne kadara patlayacağını hesaplıyordum.

“Bence...” Sakinleştirici bir nefes alarak bu evle veya bu adamla alakası olmayan zihnimdeki mutlu olduğum yerin *bir* versiyonunu bulmaya çalıştım. “Bence beklemeliyiz, en azından bir sureliğine.”

İstediiği cevabın bu olmadığı belliydi.

“Tabii sen kalamayacaksan...”

Kısa ve öz biçimde, “Ben iyiyim,” diyerek en alt basamağa tunedi. şarabı kenara bırakıp yürüyüş botlarını çıkardı.

“Aman Tanrım, Wyn,” dedim. “Daha beş dakika oldu. Pantolonunu çıkarıp bir işeme köşesi belirlemen ne kadar surecek?”

şarabın mantar tıpasına sarılmış folyoyu çıkardı. “İşeme köşesine ihtiyacım *olmayacak*. Boşaldığında bu şişeyi kullanacağım. Öte yandan sen... Sen hemen nişan almayı ğrenmezsen şansına ks.”

Kollarımı açsam da bakışları doğrudan göğsüme kayınca yeniden kavuşturdum. “Sabahın on buçuğunda cebinde tirbuşonla mı geziyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Sadece seni gördüğüme sevindim.”

“ok komik.”

şarap şişesini botuna yerleştirip onu da duvara çarparken gözleri benimkilerden ayrılmadı.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdım.

Botu üç kere daha duvara vurdu. Son vuruşunda mantar tıpa bir buçuk santimetre kadar yukarı ıktı. Sonrasındaki iki hızlı darbeyle de tamamen ıktı. Wyn açık şişeyi bana uzattı.

“Bunu yapmayı bildiğin için endişeliyim,” dedim.

“Demek şarap istemiyorsun.” Bir yudum aldı. şişe aşağı inerken gözleri omzunun üstünden merdivenlerin altındaki oyuğa kaydı.

Sıcaklık süratle köprücük kemiklerimden saçıma hücum etti.

Oraya gitme. Onu düşünme.

Sakıncalı olduğunu bilsem de şişeyi kapıp bir yudum aldığımda bir yanım çaresizce akşamdan kalmalığının çivi çivi söker yöntemiyle tedavi edilebileceğini umuyordu.

Hayır. Midem hiç de böyle bir şey istemiyordu. Şişeyi geri verdim.

“Bu yöntemi Parth öğretti,” dedi. “Şimdiye kadar kullanmam gerekmemişti.”

“Ah, son birkaç ayda terk ettiğin başka âşıkla rınla hapis kalmadın mı?”

Burnundan güldü. “Terk ettiğim mi? Ben pek öyle hatırlamıyorum, Harriet.”

“Belki hafıza kaybına uğramışsındır,” diye atıldım.

“Hafızam gayet iyi, Dr. Kilpatrick ama endişenize minnettarım.” Kanıtlamak istercesine yeniden merdivenin altındaki oyuğa baktı.

Biriyle görüşüyor *olamazdı*. Öyle olsa böyle davranmazdı. Wyn flörtöz biri olabilirdi ancak sadakatsiz değildi.

Tabii yepyeni bir ilişki değilse başkaydı. Ciddi bir ilişkileri yoksa.

Ancak yepyeni olsa çoktan rahat ilişki durumuna erişmiş olur muydu?

Küçük sözde ipuçları, hikâyeyi oluşturmak için bir araya getirdiğim rasgele bilgiler de olabilirdi.

Ama bu kimseyle görüşmediği anlamına gelmez.

İşin özü, hayatında ne olup bittiğine dair tek bir fikrim yoktu. Ve olmaması gerekiyordu.

Birkaç yudum daha aldı. Galiba onda da işe yaramadı çünkü dakikalar içinde volta atmaya başladı. İçeride daireler çizerken ellerini saçlarından geçirdi, alnından terler aktı.

“Keşke sehpa üstü kitabını getirmiş olsaydın.”

Wyn ansızın bana baktı, gözleri anlam bulmaya çalışıyordu.

“O zaman bakacak bir şeyimiz olurdu,” dedim.

Kaşı kalkıp dudağını da yanında sürükledi. “Sehpa üstü kitabımla ne sorunun var, Harriet?”

“Yok bir şey.”

“Son beş ayda sehpa üstü kitaplarıyla alakalı bir travma mı yaşadın?”

“O kitap altmış dolardı,” dedim.

Başını sallayıp volta atmaya devam etti.

“Hediye mi?” diye sordum.

“Neden hediye olsun?” dedi. Cevap vermemiştii.

“Çünkü kendine asla para harcamazsın,” dedim.

Yanaklarının üst tarafı hafifçe kızarınca gerçekten ama gerçekten sorduğuma pişman oldum. Sessizce oturmaya devam ettik. Aslında oturan bendim. Wyn küçük dikdörtgenler çizerek hızla yürüyordu.

Onu böyle görmek, olanlardan sonra bile zordu.

Çekiciliğinin getirdiği kalkan çıktığında ifadesi fazlasıyla belirginleşiyordu. Yıllar önce ona çok fazla sırrımı anlatmama yol açan da ona verdiklerimin bir parçasını içine alması, hissettiğimi *hissetmesi*ydi. Ne yazık ki tam tersi de geçerliydi.

“Daha küçük yerlerde kaldın,” diye hatırlattım ona, doksanıncı turu sırasında önümden geçerken (saymıyordum, en iyi tahminim buydu).

Gözleri bir kez daha merdivenin altındaki boşluğa kaydı.

Fakat ben onu kastetmemiştim. Yüzüm yandı. “Mesela bindiğin bütün arabalar,” diye açıklık getirdim.

“Otobüsler buradan büyük,” dedi.

“Doğru,” diye hak verdim. “Ama aynı zamanda daha kötü kokuyorlar. Burası harika kokuyor.”

“Nemli kokuyor.”

“Maine’deyiz,” dedim. “Hava nemli zaten.”

Başını geriye attı. “Çıldırmaq üzereyim, Harriet.”

Ayağa kalktım. “Sorun yok. Birazdan gelirler.”

“Emin olamazsın.” Yeniden bana bakarken ağzının etrafındaki gerginlik gamzelerini ortaya çıkardı. “Oyalanmaya karar verdiğimizizi düşünebilirler...”

Yutkundum. “Sabrina öyle bir şeye müsaade etmez. Hep birlikte olmamız gerekiyor.”

Başını iki yana salladı. Tıpkı benim gibi mantıktaki boşlukları görüyordu.

Sabrina, biraz baş başa kalmak için geride kaldığımızı düşünse *sinirlenirdi* ancak bize en iyi yatak odasını vererek her şeyin doğal düzenini çoktan değiştirmişti. Ayrıca, aramayı denerse açmayacaktık ve buraya alelacele dönüp aşağı inerek bizi iş üstünde basacak değildi.

Farklı bir yöntem denedim. “Buraya sürekli geliyorsun. Ve muhtemelen bundan çok uzun süre kaldığın olmuştur.”

Oraya dönmemeye çalıştım.

O anıyı canlandırmamaya çalıştım.

Wyn, Cleo, Sabrina ve benim hep birlikte mezun olduğumuz yaz. New York’a taşınıp Parth’a katılmadan önceki yaz.

Vermont’a arabayla, bütün eşyalarımız toplanmış ve büyük yük taşınmaya hazır hâlde gelmiştik. Parth, Fordham’daki ilk yılını bitirerek şehirden uçakla gelmişti.

Saklambacın tersine benzeyen sardalya oyununu oynamak onun fikriydi.

Bütün ışıkları söndürmüş, sonra da önce saklanacak kişiyi belirlemek için zar atmıştık.

Wyn kaybetmişti. Ona, karanlıkta aramak üzere yayılmadan önce saklanması için beş dakika vermiştik.

Nedense bulunduğu yeri her zaman olduğu gibi tam olarak biliyordum.

Onu mahzende bulmuştum. Merdivenin altında, belimi-ze kadar gelen bir şarap rafı vardı ancak onun arkasında karanlık, boş bir oyuk bulunuyordu ve Wyn içeri girmişti. Onu neredeyse görmüyordum ama ikinci kez baktığımda hareket eden gölgesini fark etmiştim.

Yıl boyunca birlikte yaşasak da hiç böyle yalnız kalmamıştık. Yürüyüşte ya da her daim birisinin bilgi masasının köşesinde olduğu kütüphanede de. Kendimi neredeyse gerçek *platonik arkadaşlar* olduğumuza ikna ettikten sonra oyun kurallarına göre şarap rafını geçip karanlıkta yanına girmiştim. Güm güm atan kalbimle deliye dönen midem bu ânı, bu yakınlığı beklemekten asla bıkmadıklarını kanıtlamışlardı.

Boğazımı temizlesem de anı soluk boruma âdeta takılmıştı. “En az bir saat boyunca burada kalmış olmalıyız.”

Bunun doğru olduğundan emin değildim. Yalnızca dokunmadan önceki her saniyenin yüzyıl gibi geldiğini biliyordum. Bir kere dokunduğumuzdaysa zaman anlamını kaybetmişti. Babamın birkaç yıl önce izlediği karadelik belgeselini, astrofizikçilerin evrende zaman ve uzayın tersine çevrildiği, sonsuza kadar kalabildiğin yerler olduğunu tahmin ettiğini hatırladım.

“O zamanlar dikkatim dağılabilmmişti,” dedi Wyn. Ne flört vardı ne de cazibe. Bu ciddi Wyn’di. Gerçekçi Wyn’di.

“Dikkatini dağıtan şey aynıydı.” Kollarımı iki yanıma götürdüğümde ellerim titredi.

Wyn kuşkulu görünüyordu. “Peki, o zaman dağıt dikkatimi, Harriet.”

Cık cıkıldım. “Meşhur Wyn Connor terbiyesine ne oldu?”

Gözleri parladı, sadece soldaki gamzesi ortaya çıktı. “*Lütfen* dikkatimi dağıt, Harriet.” Sesi biraz olsun kısıldı.

Sırtımdan aşağı akan ürpertiği bastırdım.

Şaraptan bir yudum daha aldıktan sonra volta atmaya, yumruklarını sıkıp tekrar açmaya başladı. Klostrofobisi devreye girdiğinde ellerinin hissizleştiğini biliyordum.

Bir şey yapmak zorundaydım. Ve tek bir fikrim vardı.

Kalktım, yanından geçtim ve bir bacağımı merdivenin altındaki raftan geçirdim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yardım ediyorum.” Rafın içine yerleştirilmiş otuz kadar şişeyi devirmemeye özen göstererek diğer bacağımı da geçirdim, başımı merdivenin altına çarpmamak için eğildim.

“Aynen, fazladan bir metrekare aşırı rahatlatmış.”

“Bu odadaki daha küçük bir alana girersen,” dedim, “oradan istediğin zaman çıkabileceğini bilirsin.”

“Ama yine de odadan çıkamayız,” dedi.

“Kusursuz bir plan demiyorum zaten,” dedim. “Ama en azından bir şey. Ayrıca açıkçası, ne olursa olsun kapana kısılmış değiliz. En kötü ihtimalle itfaiyeyi ararız. Ama önce bunu deneyelim. Armas’ların onaylayacağı kapının ücretini ödeyebileceğimi sanmıyorum ve o sehpa üstü kitabını iade etmeni istemem.”

Bacağını geçirirken zorla da olsa güldü. İyiye işaretti.

Ona yer açmak için kenara çekilsem de merdivenin açısı yüzünden arkada eğilmek yeterli gelmezdi. Yere iyice çömelerek köşeye sığıştım.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye homurdandı.

“Şimdi mi? Kafa kafaya verip Zodiac Cinayetleri’ni çözmeye çalışıyoruz,” dedim. “Otur, Wyn.”

Hemen itaat etti. Bu aşamada, ona amuda kalkıp “Ave

Maria”yı söyle desem yapabilecek ruh hâlinde olduğunu sanıyordum.

“Oyun oynuyormuş gibi davran,” dedim. “Birileri bulana kadar sessiz ve olabildiğince hareketsiz kalmalıymışız gibi.”

Pürüzlü sesiyle, “Mümkün değil,” dedi.

“Wyn.”

Boynu eğildi, omuzları sıg nefeslerle beraber inip kalkmaya başladı.

“Wyn.”

“Özür dilerim,” dedi. “Çıldırılmamaya çalışıyorum.”

“Özür dileme.” Hiç düşünmeden eline uzandım. O ilk şaşkınlık, tanıdıklık kıvılcımının ardından parmaklarının buz gibi olduğunu ve titrediğini fark ettim.

Avcunu kendiminkine dayadım. “Bana bak. Konuş benimle.”

Başını eğik tuttu.

“Konuş benimle,” diye ısrar ettim.

“Ne hakkında?”

“Herhangi bir şey,” dedim. “Aklına gelen ilk şey.”

“Gardırobun altında kalmak,” dedi. “Tek düşünebildiğim bu. Biri beni bulana kadar öleceğime emin olmak. Ayağımı hissetmemek, sonra şok geçtiğinde acının çok daha beter bir hâlde hücum etmesi.”

“Tamam, ondan başka herhangi bir şey,” diye düzelttim. Meditasyon uygulamamı, son beş ayda bel bağladığım görselleştirme egzersizini hatırladım. “Bana sevdiğin bir yerden bahset.”

Başını bir kere sertçe salladı. “Özür dilerim.”

“Hey.” Ona yaklaştım. Dizlerimiz birbirine değdi. “Özür dilemek zorunda değilsin. Hele ki bunun için.”

“Bu boktan durumu atlattım sanıyordum,” diyerek öfledi. “Çok daha iyi durumdayım. Her şey çok daha iyi. O yüzden bunun da daha iyi olacağını düşündüm.”

Bunu duymak canımı yaktı: *Her şey çok daha iyi.* Düşünceyi bir kenara iterek yeniden boğazımı temizledim. “O oyunu oynadığımız zamanı anlat.”

Böyle demek istememiştim. Ya da bilemiyorum, belki de istemiştim. Belki o benim kalbimde, beynimde, ciğerlerimde, tenimde kazılıyken onun hatırladığından, beni sevmenin nasıl olduğunu tamamen unutmadığından emin olmam gerekiyordu.

Nihayet bakışlarını kaldırdı. Tamamen kıpırtısız bir saniye geçti. “Saklanıyordum,” dedi kalın bir sesle. “Ve aşağı ilk inen sendin. Beni az daha görmüyordun.”

“Sonra ne oldu?”

“Sonra hareket ettim,” dedi.

Gözlerimi kırptırdım. “Hareket mi ettin?”

“Beni gör diye,” diyerek açıkladı. “Gördün de. Ödünü kopardım ve kötü hissettim.”

“Bunu bana hiç söylememiştin,” dedim.

“Eh, olan buydu ama,” dedi. “Bir yıldır seninle tam anlamıyla baş başa kalamıyorum ve merdivenlerden aşağı indiğinde sana fena hâlde dokunmak istedim. Ama sen beni görmedin, dönmeye başlayınca hareket ettim.”

Göğüs kafesim ısındı. Bacaklarımın içleri ısındı. Dizlerimin arkaları bile, ateşe yakın bir mum misali birazcık eridi.

“Sonra ayak seslerini duyduk,” diye devam etti. “Sen tamamen açıkta kalacaktın, o yüzden seni köşede yanıma çektim ki saklan.” Benimkilerin altındaki parmakları seğirdi. Sıcaklığın bir kısmı geri dönmüştü.

“Seni kucağıma çektim,” dedi boğuk sesiyle. “Ve Part-h’ın bizi bulmadan yukarı dönmesi için dua ettim, öyle de yaptı. Kalbinin hızla attığını hissettiğimden senin de benimkini hissedebildiğini anladım, ardından sertleştiğimi fark ettim. Baş başa kalınca kucağımdan kalkmanı bekledim.”

Bakışları benimkileri buldu, gözbebekleri karanlıkla savaştıktan büyümüştü. “Ama kalkmadın.”

Kalbim hızlandı, olanlar zihnimde tekrarlanırken sıvı sıcaklık merkezime doğru süratle aktı.

Burada, Wyn’in kucağındaydım, herhangi bir hareketin büyüyü bozacağından deli gibi korktuğundan kollarını bana dolamıştı. Nihayet ayak bileklerimden biri uyuşmaya başlayınca biraz hareket etmişim ve Wyn, sıcak kor yutmuşum gibi hissettiren kesik bir nefes vermişti.

Aynı anda hem aç hem çaresiz hem de cesur. Beni hep böyle hissettirirdi.

“Sonra çeneme dokundun.” Elimi yavaşça kaldırarak pürüzlü çenesine yerleştirdi.

“Bilerek yapmadım,” diyebilirdim, neredeyse savunurcasına.

O *zamanı* mı yoksa *şimdiyi* mi kastettiğimi ben bile bilmiyordum. Nabzım avcumdan ve parmak uçlarımdan onun tenine doğru çığlık çığlığa atıyordu. Karanlıktaki o hararetli ilk öpücüğün anısı bize dört bir yandan saldırdı.

“Galiba yapmanı ben sağladım.” Elim kulağına doğru kaysın diye başını eğdi. “Sadece dileyerek.”

“Bir şeyleri dilemek gerçekleştirmelerini sağlamaz, Wyn,” dedim.

Bileğimi tuttu, başparmağı iç tarafını nazikçe okşadı. “Öyle mi?” dedi, hafifçe kıskırtırcasına. “O zaman beni nihayet öpmeni sağlayan neydi, Harriet?”

Sekiz yıl geçmesine rağmen nefeslerimizin düzensizliğinin, ikimizin de bekleyişinin, onu öpmenin nasıl olduğunu bilmeden bir saniye daha geçirmeye katlanamayana dek sonra olacakları düşünmemizin hatırası hâlâ sinir uçlarımla harekete geçiriyordu.

“Ben seni öpmedim,” dedim. “Sen beni öptün.”

Dengesiz bir şekilde gülümsedi. “Kimde hafıza kaybı varmış acaba?”

Anının geri kalanı üzerime çöktü. Ağızlarımız öpücük olmayan bir temasla birbirine değecek kadar çenemi kaldırı-
rışım. Wyn'in dudaklarının aralanışı, dilinin ağzıma girişi
ve tüm vücudumla, katıksız bir rahatlamayla iç çekişim. Bu
ses üzerine beni iyice kucağına çekmişti ve tereddüt varsa
bile ateşe, arzuya dönüşmüştü.

Bana daha fazla dokunmak için elini tişörtümün altına
sokarken kulağıma fısıldadığını hatırlayınca –*Çok yumu-
şaksın, Harriet*– tüylerimin tamamı diken diken oldu: *Di-
ğerlerinin hoşuna gitmeyecek.*

Ben de, *Benim hoşuma gidiyor*, demiştim ve Wyn'in kah-
kahası önce inlemeye, ardından bir söze dönüşmüştü: *Benim
de. Başka bir şeyden bu kadar hoşlandığımı sanmıyorum.*

Sabrina, o tatile erkek arkadaşı Demetrios'u getirmek
istese de Parth çift tatiline dönüşeceğini, bunun da her şeyi
mahvedeceğini söyleyerek karşı çıkmıştı. Nihayetinde her-
kes arkadaşlara özel bir tatil olması konusunda anlaşmıştı.

O *arkadaşlardan* ikisinin şarap mahzeninde gizli işler
karıştırdığını bilseler mutlu olacaklarından şüpheliydim.
Fakat umursayamıyordum. Ta ki ikinci ayak sesi merdiven-
de duyulana kadar. Bunun üzerine gerçekliğe dönmüştük.
Aniden ayrılmış, Cleo saklanma yerimizi bulup sardalya
kurallarına göre bize katıldığında kendimizi toparlamıştık.

Gecenin geri kalanını bunun bir daha asla olmayacağına
hazırlanarak geçirmiştim. Ancak o akşam yatak odasına ka-
pandığımızda Wyn beni kaldırmış, şifonyerin üzerine oturt-
muş, otuz saniye geçmesine rağmen öpmeye devam etmişti.

O zamanlar öyleydi. Heyecanı yaratan *gizemdi*.

Şimdiyse Wyn'in tadını, bana nasıl dokunduğunu, bana
ait Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisindeki birincil ihtiyaca
ne kadar hızlı dönüştüğünü biliyordum. Bu yüzden ara-
mıza yeniden mesafe koymam gerekiyordu. Çekimi öyle

güçlüydü ki. Muhtemelen kıyafetlerimin tamamını çıkarıp beni kucağına çekmediği için minnettar olmalıydım.

“Harriet,” diye mırıldandı, soru sorarcasına. Eli yanağıma değdiğinde parmaklarındaki nasırlar tanıdık geldi. Kendimi avcuna yaslanırken, ağırlığının bir kısmını almasına izin verirken buldum.

“Bana San Francisco’yu anlat,” dedi o yumuşak tınıyla.

Damarlarım buzla doldu. Mantık yeniden dizginleri eline aldı.

“San Francisco’nun nasıl olduğunu biliyorsun,” dedim, ondan uzaklaşınca elini indirmesi tenime soğuk bir havanın temas etmesine neden oldu. “Devasa bir Ghirardelli mağazası var ve hava her zaman biraz soğuk ve ıslak.”

Burnunu eğdi, ağzı o kadar yakındı ki nefesindeki şarabın tadını aldım. “Ghirardelli mağazası mı?”

“Şehrin tamamı,” dedim.

“Kaldığın yeri anlat,” dedi.

Karın boşluğum alev aldı. Tehlike çanları çaldı. Nereye varmak istediğini –daha doğrusu *kime* varmak istediğini– bildiğimden midemde öfkeyle bulantı çalkalandı.

“Asıl o sehpa üstü kitabını sormalı,” diye karşılık verdim.

Dudakları belirsiz bir keyifle kıvrıldı. “Ne olmuş?”

Kulaklarım uğuldadı. Boğazım kasıldı. “O kitabı kime aldın?”

Bana boş boş baktı.

Dosdoğru söylemeyecekse soran kişi ben olacaktım sanırım.

“Çıktığın biri var mı?” deyiverdim.

Yüzündeki keyif silindi. “Ne alaka, Harriet? Ciddi misin sen?”

“Cevap vermedin,” dedim.

* Bir çikolata şirketi. (ç.n.)

Bakışları yüzümde gezindi. “Peki ya sen?” diye hırılda-
dı. “Sen *onunla* birlikte misin?”

İşte sormuştu. Midemdeki asit yükseldi. Göğsüm âdeta
ikiye yarıldı.

Ağlamayı reddettim. Beş ay önce yaşanmış bir şey uğru-
na ağlamayacaktım. Çoktan beni istemediğini söylemiş biri
uğruna ağlamayacaktım.

“Beni böyle mi görüyorsun?” Sırtım duvara değene ka-
dar ondan uzaklaştım. “Hakikaten hâlâ seni *aldattığıma*
inanıyor, üstüne üstlük arkamı dönüp başka birine de aynı
şeyi yapacağımı düşünüyorsun.”

“Ben öyle demiyorum,” dedi Wyn, pürüzlü sesiyle.
“Seni bir şeyle suçladığım yok! Sadece sormak...”

“Ne sormaya çalışıyorsun, Wyn?” diye sordum.

“Mutlu olup olmadığını,” dedi. “Senin de mutlu oldu-
ğunu bilmek istiyorum.”

Ona şaşkınlıkla bakma sırası bendeydi. Hâlâ günah çı-
karma peşindeydi.

Hem ne diyecektim ki? Mutlu değilim mi? Başka biriyle
çıkmayı denediğimi ama asıl istediğim gerçek bir yemek-
ken tuzlu kraker yemekle aynı duygusal yüke karşılık gel-
diğini mi? Yoksa henüz benimle yaşadığı Kaliforniya’daki
ilk aylarımızı hatırlattığı için şehirde gitmekten kaçındığım
bir sürü yer olduğunu mu? Bağırın alarmımla erkenden
uyandığımda, bir dakikalığına ona sarılsam hastanedeki
bitmek bilmez yorucu günlerden birine daha katlanmanın
o kadar zor olmayacağını düşünerek hâlâ yatakta yattığı
tarafa uzandığımı mı?

Hâlâ başının bacaklarımın arasında olduğu rüyalar
uyandığımı, okuduğum rahatlatıcı gizem kitabında saçma
bir şey olduğunda elimin telefonuma gittiğini ve ancak o
zaman ona anlatamayacağımı hatırladığımı mı? Onu dü-

şünmemeye çalışarak geçirdiğim zamanların, herhangi bir şeyi *düşündüğüm* zamanlardan daha fazla olduğunu mu? Tüm o inatçı nostalji, kavurucu arzu hislerinin patlayıcı hâle gelerek öfkeye dönüştüğünü mü?

“Evet, Wyn,” dedim. “Mutluyum.”

Cevap vermeye başlıyordu ki üst taraftan bir dizi hızlı bipleme ve kapının açılma sesi geldi, sonra da Sabrina’yı duyduk: “HARRIET? WYN?! İYİ MİSİNİZ?”

“İyiyiz,” diye seslendim.

O *mutlu* olabiliyorsa ben de *iyi* olabilirdim.

12

GERÇEK HAYAT

Salı

Akşam yemeğinden önce Wyn “koşuya” çıktı. Bunun konukevinin açık hava duşunu kullanmak için bir bahane olduğundan emin olduğumdan bu fırsatı, yatak odamızdaki duшта köpüklenirken ateş püskürmek için kullandım. Sonrasında çeşitli tişörtlerime, kolsuz bluzlarıma, kotlarıma ve elbiselerime göz attım. Temelde yanıma beyaz, siyah ve mavi yığını almıştım.

Bir de gerçekten giymeyi düşünmekten çok Sabrina mutlu olsun diye araya attığım tek kırmızı parça vardı. Elbiseyi son doğum günümde, bedenimi bile bilmeden yollamıştı –bu tür şeylerde becerikliydi– ve ben de Yeniden Piyasaya Çıkma Elbisesi olarak düşünmüştüm ama birkaç depresif Yeniden Piyasaya Çıkma çabasının sonunda bir türlü giyememiştim.

Şimdiyse, pastayı devirip kravatını ateşe verme planlarıyla seni reddeden adamın düğününe gittiğinde giyilecek kadar kısa, dar ve kırmızı geliyordu.

Kısacası, kusursuz bir elbiseydi. İçine girdim, saçımı bir tokayla topladım, kulaklarıma yanımda getirdiğim halka küpeleri taktım ve çıkarken topuklu ayakkabılarımı yanına aldım.

Alt kattaki Sabrina, telefonundan yaklaşan taksiyi izliyor, bir yandan da herkese su dağıtıyordu. Eh, mutfakta olmayan Wyn hariç herkese.

“Su için, su için, su için,” diye bağırdı. “Bu akşam bahar tatilindeki yirmi bir yaşındaki çocuklar gibi içeceğiz.”

Kimmy kahkaha attığında kızıl sarı saçları hareketiyle beraber sallandı. “Yirmi bir yaşımıdayken beni tanımadığınız için mutlu olmalısınız. O zamanlar Four Loko’nun* içinde hâlâ kafein vardı.”

“Göbekten içilen içkileri çok iyi çekmişiz bu arada,” dedi Parth. “Fotoğraf duvarına çok yakışacak.”

“Fotoğraf duvarı mı?” diye tekrarladım.

Sesini duyduğum anda ensem karıncalandı: “Düğün için.”

Verandanın kapısına döndüğümde ıslak saçları ve kaşının üzerindeki kıvrık tek tutamla kapıdan içeri adım atmıştı.

Üzerinde gri bir tişört, mavimsi gri pantolon vardı ve bu renk kombinasyonu, artık İntikam Elbisesi adını vermem gereken elbisemi inceleyen gözlerindeki yeşillerin tamamını ortaya çıkarmıştı. Bu sırada yarım adım tökezlese de hemen kendine gelip gözlerini kaçırarak buzdolabına gitti ve su şişesini doldurmaya koyuldu.

Acaba yanaklarımın rengi, daracık şifonunkine yaklaşmış mıydı? Konuşmaya bıraktığımız yerden devam etmem bir saniyemi aldı. “Ee, cumartesi günkü fotoğraf duvarı meselesi ne?” diyebilirdim. “Yardım edebileceğim bir şey mi?”

“Hayır, *bizim* düğünümüz için değil,” dedi Sabrina. “Fotoğraf duvarı sizinki için.”

“Unuttun mu?” dedi Parth. “Bebeklik fotoğraflarınızı almak için ailelerinizin telefonlarını almıştık ya? Yıllardır yavaş yavaş utanç duvarını biriktiriyorduk.”

Yüzümdeki kızarıklık artık kaşınmaya başlamıştı. “Hiç bir şey çağırıştırmadı.”

“Konuşmaya dahil değildin zaten. O dönemde asistanlık yapıyordun,” dedi Wyn, bakmadan.

* Bir tür alkollü içecek markası. (ç.n.)

Sabrina telefonda başını kaldırarak ilk kez elbiseyi görünce yüzü parladı. “Harry! Vay anasını. Kırmızı senin rengin *demoştım*.”

Zorla gülümsedim. “Haklıydın. Kurtarıcı Randevu Gecesi elbisem oldu.”

Zemine çarpan suyun sesi hepimizin dikkatini buzdolabına çevirdi. “Siktir!” Wyn gözlerini üzerimden kırbaç kadar hızlı ayırarak yerdeki dolu su şişesine odaklandı.

Cleo çığlık çığlığa mermer tezgâhtaki tabureden kaçıp suyun yolundan çıktı. Yeni mantar kitabı (ya da belki eski olanı) elinden âdeta uçtu.

“Affedersin,” dedi Wyn kısık sesle, Cleo üstüne yapışan diz altı, siyah elbisesiyle botuna dökülen suyu silsin diye bulaşık makinesinin tutamacından ıstakoz desenli kurulum havlusunu aldı. Cleo bu kıyafetle kolayca, doksanlardaki ünlü bir grunge grubunun güzeller güzeli baş vokali sanılabilirdi.

Wyn yerdeki suyun geri kalanını temizleyerek kalktığında Parth onun omzuna dokundu. “İyi misin sen? Biraz kendinde değil gibisin.”

“İyiyim,” dedi Wyn, sıırıslıklam olmuş havluyu tezgâha fırlattı. “İyiyim.”

İkinci *iyiyim* deyişi, ilkinden daha az ikna ediciydi. İşte şimdi aşama kaydediyorduk. Su şişesini elinden almak için mermer tezgâhı geçtim ve uzun bir yudum alırken gözlerinin içine baktım.

“Susadın mı?” dedi düz bir sesle.

Şişeyi tekrar ona verdim. “Şimdi doydum.”

“Taksi geldi!” diye seslendi Sabrina, kendi taburesinden inerek. “Kitabı bırak, Cleo. Bitir o suyu, Kimberly. Buradan çıkıyoruz.”

Minibüse binerken pek de kapalı olmayan popomu Wyn'in suratından uzak tutmayı umursamadım. Arka koltukta onun ve Sabrina'nın arasına sıkıştığım için *bir nebze* daha az cesur hissetsem de en azından Parth'ın yolcu koltuğundan çaldığı 2000'ler başı Vücut Geliştirme çalma listesi hakkındaki muhabbetten kurtulmuştum. Üstelik Wyn yolculuk boyunca telefonuyla uğraştı.

Birkaç dakika sonra eski uğrak yerimiz olan Lobster Hut'ın önünde durduk. Tabelası olmayan, ismi kokteyl peçetelerinde ya da yapışkan lamineden menülerinde görülmeyen, köhne bir mekân olsa da nedense herkes adını bilirdi.

Buraya ilk geldiğimde on dokuz yaşındaydım, ilk ayrılığım henüz tazeydi. Sabrina kimlik istemediklerini biliyordu ve o zamanlar Cleo altı tekila şatı atsa yine ayakta kalır, kendisiyle konuşmaya çalışan kardeşlik üyelerini, Modigliani tabloları hakkındaki eleştirileriyle savuşturabilirdi.

Şarkı söylemiş, dans etmiş, köşedeki masamızda belir-meye devam eden Fireball viskilerini içmiştik ve en sonunda Bryant'tan haber almak için takıntıyla telefonuma bakmayı bırakmıştım. Eve dönüp de Sabrina ile Cleo aceleyle duşa koşturduğunda yalnızlığım geri dönmüştü ve içki gardımı iyice indirmişti.

Dosdoğru kimsenin kullanmadığı küçük tuvalete koşmuş, musluğu açmış, klozete oturmuş ve ağlamıştım.

Bryant için değil. Yalnızlıktan, ondan asla kaçamayacağım korkusundan ağlamıştım. Çünkü duygular değişir, insanlar öngörülemezdi. Onlara irade gücüyle tutunamazdınız.

Cleo ve Sabrina beni orada bulduğunda Sab, açmazsam kapıyı kıracağına ısrar etmişti. *Sonra da özür niyetine babamla polo maçına gitmek zorunda falan kalırım*, demişti, *ve içimizden biri ölene kadar bunu unutmama izin vermem.*

Kapıyı açtığıım anda gözyaşlarım kurumuştu ancak boğazımdaki yumru yüzünden zor konuşuyordum. İkisi de bana sarılırken özür dileyip onları iyi olduğuma, sadece utandığıma ikna etmeye çalışmışım.

İyi olmak zorunda değilsin, demişti Cleo.

Ya da utanmak, demişti Sabrina.

O küçücük tuvalette durmuş, ağırlık, katlanılamaz yalnızlık hissi geçene kadar bana sarılmalarına izin vermişim.

Biz buradayız, demişlerdi. Ve yalnızlık içimde bir daha böyle yer edinememişti. Ne olursa olsun ikisi yanımda olacaktı. En azından eskiden böyle düşünürdüm.

Bu haftadan sonra aramızdaki her şey değişecekti. Değişmek zorundaydı.

Onu düşünme, dedim kendi kendime. *Henüz başlama. Burada, en sevdiğin restoranın önündeki kaldırımında kal.* Sabrina, Parth, Cleo ve Kimmy çoktan ön kapıya geçmişti.

Peşlerinden bir adım attığıımda topuğum iki kaldırım taşının arasındaki çatlağı girdi. Wyn hemen yanımda belirerek, ayak bileğimi kırmadan önce görev bilinciyle beni dirseğimden tuttu. “Dikkatli ol,” dedi kısık bir mırıltıyla. “Böyle ayakkabılar giymeye alışık değilsin.”

Öfke içimde, nostalji sisinin içinde görülebilecek kadar parlak ve sıcak olan tek şey olan işaret fişegi misali parladı.

“Bu aşamada, Wyn,” dedim, kolumu kurtarıırken, “neye alışık olup neye olmadığım hakkında en ufak bir fikrin yok.”

Sinirle gemi penceresi şeklindeki ön kapılardan karanlık bara girdiğimde “Love Is a Battlefield” şarkısının karaoke versiyonu son ses etrafımı sardı. Kızarmış mezgıt ve toz paprikalı patates kokusu havada, biraz bira ve sirke kokusuyla beraber asılı kalmıştı ve yıl boyunca tavanda asılı kalan Noel ışıkları kalabalığı her renkte ısıltıya boğuyordu.

Cleo'ya yetiştiğimde arkasına baktı, ışıklar gözlerindeki az miktardaki altın rengiyle koyu kahverengi teninin ona eş altın alt tonunu ortaya çıkarıyordu. Eğilerek, "Burası hiç değişmiyor, değil mi?" dedi.

"Nihayetinde her şey değişir," dedim, ardından ifadesinin tuhaflaştığını görünce zorla gülümseyip kolumu onun-
kine geçirdim. "Buradaki ıstakozlu sandviçlerin altı dolar olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Bu sahte neşeye kanmamıştı. Kavisli kaşlarının arasında bir çukur oluştu. "Sen iyi misin?"

"Bu elbisenin içinde dikişlerin patlayacağından endişelenmeden nefes almak epey zor," dedim. "Ama onun dışında iyiyim."

Yine de ikna olmuşa benzemiyordu. Cleo hep içimi görebilmişti. Birlikte yaşarken saatlerce resim yapmasını izler ve *Nasıl her şeyi bu kadar açıkça görebiliyor?* diye düşünürdüm. Hangi rengin nerede başlayacağını bilirdi ve hiçbir mantıklı gelmezken birdenbire her şey doğru görünürdü.

Wyn yanıımızdan geçerek kalabalığın içinden Sabrina'nın arka tarafta çoktan ayarladığı fazla küçük masaya doğru yöneldi. Cleo onu izlediğimi fark etti.

"Biraz tartıştık," diye kabul ettim, bu ufacık gerçeği onunla paylaştığım için rahatlamam beni de şaşırtmıştı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu. "Başka türlü ifade edeyim: Belki de bu konudan bahsetmelisin."

"Sorun değil," dedim. "Aslında nedenini ben bile bilmiyorum."

"Ah, doğru." Cleo başıyla onayladı. "*Şu aç/yorgun/stresli miyim yoksa sen mi kaba davranıyorsun* kavgası. Çok iyi bilirim."

Burnumdan güldüm. "Kimmy'yle siz kavga etmezsiniz ki."

Başını omzuma yasladı. “Harriet. Ben ayık, içedönük bir ev kuşuyum, kız arkadaşımınsa içinde yanıp sönen ışıklar ve dönen dans direkleri olan insandan bir parti otobüsü. Elbette kavga ediyoruz.”

Sabrina barın yanından gelmemizi işaret etti.

“Eh, Wyn ile aranızda her ne varsa,” dedi Cleo, birlikte kalabalık bara yürürken, “bir şekilde çözersiniz. Hep öyle oluyor.”

Midem suçlulukla kasıldı. “Neyse, sen nasılsın? Henüz tek bir kelime bile konuşmamışız gibi hissediyorum.”

“İyiyim,” dedi. “Yorgunum. Bu programa alışık değilim. Kim ile genelde dört buçuk ve beş arası uyanıyoruz.”

“Kusura bakma,” dedim. “Sen öyle deyince baş ağrım geri geldi.”

Kahkaha attı. “O kadar kötü değil. Aslında çoğu zaman seviyorum. Herkesten önce uyanmak ve her sabah gün doğumunu görmek, sebzeler ve güneş ışığıyla birlikte dışarıda olmak hoşuma gidiyor.”

“Bazen çiftçi olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedim. “Yani, çok havalı bir şey, yanlış anlama. Sadece bir gün sahiden Met’te eserinin sergileneceğini düşünüyordum.”

Omuzlarını silkti. “Hâlâ mümkün. Hayat uzun.”

Bunun üzerine homurdanarak güldüm. “Böyle diyen olduğunu sanmıyorum.”

“Belki yoktur,” dedi. “Ama gerçekten burada olsalardı diyebilirlerdi.”

“Ne kadar bilgece,” dedim. “Ne kadar derin.”

“Dove çikolata ambalajının içinde okumuştum,” diye dalga geçti. “Peki senden ne haber, Har? Asistanlık nasıl gidiyor?”

“İyi!” Kaşlarını kaldırışından fazla neşeyle cevap verdiğimi anladım. Yine de her konuştuğumuzda aileme sundu-

ğum laf kalabalığıyla devam ettim. “Çok yoğun. Uzun saatler ve ameliyatla alakası olmayan bir sürü iş. Ama diğer asistanlar iyi ve beşinci yılındakilerden biri beni kanadının altına aldı sayılır. Çok daha kötü olabilirdi. Yani, insanlara yardım ediyorum sonuçta.”

Hastaneyi düşünmek vücudumu hep orada önlüğümle duruyormuşum da karşımda birinin kafatası açılıyormuş gibi adrenaline dolduruyordu.

Mutlu yerin, diye hatırlattım kendime. *Oradasın. Lobster Hut'ta. Knott's Harbor'da.*

Göğsüm sıkışırken bakışlarımı kaçırdım. “Aynısı senin için de geçerli,” dedim. “Koca bir çiftlik işletiyorsun.”

“Ve topluluk destekli tarımı en üst seviyeye çıkardık.” Sonra da açıkladı: “Hani oranın yerlileri için sağladığımız mahsul paylaşım aboneliği var ya? Resmen isteyen herkese yetecek kadar ürün yetiştiremeyecek durumdayız.”

“Üç yılda!” diye bağırdım. “İnanılmazsınız.”

“Üstelik düşününce,” dedi, “daha on sene önce on beş dakikada bir çalan o MGMT şarkısıyla şu masaların üstünde dans ediyorduk.”

“Sen,” dedim, “o masaların üstünde hiç dans etmedin. Sabrina’nın üzerlerine çıkmamızı emrettiğini ve senin sakince, *Yok, almayayım*, dediğini hatırlar gibiyim.”

Cleo kahkaha attı. “Ailemin bana öğrettiği en önemli şey sağlam sınırlar çekmektir.”

“Tanrım, korkunç olmalı,” dedim. “Miles ile Deandra her akşam birbirine eş evlerinde uykusuz kalıp tekrar yapabilmeyi diliyorlardır herhalde.”

“Ah, eminim,” diye katıldı. “Muhtemelen sırf gitmek istemediğim için kaç tane doğum öncesi partisini kaçırdığımı bilmek onları içten içe yiyip bitiriyordur.”

“Cesursun,” dedi. “Ben son tatil günümü yeni kuaförü-

mün kızının bat mitzvah**'sında geçirdim, o yüzden katılmıyorum.”

“Ah be, Harry,” dedi yüzünü buruşturarak. “Kendine değer vermeyi hak ediyorsun.”

“Eh, bat mitzvah'da kendime kadeh kaldırmıştım,” dedim.

Sırıtsa da kaşı kuşkuyla kalkık kaldı. Kendi beklentilerimi belirlemektense başka insanlarınkini yerine getirmeyi kolay bulmamı tamamen anlayabildiğini sanmıyordum.

Minyon vücudu ve düğme burnunun altında Cleo'nun çelik gibi bir duruşu vardı. Üniversitedeyken Tanqueray** şişesinin büyük kısmını içse dahi onu, sarhoş bir çim hokeyi oyuncusuyla nihilizm hakkında derin sohbetlere girişmekten daha aptalca bir şey yapmaya ikna edemezsiniz.

Sonra bir gün sarhoşken hissettiklerinin hoşuna gitmediğine karar vererek içkiyi bırakmıştı. Güzel sanatlar bölümüne gitmekten vazgeçip bir kent çiftliğinde iş bulduğunu beyan etmesi de böyle olmuştu.

Cleo bir şeyden emin oldu mu tam olurdu.

Masaya ulaştığımızda Sabrina'ya, “Cleo ve Kimmy'nin kooperatiflerinin tam kapasite olduğunu biliyor muydun?” diye sordum.

“Biliyordum,” dedi. “Gerçi yerinde göremedim.”

Cleo, Kimmy'nin yanındaki sandalyeye oturdu. “Bu kış zaman bulacağız.”

“Tarihi sen belirle,” diye yanıtladı Sabrina, meydan okurcasına.

“Bir araya gelmeden bu kadar uzun zaman geçiremeyecek kadar yakında yaşıyor,” diye araya girdi Parth. Cleo cevap vermedi, Kimmy ise birbirinin içini dışını bilen iki insan arasındaki nabız yoklamaya benzer türden yan bir bakış attı. Cleo sinirlenmeye başlıyordu.

* Yahudilere özgü reşit olma töreni. (ç.n.)

** Bir cin markası. (ç.n.)

“Buraya Kimmy’yle ilk gelişimizi hatırlıyor musunuz?” dedim birden.

Cleo kız arkadaşının elini kaldırarak arkasını öptü.

“Doğru,” dedi Sabrina. “Sana burada âşık olmuştuk, Kimberly.”

“Açık olmak gerekirse,” dedi Cleo, Kimmy’ye, “*ben* öncesinde sana zaten âşık olmuştum.”

“Yaa! Çocuklar!” Kimmy’nin gözleri *anında* doldu. “Beni hep buraya ait hissettirdiniz.”

“Öylesin zaten,” dedim.

“Kayıp bir parçamızdın.” Parth, Sabrina’nın yanındaki sandalyeye yerleşti. “Bizi tamamlayacak bir kızıl saçlıya ihtiyacımız vardı.”

“Gözünüz mavi saçlı hanımlarda olsun bu arada,” dedi Sabrina, ilerideki masada içeceklerini yudumlayan kadınlara bakarken. “Gittiklerinde sandalyelerinden birini alacağız.”

“Ben ayakta kalırım,” dedi Wyn, boştaki son sandalyeyi benim için çekti. Gözlerime baktı. “Sen otur, hayatım. Bu topuklular yormuştur.”

Sahte gülümsemem, son derece gerçek ters bakışlarımı yumuşatıyor mu diye merak ettim.

“*Birisi* otursun artık,” dedi Parth. “Beni geriyorsunuz.”

“Bak ne diyeceğim.” Wyn’in kol kaslarına dokundum. “Kucağına oturacağım.”

İnat etse de onu sandalyeye doğru ittim. Wyn korkunç kaderine boyun eğen bir edayla oturdu, ben de canlı bir toga* misali kucağına serildim.

Kolunu son derece duygusuz bir tavırla bana doladı ancak vücudumun mahzendeki o ânı hatırlaması, tekrarlaması ve yeniden yaşaması uzun sürmedi.

* Antik Roma’da giyilen, uzun, tüm vücudu saran kıyafete verilen isim. (ç.n.)

Bir garson yanımıza geldiğinde Sabrina bir sürahi margarita, bir kamyon dolusu patates kızartması ve Cleo'nun her zamanki limonlu sodasından oluşan siparişimizi verdi.

“Şunlardan da bir tane alabilir miyim?” diye seslendim adam uzaklaşırken. Nöronlarımı ateşleyen elektriksel vuruşları yatıştırarak alkolü ne kadar istesem de aklım başımda kalmalıydı.

Wyn'in kadifemsi mırıltısı canlandı: *Kollar yukarı, be-beğim.*

Benim sarhoş şakıyışım: *Bana rodeolu tişörtü getirdin mi?* Sırtım karıncalandı. Bacaklarımın arka tarafı ısındı.

Arka duvardaki karaoke sahnesindeki bekârlığa veda partisinin çakırkeyif bir biçimde öncülük ettiği kalabalık, Shania Twain'in şarkısına eşlik ediyordu.

Kimmy'den önce Cleo daha çok, bizimle takılmak istemeyen son moda insanlarla çıkmıştı. Laura'nın bir motosikleti vardı ve burun kemerine piercing taktırmıştı. Giselle sürekli kırmızı ruj sürer ve asla gülmezdi. Trace ün kazanan bir punk grubuna katılmış, sonra da başka bir ünlü modelin kızı olan ünlü bir model için Cleo'yu terk etmişti.

Sonra Cleo, Quebec'deki bir organik çiftlikte çalışırken asla gülmeyi bırakmayan muhteşem, sevgili dolu şapşal Kimmy'yle tanışmıştı.

Bizimle tatile ilk geldiğinde, Kimmy, Sabrina ve ben, Lobster Hut'un tuvaletinde hayatımızın en iyi esrarını içip birlikte “Goodbye Earl” şarkısını sahnelemiştik.

Kimmy en başından beri buraya *aitti*. Cleo'ya. Bize.

Bir huzursuzluk kaburgalarımın arasına battı. Kendimi yeniden bu haftanın ardından, tatil bitip de ev satıldığında ne *olacağımızı* düşünürken buldum. Wyn ile her şeyi itiraf ettiğimizde.

Sabrina tuza batırılmış kadehleri sürahideki margaritay-

la doldurmaya başlarken birini yudumlama dürtüme karşı koydum. Onun yerine garsonun bıraktığı sodalardan birini aldım ve bu sırada popomu yanlışlıkla kasığına dayadım.

Wyn rahatsızlıkla kıpırdandı. Ne demişti buna? İntikam amaçlı yaslama mı?

1800'lerdeki bir doktor mermiyi kolumdan çıkarırken son bir kaçak içki içiyormuşum gibi sodayı kafaya diktikten sonra bardağı masaya bırakmak için abartılı bir tavırla öne eğildim.

Diğerleri içkilerini doldurmakla meşgulken Wyn dudaklarını kulağıma yasladı. "Bir dakikalığına dışarı çıkabilir miyiz?" dedi katı bir sesle. "Seninle konuşmam lazım."

Benim de lazımdı, diye düşündüm. Beş ay önce.

Artık konuşmak için çok geçti. Mutlu muyum, asistanlık nasıl gidiyor ya da ayrılığımızı atfettiği adamla çıkıyor muyum diye sorması için çok geçti. Bu işe bu yüzden girmemiştım. Bu oyunu oynamak için girmiştım ve oynama sıram gelmişti.

Elimi saçlarımn arasından geçirip uçlarını parmaklarıma doladım. "Sizce de Wyn'in saçı böyle *müthiş* değil mi?" diye bağırdım diğerlerine, müziğin arasından.

Parth, margarita kadehinin terleyen kenarının üzerinden, "Bir motosiklet çetesinin acı içindeki liderine benziyor," dedi.

Wyn ateşle oynadığımı söylercesine kalçalarımı sıktı. "Sadece kestirecek zamanım olmadı, *hayatım*."

"Bence çok iyi görünüyor, Wynn timer," dedi Kimmy. "Sakal da öyle."

"Onu da keseceğim," dedi.

Abartılı bir şekilde dudağımlı sarkıtarak ona döndüm, bir kolumu boynuna doladım. "Ama benim hoşuma gidiyor."

Yakasının üstündeki deri ürperdi, bakışlarımız korkağı

belirleme oyunuyla buluşurken bir elini karnıma götürdü, avcunun içi neredeyse doğaüstü bir şekilde sıcaktı.

Kahkaha atan Parth, “Hey, bunun asla çift tatili olmayacağına yemin ettiğimizi hatırlıyor musunuz?” dedi.

Sabrina bir yudum aldı. “Umursayan tek kişi olduğuna epey eminim.”

“Ben de Sabrina’nın erkek arkadaşını getirmesini istemediğinden öyle dediğine epey eminim,” diye ekledi Cleo.

“O ekstrasıydı,” dedi Parth. “Asıl mesele, sonsuza kadar genç kalmak istememdi. Çift tatilleri yaşlıların yapacağı türden bir şey gibi geliyordu. Annemle babam kız ve erkek kardeşleriyle sürekli Florida’ya gider, sonra bizi Margaritaville’de çekilen yüz ayrı fotoğrafa bakmaya zorlardı.”

Onu tanıdığımdan beri Parth, zincir restoranlara ahlaken karşıydı. Muhtemelen benim gibi Ortabatı’daki bir banliyöde büyüdüğü ve o zamanlar yegâne seçenekleri onlar olduğu içindi. Şahsen ben o zincirleri rahatlatıcı bulurdum. Tam olarak neyi beklemen gerektiğini bilirdin, büyük sürprizleri olmazdı. Benim için zincir restoranlar, yemek sektörünün *Cinayet Dosyası* gibiydiler.

Wyn yarısı içilmiş margaritasını masaya bırakmak için yanımdan eğildi. “Bize biraz müsaade,” dedi, beni kucağından kaldırarak. “Harriet’le şarkımız çalıyor.”

Şaşkına dönmüş görüldüğümden emindim. Arkadaşlarım da aynı durumdaydı.

Hiç karşı çıkma şansı tanımadan elimden tutup beni kalabalığın içine çekerken Sabrina’nın sesi arkamızdan geldi: “Vitamin C’nin *Graduation*’u nasıl şarkıları oluyor?”

13

GERÇEK HAYAT

Salı

Sahnenin önündeki dans pistine çıktık. Katı hareketlerle kollarımı boynuna doladım ve kısmen Cleo bizi izlediği, kısmen de en azından bu şekilde yüzüne bakmak zorunda kalmamak için onu yakınıma çektim.

“Hile yapıyorsun,” dedim.

“Ben mi?” diye cevapladı. “Kucak dansı yapan sendin.”

“Öyle bir şey yapmadım,” dedim. “Asla da yapmam.”

“*Sizce de Wyn’in saçı böyle seksi değil mi?*” diye taklit etti nefes nefese.

“Seksi demedim. Ne zaman seksi dedim?”

“O sesi kullandın. Neyi kastettiğini anladım.”

Gözlerimi devirdim. “Rolümü oynuyordum.”

“Hangi rolmüş o? ‘İyi ki doğdunuz, Bay Başkan,’ diyen Marilyn Monroe rolü mü?”

“Sana âşık olmam gereken o rolü,” dedim.

Hafiften gerginleşti. “Evet, belki pek hatırlamıyorsun ama bana *sahiden* âşık olduğun zamanlarda insan içinde sık sık üstüme binmezdin.”

“Eh, bu akşam da üstüne binmediğim düşünülürse,” dedim, “şu anda ters psikoloji yapmaya çalıştığını varsayabilirim. Ama üzgünüm, Wyn. İşe yaramayacak.”

Homurdansa da karşılık vermedi.

Birkaç saniye daha kızgınlık içinde müzikle beraber sallandık.

“Mahzende olanları hakikaten konuşmayacak mıyız?” diye sordu.

“Mahzende hiçbir şey olmadı,” diye hatırlattım.

“Yani *neredeyse* olanlar hakkında herhangi bir düşünce yok.”

Uzun zaman önce söylediği bir şey zihnimde beliriverdi. “Çalı topakları,” dedim. “Beynimin içinde yuvarlanıyorlar.”

Başını bir kere sallayınca ağzının yan tarafı şakağıma değdi.

“Graduation” sona erdi. Gerçekten şarkı söyleyebilen biri “Wicked Game” şarkısını söylemeye başladı. Chris Isaak kadar iyi söylemiyordu ancak şarkıyı yeterince yıkıcı ve uygunsuz derecede seksi hâle getirebilecek kadar iyiydi. Karaoke gecelerinde yaygın olan türden ani bir işitsel sapmaydı ama belirli durumlar için *ideal sayılmazdı*.

Kimmy ile Cleo dans pistine geçmişlerdi, bizden birkaç adım ötedeydiler. Wyn bu fırsatı kullanarak beni döndürdü, ben de bu fırsatı kullanarak çarpıcı çam ve karanfil karışımı kokusunu *biraz daha az* aldığım havayı iyice içime çektim. Ardından beni, karınlarımız ve göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştırıp kulağıma mırıldandı: “Ee. Topuklular, elbise, Etsy büyüyle yapılmış yüz, sakala duyulan yeni ilgi... Bilmem gereken başka büyük değişiklikler var mı?”

Parmaklarım saçının uçlarını yakaladı ve bir kez daha üstteki omurlarının üzerindeki tüyler diken diken oldu. Ondan en azından *biraz* tepki alabilme gücüm beni heyecanlandırdı. Mahzendeyken beni sarsmış olabilirdi –ve hayatı bensiz *çok daha iyi* olabilirdi– ancak bu, aramızdaki çekimden benden daha az etkilendiğini göstermezdi.

“Sehpa üstü kitabı,” dedim düz bir sesle. “Sakal, saç, sürekli mesajlaşmalar. *Benim* bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Bunu söyler söylemez geri almak istedim. Beni hayatından ne kadar hızlı çıkardığını biliyor, kalbindeki şarapneli ne kadar hızlı çıkardığınıysa bilmek istemiyordum.

Kararan bakışları benimkileri delip geçti, sorulmamış bir soruya cevap arıyordu. Belimi sıkmayı bıraktı, avuçları kalçalarımın durana kadar birkaç santimetre aşağı indi. Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sanırım yok,” dedi.

Şarkı bittiğinde birkaç saniye daha konuşmadan, hareket etmeden yerimizde kaldık. En sonunda da bıraktık.

Masaya döndüğümüzde Sabrina bir sandalye daha bulmuştu. Ben alamadan Wyn ona oturup tereddütsüz beni kucağına çekti.

Mesaj açıldı: Bahsi yükseltmeye devam edersem o da artıracaktı.

Pes edecek değildim. O yüzden göğsüne yaslanıp parmaklarımın ipeksi saçlarına yeniden gömülmesine izin verdim.

Bir elini bacağımanın dış tarafına koyarak karşılık verdi, avcunun sıcaklığı kırmızı şifonu aşarak beni yaktı. Sanki nabzım doğrudan bacaklarımın arasında atıyordu. Wyn boynumun yan tarafına sokuldu, tam olarak öpmese de yavaşça nefes alıp vererek dudaklarını hassas derime sürttü.

“Bir kadeh beyaz şarap alabilir miyim?” diye ciyakladım, garsonumuz, Sabrina’nın sipariş ettiği altı ayrı patates kızartmasıyla geri döndüğünde.

“Elbette,” dedi adam, Wyn ile içinde bulunduğumuz saçma görüntüden kaçınarak aceleyle barın olduğu yöne gitti.

Şarabı getirdiğinde tek dikişte içtim zira artık beynimi yavaşlatmak, iki berbat seçeneğin iyisi gibi geliyordu.

“Sen iyi misin, Harriet?” diye sordu Wyn, *iyi ki doğdunuz, Bay Başkan* sesine denk, boğuk bir tınıyla.

Ona döndüm, sert göğsü benimkine değene ve ağızlarımız dipdibe gelene kadar yaklaştım. Kollarımı ensesinde kavuşturdum ve beni baştan aşağı süzerken çenesindeki kaslar belli oldu.

Derin nefesi bizi daha da yaklaştırdı, nabzı kalbimin üzerinde attı. Elleri kalçalarımaya kayıp beni kucağına yerleştirdi.

Güçle, beş aylık baskılanmış öfkeyle ve bir kadeh şarapla sarhoş olmuş hâlde ona daha da yaklaştım, tıpkı onun gibi ağızımı kulağının arkasına götürürken meme uçlarımın aramızda ezildiğini hissettim. “Daha iyi olmamıştım,” dedim. Kalçamda duran parmakları istemsizce sıkılaştı, şifonu geçip çıplak tenime ulaşana kadar bacaklarımın yan tarafına kaydı.

Rollerimizi oynuyor olabilirdik ancak durum ondan ibaret değildi. Altımda sertleşmeye başladığını hissedebiliyordum. Vücudumdaki her yumuşak bölgenin ateşli, değişken magmaya dönüşmesine neden oldu. Fakat geri çekilen ben olmayacaktım.

“Dart tahtası boş,” dedi Sabrina, masanın öteki ucundan. “Oynamak isteyen var mı?”

“Ben varım,” diye şakıdı Kimmy, hemen ayağa fırladı.

Wyn’in gözlerine bakmaya devam ederek kırılmasını bekledim. Nihayet Sabrina’ya bir bakış attı. “Belki sonra.” Gözleri sert ve çelik gibi bir ifadeyle yeniden benimkileri buldu. “Şu anda hayli rahatım.”

Sabrina dart oyununda buralı dört kişiyi, üstüne bir de Kimmy’yi yendi, Parth ile Cleo ise bekârlığa veda partisindekilerle, stratejik taksimat ve Parth’ın bununla mücadele eden derneği hakkında uzun bir sohbete girişti.

Bekârlığa veda partisindekiler hovardalık gecelerinin gittiği yönü şaşırtıcı bir şekilde kabul etmişlerdi. Hiç kimse Parth Nayak kadar ilgi odağı olma ustası olamazdı. Üstelik Sabrina, Fireball şatları göndermeye devam ediyordu.

Gecenin sonunda ikisi de partideki birkaç kişiye gerçek, fiziksel kartvizitlerini vermişti (Kartvizitleri olduğu kimin aklına gelirdi ki? Benim gelmemiştii.) Ve Cleo, Wyn ve ben, onları ve Kimmy'yi Lobster Hub'dan zorla çıkarıp taksiye bindirmek zorunda kaldık.

Parth yine de geleneksel gece sonu şarkımız olan, *Twin Peaks*'in açılışında çalan ürkütücü güzellikteki Julee Cruise şarkısını çaldırmanın bir yolunu buldu.

Arka koltukta Sabrina yarı uyur bir şekilde bana yaslanarak domino etkisiyle Wyn'in göğsüne dayanmama neden oldu. Wyn dizime tutunduğunda aramızda gümleyenin onun nabzı mı yoksa benimki mi olduğunu merak ettim.

Eve dönünce sürünün ayık olanları diğerlerini mutfağa götürüp su içmeye zorladı. Yukarıda birbirimize sarılarak iyi geceler diledik, sonra da kalbim boğazımda deli gibi çarparken Wyn'in peşinden yatak odasına girdim. Birdenbire kapıyı kapayıp onunla gerçekten yalnız kalacağım için gerilmiştim.

Wyn omzuma doğru uzanarak kapıyı bizzat kapadı. Eli orada, başımın sol tarafında kaldı.

Aramızda bir adımlık mesafe olsa da değiyormuş gibi hissettirdi. Sanki merdivenin altındaki karanlık oyukta kucağına çıkmıştım. Sanki kalabalık bir barda kucağına otuyordum.

Gözleri yüzümde gezinirken dili dalgınlıkla altdudağını yaladı. Kısık sesle, "Bitti mi?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Nasıl sa yaklaşmıştık. Ağzının kenarı yukarı kalktı ancak gözleri karanlık, odaklı kaldı. Nefesi ağzımı okşadı. Ya

ondan ya da benden gelen bir güçlü nefes aradaki mesafeyi kapatırdı. “Neden beni cezalandırıyorsun?”

Öfkeyle gülmeye çalıştım. Ama olmadı. Fazla ciddi, fazla dalgın, anlamak için yanıp tutuşuyor gibi görünüyordu.

Sanki ona duyduğum sevginin, onunki gibi öylece kaybolmayacağını idrak edemiyordu. O duygu *bir yere* gitmek zorundaydı ve son iki günü ancak onu öfkeye yönlendirerek atlatabilmiştim.

Bu yüzden yalnız hissediyordum. Yenilmiş hissediyordum.

Yutkundu. “Ateşkes... ilan etsek olmaz mı?” diye sordu. “Sonraki birkaç gün arkadaş kalsak?”

Arkadaş. Bu sözcüğün ironisi, soğukluğu canımı acıttı. Yaralı kalbime alkol döktü. Fakat öfkeme tam olarak tutunamadım.

“Peki,” dedim. “Ateşkes yapalım.”

Wyn’in eli kapıdan kalktı. Biraz geriledi ve bir süre sonra başını salladı. “Yatağa sen yat.”

Benden daha mutlu görünmediğini düşünmeden duramadım.

BURADA MUTLUYUM MORNINGSIDE HEIGHTS. NEW YORK

Beşimizin güçbela ödeyebildiği dört yatak odalı bir daire. Sabit duş programı olan (Sabrina ayarlamıştı) bir büyük banyosu ile içinde bir tuvaletle zincirinden sarkan bir ampul dışında bir şeyin olmadığı ve aşırı ürkütücü olduğu için “acil durum kutusu” dediğimiz yarım bir tuvaleti vardı.

Orijinal parkeleri, nesillerdir yüksek lisans öğrencilerinin ikinci el mağazalardan aldığı mobilyaları taşıdığı için ortadan hafifçe eğilmişti. Pencereleleri bazen günlerce sıkışıp kalıyor ve sonra denenmek üzere öylece bırakılıyordu. Hava sıcak olduğunda ya da yağmur yağdığında sigara kokusu duvarların arasından azar azar sızıyor, bize geçici olduğumuzu, bu binanın biz bu şehre gelmeden çok önceleri de burada durduğunu ve biz gittikten sonra da durmaya devam edeceğini hatırlatıyordu.

Wyn’le yazın mahzende ilk kez öpüştükten sonra öyle kalmasını beklemiştim: Ne de olsa merakımız yatışmış, hoşlantılarımız sona ermişti. Onun yerine yazlık evde paylaştığımız odanın kapısı kapandığı anda beni kendine yaslayarak saniyeler geçmişçesine öpmüştü.

Yine de o ilk gece ağırdan almış, nihayet birbirimizin kıyafetlerini çıkarmadan önce saatlerce öpüşmüştük. *Emin misin*, diye fısıldamıştı. Evet, emindim.

Bundan sonra arkadaş olmaya devam edecek miyiz, diye karşılık vermiştim ve Wyn, *Benim için asla sadece arkadaş olmadın ki*, diyerek gülümsemişti.

Beni nazikçe tek kişilik yatağına yatırmıştı, yatağın gıcirtısı bizi ele vermekle tehdit ettiğindeyse el ele yere geçmiş ve birbirimizin ağzına, ellerine ve boğazına doğru fısıldayarak karanlıkta isimlerimizi söylememeye gayret etmiştik.

Sonraki her gece aynıydı. Kapı kapanana kadar arkadaş, sonrasındaysa bambaşka bir şey oluyorduk. Yine de diğerleriyle yeni eve taşındığımızda –böylece ben tıp fakültesine başlayacaktım, Sabrina, Columbia Hukuk Fakültesi’ndeki ilk yılına girecekti ve Cleo, Brooklyn’deki kent çiftliğindeki pozisyonunda çalışacaktı– bu hassas durumun bozulmasını beklemiştim.

Ama aksine, iyice arttı. Herkes varken bize has saniyeler içinde birbirimizin omuzlarına, kalçalarına, tişörtlerimizin altındaki çıplak tene gizlice dokunuyorduk. Yalnızken ise ön kapı kapandığı anda beni gardırop büyüklüğündeki odasına çekiyordu –zira ben Cleo’yla kalıyordum– ve birkaç dakikalığına sessiz kalmak zorunda olmuyorduk. Ona ne istediğimi söylüyordum. Wyn de nasıl hissettiğini. Ve aramızdakiler sır olmaktan çıkıyordu.

Gerçi belki sır olması ona eğlenceli geliyordu.

Bir gece, diğerleri dışarıdayken yatağında uzanıyorduk, sırayla bütün saç tutamlarımı çekiyordu. “Arkadaş değilsek,” diye sordum, “bu ne?”

Beni karanlıkta inceledi, saçımı alnımdan özenle çekti. “Bilmem. Ama daha fazlasını istiyorum.”

Sonra tekrar, yavaşça ve ağır ağır, sonsuza kadar zamanımız varmış gibi öptü beni. Ellerini belime koyarak beni üzerine çekti, gözlerimin içine baktı. Nefeslerimizi birlikte alıp verirken ellerimizi yatak başlığında birbirine geçirdik ve ağzımın içine doğru, “Harriet, *sonunda*,” diye mırıldandı.

Sonunda. Bu sözcük damarlarımda akmıştı: *Sonunda.*
Sen. Sonunda.

Ağlamak üzereydim, üstelik hissettirdiği yoğunluk dışında nedenini bile bilmiyordum. Hiç olmadığı kadar farklıydı.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi bana. “Bence en iyi arkadaşımsın.”

Yanağının dibinde güldüm. “Parth’tan da mı yakınım?”

“Ah, çok daha yakın,” diye sataştı. “Bu akşamdan sonra rekabet etmesi imkânsız.”

“Bence bilmen lazım,” dedim. “Benim en yakın arkadaşlarım Cleo ve Sabrina. Ama sen en hayatımdaki en sevdiğim adamsın.”

Gülümsemesini dirseğimin iç tarafına konulan bir öpücüğe çevirdi. “Ona razıyım.”

Anlamını ya da nasıl biteceğini konuşmasak da diğer her şeyden bahsediyor, bütün gün, her gün, hatta aynı odayken bile mesajlaşıyorduk.

Wyn, Freeman’s’daki vardiyası esnasında isteyip istemediğimi sormak için yeni gizem romanlarının fotoğraflarını atıyordu. Ya da kitapçıdaki vardiyasından *sonra* çalıştığı döşemecideki kumaş örneklerini, özellikle kaçınılmaz şekilde vajinaya veya penise benzeyen soyut desenli olanları gönderiyordu.

Ben de dikkatle okuduğum tıp kitaplarındaki illüstrasyonlarla karşılık veriyor, gösterdiği kumaşlara saçma sapan tanımlar koyuyor ya da Google görsellerde kovboyları arayarak, *Aralarında akraban olan var mı?* diye soruyordum. Wyn, *Sadece şu bütün dişleri altın olan*, benzeri cevaplar veriyordu. *Hatta öldüğünde dişleri bana kalacak.*

Montana’ya ailesini ziyarete gittiğinde Goodwill’’den aldığı on sentlik kitap yığınıyla geri dönüyordu: *Dağlarda Ölecek, Mor Dağ Trajedisi, Big Rock Candy Cinayeti*

* Çeşitli ikinci el eşyaların satıldığı, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş. (ç.n.)

ve *Kovboy Beni Kazıkladı**. Sonuncusu aslında vampirleri konu alıyordu ve yanlış rafa koyulmuştu.

İşten eve dönerken Trader Joe's**'a uğradığında bana Maine yabanmersinli veya Vermont akça ağaç şuruplu dondurmalar getiriyordu.

Hayatın büyük bir kısmı ondan daha fazlasını beklemekle geçiyordu ama o işkence bile bir mutluluktu.

Gizlice takıldıktan aylar sonraki bir akşam, herkes evdeyken bana elindeki fazladan sinema biletini teklif etti –iş arkadaşı gelmeyecekti– ve daireden birlikte çıktık. Dışarıda elimi sımsıkı tuttu, nabızı âdeta avucumun içinde atıyor, *sen, sen, sen* diyordu.

Hangi filme gideceğimizi sordum. “Film falan yok,” dedi. “Sadece seni randevuya çıkarmak istedim.”

Randevu, diye düşündüm. *İşte bu yeni bir şey*. Wyn Conner'la randevuya çıkmak isteyip istemediğimi dahi düşünmemiştim ama artık bahsi geçtiğinden nefes nefese bir mutlu-üzgünlük hissediyordum. Akşam daha başlamadan özlüyormuşum gibi bir histi. Bana daha fazlasını her teklif ettiğinde tamamına sahip olmamaya katlanmak daha zor geliyordu.

Saatlerce Little Italy'de dolaşarak midelerimizi cannoli, gelato ve kapuçinolarla doldurduk. Daha doğrusu *ben* midemi doldururken o küçük ısırıklar aldı. Tatlıyla arası pek yoktu.

Çocukken tatlı yemediğini, Connor'ların “et, patates ve Miracle Whip*** tarzı bir aile” olduğunu belirtip sonra da, “Sen şekeri hep bu kadar sever miydin?” diye sordu.

“Hep,” dedim. “Bu arada yine aynı şeyi yaptın.”

* Kitap isimlerinin hepsinde meşhur country şarkılarına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

** ABD menşeli bir marketler zinciri. (ç.n.)

*** Mayoneze ucuz bir alternatif olarak geliştirilen, ABD ve Kanada'da yaygın olarak satılan bir sos çeşidi. (ç.n.)

“Neyi?”

“Wyn’in ufacık bir özünü verip konuyu bana çevirdin.”

Başının arka tarafını ovalayarak kaşlarını çattı.

“Neden kendinden bahsetmeyi sevmiyorsun?” diye sordum.

“Seksiliğinin yavaşça ortaya çıktığını söylediğini hatırlıyor musun?” dedi.

“O utanç verici anıyı düşünerek uyumayı daha bir ay önce bıraktım,” diye yanıtladım. “Ve şimdi en baştan başlamak zorundayım.”

Beni yanına çekti, kırağı kaplı, ışıklarla aydınlatılmış kaldırımında ilerlerken kolunu omzuma doladı. Birkaç saniye sonra, “Sanırım benim de sıkıcılığım yavaşça ortaya çıkıyor,” dedi.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Bir omzunu silkti. “Bilmem.”

Kollarımı kabanının altından beline doladım. “Söyle bana,” dedim. “Lütfen.”

Tereddüt etti. “Sadece,” dedi, “insanların her zaman tanımadan önce daha çok ilgi duyduğu türden bir adamım.”

“*Kime* göre,” diye sordum.

“Sen seç, Harriet.”

Kaşlarını çatıldı. Wyn bir kahkaha atsa da yüzeyseldi.

“Bununla barışmam on yılımı aldı,” dedi. “İnsanlar başta ilgileniyorlar ama uzun sürmüyor. Arkadaşlarımla çıkmadığımı söylemiştim ya, nedeni bu. Çünkü biriyle birlikte olduğumda, gerçekten hayatıma aldığımda o kişinin hevesi hızla kaçıyor. Kızların yazın kasaba dışından geldiği liseden beri böyle oldu, hâlâ da aynı. O kadar ilgi çekici biri değilim.”

“Yapma,” dedim. “Saçmalıyorsun, sen de farkındasın.”

“Saçmalamıyorum,” dedi. “Alison’la bile durum aynı-

dı. Onunla ilişkimiz yürür sandım, buna gerçekten inandım. Yanlış insanlara yöneldiğimi anlayıp bana daha çok benzeyen, büyük hedefleri olmayan birini tercih ettim ki çabuk sıkılmasın. Sonra benden yoga hocası için ayrıldı. Benimle kurduğundan daha derin bir bağ kurduklarını söyledi. Ben... Bilemiyorum. Basit miyim?”

Sesi mahcup çıkıyordu. Göğsüm, Wyn’in içindeki o küçük yaralı noktayı, kas tabakalarının derinlerine saplanmış dikenini hissedencesine sızladı. O dikenini çıkarmak için her şeyi yapardım.

Kabanının yakasından tutup yüzüne baktım. “İlk olarak,” dedim, “basit olmak kötü bir şey değil. İkincisi, basitlik aptallık anlamına gelmez ve sen aptal *değilsin*, neden kendini sürekli buna ikna etmeye çalışıyorsun bilmiyorum ama cidden saçmalıyorsun, Wyn. Son olarak, sıkıcılığı yavaşça ortaya çıkan biri olmakla yakından uzaktan alakan yok. Şu anda seni, ilk tanıştığımız zamandakinden daha çok beğeniyorum. Kısmen her şeyi flörte çevirmek yerine sorularıma gerçekten cevap verdiğin için.”

Bir kaşı kalktı. “Peki diğer kısım ne?”

“Her şey,” dedim.

Güldü. “Her şey mi?”

“Evet, Wyn,” diye cevapladım. “Vücudunu, yüzünü, saçını, tenini beğeniyorum, benden her zaman daha sıcak olmanı, birisinin söylediğine odaklanmaya çalıştığın zamanlar dışında asla dümdüz oturamamanı ve daha sorulmadan her şeyi düzeltmeni beğeniyorum. Taşmadan çöpü çıkaran tek kişi sensin. Ve *bir şey* yaptığın her an –mesela markete gittiğin, çamaşır yıkadığın ya da kahvaltı hazırladığın- bir şey isteyen var mı diye soruyorsun ve o belirli yüz ifadesini yaptığın anda odanın karşı tarafından bana mesaj atmak üzere olduğunu anlamak hoşuma gidiyor.”

Yanağıma doğru güldü. Keşke o sesi yutabilseydim de karnımın içinde köklenip içimde tohum misali büyüyebilseydi.

“*Sana oral yapmak istiyorum* ifadem mi?”

GEÇME işaretinin önünde durduğumuzda ona daha da sıkı sarıldım. “Şimdiye kadar bir isim koymamıştım.”

Işıklar değişti ancak karşıya geçmek yerine beni bir köşeye götürüp arka sokağa çekti ve tuğla bir duvara dayayarak zamanı, *mekânı* unutana kadar öptü. O an dünyadaki yegâne iki insan olduk.

Ta ki bir grup sarhoş üniversite öğrencisi bize tezahürat edene kadar. Hatta o zaman bile durmadık, gülümsemelerimiz birbirine karıştı, ellerimiz birbirimizin kıyafetine dolandı.

Ayrıldığımızda Wyn kaşını benimkine dayadı, zorlukla ve buz gibi nefes aldı. “Galiba seni seviyorum, Harriet,” dedi.

Sevmek, diye düşündüm. *İşte bu yeni bir şey*. Ve onsuz bir daha asla mutlu olamayacaktım.

Daha fazla düşünmeden, endişelenmeden gerçeği söyledim. “Ben seni sevdiğimi biliyorum, Wyn.”

Çeneme dokunduğunda elleri hafifçe titriyordu, burnunu benimkinden aşağı doğru indirdi. “Seni çok seviyorum, Harriet.”

Evde Wyn’in bizim için hurdalardan inşa ettiği yemek masasında toplandık, herkes söyleyeceklerimizi duymak için farklı derecelerde korkmuş görünüyordu. Wyn ile ben de duyacakları için korkuyorduk.

“Biz birlikteyiz,” dedi Wyn ve kimse tepki vermeyince ekledi: “*Birlikteyiz*. Harriet ile ben.”

Sabrina içine kusmayı düşünürmüş gibi buzdolabına koşsa de kapısını kapadığında elinde bir şişe prosecco

vardı, ardından ocağın üstündeki raftan uyumsuz kupalar kaptı. Parth da hemen ayağa fırlayarak Wyn'e sarıldı, sonra beni sımsıkı tuttu ve ayaklarımı yerden kesti. Tekrar bırakmadan önce öne arkaya salladı. "Bizim oğlan sonunda hislerini itiraf etti demek."

Sabrina tıpayı açarak bardakları doldurmaya başladı. "Sonunda birlikte olduğunuza göre artık ayrılamayacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Onlara bu kadar baskı yapma," dedi Cleo.

"Biz itiraz etsek de etmesek de baskı var zaten," dedi Sabrina. "Ayrılırsa, bu," —şişeyi aramızda salladı— "içeride doğru göçer."

"Bir sürü insan ayrıldıktan sonra arkadaş kalıyor," dedi Cleo, sonrasında hızla bana döndü. "Siz ayrılacaksınız demiyorum!"

"Ben Sabrina'ya katılıyorum," dedi Parth.

Sabrina bir elini kulağına götürürken şişeyi havaya kaldırdı. "Ne o? Küresel ısınma mı oldu ya da cehennem dondu mu da Parth bir konuda bana *katılıyor*?"

"Sana katılıyorum," diye savundu Parth, "çünkü bu kez haklısın. Eninde sonunda olacaktı."

Sabrina gözlerini devirip bardakları doldurma işine döndü.

"Harry, ben ciddiym, dedi Parth, ellerini omzuma koyarak. "Benim hassas meleğimin kalbini kırayım deme sakın."

Sabrina alay edercesine güldü. "Yok be. Asıl Wyn *onun* kalbini kırmasa iyi olur."

Cleo, "Bu baskıya hiç gerek yok," dedi.

"Wyn hayatta Harriet'in canını yakmaz," dedi Parth, Sabrina'ya. O sırada Wyn ile bana birer kadeh şampanya veriyordu. Böylece eski ağız dalaşı yapan hallerine dönmüşlerdi.

“Ayrıca Harriet yıllardır Wyn’e gizliden gizliye kafayı takmıştı,” diye karşı çıktı Sabrina.

“Açığa vurulmamış cinsel gerilimden bahsetmişken,” diye homurdandı Wyn, kadehini onlara doğru sallayarak. “Siz ikiniz bu tartışmayı baş başa yapmanıza izin verelim ister misiniz yoksa konuyu kapatabilir miyiz?”

“İyy!” dedi Sabrina.

Parth yüzünü buruşturdu. “Sağ ol, Sabrina.”

“*Sana iğrençsin demiyorum,*” dedi o da. “Bizim birlik-teliğimizi iğrenç bulduğumu söylüyorum. Hayal edebiliyor musun? Ayrıca, bu arkadaş grubunun ihtiyacı olan son şey *başka* bir romantik ilişki. Zaten ateşle oynuyoruz ve bunu ciddi ama ciddi kaybedemem. Siz...” –şişeyi yine aramızda salladı– “... benim ailemsiniz.”

Benim için aynıydı ancak endişeli değildim. Zaten farkındaydım: Wyn Connor’ı ölene kadar sevecektim.

O gece ilk kez Wyn’in odasında uyudum. Yorganı üzerimizden atıp terlerimizi kurumaya bırakmış bir hâlde geç saate kadar uyanık kaldık ve Wyn saçlarımla oynadı.

“Ne düşündüğün,” diye mırıldandı, “benim için her daim bir gizem.”

“Ben yardım edeyim,” dedim. “Yüzde sekseni seni çıplak hayal etmeyi içeriyor.”

Yapış yapış alnımı öptü. “Ben ciddiylim.”

“Ben de,” dedim.

“Benim için bir gizemsin, Harriet Kilpatrick.”

Gülümsemem kayboldu. “Benim için de öyle,” dedim. “Cleo ve Sabrina’yla tanışana kadar kendimi ne kadar az anladığımı fark etmemiştim. İkisi de duygularından son derece emin.”

Bir başka buklemi dümdüz olana kadar tutarak nazikçe çektiğinde dalgalar merkezime kadar indi. “Eh, seninle tanışmamız lazım,” dedi.

“Nereden başlasam bilemiyorum.”

“Küçük bir şeyle başla,” diye cevapladı.

“Ne gibi?”

Dengesiz gülümsemesi belirdi. “Rahatlatıcı gizem kitaplarını neden seviyorsun?”

Omuz silktim. “Bilmem. Sanırım... hafif oldukları için.”

Başımın yan tarafına bir kez daha kondurduğu öpücük kahkahaya dönüştü. “Hafif mi?”

“Bir insanın başına gelebilecek en kötü şey geliyor, hem de hikâyenin en başında,” diye açıkladım. “Ve bir nevi... güvende hissettiriyor. Sonunda tam olarak ne olacağını biliyorsun. Hayattaki çoğu şeyi öngöremezsin. Güvenilebilecek şeyler hoşuma gidiyor.”

Dağınık altın rengi saçları alnına düşerken kaşlarını çat-tı. Birdenbire sorusuna verilebilecek, sandığı havalı, seksi, gizemli kadın olmadığımı anlamasına neden olacak tek kabul edilemez yanıtı verdiğimden emin oldum.

Dişleri dudaklarının en dolgun kısmına değdi. “Bana güvenebilirsin, Harriet.”

O anda kalbimin biraz daha derinlerine girdi, başka bir kapıyı açtı ve varlığından haberdar olmadığım dört yanı duvarlarla çevirili odayı buldu.

Beni göğsüne çektiğinde kalp atışlarımız senkronize oldu. Hiçbir şey bu kadar kesin, bu kadar doğru ve güvenli gelmemişti.

Düzenleme
Ny.ozlem

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

Birisi kafatasıma güm güm vuruyordu.

Dönüp yüzümü yumuşacık çarşafa bastırdım.

TAK-TAK-TAK.

Bedensiz bir ses karanlığı deldi: “Herkesin üstü giyinik mi?”

Gözlerim, sabahın loş grisiyle yıkanmış yatak odasında aniden açıldı. Islak taş ve deniz tuzu kokusu açık pencereden içeri süzüldü ve yağmur çatıyı dövdü.

“İçeri giriyorum!”

Sabrina. Kapıdan sesleniyordu.

Gözlerim odada dolaşırken çırpılmış yumurtaya dönmüş beynim etrafımdaki nesneleri birleştirdi. İki kişilik yatağın ortasına, üzerimde yalnızca külotum ve *ARABA SÜREBİLEN BAKİRE* yazılı tişörtümde yayılmıştım.

“Üçe kadar sayacağım...” dedi Sabrina.

Gözlerim yerdeki fazladan çarşaf karışımını seçti, kızıl kahve bir bacak içinden çıkmış, kol ise güneşten açılmış saç yığının altına sıkıştırılmıştı.

“İki...”

Wyn’in yüzüne bir yastık attığım anda ayağa sıçradı.

“Bir,” dedi Sabrina. “Bu kadar. Görmemi istemiyorsanız,”
–Wyn’e deli gibi işaret ettim– “mal varlığınızı saklayın.”

Wyn’in bakışları netleşti, gözleri büyüdü. Yorgan yığının etrafına dolayarak kendini yatağa fırlattığında arkasında çarşaftan bir iz kaldı.

“Günaydın,” dedi Sabrina, kapıyı aralayarak.

“Ne oluyor?” Yorganı Wyn ile kucağımıza çektim.

Yorganının yarısının yatakta, diğer yarısının tutku ânında fütursuzca oraya atılmış gibi yerde olduğunu gören Sabrina’nın dudakları kıvrıldı.

“Kahvaltının yirmi dakikaya hazır olması lazım,” dedi.

“Kimse programını okumadı mı?”

“Şu *yenilikçi* programı mı?” diye sordu Wyn. “*Her zaman* uyduğumuz kaba programı mı?”

Parth’ın duştan ötürü ıslak başı kapı eşiğinde belirdi.

“Hadi. İzlememiz gereken bir program var.”

Wyn saçını alnından itti. “Siz ikiniz steroid mi alıyorsunuz?”

“Arka sokaklarda satılan Adderall”lardan mı?” diye tahminde bulundum.

“Kokain,” dedi Wyn.

“Pixty Stix” ve Robitussin.””

“Kalk, kalk, kalk.” Sabrina sözcükleri, göz kürelerimin ardında hissettiğim sabırsız alkışlarla vurguladı.

“Bir kadeh şarapla akşamdan kalma olmak mümkün mü?” diye homurdandım.

“Otuz yaşına basınca her şey mümkün oluyor,” diye seslendi Parth ve ikisini içeri getiren dalga onları tekrar dışarı çıkardı.

Wyn nefesini verdi, omuzları rahatlamıştı.

Çarşafın ve yastık kılıfının katlanan yerleri, karnında ve yüzünde küçük girintiler bırakmıştı. Ayağa kalkıp yüzünü ovuşturarak banyoya yöneldiğinde o girintileri daha sonra sınavda çıkacakmış gibi incelediğimi fark ettim. Wyn om-

* Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğunun ve narkolepsinin tedavisinde kullanılan bir amfetamin. (ç.n.)

** Genelde pipete benzer bir şekilde üretilen tatlı ve ekşi bir şeker. (ç.n.)

*** Bir öksürük şurubu markası. (ç.n.)

zunun üzerinden bana bakarak huysuz bir sesle konuştu: “Duş almak istiyor musun?”

Böylece uykunun kalan uyuşukluğu da çizgi filmlerdeki *roadrunner* hızında ortadan kayboldu. “Duş mu?”

Muhtemelen yüzümdeki ani kan çekilmesinden ötürü şaşırılmış görünüyordu. “Duş almak ister misin, yoksa ben kullanabilir miyim?”

Doğru. *Kendi başına duş almak ister misin*, demek istiyordu. *Birlikte duş alalım mı*, demiyordu. Elbette.

“Yok, sağ ol!” diye ciyakladım. “Eşyalarımı toplayıp çıkmam için bir dakika ver yeter.”

Suyun sıçradığı duşa doğru eğilirken bir kahkaha attı. “Daha önce görmediğin bir şey değil, Harriet.”

Yataktan çıkıp kot pantolon bulmak için bavulumu kurcalamaya başladım.

“Yani, yeni dövme dışında tabii,” dedi.

Sesindeki şakayı ayırt edemedim arkamı döndüm. Şortunu indirmeye başlıyordu, bir çığlıkla tekrar bavulumu yöneldim.

“Soyunmadan önce otuz saniye bekleyebilirdin,” dedim.

Bir başka pürüzlü, uykudan yeni kalkmış kahkaha duyuldu. “Seni bu kadar rahatsız ediyorsa gözlerini kapa.”

Kot pantolonumu giyip popomdan yukarı çektim. Wyn hâlâ havalandırmayı çalıştırmadığından arkamda buhar birikiyordu. Buharın saçlarının uçlarını kıvırcıklaştırdığını hayal edebiliyordum.

“Ya *ben* gözlerimi kaparsam?” diye sordu.

“Onun ne yardımı olacak?” Temiz bir tişört buldum.

“Bilmem. Belki bu sayede...”

Ben uyurken giydiğim tişörtü çıkarıp yatağa atınca sesi kesildi. Temiz tişörtümü göğsümde tutarak omzumun üzerinden ona baktım. “Bu sayede ne yaparım?”

Wyn boğazını temizleyip duşa döndü. “Burada değilmişim gibi hissedersin.”

“Gerek yok.” Tişörtü başımdan geçirdim. “Buradaki işim bitti zaten.”

Ben odadan çıkana kadar bir daha arkasını dönmedi.

Koridorda, “Haaaarrryyy,” inlemesini duyunca geri giderek çocuk odasının açık kapısından içeri baktım.

Cleo ile Kimmy, tıpkı eskiden Wyn ile yaptığımız gibi odanın ortasında birleştirilmiş tek kişilik yataklarında uyanıyorlardı. Örgüleri kızıl kahve bir boneye sıkıştırılmış ve teni parlayan Cleo derli toplu ve iyi dinlenmiş görünürken Kimmy yanında kollarını ve bacaklarını ayırmıştı, çilli uzuvları her yöne uzanıyordu ve dün gecedan kalma simli göz kalemi dağılmış, saç başının tepesinde bir kuş yuvasına dönmüştü. En azından lenslerini çıkarmayı hatırlamıştı çünkü koyu çerçeveli bir gözlük takıyordu.

“Kurtar biziiii,” diye inledi Kimmy.

“*Seni*,” diye düzeltti Cleo kibarca. “Ben harika hissediyorum.”

Kimmy, “Kurtar beniiii,” diyerek düzeltti.

Cleo aralarındaki küçük boşluğu işaret edince ikisi ebeveynimmiş ve Noel sabahındaymış gibi oraya yığıldım.

Yani, *benim* ebeveynlerim böyle değillerdi tabii. Ebeveyn yatak odasının FBI güvenli evi muamelesi gördüğü türden bir evde büyümüştüm: İçeri girmek, bakmak, hatta hakkında konuşmak yasaktı. Muhtemelen birikmiş dağınıklığa izin verilen (tabii katlanma aşamasındaki temiz çamaşırlar dağınıklık sayılırsa) tek oda olduğu içindi, ayrıca sadece iki seçeneği olsa annemin, birilerinin çamaşırlarımızı görmesine izin vermektense tanık koruma programına katılacağına emin gibiydim.

Wyn’in ailesi farklıydı. O, Lou ve Michael küçükken

Connor'ların, güneş doğmadan Noel sabahına başlamama kuralları vardı. O yüzden Wyn ve kız kardeşleri, güneşin doğduğu *dakikaya* kadar süslenmiş ağacın önünde oturup bekler, sonra da Gloria ve Hank'in odasına koşup yataklarına doluşur ve anneleriyle babaları uyanana dek bağırırlardı.

Gloria ve Hank'i düşünmek hep *ev özlemi* benzeri bir acı çekmeme neden olurdu. Çocukken de bu sızıyı hissederdim ki çoğunlukla evimdeyken hissettiğim için çok mantıksızdı.

"Dün akşamki son Fireball siparişini verdiği için Sabrina'yı ortadan kaldırmak üzere bir kiralık katil tutacağım," dedi Kimmy, kolunu yüzünün önüne götürdü. "Bana Venmo* üzerinden bağışta bulunabilirsin."

"Ben de akşamdan kalma olma becerini sorgulamaya başlıyordum," dedim.

"Hep yarım kadeh içtiği için," dedi Cleo. "Bu sayede daha az içmeye çalışıyor, sonra da saymayı unutuyor."

"Unuttuğum falan yok. Dağılmış." Kimmy kolunu uzattığında rujla çizilmiş rakam dizisi ortaya çıktı.

"Ah," dedi Cleo, gülümsemesini bastırmaya çalışırken. "Benim hatam."

"Dokuz saat daha uyumam lazım," diye homurdandı Kimmy.

"Siz iki hippî çiftçi bundan çok erken kalkmaya alışık değil miydiniz..." Komodinin üzerindeki saate bakmak için Cleo'nun üzerine eğildim. Fişi çekilmişti ve duvardan çıkarılıp fırlatılmış gibi metrelerce uzakta duruyordu. "Saat kaçsa artık."

"Peki o erken uyandığımız sabahlarda genelde kaçta uyuduğumuzu biliyor musun?" dedi Cleo. "Dokuzda. Do-

* Özellikle fatura, yemek, kira vs. gibi paylaşımlı hizmetlerde karşı tarafa ödeme yapmak için ABD'de yaygın olarak kullanılan bir mobil ödeme servisi. (ç.n.)

kuzda yatağa giriyoruz demiyorum bak. O zamana çoktan dalıp gitmiş oluyoruz diyorum. En derin REM uykusunda oluyoruz.”

“Bu haftanın programında REM olduğunu fark etmemiştim,” dedim.

“Aman Tanrım.” Kimmy öyle hızlı doğruldu ki yatağın yan tarafına kusmasını bekledim. Ama onun yerine dehşet ifadesiyle bize döndü. “Ben... dün akşam masada solucan dansı yaptım mı?”

Cleo’yla birlikte kahkahalara boğulduk.

“Hayır,” dedim. “Yapmadın.”

“Ama yaptığını *zannettiğin* kesin,” diye ekledi Cleo.

Kimmy sahte bir gücenme sesi çıkardı. Cleo oturup Kimmy’yi öpmek için benim üzerimden uzandı. “Bebeğim, seni yalan söylemeyecek kadar seviyorum,” dedi. “Benim hayatım pahasına olsa bile solucan dansı yapmazsın. Gerçi diğer hareketlerinden bazıları çok da kötü değildi.”

“HEY,” diye bağırdı Sabrina aşağı kattan. “HEPİNİZ. HEMEN. BURAYA. GELİN. YOKSA.”

“Kiralık katil,” diye homurdandı Kimmy.

Cleo ayağa fırladı, yatak çerçevesinin her iki yanında geniş bir ikinci pozisyonda dengede durdu. “Bebeğim, kimim ben?” Ellerini dizlerine bastırıp anlamsızca kıvrıldı.

“Tamam, o kadar iyi göründüysem,” dedi Kimmy, “daha iyi hissediyorum.”

Altımızdan bir yerden –belki de yeryüzünün derinliklerinden– havalı korna sesi duyuldu.

Normalde Bernadette’s’da yediğimizde hava bir posta sarınmamızı gerektirse de eşsiz liman manzaralı ve kaba, patates kızartması çalan martıların mesken tuttuğu dışarıdaki terasın tadını çıkarırdık.

Fakat biz kasaba merkezindeki kırmızı kiremitli ucuz restorana vardığımızda fırtına geri dönmüştü. Arabadan ön kapıya geçtiğimiz süre içinde sıırıslıkam olduk. Pence-reden sıırıslıkı kapanmış çizgili şemsiyelerinin rüzgârda sallandığı, yıldırımın uzaktaki dalgalara dokunduğu soluk gri terası gören arkadaki bir masaya oturduk.

Bernie's, bizim gibi Istakoz Festivali'nin bu akşamki büyük açılışı için gelmiş yaz misafirleriyle ve kahvelerini yudumlayıp *Knoot's Harbor Register*'ı okurken "dışarılı" dedikleri insanlara katlanan kasaba sakinleriyle doluydu.

Tezgâhta uçaktaki koltuk arkadaşımı görüp el salladım. Yaşlı adam hırıldayarak gazetesine döndü.

"Arkadaşın mı?" diye mırıldandı Wyn kulağıma, diğerleri ıslak montlarını çıkarmakla meşgulken. Nemli tenime değen ıslak nefesi beni ürpertti.

Sandalyeme geçip ona baktım. "Hangisini sorduğuna bağlı."

"Ne yani?" dedi Wyn. "İlişkinin adını koyalım diye başının etini mi yiyor?"

"Tam tersi," diye cevapladım. "Ben sıırıslıkam âşığım ama o denizle evli."

"Ah, olur öyle şeyler," dedi Wyn.

Gözlerime bir saniye daha fazla bakmaya devam ederken telefonu çaldı ve kontrol ederken kaşları çatıldı. "Bir dakikaya dönerim," diye bildirerek uzaklaştı. Kulağı telefonda karşılama bankosuna kadar gidişini ve yüzünün bir kahkahayla aydınlanmasını izledim.

Bu ifade yüreğimi hızla çiçek açıp solmuş gibi hissettirdi. Yüz ifadesinin değişme hızı beni her daim şaşırtmıştı. Bir an içinde önce düşüncelere dalmış ve mülayim, sonra da çocuksu bir neşe içinde görünebilirdi. Eskiden yüz ifadesi her değiştiğinde yenisinin en sevdiğim olduğunu düşünür-

düm. Tekrar değiştiğindeyse karşımda duran Wyn hangisiyse en çok onu sevdiğimi kabullenmek zorunda kalırdım.

Garson, akçağaç şurubu, kahve ve çam, yani Bernie's'in imza kokusunu beraberinde getirerek siparişlerimizi almaya geldi. Elimden gelse sürekli bu restoran gibi kokarak dolaşırdım.

Aynı zamanda yabanmersinli pankeklerle dolu bir bel çantasıyla da dolaşırdım ama öyle olsa hastanede tuhaf karşılanırdı. İnsanlar, cerrahlarının belinde yarı kapalı bir yiyecek çantası olduğunu görünce epey tepki gösterirlerdi.

Sabrina her zamanki içeceklerimizi sipariş etti. Kafeinsiz içen Cleo dışındaki herkese kahve, artı Bernie's'in meşhur (tehlikeli derecede) sıcak ve güçlü demlemesini yumuşatmak için buz. "Aslında yiyecekleri de sipariş edelim," dedi Parth ve sıra bana geldiğinde pankeklerimle Wyn'in her zamanki sriracha soslu yumurta beyazından omletini sipariş ettim.

"Gloria mı?" diye sordum, Wyn masaya dönüp süet ceketini çıkardığında.

Yüzünde burada olduğumu bile unutmuş gibi belli belirsiz bir şaşkınlık vardı. "Ah, hayır." Kendine geldiğinde gözlerimden kaçındı. "İş meseleleri."

Wyn yalan söylemezdi ancak söyleyiş tarzından geçiştirdiği belli oluyordu.

Cleo vegan patates salatasını iterek karnına masaj yaparken inledi. "Buraya Pavlov'un köpeği tarzında bir tepki veriyorum. Yemekten üç lokma yediğim anda geçmişteki akşamdan kalma hallerimin hayaletlerini hissettim."

Parth, "Ben de aynısını hissediyorum," dedi.

"Evet ama dün sen, Kimmy ve ben alev alev bir şey içmiştik," diye hatırlattı Sabrina ona. "Yani Bernie'yi suçlamanın uygun olduğunu sanmam."

Kahkahamı bastırmama rağmen daha yüksek çıktı ve Parth bana dönerek omuzlarımın arasına sertçe vurdu.

“Ne yapıyorsun, Parth?!” diye bağırdım.

“Boğuluyordun!” dedi.

“Boğulmuyordum.”

“Tamam, eh, doktor olan ben değilim sonuçta.”

“WebMD”de artık boğulan birini kurtarmanın en iyi yolunun kafasının arkasını yumruklamak olduğu mu yazıyor?” dedi Wyn.

“Kafasının arkasına vurmadım,” diye karşı çıktı Parth. “Daha çok... omurgasının ortasındaydı.”

“Ah, evet, Heimlich Manevrası’nın daha az bilinen kuzeni,” dedim. “Sağ kroşe.”

“Özür dilerim, Harry,” diye bağırdı Parth. “İçgüdüsel olarak yaptım!”

“Sende Victoria dönemindeki bir kadın hastanesinde çalışan görevli içgüdücü var,” dedi Cleo.

“Bir dahaki sefere sülük kullanırsın,” dedim.

Parth kaşlarını çatı. “Onları evde bıraktım. Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

“Güven bana,” dedi Wyn. “Sessizce intikam planı yapıyor.”

“Bizim Harry?” Parth burnundan güldü. “Asla.”

“Sen öyle san...” Wyn dumanı tüten kupasından bir yudum aldı. “Ama o istediğinde bir insanı nasıl dizlerinin üstüne çöktüreceğini biliyor.”

Aniden Sabrina’ya döndüm. “Ee, düğün için başka ne yapmak lazım?”

Sabrina elini salladı. “Hiçbir şey. Dediğim gibi, sadece altımız ve internette bulduğum yetkili üniteriyen universalist rahibi olacak. Cleo ve Kimmy araya girene kadar çiçek koymayı bile düşünmüyordum.”

* İnsan sağlığı hakkında haberlere ve bilgilere yer verilen bir internet sitesi. (ç.n.)

“Seve seve yardımcı oluruz,” dedi Cleo.

“Gelecek sene aile için büyük bir düğün organize ettiğimizde yardım edersiniz,” dedi Sabrina, kupasına akçaağaç şurubu dökerken. “Bu hafta sadece en sevdiğim insanlarla en sevdiğim yerlere gitmek istiyorum. Her saniyenin tadını çıkarmak ve hiçbir şeyi kaçırmamak istiyorum.”

Gök gürültüsü ve dışarıdaki şimşek üzerine pencereyi gösterdi. “Yani, *bu* nereden çıktı? Bugün yelkencilik yapmamız gerekiyordu.”

Telefonumdaki hava durumu uygulamasına baktım. “Yarın güneşli ve sıcak olacak. O zaman yelkencilik yap-sak?”

“Sırf ev satılıyor diye,” dedi Cleo, “altımız buraya son kez gelmek zorunda değiliz.”

Sabrina’ya cesaretlendiren bir gülümsemeyle bakmaya çalıştıysam da pişmanlık içimi sardı. Bu haftanın kusursuz, sonuncu olmasını telafi edecek kadar iyi geçmesini çok istiyordum. Sadece evdeki değil, aynı zamanda altımızın beraber olduğu son tatildi. Sonuçta ateşkes olsun ya da olmasın, Wyn Connor’la arkadaş kalamazdım.

Sabrina sessizleşip somurtunca onun da gelecek haftayı düşündüğünü anladım.

Boğazımı temizledim. “Benim bir fikrim var.”

“Uyumlu dövmeler,” dedi Parth.

“Ona yakın,” dedim. “Çocukken doğum gününden nefret ettiğim için yaptığım bir şey.”

Doğum günü ayı konseptine yürekten bağlı bir kadın olan Sabrina sesli bir şekilde inledi.

“Beklentilerimi karşılamak zor olduğu için,” diye açıkladım. “Ayrıca sürekli bir sorun çıkıyor gibiydi.”

Mesela borulardan biri patlayınca annemle babam kredi kartıyla tamir ettirmek zorunda kalmıştı.

Ya da dersten kalmak üzere olduğu için Eloise'e özel hoca tutmak gerekmişti. Ya da dışarı çıkmamız gereken akşam babamı ikinci işinde gece vardiyasına çağırmışlardı. Her ne kadar kendime büyük bir kutlamaya gerek olmadığını söylesem de bir şeyler yolunda gitmediğinde hep hayal kırıklığına uğramış, sonra da ailemin işleri yoluna koymak için çalıştığını bildiğimden pişmanlık duymuştum.

“On yaşıma basmadan birkaç gün önce aklıma bir fikir geldi,” dedim. “İstediğim –sahip *olabileceğimi* bildiğim– bir şeyi doğum günümde gerçekten istersem, başka bir şey olsun ya da olmasın iyi bir gün olacaktı. O yüzden aileme Oreolu cheesecake istediğimi söylediğimde aldılar ve doğum günüm harika geçti.”

Bunun üzerine seyircilerimin arasından çıt çıkmadı.

“Bu,” dedi Sabrina, “inanılmaz üzücü bir şey.”

“Güzel ama!” dedim. “Kullanışlı. Doğum günüm hari-kaydı.”

“Hayatım, anlattığın şey trajik,” dedi Sabrina, ardından Parth da, “Duygusal olarak yaralandım sanki,” diye ekledi.

“Bence asıl meseleyi kaçırıyorsunuz,” dedim.

Sabrina kupasını bıraktı. “Asıl mesele bütün ebeveynlerin çocuklarının her türlü ağzına sıçtığı ve bundan kaçış olmadığı, o yüzden birbirimizi acınası hâle getirmeye devam etmek yerine çocuk yapmayı bırakmamız gerektiği mi?”

Cleo gözlerini devirdi. “Bu ne asıl mesele *ne de* doğru.”

“Bu hafta gerçekleşecek her şeyi kontrol edemeyiz,” dedim. “Ama şimdiye kadar muhteşemdi ve öyle olmaya devam edecek. O yüzden her birimiz bir şey seçersek –bu hafta yapmamız, görmemiz, yememiz *gerek*en bir şey– ne olursa olsun yapmış olacağız. Bu hafta gerçekten almamız gereken o şey bizim olacak. Ve hafta başarılı geçecek.”

Herkes düşünürken bir anlık sessizlik oldu.

“İyi fikir,” dedi Wyn. Masanın karşısından gözlerime baktı. Yağmurdan dolayı ıslanmış, uzayan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Detaylarının pek çoğu biraz farklı olsa da kalbim hâlâ onu gördüğünde damarlarıma, *Sen*, diye fısıldıyordu.

Kalpler aptalca şeyler yapabiliyordu.

“Benim de hoşuma gitti,” dedi Cleo.

Parth omuzlarını silkti. “Bana uyar.”

“Gayelerimizi söyleyecek miyiz yoksa sır olarak mı saklayacağız?” diye sordu Kimmy.

“Neden sır olarak tutasın ki?” dedim.

“Gerçekleşsin diye.”

“Doğum günü dileği değil bu,” dedi Sabrina.

“Hayır, bence güzel.” Wyn’in gözleri Kimmy’ye kaydı. “Gizli kalırsa daha az baskı hissederiz.”

Parth başıyla onayladı. “Yani gerçekleşene *kadar* kimse gayesini başkasına söylemeyecek mi?”

“Hepiniz kuralları fazla seviyorsunuz,” dedi Kimmy.

“Bu işi başlatan *sensin*, Kimberly Carmichael,” diye hatırlattı Sabrina ona.

“Pek çok şey benimle başladı. Ama bu yüzden iyi fikir olmuyorlar.”

Cleo ellerini masaya koyarak Kimmy’nin dans hareketlerinin şaşırtıcı bir taklidini yaptı.

Sabrina gözlerini kıstı. “Neye bakıyorum ve neden dün akşam bu konuda kâbus görmüşüm gibi hissediyorum?”

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

Kasabadaki diğer herkes kahvecilere ve restoranlara dolmuş çay ya da deniz tarağı çorbası içerken altımız, başımızı korumak için şemsiye yerine kollarımızı kullanarak yağmurun altında şekerlemecileri ve şarap sevgisini alaycı bir dille anlatan havlularla dolu ev dekorasyonu butiklerini dolaşıyorduk.

“Belki eve gidip dinlenmeliyiz,” diye teklif etti Cleo, aşırı yüksek sesli bir gök gürültüsünün ve ürkütücü derecede yakın çakan bir yıldırımın ardından.

“Ne? Hayır!” diye bağırdı Sabrina.

Kimmy türbülans hâlindeki gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. “Bu yağmurun duracağını sanmam.”

“O zaman Roxy’de iki film birden izleriz,” dedi Sabrina.

“Hangi filmlerin olduğunu biliyor musun bari?” diye sordu Cleo.

Roxy’de sadece iki perde vardı. Akşamları ikisinde de yeni çıkan filmlerden biri gösterilirken yazları, Maine’de geçen filmlerin iki film birden gösterilen matinelere ayrılırdı. Yüzde doksanı Stephen King uyarlamaları olurdu ve bu, Sabrina için sorun olmasa da Cleo için *ideal sayılmazdı*.

“Hangi film olduğu kimin umurunda?” dedi Sabrina. “Yağmur yağdığında hep böyle yapardık. Bu bizim geleceğimiz.”

Onun peşinden öndeki bilet gişesinde sıkılmış bir erge-
nin durduğu yere ilerledik.

Cleo afişlere kuşkuyla göz gezdirdi. “*Lanetli Ev* ve *Salem Kasabası’na Dönüş*. Bunlar mini dizi değil miydi?”

“Hmm, hayır,” dedi Sabrina. “*Lanetli Ev* iki bölümlük bir mini diziydi, *Salem Kasabası’na Dönüş* ise filmdi ve birlikte mükemmeller. Bayılacaksın.”

“Dört saat boyunca vampirleri izleyebileceğimden emin değilim,” dedi Cleo.

Kimmy onu kaburgalarından dürttü. “Ama ya *parlıyorlarsa?*”

“Ah, yapma, Cleo,” dedi Sabrina. Mızıkçılık yapma.”

“Lütfen bana öyle deme,” dedi Cleo.

Sabrina yalvarırcasına ellerini kaldırdı. “Sadece son kez böyle bir şeyi yapabileceğim diyorum.”

İkisine dik dik baktım. Bir çıkmaza doğru ilerliyorduk. “Belki sen yalnızca ilkine girersin,” diye teklif ettim.

“Mini dizi olana,” diye hatırlattı Cleo.

“Sonra da Warm Cup’a gidersin ve sonrasında buluşuruz?”

Kimmy, Cleo’nun dirseğine dokundu. “İstersen seninle eve dönerim, bebeğim.”

Cleo’nun incecik çenesi yukarı kalktı. “Hayır, sorun değil. Bir şey kaçırmak istemiyorum. İlk filme gireceğim.”

Sabrina ciyaklayarak gişeye döndü. “Biletler benden!”

Son otuz saniye içinde görevli bir silindir şapka takmıştı ve Victoria dönemi tarzı şapka takmış karamsar, çilli gençle yüz yüze geldiğinde Sabrina’nın ne yapacağını hatırlaması zaman aldı. “İki film birden için altı bilet?” dedi.

“Elbette, leydim,” dedi genç.

İçeri girdiğimizde Wyn geride kaldı. “Yapmak zorunda değilsin.”

“Neyi?” diye sordum.

“Katılmadıkları bir şey olduğunda kurnazca bir taviz bulmak zorunda değilsin. Bırakırsan bir şekilde kendi yollarını bulurlar.”

“Ne dediğin hakkında en ufak fikrim yok,” dedim.

Kaşları neşeyle yukarı kalktı. “Hiç mi?”

“Sıfır.”

“Harika bir tatil geçiriyorlar,” dedi. “Endişelenmemeye çalış.”

Midem bulandı. Aramızdaki ilişki değişmiş olsa da Wyn hâlâ beni biraz fazla iyi tanıyordu. “İyiyim ben.”

Küçük sinema salonundaki koca bir sırayı kapladık ve başka kimse olmadığından ıslak montlarımızı kurusunlar diye arkamızdaki koltuklara bıraktık. Sabrina ve Cleo arasına sıkışma yolu arasam da sonunda sıranın sonunda, ışıklar sönene kadar –açıkça benden uzağa doğrulttuğu– telefonuyla oynayan Wyn’den başka konuşacak kimsenin olmadığı koltuğa oturdum.

İlk hafif korkutucu sahnede yan tarafına gömülme isteğime direndim. İçerisinin buz gibi olması da hiç yardımcı olmuyordu, ayrıca kolumu düşünmeden kolçağa her koyduğumda koluna değiyordu ve oda genelindeki et dolabı soğukluğu karşısında teni yakıcıydı.

Sabrina öne eğilerek sıranın en ucundan bize başparmaklarını kaldırdı. Wyn içgüdüsel olarak elini bacağıma koyunca kalbim boğazıma sıçradı.

Nabızlarımız, insandan bir Newton’un beşiği misali avuçlarımızın içinde attı. Yalnızca aramızdaki tek temasa odaklanabiliyordum. Her dakika parmaklarının titrediğini hissettim.

Onun da dün akşamı, kolumu boynuna dolamışken kucağına oturduğumu, kızgınlığa girmiş bir kedi gibi ona sürtündüğümü, aramızdaki artan gerilimi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Çünkü birdenbire bundan başka şey düşünemez olmuştum. Işıkların bu kadar az olması, bunun bir numara gibi hissettireceği kadar özel alan tanısı da birbirimizden tamamen kaçınmaya yeterli değildi.

Filmi takip etmeyi o kadar bırakmıştım ki birisi geyik boynuzlarıyla dolu bir duvara saplanınca hakikaten sarsıldım.

“Ah, yapma, Harriet,” diye fısıldadı Wyn, ben göğsüne yüzümü gömerek viyaklarken. “Eminim ilk kez boynuz saplanması görmüyorsunuzdur. Kütüphanedeki kitapları gördüm.”

“O farklı,” dedim tıslarcasına, karanlıkta ona bakmak için geri çekildim. “Onlar *rahatlatıcı*.”

“O sadece cesedi bulan kişinin sıkıcı bir işi olduğu ve yün yelek giydiği anlamına geliyor.”

“Aslında,” dedim, “elimi ısrarla tuttuğunu gören biri *senin de* biraz gergin olduğunu düşünür.”

“Gergin değilim,” dedi. “En azından filmdeyken ötürü.” Flörtöz değil de daha çok boyun eğmiş bir ses tonuyla konuşuyordu. Sanki bu aramızdaki son *arzu* koru kabullendiği, istenmeyen bir gerçektir. Bakışlarımız buluştuğunda aramızdaki baskı uyanıp güçlendi.

Dört dakikalık ayrılığımızı düşündüm. Kısa, kısır, neredeyse *cerrahiydi*. Sonrasında evimizi tepeden tırnağa ovduğumu, gözlerime ter damlayana kadar derzleri diş fırçasıyla temizlediğimi ve daha iyi hissetmeyi, zihnimi şok ve keder dalgasından çıkarmayı asla başaramadığımı hatırladım.

Wyn’in beni hayal kırıklığına her uğratışını, en sinir bozucu alışkanlıklarını hatırladım. (Daha önce bulaşık makinesinin bu kadar verimsiz doldurulduğunu görmemiştım.) Fakat zihnimin gitmek istediği yer orası değildi.

Alana ihtiyacım vardı. Havaya ihtiyacım vardı. Onu sinir uçlarımdan silmek için saatlerce hipnoterapi almam gerekiyordu.

“Tuvalete gitmem lazım,” deyiverdim ve koridora çıktım.

BURADA MUTLUYUM BOZEMAN, MONTANA'NIN BİR SAAT DIŞI

Karlı araba yolu ve buzlu asfalta tutunmakta güçlük çeken buz gibi bir kiralık arabadaydık.

Wyn'in sıcak eli benimkini sımsıkı tutuyordu. Parmaklarımın arka tarafını ağzına götürerek nefesiyle elimi ısıttı. "Sana bayılacaklar."

MCAT* sınavına girerken bile bu kadar gergin değildim. Tıp fakültesindeki ilk iki yılımda böyle bir kaygıya neden olacak bir an yaşamamıştım. Okulda başarılı olmak, takdir almak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. O, çalışarak kazanılabilecek bir şeydi ancak bu farklıydı.

Beni sevmeyebilirlerdi. Ben onları sevmeyebilirdim.

Çok fazla konuşuyor ya da yeterince konuşmuyor olabilirdim. Onları gece vakti tuvalete gittiğim için uyandırabilir, bulaşıklarını yanlış yere kaldırabilir ya da ancak zamanla uzak durmayı *öğrendiğin* milyonlarca belli şekilde ayaklarına dolanabilirdim.

Pencereler altın sarısı ışıkla parlıyor, kar karanlıkta mor görünüyordu. Öyle güzeldi ki ressam, fotoğrafçı, hayatını anlaşılmaz olanı yakalamaya adanmış biri olmayı diledim. Cleo burada olsa bu ânı şişelerdi.

Wyn daha arabayı park edemedi ön kapı açıldı. Anne-siyle babası pazen pijamaları ve önü açık sabahlıklarıyla,

* Açılımı Medical College Admission Test olan tıp fakültesine giriş sınavı. (ç.n.)

paçaları kar botlarının içine sıkıştırılmış hâlde dışarı koştu. Gloria sessizce sevinç çılgınlıkları atıyordu. Hank ise daha tanışmadan bana sarıldı.

Wyn'in annesi beklediğimden uzundu, boyu neredeyse Hank'inkine yakındı, soğuk sarı saçları ve sürekli kırmızı yanakları vardı. Hank'in gür, küllü kahve saçları epey kirlaşmıştı ve Wyn'inkinin daha derin çizgili bir versiyonu olan yüzüne metal çerçeveli gözlük takmıştı.

Kız kardeşleri, minik platinyum Lou ve daha minik koyu renk saçlı Michael içerideydi, şöminenin başında konyak yudumluyorlardı. Hank çantalarımızı almakta ısrar ettikten sonra bizi içeriye, düpedüz gürültüden oluşan bir duvarın diğer tarafına aldı.

Wyn ailesinin yanında bile ellerini üstümden çekmedi, belimde, sırtımın kıvrımında tuttu ya da enseme koyup yaylım ateşi gibi sorulan sorulara cevap verirken başparmağını huzursuzca hareket ettirdi.

Araba yolculuğu fena değildi.

New York'tan yapılan uçuşlar uzun ve tıklım tıklım oluyordu.

Aç değildik. (Gloria bunu sorarken bize balkabaklı turta tabakları veriyordu.)

On aydır (açıkça) birlikteydik. "Ama gördüğüm andan beri ona âşığım," dedi Wyn.

"Tabii ki âşıksın," dedi Gloria, dizimi sıkarak. "Şeker gibi bir kız!"

"Sırf saçları kıvrıcık diye böyle düşünüyorsun," dedi Wyn. "Aslında son derece hırçındır." Yüzüm kıpkırmızı olsa da herkes gülüyor, birbiriyle konuşuyor ve Wyn başımın yan tarafını yeniden öpüyor, beni kanepeyle arasına sıkıştırıyordu. Nihayet kendimi *orada*, her zaman istediğim gibi çocukluğumdaki sokağı görebildiğim aydınlık mutfa-

ğın diğer tarafında, odaların sevgi, gürültü ve ağız dalaşıyla dolu olduğu yerde hissettim.

“Wyn’in sert birine ihtiyacı var,” dedi Michael.

“O yük beygiri değil ki,” diye cevapladı Lou gözlerini devirerek.

“Hayır, tabii ki değil,” dedi Michael. “Daha çok katır.”

Wyn beni kucağına çekerek kolunu belime doladı. “Harriet’in benden daha inatçı olmadığını nereden biliyorsunuz?”

“Haklı,” dedim onlara. “Aramızda katır gibi olan benim.”

“Eh, katır sensen,” dedi Michael, “Wyn eşektir.”

“Ben eşek olacaksam,” diye karşılık verdi Wyn de, “senin başına bela olduğum için mutluyum.”

Hank alev alev yanan ateşin olduğu o küçük, sıcak odaya geri döndüğünde, “Seni Wyn’in odasına yerleştirdim, Har,” dedi. *Har*, diye düşündüm. *Buraya geleli on dakika oldu ve çoktan “Har” demeye başladı.* Bunun üzerine, göğsümde balon şişmesine, kaskatı kesilmiş bir kasın gevşemesine benzer hoş bir ağrı oluştu.

Wyn, şehirde birlikte yaşamamıza rağmen annesiyle babasının aynı odada kalmamıza izin vermeyeceğini söylemişti. Bazı açılardan tuhaf ve özgürlükçüyen bazı konularda da şaşırtıcı derecede geleneksellerdi.

Daha sonra, annesiyle babası bulaşıkları yıkarken Wyn yerleşmem için beni odasına götürdü. Saatlerce eşyalarını kurcalamam, bir şeyleri elime alıp sorular sormama izin vererek en sevdiğim konuya adanmış müzenin rehberiymiş gibi davrandı.

Elime aldığım her şeyi bana anlattı. Her bir parçasına deli gibi açtım.

Futbol günlerinden kalma en değerli oyuncu ödülleri, ergenlik yıllarından kalma, sperm şeklinde kaşları ve genç-

liğimizin ölümüne açılmış saçları olan kızlarla çevrelendiği, rengi atmış tek kullanımlık fotoğraf makinesi kareleri. Futbol maçlarında yüzleri boyalı arkadaşlarıyla, yaz geçit törenlerinde, hatta bazen rodeolarda çekilmiş fotoğraflar.

Birini her işaret ettiğinde adını, nasıl tanıştıklarını, kızın şimdi nerede olduğunu söylüyordu (görünüşe göre kızların çoğu arkadaşındı.) “Bunca insanla hâlâ görüşüyor musun?”

“Burası küçük bir kasaba,” dedi. “Hepimiz arkadaşlık, ailelerimiz de arkadaşlık. Fısıltı gazetesi yoluyla bir şeyler duyuyorum. Bazıları ara sıra çok katmanlı pazarlama smoothie’leri satmaya çalışıyor.”

İsteğim üzerine, öptüğü ve yazın gelip eve dönmeden önce kalbini kıran tüm kızları gösterdi.

Şifonyerin üzerindeki çerçeveli profesyonel fotoğrafını görünce keyifle güldüm. “Sen *balo* kralı mıydın? Ve bundan hiç bahsetmedin mi?”

Wyn omzumun üzerinden bakış attı. Fotoğrafta siyah bir takım elbise giymiş, eğik plastik bir taç takmış ve üzerinde gümüş rengi mini elbiseyle ona uygun taç olan güzel bir esmerin beline kolunu dolamıştı. Arkadaki fonda, bir şekilde hem Empire State Binası’nı hem de Seattle’ın Space Needle’ını içeren ıslık ıslık silüette *PARLAK IŞIKLAR, BÜYÜK ŞEHİR* yazıyordu.

Wyn inledi. “Yemin ederim normalde burada durmuyor. Annemin bilerek koyduğuna eminim.”

“Öyle mi? Gençlik ateşini kıskanmamı mı istedi?” diye sataştım.

Alnını ovaladı. Yanakları tatlı bir pembe tonuna büründü. “Benimle hava attığını sanıyor.”

“Seni üç buçuk yıldır tanımama rağmen balo kralı olmandan hiç bahsetmemiş olmana inanamıyorum.”

“Evet, en büyük başarıım.” Başını iki yana salladı. “Çok utanç verici.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Yüzümü ona döndüm. “*Bu* neden utanç vericiymiş? Bu yaştayken benim hâlâ dış tellerim, elektrik akımı verilmiş gibi görünen kısacık saçlarım vardı. O sırada sen genç bir modelle çıkan gerçek bir balo kralıymışsın.”

Fotoğrafı kaldırarak ona soğuk, somut kanıtı sundum.

Çerçeveyi yeniden şifonyere bıraktı. “Eski bir genç deha ve şu anda zeki bir tıp öğrencisi olarak bunu bilmeni bekleyemem ama balo krallığı, çoktan zirvesini yaşamış ve muhtemelen kasabada kalıp oto galerilerde temsilcilik yapacak erkeklere verilen bir teselli ödülü.”

“Dur biraz, şunu bir not alayım.” Dönmeye yeltendim ancak beni çekerek kollarını kaburgalarımın sardı.

“Sen bunu bilemezsin çünkü kasabandaki herkes senden büyük şeyler bekliyordu,” dedi sırtarak.

“Bilmiyordum,” diye cevapladım, “çünkü hiç kimsenin adımı bilmediği dört bin öğrencili bir okula gittim ve oto galeri kültürünü çok yakından takip etmedim.”

“Ah,” dedi. “İlk hatan.”

“Wyndham Connor,” dedim. “Sence de bu teorin birazcık... narsisistik değil mi?”

Aniden gülümseyince kalbim onu taklit etti. “Oto galerilerin beni temsilci olarak kullanacağını düşünmem mi? Kasabadaki balo krallarının yüzde seksenine yaptırdılar.”

“O değil,” dedim. “Sınıf arkadaşlarının sırf... üzülükleri için sana oy vermelerini kastediyorum.”

Omuz silkti.

Kollarımı boynuna doladım. “Evet, muhtemelen öyle olmuştur.” Onu öpünce beni iyice yakınına alarak içine çekmeye çalışırcasına kaldırdı. “Eminim seksi, nazik ve

komik olmanla alakası yoktur. Düpedüz acıdıkları belli.” Daha derin bir öpücük verdim.

“Peki bu?” diye sordu.

“Aşırı acıma.” Poposunu avuçladım. “Bu da aynı.”

“Vay be. Yıldızı sönmüş eski bir altın çocuk olmak o kadar da kötü değilmiş.”

Birisi kapının çerçevesini tıklattı. Ben geri çekilsem de Wyn başını koridora çevirirken kollarını üzerimden çekmedi.

Annesiyle babası kapıda durmuş gülümsüyorlardı, Gloria’nın başı Hank’in omzundaydı.

“Biz yatağa geçiyoruz çocuklar,” dedi Hank.

“Bir ihtiyacınız var mı?” diye sordu Gloria.

Wyn başını iki yana salladı. “Sadece iyi geceler diliyoruz.”

Gloria’nın gözleri tıpkı Wyn’inki gibi gülerken kısıldı. “İyi uykular.”

Onlar gidince Wyn beni yeniden şifonyere doğru itti ve birkaç dakika öpüştüktan sonra başımın üstüne bir öpücük kondurup odamdan çıktı.

Montana’daki diğer dört günde doğru düzgün bir şey yapmadık. Bir kere kır kayağı yaptık, iki kere Wyn’in ebeveynlerinin “bizim gibi yaşlıların uğrak yeri” diye adlandırdığı tüm gün pankek servis edilen yerde yiyip akşamları tüm aileyle beraber karda yürüyüşe çıktık. Astronotlar gibi sarınıp sarmalandık ve Hank, zifiri karanlık Montana gecesinde “arabalar çarpmasın veya vahşi hayvanlar saldırmasın” diye kafa feneri takmamızda ısrar etti.

Ama çoğunlukla şöminenin karşısında, odada sınırsız yiyecek ve içecek ikmali eşliğinde uzandık. Hank sabahları her birimize özel kahveler demledi; bu işlem o kadar uzun sürüyordu ki sonuncuyu bitirdiğinde ikinci bardağı içmeye hazır oluyorduk ve Hank kimseye sormadan ayağa kalkıp en baştan başlıyordu.

“Baba, Keurig makineyle yapman bizim için sorun değil,” diye anlaşılmaya çalıştı Wyn.

Babası burnunu kırıstırarak pazen terliklerini mutfığa doğru sürüdü. “O makine acil durumlar için, misafirler için *değil*.”

Çoğu yemek güveçti. Hank, yiyeceklere içeceklere duyduğu ilgiyi duymuyordu, Gloria’nın yemekleriyse her yemekten sonra yürüyen bir balon gibi hissetmeme neden oluyordu.

Kasabadaki ikinci akşam, yemekten sonra Lou ve Michael, halıya sırtüstü uzanıp inleyerek karınlarına masaj yapmaya başladılar.

“Anne, babamla senin haftada en az bir kez sebze yemeyi düşünmeniz lazım,” dedi Lou.

Gloria buna, “Patates sebze zaten,” diye cevap verdi.

“Hayır,” dedi Michael, Lou ve Wyn aynı anda.

Patates, en azından Hank’in her akşam denememiz için eski ahşap yemek masasına dizliğı burbonları ve viskileri içine çekecek türde bir sebze değildi.

“Babam İçecek Kralı’dır,” dedi Michael bana.

“Mattingly’ye başladığında neden Parth’a doğru çekildiğini anlıyorum,” dedim ben de Wyn’e.

“Bu yüzden ona çekilmedim ki.” Wyn yeniden pofuduk kanepeye gömülürken beni kendine çekti. “Ona çekilmenin sebebi çok güzel arkadaşlarının olması.”

Lou, şöminenin önündeki halıda uzandığı yerden alayla karışık güldü. “Onu kendinden kurtardığın için teşekkürler, Harriet.”

“Bence beni gözünde fazla büyütüyorsun,” dedim ona. “Sonuçta ben de Parth’la seksi arkadaşları yüzünden arkadaş oldum.”

Wyn başımın tepesini öptü. Michael ile Lou anlam veremediğim bir şekilde birbirine baktı.

Belki bunu daha önce görmüşlerdir, diye düşündüm. Belki Wyn kız arkadaşlarına hep böyle davranıyordur.

Fakat buna inanmak istemiyordum. Başka iki insanın böyle hissetmediğinden emin olunan o aşk evresindeydim.

Ve o dört gün içinde yeniden âşık oldum. Wyn'in ailesine, tanıştığım yepyeni parçalarına.

Gece geç saate kadar ayakta kalıp annesinin ev yapımı *stormtrooper** kostümünü sakladığı eski gardırobunu kurcalamak istedim. Marangoz atölyesindeki uçuşan talaşlar arasında saatlerce oturup ortaokuldayken Lou'yu zorbalayanlarla girdiği kavgaları teker teker saymasını dinlemek istedim. Yanık tenine kalıcı olarak kazınmış her küçük beyaz yarayı ve oyuğu öğrenmek istedim.

Birinde bisikletin frenine fazla asılınca yolda savrulmuştu. Dirseğindeki beyaz lekeler onu büyükbabasının artık kullanılmayan çiftliğinde sırtından atan tedirgin attan kalmaydı. Dudağındaki ince yarık bebekken şöminenin köşesine çarptığında açılmıştı. Bu parçalarını stoklamak istedim: büyükannesinin o doğduğunda diktiği yorganı, utanç verici ergenlik öncesi günlüklerini, korkunç çocukluk çizimlerini, on altı yaşındayken buzlu bir yola girip bir bariyere çarptığında annesinin kamyonunda oluşan göçüğü.

Wyn beni, kazadan sonra değiştirildiğinden eskisi gibi kirli olmayan direkleri görmeye götürdü. Hank ile birlikte daha istenmeden değiştirmişlerdi.

Wyn burada kontrolden çıkarak sevdiğim adama dönüşmüştü.

Ellerimi yıllar önce yere diktiği ahşap direğe koyarak, "Neden ayrıldın?" diye sordum.

"Açıklaması zor," dedi, yüzünü buruşturarak.

"Deneyebilir misin?" dedim. "Burada çok mutlu görünüyorsun."

* *Yıldız Savaşları* evreninde yer alan, beyaz zırhlarıyla tanınan ikonik askerler. (ç.n.)

Bir nefes verip cevabını ufukta aradı. “Babamın aile arazisini satarak para elde etmişlerdi. Bizimkiler kendileri şans bulamadığı için hep kız kardeşlerimi üniversiteye göndermek istediler.”

“Kız kardeşlerini?” dedim. “Seni değil m?”

Ağzı çarpık bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı. “Dedim ya, kızlar da senin gibi küçük dâhiler. Büyük hayalleri var. Sanırım annemle babam da kalmak isteyeceğimi varsaydı. Babamla çalışmaya devam etmek isteyeceğimi.”

“Burayı seviyorsun diye,” dedim.

Bir elini çenesine götürdü. “Seviyorum. Ama bilemiyorum. Bir sürü hayali, amacı olan insanın gidişini, başka yerlere taşınmasını izledim. Bense ne istediğimi bilmiyordum. Mattingly’nin futbol koçu beni keşfedince bunu bir işaret olarak gördüm galiba.”

“Ama futbol takımında kalmadın.”

“Hiç sevmedim ki,” dedi. “Ayrıca futbolla okulu aynı anda götüremedim. Beklediğimden daha zordu. Ödevler, sosyal meseleler.”

“Herkes seni sevdi, Wyn,” dedim.

Kirpiklerinin arasından baktığında ağzı kıvrıldı. “Hayır, Harriet. Benimle yatmak istediler. Aynı şey değil. Ben oraya hiç uyum sağlayamadım.”

Parmaklarımı buzlu çitten çekip gamzesinin olması gereken yere dokundum. Ağzının kenarları seğirdi ve çukur, orta parmağımın altında belirdi. “Bana uyum sağlıyorsun ve ben de oradaydım.”

“Biliyorum,” dedi. “Sanırım aslında oraya bu yüzden gittim. Seni bulmaya.”

“Epey pahalı bir randevu uygulamasıymış,” dedim.

“En azından ödediğinin hakkını veriyor.”

Ellerim paltosunun yakasına inerken parmaklarımın ucu sıcak tenine değdi. “Peki ne istediğini buldun mu?”

Azalan ışığın altında, gözlerindeki yeşil çizgiler su altındaki mika parçaları misali parlıyordu. Çalışmaktan nasırlaşmış elleri bileklerimi kavradı, başparmakları nazikçe hassas tenimi okşadı.

“Bunu,” dedi. “Sadece bunu.”

Ben de, diye düşündüm. Hayatımın geri kalanının, uğruna çalıştığım her şeyin sahne dekorasyonu gibi hissettirmeye başladığını bir türlü söyleyemiyor, kabul edemiyordum. Sanki onu sevmek önemli olan tek şeyken diğer her şey süstü.

Wyn bana atölyeyi, Yeni Yıl Arifesi’nde ailesi dışarıdayken üzerine gardırobun düştüğü, dört buçuk saat boyunca soğukta uzanıp bulunmayı beklediği yeri de gösterdi.

Bu durum kalbimi sızlattı. Sadece anıları değil, aynı zamanda sedir, talaş ve bana Wyn’i anımsatan her şeydi buna yol açan. “Burada olman sorun olmuyor mu?” diye sordum, yapım aşamasındaki, üst tarafı son kat boya atılmak üzere zımparalanmış masanın yanından geçerken.

“Burayı hep çok severdim,” dedi. “O yüzden kazadan sonra ben kafaya takmayayım diye buraya sık sık getirdiler. İşe yaradı da, yani çoğunlukla.”

Duraksadım, parmaklarım da masanın üzerinde durdu ve ona baktım. “Seni burada görmek hoşuma gidiyor.”

Yanıma gelerek nazikçe kalçalarımı avuçladı. “Benim de *seni* burada görmek hoşuma gidiyor,” dedi, kısık, biraz da boğuk bir sesle. “Gerçekmiş gibi geliyor.”

“Wyn.” Yüzüne bakarak fırtınalı gözlerini, kaşlarının arasındaki sert çizgileri ve çenesini çevreleyen hatları inceledim. “Elbette gerçek.”

Parmaklarını benimkilere geçirerek ellerimi boynuna geri götürdü, alınlarımız birbirine değerken kalplerimiz de pır pır etti. “Yani,” dedi, “seni mutlu edebilirmişim gibi geliyor.”

Kasabadaki son akşamımızda Hank'in viskilerinden biraz daha deneyip aşırı rekabetçi bir domino oyunu oynadık, sonra da şöminenin önünde oturarak ateşin çıtırdayıp patlamasını izledik.

Hank iç geçirirken, "Sizi özleyeceğiz, çocuklar," dedi.

"Yakında eve yine geliriz," diye söz verdi Wyn, elimi kaldırıp arka tarafını hafifçe dudaklarına dokunurdu.

Ev, diye düşündüm. İşte bu yeni bir şey.

Ama değildi. Bir süredir kalbimdeki yepyeni odada, sırf Wyn'i gittiğim her yere götürmek için ayırdığım yerde büyüyordu.

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

Sinemanın neon yeşil banyosunda acele etmedim.

Ellerimi yıkadım, sonra musluğun olduğu bölgeyi sil-dim ve ellerimi yeniden yıkadım.

Tuvaletlerin sıkıştırıldığı bordo halılı oyun salonundan geçerken az daha Wyn'e çarpıyordum.

"Affedersin," diyerek ofladık ikimiz de ansızın durarak.

Gözlerim elindeki çeşitli karton kutulara indi: Twizzlers, Nerds, Red Hots, Whoppers ve Milk Dudes.

"Pijama partisine mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Susamıştım," dedi.

"Bu da neden sadece bir bardak su aldığını açıklıyor," dedim. "Sen kurabiyeleri çok tatlı bulursun."

"Sen bir şeyler istersin diye düşündüm," dedi.

Gözleri şimdi yeşilden çok gri görünüyordu. Onlara bakmakta zorlandığımdan bakışlarımı şekerlere odakladım. "Her şeyi isteyeceğimi düşündün herhalde."

Gözleri parladı. "Hata mı ettim?"

"Hayır," dedim, "ama yapmak zorunda değildin."

"Güven bana, kasıtlı yapmadım," dedi. "Su almaya gitmiştim, sonra bir baktım ki içi mısır şurubuyla dolu bir el arabası tutuyorum."

"Eh, Connor ailesi tutumluluğundan ileri geliyor olsa gerek. El arabası aldıysan yeniden dolumlar bedavaya gelir."

Kahkahası inlemeye dönüştü. Elinin tersini alnına sür-ttü. "Aşırı akşamdan kalmayım."

“Dün akşam *tek bir* kadeh içmedin mi sen?”

“Mahzende içtiğim yarım şişeyi saymazsak,” dedi.

“Muhtemelen mahzende olan hiçbir şeyi saymamalıyız,” diye karşılık verdim.

Bir saniyeliğine beni inceledi. “Neyse, artık toleransım çok düşük. Bugünlerde hiç içmediğim kadar az içiyorum.”

“Vay be, epey mütevazı böbürlendin,” dedim.

Güldü. “Aslında yenilebilir esrar kullanıyorum diye.”

Beni şaşırtarak devam etti. “Anneme çok yardımı oluyor ama biraz utanıyor açıkçası. Tek başına kullandığında yani. O yüzden haftada birkaç kere onunla bir ıslak keki bölüşüyorum. Komik kadın. Daha önce ot içmemiş ve deli gibi kıkırdıyor. Kısmen plasebo etkisi olduğunu düşünsem de mühim değil.”

Gülümsememi bastırdım. “Annenin yanına taşındın ve onunla haftada iki kere kafayı buluyorsun demek.”

“Rüyalarım gerçek oldu,” dedi.

“Hakikaten öyle ama,” dedim. “Hatta kışkandım.”

“Eğlenceli oluyor,” dedi. “Ama annem bir şeyler atıştırmak istiyor. Ben de büyük ihtimalle yedi kilo almışımdır.”

“Sana yakışıyor.” Hızla ekledim. “O nasıl sahi?”

Wyn bana göz ucuyla baktı. “Onunla konuşmadın mı?”

Hâlâ Gloria’yla mesajlaştığımı bildiğinden emindim. Hatta kız kardeşlerinden bile bir iki tuhaf mesaj almıştım. Çoğunlukla küçük kardeşi Lou, Wyn’e her zaman özel fikir gerektirmeyen şaka hediyeleri çıkan bir olası hediye için fikrimi soruyor ya da büyük olan Michael, beyin cerrahisiyle alakası olmayan bir rahatsızlık hakkında bana danışıyordu. Ailesine göre Wyn’le hâlâ nişanlıydık.

“Onunla konuşuyorum,” dedim. “Ama çoğunlukla yalan söylediğinin farkındayım.”

Wyn kısık bir kahkaha attı. “Eminim söylüyordur.”

Bakışlarını indirdi. Ben de o tekrar yukarı bakana kadar kirpiklerinin koyu saçaklarında, dolgun üst dudağının kıvrımında oyalandım. “Gerçekten işe yarıyor. Ot yani. Sadece... yeterli gelmiyor.”

Yemek borumda duygular birbirine karıştı. *Globus sendromu*, diye destek çıktı zihnim, adını koymak ağrıyı yok edecekmiş gibi. Etmiyordu. “Yanında olmana sevindim,” dedim.

Dudakları aralandı, kapandı ve yine aralandı. “Ben, hmm...” Şekerleme kutularıyla bardağı yanımızdaki masa hokeyinin üzerine bırakıp ayaklarının ağırlığını değiştirdi. Derin bir nefes aldı. “Bu konuyu hiç konuşmak istemediğinin farkındayım,” dedi kısık, boğuk sesiyle, “ve buna saygı duyuyorum. Ama dün bir şey söyledin ve...”

Sıcaklık boynumdan kulaklarıma vardı. “Kötü bir gün geçiriyordum, Wyn.”

“Hayır, hayır. Öyle...” Başını sallayarak yeniden dendi. “Mahzende söylediğin bir şey ilişkimizin o adam yüzünden bittiğini düşündüğünü fark etmemi sağladı.”

O adam. Şiddetli bir darbe hissi yarattı.

Wyn yutkundu. “Onunla olanlar yüzünden seni suçladığımı düşünüyorsun.”

“Tabii ki suçladın.” Kırılmamaya, daha doğrusu kırıklarımın görünmemesine uğraşırken sırtım kaskatı kesildi. Ama aslında kırıklar çoktan oluşmuştu.

“Suçlamadım,” dedi sertçe. “Ve suçlamıyorum. Yemin ederim. Tamam mı?”

Göğsüm sıkıştı. “Yani beni, onu anlattıktan hemen sonra terk etmiş olman tamamen tesadüf.”

Yüzündeki şaşkınlık ve acı ifadesinden ne çıkarmam gerektiğini bilemedim. Bunlardan ne çıkarmam gerekiyor bilemedim. Tuvalete bir evrende girmiş ve dışarıya başka bir evrende çıkmıştım.

“Harriet,” diye hırıltılı bir şekilde konuşurken başını salladı. “Durum daha karmaşık.”

Ona ihanet ettiğimi düşünmesinden *daha karmaşıktı*. Öfkeli falan değildi. Bana güvenmiyor değildi.

Yalnızca artık beni istemiyordu. Sanki bedenim kuma dönüşüyordu da bir dakika içinde yerdeki şekilsiz bir yığından ibaret olacaktım.

“Kötü bir zamanımdaydım,” diye devam etti.

Kırıklar ilerlemeye, gözlerim yanmaya başladığı için ona yüzümü çevirdim. “Biliyorum.”

Sahiden de biliyordum. Her gün ve her saniye. “Sadece nasıl düzelteceğimi bilemedim,” dedim boğulurcasına.

“Düzeltemezdin ki,” dedi.

Kendimi toplamaya, karmakarışık duyguların hepsini bastırmaya çalışırken gözlerimi kapadım.

Aslında Wyn, San Francisco’dan nefret etmişti. Benim peşimden oraya geldiği için suçluluk duymuştum. Onu yanımda tuttuğum için suçluluk duymuş, hatta mutlu edemediğim için içten içe ölmüştüm.

Eli benimkine dokundu, tereddütle parmaklarımızı birbirine geçirip beni kendine çekti.

“Sadece o da değildi,” dedi. “Babam...”

Başımla onayladım, boğazımdaki ağrı konuşamayacağım kadar yoğundu.

Hank’ın vefatı çok ani olmuştu. Bu, işleri daha beter hâle getirmiş miydi bilemiyorum. Onu kaybetmek için doğru bir an asla olmayacaktı. Ne Wyn için. Ne de Hank’i tanıyan herhangi biri için.

Bir anda her şey patlamıştı ve ben nedense hâlâ yürütebileceğimizi düşünmüştüm. Wyn beni sonsuza kadar seveceğine söz verdiğinde ona inanmıştım. Zaten ikimize de bu kadar kızmamın sebebi buydu.

“Ben böyle olacağını...” Gözleri benimkilerle buluştu, çene kasları gerildi. “Seni incitmeyi hiç istemedim.”

“Biliyorum.” Ama hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Tek istediğim,” dedi, “mutlu olman.”

İşte yine o kelimeyi kullanmıştı.

“Mahzendeyken bunu söylemeye çalışıyordum,” diye devam etti. “Bu hafta, senin için işleri karıştıracak herhangi bir şey yapmanı istemiyorum.”

Parçalar yerine oturdu.

“Onunla birlikte değilim,” dedim. “Karışacak bir durum yok.”

Dudakları aralandı.

Keşke o sözleri ağzıma geri tıkıp boğazımdan aşağı itebilseydim. “Onu söylemeye çalışıyorsan yani.”

“Tamam,” dedi.

Tamam mı? Ne biçim cevaptı bu?

Bir anlık sessizliğin ardından konuştu. “Ben de değilim.”

Gülümsememi bastırdım. “Bir kere görüştüğün iş arkadaşım ile uzun mesafe ilişkin yok mu?”

Elmacık kemiklerinin tepesinde karşı konulmaz bir kızarıklık belirdi. Ayağını masa hokeyinin bacağına vurdu. “Ben de inanamıyorum doğrusu. Kimyamız müthiş uyuşmuştu ama yeterli değildi.”

Kahkahamın diğer yarısını da yuttum, o da o tek tutam saçının altından bana baktı. “Başka biri yok,” dedi.

Önemli değil, dedim kendi kendime.

Önemli olamaz.

Seninle mutlu değildi.

Kalbini kırdı.

Asla senin olmadı ve bunu içten içe biliyordun.

Hiçliğe dönüşen bir serap misali benden azar azar, günbegün uzaklaşmasını *izlemiştim.*

Fakat bana bakışı mantığı yok etmekle, tarihi silmekle tehdit ediyordu. Wyn karadelikse, ben olay ufkuna varmıştım.

Göğsüm ağrısa da durmasını istemedim. Bu hisse, bu noksansızlığa yaslandım. Kalbim, vücudum ve zihnim nihayet aynı zamanda ve mekândaydı. Burada, onun yanındaydı.

Sinemaya dönmek istemiyordum ancak bir şekilde pes etmek zorundaydık. Bu ipin üzerinde yürümeye devam edersek birisi zarar görecekti. *Ben* zarar görecektim.

Boğazımı temizledim. “Mobilya tamir işi nasıl gidiyor?”

Dudağının üst kısmı seğirdi. “Hâlâ aynı mobilya tamir işi.”

“Ya?” dedim. “Daha uyuşturucu satmaya ve geceleri yasadışı kumar oynatmaya başlamadın mı?”

Dudakları bir gülümsemeyle aralandı. “Sen hâlâ aynı dairede misin?”

Bizim dairemizde. İçinde hâlâ onun izleri vardı. Ya da belki ben onun hayaletini gittiğim her yere götürmeye devam ediyordum. “Hı-hı.”

“Ablan nasıl?” diye sordu.

“İyi sanırım,” dedim. “Kuaför arkadaşıyla beraber iş kurdular. Çoğunlukla düğünlerde ve danslarda çalışıyorlar. Hâlâ ayda iki kere beni FaceTime’la arıyor, beş dakika hoşbeş edip kapatıyor.”

Dişleri altdudağında gezindi. “Üzüldüm.”

Eloise’i doğru düzgün tanımamanın, bir ablam olmasına rağmen çocukluk evimizde son derece yalnız hissetmemin ne kadar canımı sıktığını bilen tek kişi Wyn’di. Aramızdaki 6 yaş fark ve sürekli ebeveynlerimizle tartışması yüzünden Eloise’le bağ kuracak vaktimiz pek olmamıştı.

Omuzlarımı silktilim. “Bazı şeyler asla değişmez ve yapılabilecek en iyi şey, değişmelerini ummaktan vazgeçmektir.”

“Bazı şeyler de değişir ama,” dedi.

Gözlerinden kaçındım. “Peki senin kız kardeşlerin? Onlar nasıllar?”

“İyiler,” diye cevapladı, yarım bir gülümsemeyle. “Lou bu hafta annemin yanında. Sana selam söylememi istedi.”

Göğsümdeki sancıya rağmen gülümsedim. “Peki Michael? Hâlâ Colorado’da mı?”

Başıyla onayladı. “Rakip şirkette çalışan başka bir uzay mühendisiyle çıkıyor. Aynı eve çıktılar ama ikisi de gizlilik sözleşmesi imzaladığı için birbirlerinin ev ofislerine girmeye izinleri yok.”

Güldüm. “Bu,” dedim, “inanılmaz derecede ona göreymiş.”

“Biliyorum,” dedi. “Bir de Lou mayısta Iowa Yazarlık Atölyesi’ni bitirdi.”

“Harikaymış.”

Bu üçlü birlikteyken gürültülü, kaba ve rekabetçi olabiliyordu. Her konuda –yemekte ne yiyecekleri, kimin duşa ilk gireceği, kimin domino kurallarını tamamen anladığı ve kimin hiç aklını vermediği konusunda– tartışıyorlardı, sanki bir düşünce ya da his geldiği anda dışarı fışkırıyordu.

Ancak hiç patlama olmuyordu. Küçük tartışmalar alevlenip sönüyor, ufak hakaretler öylece kayboluyordu. Sonra herkes şakalaşmaya, sarılmaya, tekmelemeye, filmlerdeki kardeşler gibi davranmaya devam ediyordu.

Merak etsem de küçük kardeşi Lou annelerini sadece ziyaret mi ediyor, yoksa Wyn orada geçici olarak kalırken planladığı gibi yüksek lisanstan sonra eve geri mi taşındı diye sormadım. O zamanlar Gloria’yla ilgilenme işini Lou devralacaktı.

“Onları özlüyorum,” diye kabul ettim.

“Onlar da seni özlüyorlar,” dedi.

Bunun üzerine, “Neden ziyarete gelmediğimi soruyorlar mı?” diye sordum.

“Bazen şehir dışına çıkıyorum,” dedi. “İş için.”

“İş için mi?”

Başını sallasa da açıklamadı. “O zaman içinde birbirimizi gördüğümüzü sanıyorlar.”

Başım la onayladım. Bu konuda söyleyecek bir şeyim yoktu.

Wyn boğazını temizledi. “Annem senin çömlekçilik derisi aldığını söyledi.”

“Ah,” dedim. “Evet.”

“Zaten biliyormuş gibi davrandım.”

“Doğru. İyi yapmışsın.”

“Ama giderek iyiye gittiğini düşündüğünden bahsetti. Son kâsen artık daha az popoya benziyormuş.”

Kahkaha içimden topla atılmış gibi çıktı. “Çok komik çünkü o popo kâsesiyle alakalı gönderdiği coşku dolu mesajı *bir görecektin*. Çok iyiymiş gibi davrandı.”

“Yok.” Wyn sırtıttı. “Numara yapmıyordu. Bana *sahiden* iyi olduğunu söyledi. Sadece aynı zamanda popoya benziyormuş. Annem nasıldır bilirsin.”

“Ona şaka yapmak için verdiğimiz tabloya karşı ne kadar kibar davranmıştı, hatırlıyor musun?” diye sordum. “Daha çok *Geleceğe Dönüş*’teki Biff’i andıran berbat Kadife Elvis’ tablosuna?”

Gülümsemesi genişledi. “Ne kadar eşsiz deyip durmuştu.”

“Ama eşsiz derken iyi bir şeyi kastediyordu. Gloria’nın görüşlerinde çok fazla nüans oluyor.”

“Nüans derken bir şeyin nesnel olarak korkunç olduğunu anlamasını kastediyorsun galiba,” dedi, “ama aile üyelerinden biriyle azıcık bile bağı varsa çığır açacak kadar özel bir şey oluveriyor.”

* İngilizce adıyla *Velvet Elvis*, genellikle Elvis Presley’nin kadife üzerine resmedildiği kitsch bir sanat eseridir. (ç.n.)

Gloria'nın aile üyelerinden biri, *çığır açacak kadar* özel olma düşüncesi kalbimi sızlattı.

“Onunla yaşamamanın tuhaf bir keyfi var,” dedi.

“Hiç de tuhaf değil,” dedim. “Gloria çok eğlencelidir.”

Wyn kendi kendine gülümsedi. “Ama garip cidden. Bunca yılı kendimi uzaklaşmam gerektiğine inandırmaya çalışarak geçirdim. Kız kardeşlerimin gayelerini bulup taşındıklarını ve annemle babamın onların kendi başlarına bir şeyler başarmalarıyla, yollarını çizmeleriyle gurur duyduklarını gördüm. Ve benim de öyle yapmam gerektiğini düşündüm.”

Kimmy henüz yokken beşimizin Armas'ların iskelesinde uzanıp alternatif yollarımızı çizdiğimizi ve Wyn'in o zaman bile farazi *diğer hayatını*, geride bıraktığına dönmek için kullandığını hatırladım. Bir yanı oraya ait olduğunu biliyordu.

İlk kez onunla evine gittiğimde, Hank, Gloria, Lou ve Michael'la tanıştığımda, atölyeyi ve mutlu, sevgi dolu bir çocukluğun kanıtı olan yatak odasını gördüğümde *benim de* bir yanı Wyn'in oraya ait olduğunu anlamıştı.

Yine de ona tutunmaya çalışmıştım. San Francisco'daki aylar boyunca duvarların üzerine kapanmasını izlemiştim ve onu böyle kırık, yılgın görmek beni öldürse de serbest bırakacak cesareti kendimde bulamamıştım. Belki içimde yanan öfkenin bir nedeni de buydu: Onu ne mutlu edecek ne de bırakabilecek kadar çok sevdiğim için hayal kırıklığına uğramıştım.

“Neyse,” dedi, “birisi yirmi iki yaşında çocukluk yatak odamda kalacağımı ve her sabah annemle bulmaca çözeceğimi söyleseydi ona *inanırdım* ama bu senaryoda mutlu olduğumu duysam şoke olurdum.”

“Bulmaca mı çözüyorsunuz?” dedim. “Biz birlikte yaşarken *hiç* bulmaca çözmek istemezdin. Her yağmur yağdığında seni ikna etmeye çalışırdım.”

“Ben de hep evet derdim,” dedi.

“Ve *asla* bitirmezdik,” diye cevapladım.

“Harriet.” Bilmiş bir ışıltıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Çünkü o kadar uzun süre sana dokunmadan duramıyordum.”

Yanaklarıma ve göğsüme hücum eden kan bacaklarıma da indi.

Ben daha fark etmeden yaklaşmıştık. Belki de Cleo’nun Bernie’s kaynaklı akşamdan kalmalığına benzer, bizi hep yaklaştıracak Pavlovyan bir tepkiydi.

“Ben de bulmacaların seni gerdiğini sanıyordum.”

“Meğer,” diye cevapladı, “gerilmeme neden olan küçük kutulara harf yazmak değilmiş.”

“Güzel,” diyebildim. “Aksi takdirde Gloria’yla kahvaltı yapmak hayli tuhaf olurdu.”

Vantilatör bir tutam saçımı yüzüme savurunca Wyn onu tuttu ve nasırlı parmaklarının arasında döndürdü. Kalbim deli gibi çarparken her bir hücrem ona doğru çekildi.

Arkamızdaki sinema kapısı açıldı. Arkadaşlarımız sohbet ve kahkaha rüzgârı hâlinde dışarı çıktılar. Perde arası başlamıştı.

Ben onlara doğru yürüyünce Wyn bileğimi tuttu.

“Kâseyi beğendim,” dedi. “Annem fotoğrafını gösterdi. Bence güzel olmuş.”

GERÇEK HAYAT

Çarşamba

“İkinci filme kalmayacağını sanıyordum,” diye fısıldadım Cleo’ya, yeniden koltuklarımıza yerleştiğimizde. Bu kez Wyn ile ben ortadaydık ve Sabrina’nın tekrar kaçmayalım diye bizi buraya sıkıştırdığından şüpheleniyordum.

Cleo omuzlarını silkti. “Belli ki bu Sab için çok önemli. Ayrıca, erken gitmemi bana karşı koz olarak kullanmasını istemiyorum.”

“Pşşt.” Kimmy, Cleo’nun arkasından eğildi. Bana bir sandviç paketi uzattı.

İçindekileri gözlerimi kısarak baktım. “Bana uyuşturucu satmaya mı çalışıyorsun?”

“Tabii ki hayır,” dedi. “Sana uyuşturucu *vermeye* çalışıyorum.” Küçük kırmızı ayıcıkları Cleo’nun suratının önünde sallayıp kucağıma fırlattı.

“Bayağı,” dedim, “ihtiyatlıymışsın.”

“İhtiyatlı olmama gerek yok ki,” dedi. “Burada yasal.”

Wyn de eğildi. “Kimmy uyuşturucu mu satıyor?”

“İster misin?” diye sordu Kimmy.

Sabrina hepimizi susturdu, ağzına patlamış mısır tıkar-ken gözleri ekrana sabitlenmişti.

Wyn önce bana, ardından Kimmy’ye göz attı. “Harriet isterse ben de isterim.”

“Ne kadar güçlüler?” diye fısıldadım.

Kimmy omuz silkti. “Fazla değil.”

“*Sana* göre mi fazla değil yoksa *bana* göre mi?”

“Şöyle diyeyim,” dedi. “Çok iyi vakit geçireceksin ama bana hastaneyi aratıp onlara ölüyor muyum diye sormak istemeyeceksin. Yine.”

Neyse neydi. Roma’da Romalılar gibi davranacaktın.

Hepimiz birer tane aldık. Birbiriyle tokuşturduktan sonra bir lokmada yuttuk.

“Hey,” dedi Sabrina son ses, “siz orada uyuşturucu mu alıyorsunuz?”

“Küçük esrarlı şekerlerden yiyoruz,” dedim.

“Başka var mı?” diye sordu Sabrina. “Uzun zamandır içmedim.”

Kimmy poşeti sıra boyunca ilettiler. Parth ile Sabrina da birer tane aldı. Cleo teklifi reddetti. “Gerçekten artık içmiyorum.”

“Ben de almayayım,” dedi Kimmy. “Yani bu hafta bitiremediğimiz her ne olursa, siz geri kalanlar için kapışabilirsiniz.”

“Tamam, bunun beni şimdiden acıktırması mümkün mü?” diye sordu Sabrina.

“Hayır,” dediler Cleo ve Wyn’le aynı anda.

“*Hassiktir*,” dedi Kimmy tıslarcasına. “Arkada biri olduğundan haberi olan var mıydı?”

Parth omzunun arkasına baktı. “Bence adam hayalet.”

“Hayalet değil,” diye fısıldadım.

“Nereden biliyorsun?” dedi Parth.

“Çünkü,” dedim, “güneş gözlüğünü ters takmış. Ray o. Adam pilot.”

“Pilot olması hayalet *olmamasını* gerektirmez,” dedi Kimmy bilgece.

Çarşıdaki gri kiremitli binalardan durmadan su damlamasına rağmen sağanak dinmiş ve herkes Istakoz Festivali'nin ilk gecesi için dışarı çıkmıştı. Konserler, yarışmalar ve kırmızı elbiseli eski Istakoz Güzelleri'nin geçidi cuma günü başlayacaktı ancak yemek kamyonlarıyla karnaval oyunları açıldı, ışıkları hoparlörlerden duyulan Billy Joel hitiyle pek de senkronize olmayan bir biçimde yanıp sönüyordu. Yüzlerine ıstakoz ve denizkızı çizilmiş çocuklar kalabalığın içinden koşuyor, birbiriyle uyumlu rüzgârlıklar giymiş çiftler buzlu şarap tezgâhının önünde dans ediyor ve gözleri yaşlı gençler şüpheli su şişelerini birbirlerine veriyorlardı.

“Kokuyu alıyor musunuz?” Sabrina önümüzde resmen zıpladı. “Cennet diye bir şey varsa kesin böyle kokuyordur.”

Tuzlu su, yanmış şeker, tereyağında pişmiş sarımsak ve yağda kızarmış deniz tarağı gibi.

“Ben bir bardak aşırı köpüklü bira istiyorum,” dedi hülyalı bir şekilde.

“Ben Old Bay* ile kaplı patates kızartması,” dedi Kimmy.

Gülerken Cleo'nun burnu kırıştı. “Ben de yarın kafanızın ne kadar iyi olduğunu görün diye video kamera istiyorum.”

“Ben Istakoz Vurma Oyunu'nda kazanmak istiyorum,” dedi Parth, hipnotize olmuş bir sihir gösterisi gönüllüsü misali oyunun parlak ışıklarına yönelince Wyn dalgınlıkla peşinden gitti.

Bir kolumu Cleo'nun omuzlarına doladım. “Tüm bunları kaçırmadığın için mutlusun, değil mi?”

“Kaçırmak istediğim *bu* değildi ki,” dedi. Diğerleri süt şişesi atma oyununa geçmişlerdi. Cleo başıyla ıstakozlu kum torbalarını ve gergin ıstakoz adamlara benzer boyanmış şişeleri gösterdi. “Sence buradaki anlatı ne? Istakozlar direniyor mu?”

* Genelde deniz ürünlerinin ve etlerin üzerinde kullanılan bir baharat çeşnişi markası. (ç.n.)

“Umarım gelecekte haber vermiyordur, yoksa ilk hedef bu kasaba olur,” dedim.

Cleo yeniden bana döndü. “Galiba... haftanın yarısı çoktan bitmiş olmasına rağmen doğru düzgün muhabbet edemedik gibi geliyor. Ve bunun Sabrina için, herkes için ne kadar önemli olduğunun farkındayım. Tüm bunları son kez yapmak önemli ve anlıyorum.

“Ama aynı zamanda bir araya gelmeyeli çok uzun zaman oldu ve bugün epey canım sıkıldı. Konuşuyor olmamız gerekirken saatlerce sinemada oturduk.”

Elini tuttum. “Özür dilerim. Yerden göğe haklısın.”

Geriye, Sabrina ile Parth’ın oyunun önünde birbiriyle uğraştıkları yere bakıp hafifçe gülümsedi. “Ben sadece bu hafta onlar için mükemmel geçsin istiyorum.”

“Ben de öyle.” Elini sıktım. “Ama gece daha genç, biz de öyleyiz. *Sen* ne yapmak istiyorsun? İstedğin oyuncağa biner, istediğin oyunu oynarım. Hatta mantarlar hakkında monolog yapmana bile izin veririm.”

Gülerek başını omzuma koydu. “Yalnızca yanında olmak istiyorum, Har.”

Esrar bana fena etki etmiş olmalıydı çünkü anında gözlerim yaşardı.

O hem mutlu hem hüzünlü, yoğun ev özlemi sancısını duyuyordum. Yurtdışında geçirdiğim sömestri hatırlatıyordu bana. Eski Arnavut kaldırımli sokaklar ya da sarhoş üniversite öğrencileriyle dolu küçük *pub*ları değil de Sabrina ve Cleo’nun gece yarısı FaceTime’de bana “İyi ki Doğdun” şarkısını söylemek için arayışını. Özlemeye değer bir şeye sahip olduğum için minnettar olma hissini.

Yürüdük, konuştuk, terledik, saçlarımız kabardı ve yemek yedik. Huni kekler, istakozlu sandviçler, içi tıka basa dolu sandviç pastalar, kızartılmış eğrelti otu filizleri, karamelli mısır ve tuzlu patlamış mısır.

“Zamanın çok hızlı geçtiğini hissedene başka biri varmı?” diye sordum, havanın tamamen karardığını fark ettiğimde.

Cleo ile Sabrina birbirlerine bakıp kahkahaya boğuldular.

“Kafan çok güzel,” dedi Sabrina.

“Dedi kendisi Google’da mısırın kabuklu yemiş mi yoksa sebze mi olduğunu araştırırken bizi dokuz dakika boyunca bir yere diken kadın,” dedim.

“Öğrenmek istedim!” diye isyan etti Sabrina, gözleri kısıldı.

“*Kabuklu yemiş*, bebeğim,” dedi Cleo. “Mısırın kabuklu yemiş olduğunu sandın.”

“Eh, patlamadan önce yemiş benziyor ama,” dedi Parth, Sabrina’yı savunmak için. Cleo şimdi iki büklüm olacak kadar kahkaha atıyordu.

Wyn, irileşmiş gözleriyle dönme dolaba doğru gidiyordu.

“Wyn ışınlamak üzere,” dedi Kimmy ve ne dediğini anlamasam da güldüm.

Wyn omzunun üstünden bakarak, “Baksanıza. Çok güzel,” dedi. Sabrina bir saniyeliğine ona dik dik baktıktan sonra başını arkaya atıp kıkırdadı.

Ancak Wyn –ve yediği pek de küçük olmayan şekerhakkıydı.

Her şey kenarları yumuşamış, rüya gibi görünüyordu.

Parth bizi dönme dolabın sırasına götürdü. Ben Sabrina ile eşleşmeye çalıştım ancak sırada benden kaçarak yer değiştirdi o Parth’la, ben de Wyn’le kaldım.

“Tamam, tamam,” dedi Parth. “Kafası güzel olan el kaldırsın.”

“Öncesinde hepimiz gözlerimizi kapasak ya?” dedi Kimmy. “Kimse utanmasın diye.”

Wyn'in başı omzuma düştü, kahkahası tenime yayılarak omurgamdan aşağı indi ve geçtiği yerdeki sinir uçlarımı ateşledi. Belki karışık bir metafordu ama otuz yaşında, kafan fena hâlde güzelken metaforlarını karıştırmayacaksan başka ne zaman ne zaman karıştıracaktın ki?

“Genç hissediyorum!” diye bağırdım, bunun üzerine Sabrina yine kıkırdayıp kollarını yanlara indirdi ve iki kere döndü.

Parth onu omuzlarından tutarak aceleyle, “Genciz *zaten*, Harry. Hep genç kalacağız. Bu bir ruh hâi,” dedi.

“Şimdi söylemek için iyi bir zaman bence,” dedi Cleo. “Kim onları evde yapan bir komşumuzdan alıyor. Denetimli değil yani. Umarım hepiniz Ay’a gitmeye hazırsınızdır.”

Kimmy'nin gözleri bu aşamada resmen kaybolmuştu. “Bakın,” dedi, “harika vakit geçireceksiniz. Ay, yılın bu zamanında çok güzeldir.”

Normalde denetimsiz esrar şekerlerini düşünmek bile beni kaygılandırırdı. Ya da tam anlamıyla panik atak yaşamama neden olurdu. Fakat Kimmy'nin söyleyiş tarzı ve yüzündeki şapşal ifade biraz daha gülmeme yol açtı.

“Dur,” dedi Wyn, sert ve ciddi bir ifadeyle. “Evde nasıl bu şekerlerden yapılıyor ki?”

“Bak,” dedi Kimmy. “Orası bir gizem.”

“Bak,” dedi Sabrina. “Ben bayılıyorum.”

Son derece umursamaz, yirmili yaşlarındaki dönme dolap görevlisi, yükleme alanına çıkan metal basamakları gösterdi.

Sabrina ve Parth en öndeki açık kabine bindi, bir sonrakine binerken Wyn bana tutunduğunda hâlâ kıkırtıyla nefes alıp veriyordum.

“Bunlar,” dedi, “annemin esrarlı şekerlerinden değil.”

Omzuna doğru gülüp hızla geri çekildim. Gerçi doğrusu

hızlı *herhangi bir şey* yaptığımdan emin değildim ama yüzümü boynundan ayırdığımı hatırlıyordum ve bu noktada bu da bir şeydi.

Görevli kucağımıza denk gelen çubuğu kontrol ederken kollarımızı kaldırdık, adam Kimmy ve Cleo'yu sabitlemek üzere arkadaki kabine geçtiğinde de tekrar indirdik.

“Denizcilik Müzesi’ni hatırlıyor musun?” diye sordu Wyn.

Mutluluk gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. “*Hatırlamak* doğru bir tabir olmaz. Hipokampüsümde küçük sabun köpükleri gibi uçuşan parçalar var.”

“Tıp fakültesindeki son yılından önce gittiğimiz gezi-deydi,” dedi.

“Cidden mi?” Elim kemer görevi gören çubuğa düştü. “O kadar zaman önce miydi?”

Başıyla onayladı. “Sabrina ve Parth’ın ilk kez yattığı tatildi aynı zamanda.”

Bu anı başka bir hayatın yayınıymış gibi gelmişti. Sabrina ile Parth, sırayla kazandıkları aşırı rekabetçi bir remi oyununa kendilerini kaptırdıklarından hepimizden geç yamışlardı. Ertesi sabah mutfığa huysuz ancak parlar hâlde birlikte inmişlerdi. “Tek bir şey söylemeyin,” diye uyar-mıştı Sabrina. “Bu konudan bahsetmeyeceğiz.” Hepimiz başlarımızı sallayıp gülümsemelerimizi saklamıştık ama o akşam yine aynı odada kalmışlardı.

“O günün ilerleyen saatlerinde *tek bir* cigarayı paylaş-mıştık,” diye devam etti Wyn. “Sonra da müzeye gitmiştik ve sen otuz dakika boyunca gözünü kırpmadan tekne imalatı sunumunu izlemiştin.”

“Adam bir sanatçıydı!” diye bağırdım.

“Doğru,” diye katıldı Wyn. “Ve iki saat kadar tıp fakültesini bırakıp tekne imalatı yapacağına kendini inandır-mıştın.”

“O aşamada daha önce tekneye bile binmemiştim,” dedim.

“Kesinlikle zorunlu olduğunu sanmam,” dedi.

“Muhtemelen diğer asistanlara uyum sağlayamayacağım diye korkuyordum.”

“Umurumda değil demiştin,” diye yanıtladı. “Bunun evrenin bir işareti olduğunu söylemiştin.”

Kalbim suçlulukla sızladı. Sanki tekme imalatıyla duygusal bir kaçamak yaparak kendi geleceğime *ihamet etmiş-tim*. Yetişkinlik hayatımın tamamını tek bir şeye adanmış-ken hepsini fırlatıp atmayı düşünmek için tek bir sigara yetmişti.

“İnanılmaz tatlıydı,” dedi Wyn. “Kafam güzelken babama atölyede tekne yapabilmen için ne gerekeceğini soran bir mesaj atmıştım.”

“Sahiden mi?”

“Babam aşırı heyecanlandı,” dedi Wyn. “Sana nasıl başlayacağını gösterecek birilerini arayacaktı.”

“Bana bunu hiç söylemedin,” dedim.

“Eh,” dedi. “Sen tekrar teknelerden bahsetmeyince bunu söyleyenin esrar olduğunu anladım.”

“Son derece konuşkan bir esrarmış,” dedim düşünceli düşünceli.

“Peki şeker?” diye sordu. “O ansızın ağır iş makinesi almamız gerektiğini söylüyor mu?”

Almamız. Bunu söylediğini duymak Maine yabanmer-sinini ısırmışım da aynı anda tuzlu suyun, soğuk havanın, ıslak toprağın ve güneşin tadını almışım gibi hissettirdi. *Almamız* kelimesi dilime oturduğunda her şeyi gördüm:

Jaguar’a yaslanırken ay ışığıyla aydınlanan omuzları.

Kapüşonlusunu omuzlarıma yerleştirdiği, saçımın yüzümün önünden çekildiği ânı.

Şarap mahzenindeki öpücüğü.

Tek kişilik yatakta sıkış tepiş, teri benimkine karışırken uyuyakalmayı.

Evlenme teklif ettiği geceyi.

“Harriet?” dedi. “Ne düşünüyorsun? Tekne imalatı hayaline yatırım yapsak mı, yapmasak mı?”

Hank’in vefat ettiğini öğrendiğimiz sabahı.

San Francisco’daki dairemizde yaşanan derin, acı dolu sessizliği.

Kalbimi kırdığı geceyi.

Kendimi toparladım. “Sahip olmadığımız binlerce dolar ve epey alıştığımız uzuvlarımız dışında kaybedecek neyiz var ki. Bir de...” Dönme dolap harekete geçip yükleme rıhtımı boyunca, sonra da gökyüzüne doğru sürüklenirken kolunu aradım.

Zemin altımızdan kayıp gittiği anda Wyn’in yüzü değişen, anlamsız bir ritimde yanıp sönen neon renklerle aydınlandı.

Birkaç saniyeliğine hipnotize oldum.

Tamam, gerçekçi olmam gerekirse ne kadar süre hipnotize olduğumu bilemezdim. Esrar sayesinde zaman hâlâ yumuşak şekerler kadar esnek geliyordu. Bazı renkler Wyn’in yüzünde uzun süre dururken diğerleri öyle hızlı gelip gidiyordu ki zar zor algılayabiliyordum.

Geceleyin daha yukarıya doğru çıkarken keskin, tuzlu esinti saçlarını karıştırdı, kıyafetlerinin üzerinde hâlâ yanmış şeker kokusu vardı.

“Bana bakıyorsun, Harriet,” dedi, ağzının kenarı seğirdi.

“Öyle mi?” dedim. “Yoksa sadece kafan mı güzel?”

Güldüğünde koluna tutunmaya devam eden parmaklarının ve teninin pürüzsüz, kuru dokusunun hayli farkına vardım. Yakından, güneşin altında geçirdiği vakitten kalma ve her yerine yayılmış milyonlarca kum tanesi kadar çil

görünüyordu. Hepsine dokunmak istedim. Şu anki durumumda bu, günlerimi alırdı.

Böyle birbirimize kenetlenmişken ciğerlerine girip çıkan nefesi, Mors kodu misali çarpan kalbini hissedebiliyordum.

“Bana neden böyle bakıyorsun?” diye sordu.

“Ne gibi?” dedim, biraz kalın bir sesle.

Çenesini içine çekti. “Beni yemek ister gibi.”

“Çünkü,” dedim, “seni yemek istiyorum.”

Başparmağıyla çenemin ortasına dokununca havada elektrik dolu bir değişiklik oldu. “Konuşan esrar mı,” diye sataştı kibarca, “yoksa ağzımda hâlâ pudra şekeri mi var?”

Zihninin içinde koca bir ömür geçirmiş biri olarak kendimi korkutucu bir hızda bedenden ibaret bulmuştum; bütün sinir uçlarım titriyor ve tenim karıncalanıyordu.

“Bu kafamı karıştırıyor,” diye fısıldadım.

“Benim kafam karışık değil,” dedi.

“Kafan benimki kadar güzel değil herhalde.”

Ağzının bir kenarında beliren gülümseme diğer tarafa pek ulaşmadı. “Kafamın seninki kadar güzel olmadığının farkındayım. Kedinanesi dolu bir çöp poşetini yemiş gibi görünüyorsun.”

“Kanımı *hissediyorum*,” dedim. “Ve renklerin *tatları* var.”

“Haksız değilsin.”

“Tatları neden seninki gibi?” diye sordum.

Wyn gözlerini kapadı, burnu yukarı kalkarken rüzgâr tişörtünü havalandırdı. Gözlerini açtığında gözbebekleri irislerini tamamen kaplamıştı. “Kırmızı şeker.”

Burnumdan güldüm. “Çok zekice.”

Gözleri parladığında fırtına öncesi yeşillerin içinde âdeti bir şimşek çaktı. “Tamam, peki,” dedi. “Gerçeği mi istiyorsun?”

“Bu ışıkların tatlarıyla mı ilgili?” dedim. “Yanıp tutuşuyorum.”

Ellerini emniyet çubuğundan çekti, parmaklarının uçları bacağımın dış tarafından kalçama kadar çıktı ve gözleri bu süreci takip etti. “Tatları bu kumaş gibi.”

Ürpermemek, ona sokulmamak için elimden geleni yaptım çünkü parmaklarının saten elbisemin üzerindeki baskısının *hakikaten de* bir tadı vardı ve nefisti.

“Yumuşak,” dedi. Tırnaklarının arkasını bacağıma boylu boyunca sürtüp elbisemin eteğinin içinden dizimin üzerindeki çıplak deriye geçti. Başım kendi iradesiyle geriye düştü. “Narin. Öyle hafif ki dilinde çözülüyor.”

Gözleri benimkilerle buluştu. Tırnakları biraz daha sertçe yukarı çıktı. Birkaç saniye, dakika ya da saat boyunca elleri yavaşça bir aşağı bir yukarı hareket ederken birbirimize baktık.

“Başka fotoğraflarını görebilir miyim?” dedi.

Arzunun bulanıklığından sıyrıldım. “Ne?”

“Yaptığın kâselerin,” dedi.

“Güzel değil ki.”

“Umurumda değil,” diye karşılık verdi. “Görebilir miyim?”

Bakışlarımız yeniden buluştu. Normal bir tempoda hareket etmekte gerçekten zorlanıyordum. Ona her baktığımda, zamanın ve mekânın ötesinde süzülüyormuşuz gibi kalan her şey duruyordu.

Telefonumu çıkararak fotoğrafları karıştırdım.

İzlemek istediğim bir sürü bana yönelik cinayet konulu dizinin reklamıyla son birkaç projemin fotoğrafları dışında pek bir şey yoktu. Bir kupa, iki farklı vazo ve pek de popo-yu andırmayan başka bir kâse. Ya da çok da benzemeyen diyelim.

Ona telefonumu uzattım. Fotoğraflar arasında yavaş-

a gezinirken dili altdudağında dolaştı. Sonuncuya ulaşır başa dönmeye başladığında dönme dolap en az bir turunu tamamlamıştı, her birinde duruyor, cılanın detayını görmek için yaklaştırıyordu.

“Bu.” Yeşil, mavi, mor, kahverengi, yani dünyevi renklerle çizilmiş olan küçük vazoya bakıyordu.

Kalbim sıkıştı. “Onun adı Hank.”

Başını kaldırdığında yüzünden, eskiden insanı içine çekip asla bırakmayacak bir bataklığı hatırlatan apaçık ifadesi okunuyordu.

“İsim mi verdin?” diye sordu. “Babamın ismini?”

“Utanç verici, değil mi?” Telefonu elinden almaya çalıştım.

Ama bırakmadı. “Neden utanç verici olsun?”

“Çünkü Michelangelo değilim,” dedim. “Vazolarımın isme ihtiyacı yok.”

Telefonu kaldırdı. “Bunun gayet de isme ihtiyacı var ve o isim Hank.” Tekrar uzansam da benden uzağı çekti, yeniden ekrana bakarken kaşlarının iç taraflarında kırışıklıklar oluştu. Sessizce, “Ona benziyor,” dedi.

“Öyle demek zorunda değilsin, Wyn,” diye cevapladım. “Bir amatörün yaptığı vazo sonuçta.”

“Montana’yı andırıyor,” dedi. “Renkleri çok doğru.”

“Belki de kafan bayağı iyi,” dedim.

“Kafam kesinlikle bayağı iyi,” dedi. “Ama aynı zamanda haklıyım.”

Bakışlarımız buluşunca içimi bir sıcaklık sardı. Elimi uzattım. Wyn telefonu içine koydu.

“Bunu anneme gösterdin mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Ona vermeyi düşünüyordum.”

“İzin ver satın alayım.”

Güldüm. “Ne? Kesinlikle olmaz.”

“Neden?”

“Çünkü değmez,” dedim.

“Benim için değer.”

“O zaman kargo ücretini sen ödeyebilirsin,” dedim.
“İkimiz hediye etmiş oluruz.”

“Tamam. Kargo ücretini ben ödeyeceğim.” Duraksamanın ardından, “Nasıl başladın?” diye sordu.

“Seramiğe mi?”

Başıyla onayladı.

Bir nefes verdim. “Biz ayrıldıktan bir hafta kadar sonraydı. Vardiyadan eve dönerken bizim... benim evin birkaç sokak ötesindeydim.” Son anda düzeltsem de yüzüm çoktan alev almıştı.

O gün eve dönmek istememiştim. Bir başka zorlu ameliyattan çıkmıştım. Hasta kurtulsa da o zamandan beri midem bulanıyordu.

Tek istediğim Wyn’in kollarında olmaktı ve evimize girersem her yerde gölgeleri olsa da gerçeğinin izini bulamayacağımı biliyordum.

Boğazımda oluşan yumruyla yutkundum. “Sonra bir dükkân gördüm. Ve bana burada olmayı hatırlattı çünkü, biliyorsun...”

“İnsan seramik bir nautilus kabuğu vazoya çarpmadan dört adım bile atamıyor diye mi?” diye tahminde bulundu.

“Aynen öyle,” dedim. “Ve biz buradayken o seramik dükkânları hiç ilgimi çekmiyordu, anlıyor musun? Ama o dükkânı görünce sanki... sanki evimin ufak bir parçasını bulmuş gibi oldum. Ya da, ne bileyim, yazlık ev bizim için her neyse onun.”

“Ve öylece girdin mi?” diye sordu.

“Öylece girdim.”

Ağzının kenarında küçücük bir gülümseme oluştu.
“Senden beklenmedik bir şey.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama kötü bir gün geçiriyordum. Ve yan dükkân dondurma satıyordu, o yüzden oradan bir top aldım ve çıktığımda insanlar başlangıç dersleri için dükkâna doluşuyordu. Diğer alternatifim eve gidip *Cinayet Dosyası* izlemek olduğundan içeri girmeye karar verdim.”

Usul usul, “Ve hoşuna gitti,” dedi.

“Gerçekten hoşuma gitti,” diye kabul ettim.

“Güzel bir iş çıkarmışsın.”

“Pek sayılmaz,” dedim. “Ama olay da bu zaten. Hiçbir şey buna bağlı değil. Batırırsam bir şey değişmeyecek. Baştan başlayabilirim ve açıkçası, umurumda da değil. Çünkü seramik yaparken iyi hissediyorum. Sonucunu görmek için ittirerek ilerlemiyorum. *Yapmayı* seviyorum. Aşırı odaklanmam gerekmiyor. Ellerimi kilin içine daldırmam yetiyor. Kendimden geçiyorum, zihnimi akışına bırakıyorum.”

Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Yanaklarım karıncalandı. “Bilmem. Çoğu zaman bir yerleri.”

“Hangi yerleri?”

Altımızda uzanan festivale bakarak kafalarının iki katı pamuk şekerlerle kalabalığın arasında zikzak çizen küçük bir oğlanla kızı izledim. “Mutlu olduğum her yeri,” dedim.

Uzun bir duraksama oldu. “Montana?”

Boğazım sıkıştı. Başımla onayladım.

“Şu popoya benzeyen kâse var ya... Onu yaparken Knott’s Harbor’daki suyu düşünüyordum,” dedim. “Dalgaları ve aslında var olmalarının tuhaflığını. Yani, su sadece su ama dalga akıntı içinden geçip rüzgâr onu hareket ettirince başka bir şekil alıyor ama aslında her zaman sadece su.”

“Yani sanırım,” dedi Wyn, “bazı şeyler hem değişiyor hem de aynı kalıyor.”

Kafamızın güzel olduğunun farkındaydım. Wyn'in aslında derin bir şey söylemediğinin *farkındaydım* ancak soluk çakal gözleri benimkilere baktığında kalbim ters çevrildi, içimdeki her şey yüz seksen derece döndü. Sanki bunca zamandır ters duruyordum da bu hareket beni nihayet düzeltmişti.

“Bize benzeyen var mı?” diye sordu.

Hepsi benziyor, diye düşündüm. Sen bütün mutlu olduğum her yerde varsın.

Sen, sakinleşmeye ihtiyacı olduğunda zihnimin gittiği yersin.

Oturduğum yerde kıpırdandım. Wyn'in parmak uçları bacağıma okşadı. Odağını bu temasa vermişti.

Kumaşın katlandığı yeri takip ederken dudaklarını birbirine bastırdı ve aslında tam anlamıyla dokunmuyor olsa da kalçamdaki sinirler canlandı, ısındı, vızıldadı.

“Bunu hissetmen gerek, Harriet,” dedi hülyalı bir edayla.

Kıkırdamaya başladım. “O şeker hiç de küçük değildi.”

“İşin iyi tarafı,” dedi, “kumaşın müthiş hissettirmesine yol açıyor.”

“*Tadını* müthiş yapıyor diyecektin herhalde,” dedim.

“Kırmızı şeker gibi,” diye kabul etti, ağzını omzuma götürüp aralık dudaklarını askıda gezdirdi. Nefesim kesildi. Ellerimi, kendiliğinden Wyn'in gömleğinin içine girmelerini engelleyeceğinden epey emin olabildiğim güvenlik çubuğunun üzerine koydum.

“İpek böyle bir şey mi?” diye sordu, yüzünü kaldırdığında gözleri, yanıp sönen mor ışıkların altında hevesle parlıyordu.

“Saten,” dedim ona. “Fakirlerin ipeğidir.”

“Fakir ama şanslıların,” dedi Wyn. “Sanki... ıslak tene dokunuyorum. Bak.” Elimi çubuğun üzerinden alıp kendi

bacağıma götürdü ve parmak uçlarımız biraz tenime değene kadar ellerimizi etek ucunda gezdirerek tepkimi izledi. “Gördün mü?”

Nefes nefese başını salladım.

Gözleri karardı, artık gümüşü gri dış halkası dışında tamamen siyahtı.

“Bana ne söylediğini hatırlıyor musun?” diye sordum. “Beynin hakkında?”

Eli duraksadı.

“Dönme dolap gibi hissettirdiğini söyledin,” dedim. “Sanki düşüncelerin tamamı sürekli dönüyormuş ve sen birine uzandığında dönmeye devam ettiği için üzerinde fazla duramıyormuşsun gibi.”

Yüzünün çizgileri yumuşadı. Parmakları kıvrıldığında tırnaklarının arka tarafı derime battı. “Senin dışında. Sen yerçekimi gibisin.”

O anda alevler içinde kalsa bile ondan uzaklaşamazdım.

“Her şey dönüp duruyor,” dedi kısık, boğuk bir sesle. “Ama zihnimin bir eli hep senin üstünde.”

Aramızdaki gece havası çatırdayana kadar ısındı. Kuralı bozmak üzereydik. Kimse bakmıyorken öpüşmek üzereydik ve umurumda değildi. Ya da aslında umursuyordum çünkü ona ihtiyacım vardı. Wyn’in çekimine ihtiyacım vardı. Ağzının ve kalçalarının beni yerime sabitlemesine, bu âna demirlemesine, her zamanki gibi, bu gerçek hayatım olana ve diğer her şey –ayakkabı kutusu kadar daire, ağrıyan sırt ve dizler, önlüğümün ve maskemin altında biriken ter, bana cevap vermeyen tavana bakarak geçirdiğim geceler– bir hatıra hâline gelene kadar zamanı daha da yavaşlatmasına ihtiyacım vardı.

“HAR!” diye bağırdı üstümüzden biri. O an bozuldu. İkimiz de yukarı baktık.

“YAKALA!”

Hangisinin bağırdığını göremedim. Tek gördüğüm – şimdi biz dönme dolabın arka tarafına indiğimizden üstümüzde kalan– Kimmy ve Cleo’nun kahkahalarla gülerek güvenlik çubuğundan eğilmesi ve flamingo pembesi bir şeyin sallanarak, döne döne bize doğru uçuşuyordu.

Doğrudan kucağıma düştü.

“Şunu tut, olur mu?” diye bağırdı Kimmy. Cleo iki büküm oldu, gülerken omuzları sarsılıyordu.

Wyn pembe şeyi alıp kaldırdı, canlı pembe sutyenin kaplarını göğsüne getirene kadar açtı.

Üst taraftaki Cleo ile Kimmy şimdi çılgılık atarcasına gü-lüyordu.

“İşte,” dedi Wyn, “bu yüzden kıyafet hediyesi almaktan nefret ediyorum. Hiçbir şey tam olmuyor.”

Kınayan bir ses çıkardı, güldü ve başını iki yana salladı. “Sağ ol, Kim.”

Kimmy kahkahalar arasında ciyaklayarak öne atıldı ancak Cleo onu tekrar oturdukları banka çekti.

“Affedersin, Wyn.” Küçük sutyeni ellerinden alarak önüme tuttum. “*Bunun* Kimmy’nin memelerine uyması mümkün mü?”

Wyn’in ağzı açık kaldı, önce gülmeye devam ederlerken birbirinin üzerine düşen Cleo ve Kimmy’ye, sonra da bana baktı. “Of ya,” dedi. “Bak bunu beklemiyordum.”

“Ben de,” dedim. “Hep Cleo’nun bir numaralı özgür meme destekçisi olduğumu varsaymıştım.”

“Ne oluyor orada?” diye seslendi Parth altımızdan.

Yükleme platformuna inmeye başlıyorlardı. “Hızlı davranmalıyız,” dedi Wyn, zihnini okumamı isteyerek.

Sahiden de okudum. “Sen benden daha iyi nişan alırsın.”

“Kibarlık olsun diye tartışmayacağım bile,” dedi ve sutyeni aldı.

Öne eğildik ve Sabrina ile Parth inmeye hazırlandığı anda Wyn sutyeni doğrudan Sabrina’nın kafasına attı.

“NE HALT ...” diye bağırdı Sabrina. Parth sutyeni başından çekip tam cefakâr dönme dolap görevlisinin yanında durdukları anda neon ışıkların altında incelemek üzere kaldırdı.

Buradan bile “Y kuşağı” diye homurdandığı duyuluyordu. Bunun üzerine Wyn’le öyle bir kahkahaya tutulduk ki çeneme kadar yaşlar aktı.

“Oldu gerçekten!” diye ciyakladım. “Tatildeki sarhoş anne nesli olarak ebeveynlerimizin yerini aldık.”

“Affedersin ama,” dedi Wyn, “bence tatildeki kafası güzel baba nesli demek istedin.”

Sabrina altımızda oturduğu yerden kalktı, başını dik ve vakur tuttu. Sutyeni görevliye uzatırken hepimizin ve sıradaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Sizde kayıp eşya kutusu var mı? Birisi biz yukarıdayken bunu düşürdü galiba,” dedi.

“İstakoz Festivali’nden atılmak üzere miyiz?” diye sordum Wyn’e.

Başı, başka bir kahkaha dalgasıyla geriye düştü. “Eninde sonunda olacaktı.”

“Bir devrin sonu,” dedim.

“Yoo.” Gözleri yana kaydı. “Yeni bir başlangıç.”

Yazlık evin önünde Rover’dan inerken hâlâ kıkırdıyorduk; Sabrina neredeyse tüm ağırlığını bana vermişti, Kimmy arkamızdaki Wyn’e daha da fazla yaslanıyordu. Korkusuz (sutyensiz) sarhoş olmayan şoförümüz evin yan tarafına yöneldiğinde neredeyse öndeki basamaklara varmıştık.

“Nereye gidiyorsun?” Parth kollarını havaya kaldırdı. “Anahtarlar sende!”

Sabrina’yla bakıştıktan sonra peşinden evin karanlık tarafına yürüdük. Cleo verandanın kapısını araladı, hızla ilerlerken ayakkabılarını çıkarıp pantolonunun düğmesini açtı.

Sabrina daha hızlı koşmam için koluma vurdu ve pantolonsuz Cleo havuza atladığı anda köşeyi döndük. Diğerleri de virajı aldılar, Sabrina, Parth’a doğru dönüp bütün ağırlığıyla onu içeri itti.

Kimmy hiç tereddüt etmeden arkasından fırladı, ayakkabısının teki hâlâ ayakta idi. Sabrina bana döndü. Ciyaklayıp ellerine vurdum. “Çok yaşıyoruz!” diye bağırdım. “Yaptırmayın bana bunu!”

Bileklerini tuttum. Suyun kenarında dövüşürken Sabrina’nın çığlığı kahkahaya döndü.

Biri arkadan ayağımı kaydırıldı. Bir kol kaburgalarım dolandı, dengesiz bir şekilde savrulurken burnuma karanfil kokusu geldi.

Birlikte, birbirine dolaşmış ve nefes nefese bir hâlde düştük. Su etrafımızda katlandı ve sualtında gözlerimi açıp kollarında döndüm. Her şey ıslık ıslık, başta gümüşü mavi parlarken sonra havuzun tuhaf ışığıyla soluklaşan onu gördüm. Saçları dalgalanıyor, yüzünün etrafında dans ediyor ve burnuyla ağzının kenarlarından baloncuklar çıkıyordu.

Ellerimden tutup beni yakınına çekti. Kendimi geri tutmayı düşünmedim bile. Esrarı suçlamak isterdim ancak yapamazdım. Sonuçta bahsi geçen ikimizdik.

Bacaklarım onunkilere değdi, gevşek bir biçimde kollarına yerleşti. Wyn ellerimi ensesine götürdü ve böylece batarak suyu döven parlak bacaklardan uzaklaştık. Beni dümdüz kendine çekince kalbi köprücük kemiğimden attı.

Ardından havuzun dibine ulaştık. Daha derine inemedik. Wyn beni karoya çekerek yeniden yüzeye çıkmamızı sağladı.

Soğuk hava, kahkahalar, Kimmy ve Cleo'nun şimdi Sabrina'yı suya atmak için birleştiği havuz kenarından gelen çığlıklar.

Ve kendimi genç hissetmedim. Kendimi canlı hissettim. Ansızın uyanmışım gibi. Tenim, kaslarım, organlarım, kemiklerim nedense burada tamamen somutlaşmıştı. Wyn'in yüzü ve kirpikleri parladı, gömleği üzerine yapıştı. Çenemdeki parmakları nazikti, başparmağı altdudağımı okşarken gözleri onu içime çekmeye çalışırcasına açılmalarını izledi. Ciğerlerimiz genişledi, birbirine yaklaştı. Wyn'in bakışları benimkileri buldu ve burada, herkesin görebileceği, koyduğum kuralın bozulmayacağı –bu *numaraymış* numarası yapabileceğim– yerde ağzımı onunkine doğru kaldırdım.

PEK DE GERÇEK HAYAT DEĞİL Ama Hâlâ Çarşamba

Dili önce sadece tadına bakar gibi benimkine değdi. Sanki beni öpmeye hiç niyeti yoktu. Fakat benim dudaklarım yine de aralandı ve ağzı öne yönelip benimkini tamamen ele geçirirken Wyn iç geçirdi.

Yüzümü ellerinin arasına alıp öpücüğü derinleştirmek için beni hizaladı, ağzının sıcaklığı suyun ılıkliğının yanın-da kavurucuydu.

Ondan başka düşünce, mantık, his yoktu. Ellerim gömleğinin arkasına kaydı, tırnaklarım kürek kemiklerine gömüldü ve Wyn'in elleri vücudumdan aşağı doğru inerek doğru düzgün temas etmeden geçtiği yerlerdeki tüyleri kaldırdı. Nefesim kesildi, omurgam ona doğru eğildi ve Wyn bacaklarımı daha sıkı tutarak beni kendisine yaslamak için eteğimin altına dokundu. Ereksiyonu bana değince gözlerimin arkasında kıvılcımlar oluştu ve ona doğru eğilirken meme uçlarım sertleşti.

Sırtım havuzun köşesine değdi. Wyn'in ağzı boynumu bulup beni öper, ürpertinin oluştuğu yerleri ısırırken kalçalarımız birbirine yöneldi.

Tenimin onu isteyen her bölgesi yanıyordu.

Bu durumu kurtaran, yalnız olmamamızdı. Bu sayede istediğimiz kadar ileri gidemiyorduk.

Arkamızda, Cleo ve Kimmy nihayet Sabrina'yı havuza itmeyi başardı. Suyun sıçrayışı gece gökyüzüne doğru yük-

selen küfürleri beraberinde getirdi. Wyn benden uzaklaştı, alnını şakağıma dayarken kalbi bana doğru çarptı.

Şimdi tek istediğim yatağa gitmekti. Bu fikri korkunç yapan nedenler olduğundan hayli haberdardım ancak onları zihnimin ön kısımlarına çekmekte sorun yaşıyordum.

“Bu akşam sürprizlerle dolusun, Clee,” diye bağırdı Parth.

Cleo yanımdan sırtüstü geçerken yukarıda bir kısmı görünen Ay’a sırtıyordu. “O zaman hafta için belirlediğim hedefe ulaştım demektir.”

Suyun üzerinde hızla konuşmaya devam edip bir avuç bal rengi saçını yüzünden çeken Sabrina, “Bu hafta için belirlediğin hedef dönme dolapta sutyenini fırlatmak ve beni zorla havuza atmak mıydı?” diye sordu.

Cleo suyla oynamaya devam ederek doğruldu. “Aşağı yukarı.”

Kimmy bize bir plaj topu fırlattı, ben de yüzüm karıncalanır, gülümsemem ağrır ve tüm bedenim uğuldarken dalarak Wyn’den uzaklaştım.

Kendimi gerçeğe, Knott’s Harbor baloncuğunun dışındaki dünyaya geri döndürmeye çalışsam da büsbütün, korkunç bir şekilde başka hiçbir şeyin önemli olmadığı *burada* kalmıştım.

Kurulanıp merdivenlerden çıktıktan ve birbirimize iyi geceler diledikten sonra cesaretim biraz azaldı. Koridorda yürüyüp karanlık yatak odamıza girerken Wyn elimi sımsıkı tuttu.

Kapandığı anda sırtımı kapıya yasladı. Havuzdaki o ilk öpüşmenin ardından ellerimizi birbirimizin üzerinden zor çekmiştik ancak artık yalnız olduğumuzdan ikimiz de daha az emin durumdaydık. O titriyordu ya da belki ben

titriyordum –kimin nerede bitip kimin nerede başladığını anlamak hep zor olmuştu– ve kesik nefesler alırken ellerimiz birbirimize dolandı.

Alt katta olanların numara olduğunu düşünüyor değilim. Fakat bir anlaştmanın parçasıydı.

Buysa değildi. Ve ikimiz de sonra olacıklara karar vermiş görünmüyorduk.

Vücudumun bir fikri vardı. Beynimse o fikirden hoşlanmamıştı.

Özlediğin şeyi unutmaya çalışarak aylar geçirdin, dedim kendime. Hatırlarsan nasıl hayatta kalacaksın? Her şeyin kaybını en baştan yaşarsan?

Wyn'in nabızı göğsümün içinde atıyordu. Ağırlığım ona yöneldi, göğüslerim sıırsıklam tişörtüne değerken Wyn dengesiz bir nefes verdi.

Ona açtım. Boğazım kupkuru bir hâlde Wyn'siz bir çöle düşmüştüm ve alt kattaki o ilk yudum daha da fazla susamama yol açmıştı. Sinir sistemim bunun bir mucize olmasını umursamıyordu. Şiddetli devinimsel vızıltı geri dönmüştü, aramızdaki hava partikülleri parlıyordu.

“Sorun var mı?” diye sordu kalın sesiyle.

Büyülenmiş bir yılan misali ona doğru yükseldim, avuçları ıslak satenin üzerinden karnıma değip ağır ağır yukarı kaymaya başlayınca dizlerim hafifçe boşandı. Dudakları köprücük kemiğimde dolaştı, nefesi tenime yayıldı.

Avuçları göğsümde durduğunda koyu gözlerini kaldırdı. Dokunuşuna doğru kıpırdanıyordum. Elleri beni tamamen kavramak üzere harekete geçti. Başparmakları meme uçlarımı okşayınca inledi, onları parmaklarının arasına aldı ve nefesimin kesilişini, vücudumun yukarı doğru yönelişini izledi.

Bir askıyı omzumdan aşağı indirdi, artık çıplak olan

yeri öptü. Parmakları diğer askıyı da buldu ve onu da çekip çıkardı. Doğru düzgün nefes almaya çalışırken başımı geriye attım, o sırada Wyn artık gevşek duran elbisenin üst kısmına elini daldırdı ve parmakları üzerimde kıvrıldı.

Daha da yaklaştı, dizleriyle bacaklarımı ayırdı. Ağzını göğsüme indirip dudaklarını benimle doldurduğunda düşmemek için kollarımı boynuna doladım. Var oluşum bu noktaya, nazik baskıyla dudaklarının keskin sıcaklığına indirgenmişti. Wyn belden üstüm tamamen çıplak kalana kadar elbisemi çekti, her yanımlı öptü ve avcunu sertçe üzerimde gezdirdi.

“Seni öpmemi söyle,” dedi kesik sesiyle.

Nedeninin yaralı gururum mu, biricik arzum mu yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmesem de ondan daha fazlasını isteyemedim.

“Seni öpmemi söyle,” dedi tekrar, kalçalarımın arasına daha rahat girmek için bacaklarımı daha da ayırdı.

Ellerimi sırtından aşağı indirdim, belini tutarak ikimizi birbirine sabitledim. Kasığındaki nabzını hissedebiliyordum ama belki de benimkiydi. Aramızdaki çizgiler belirsizleşmiş, zayıflamıştı.

“Ne yapıyoruz biz?” diye sordu.

“Ortada olduğunu sanıyordum,” dedim.

Kalçalarını bana doğru itti ve o anda Tanrı yardımcım olsun ki ellerimle hemen poposunu avuçladım. Beni kapıya yaslanmış, bacaklarım kalçalarına dolanmış ve kolum başına sarılmış, ereksiyonu sertçe bana dayanmış bir hâlde kaldırdı.

Onu üzerimde, altımda, arkamda istiyordum. Onu ağızımda, kıyafetlerini yığın olarak yerde, terini karnımda, boğuk sesini kulağımda istiyordum. Durmaktan başka her şeyi istiyordum.

“Bunun anlamı ne?” diye sordu pürüzlü sesiyle, hâlâ beni avuçlamaya, öpmeye devam ediyordu.

“Bilmiyorum,” dedim.

Boğazının derinlerinden boğuk bir hırıltı çıkarken beni sertçe kapıya dayayarak hareketsiz kaldı.

“Bu kötü bir fikir, Harriet,” dedi birkaç saniye sonra boğuk sesiyle, beni indirse de geri çekilmedi. “Birlikte olamayız.”

Bu sözcükler beni soluksuz bıraktı.

“Biliyorum,” dedim.

Sahiden de biliyordum. Wyn kalbimi kırmış, onu yok etmişti. Ve onu *affedebilecek* olsam da yeni hayatında *mutluydu*. Geri dönüş olmadığının farkındaydım.

Öyleyse bunu duymak neden göğsüme ikiye ayrılmış bir kütük hissi veriyordu?

Wyn’in omuzlarını iterek askılarımı düzelttim.

O da geri çekilip, “Özür dilerim. Düşünemedim,” dedi.

“Senin başlattığından emin değilim,” diyebildim.

Bir elini ensesine götürdüğünde kaşlarının arasında iki derin oyuk oluşmuştu. “Ama benim *başlatmadığıma* da emin değilim.”

“O zaman ben de özür dilemeliyim,” dedim.

Ağzı kıpırdadı, mutlulukla alakası olmayan bir gülümseme oluştu. İç çekti. “Burası yüzünden.”

Burası yüzünden. Gerçekten de öyleydi. Burada gerçek hayatı, şartlarımızı, bizi kıran şeyleri unutmak çok kolay oluyordu.

İnsan geri dönmenin mümkün olmama sebeplerini unutuyordu.

Avuçlarımı kapının pürüzsüz ahşabına dayadım. “Kendimizi ânın heyecanına kaptırdık. O kadar.”

Bir an sonra, “Seni incitecek bir şey yapmak istemem,” dedi.

“Yapmadın,” dedim.

Ben kendi kendimi incittim, diye düşündüm.

Wyn omzumun üzerinden, neredeyse suçlu bir ifadeyle kapıya baktı.

“Sanırım yürümem lazım. Sakinleşmek için.”

Şimdikinden daha uzakta olmasını düşünmek işkenceydi. Ancak başımı salladım.

Gözleri bir kez daha üzerimde baştan aşağı dolaşırken beni tepeden tırnağa sıcaklık sardı, bacaklarımın arasında müthiş bir arzu damarı attı.

“Yatak tamamen senin,” dedi ve yanımdan geçip gitti. Kapıyı açabilsin diye kenara çekildim. “Beklemek zorunda olduğunu düşünme.”

Onu bekleyecek değildim zaten. Zira yorganın altına girdiğim anda hiç gitmemiş, hatta çoğalmış gibi hissediyordum. Aralık pencereden içeri sızan her esinti onun ağzıydı. Yorganın her değişti, bacaklarıma, karnımın kıvrımına değen eliydi. Evin her gıcırtısı sesiydi: *Seni öpmemi söyle.*

Başka bir şey düşünmeye çalışsam da zihnim ona odaklanmıştı.

Bu akşamın erken saatlerinde, Cleo’yla havuzun kenarında çenelerimizi ellerimize dayamış, bacaklarımızı yavaşça hareket ettirerek suyu keyifle döverken, *Hafta boyunca amaçladıkların konusunda gelişme var mı?* diye sormuştu.

Henüz yok, demiştim ona.

Bu haftadan başka ne istediğimi bile bilmiyordum. Parçalanmadan bitmesini mi istiyordum? Ya da Sabrina’yla Parth’ın düğününü mahvetmeden?

Tıp okumaya karar verdiğimden beri hayatım belli bir çizgide ilerliyordu. Bu ana güçle karar vermek kolay oluyordu. Onun dışında yapacak pek bir şeyim yoktu.

Fakat bu haftanın sonunda hiçbir şeyden pişmanlık

duymak istemiyordum. Bu vakti azıcık da olsa istediğim şekilde hissederek geçirmek istiyordum.

İşte tekrar tekrar düşünerek uykuya daldığımda bu oldu: *Ne istiyorsun, Harriet?*

Rüyamda Wyn'in yanıma yattığını gördüm. *Kollar yukarı bebeğim, dedi ve Araba SÜREBİLEN Bakire* tişörtümü çıkardı.

Başka biri yok, diye fısıldadı göbeğime, kolumun altına doğru. *Mükemmel,* dedi.

Gün doğmadan uyandığımda hâlâ yalnızdım.

MUTLU YER

WEST VILLAGE, NEW YORK

Wyn ile birlikte tuttuğumuz ilk evde baş başaydık. Radyatör tıslıyordu. Hava soğuk olduğunda pencereyi açmaktan ve raftan kitap devirmekten başka bir şey yapmayan bir hayaletimiz vardı. Yerde oturmuş noodle'ları doğrudan kutularından yiyorduk çünkü henüz kanepemiz yoktu.

Sehpaları kaldırımda bulmuştuk ve Wyn kusursuz bir biçimde tamir etmişti. Yatağın üstüne, Wyn ve kız kardeşlerinin küçükken okuduğu James Herriot kitaplarının sıralandığı bir raf monte etmiştik. Ayrıca , kökenini ikimizin de hatırlamadığı bir aşk romanı da vardı. (Wyn onun hayalete ait olduğunu söylüyordu.) Birlikte tuttuğumuz, baş başa olduğumuz ilk evdi ve buruk bir sevinç veriyordu.

Haftalar önce Morningside Heights'daki dairenin sözleşmesi bitmeye yakinken Cleo hepimizi Parth'ın pofuduk koltuğuna oturtup taşınacağını söylemişti.

Sadece evden değil, New York'tan.

Bir organik çiftlikte çalışmak üzere Belize'ye gidiyordu.

Adına WWOOFing deniyor, diye açıklamıştı. Çalışma karşılığında orada ücretsiz kalabiliyorsun.

Başta kimse bir şey söylememişti. Ancak sonra beklemedeki bir gerçeklikte kalmıştık. Birlikte sonsuza kadar böyle kalırsak hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi hissettik.

Geçici bir şey, demişti Cleo. Altı aylık sözleşme yapacağım. Ama ağlıyordu.

Bunun üzerine hepimiz anladık: Bir devrin sonuna gelmiştik.

Böylece halının üzerine, biz devasa bir enginar, o da kalbimizmiş gibi birbirimize sarılarak oturduk.

Cleo'nun gittiği akşam Parth bir veda sunumu hazırladı, son üç yılın en iyi anılarını duvara yansıttı ve herkes biraz daha ağladı ancak sabah olduğunda cesur yüzlerimizi takınıp JFK Havaalanı'nın dışında sarılarak vedalaştık. *Yakında görüşürüz*, diye söz verdik.

Geri kalan dördümüzü barındıracak yeni bir yer aramaya başladık.

Ancak bulamadık.

Onun yerine Parth, Fordham'dan bir arkadaşının yanına taşındı Sabrina, Armas kuzenlerinin Chelsea'deki boş çatı katını devraldı ve Wyn ile ben de Wyn'in çalıştığı kitapçının üstündeki küçük daireyi kiralayabilecek kadar para bulabildik.

Orada kaldığımız ilk gece boyunca ağlama nöbetlerimi geçirmek üzere kendimi banyoya kapamak zorunda kaldım. Cleo'yu öyle özölüyordum ki canım yanıyordu. Bunun son olduğundan korkuyordum. Arkadaşlarımın hayatımdaki geçici figürlere, ailemin yabancılara dönüşeceğinden korkuyordum.

Son ağlama krizinin ardından banyodan, "SÜRPRİZ!" çığlıkları eşliğinde çıktım.

Wyn, Parth ve Sabrina'yı aramıştı. Onlar da pizza ve şampanya eşliğinde gelmişlerdi. "Burayı vaftiz etmemiz gerekiyordu," dedi Parth.

"Hem, buranın görüldüğü kadar hayaletli olup olmadığını görmek istedim," diye ekledi Sabrina.

O geceden sonra dairemiz evim oldu.

Burada mutluyduk.

Parth ile Sabrina haftada bir kez akşam yemeğine geliyordu ve güya Gerçek Yetişkinler olsak da bazen kanepede

ve şişme yataklarda uyuyorlardı. Sabah olduğundaysa işle-
rimize dönmeden önce hızlı birer kahvaltı ediyorduk, tabii
Wyn'in durumunda o iş aşağı kata gitmek oluyordu.

Ve onunla baş başa kalmak hiç sıkıcı olmuyordu.
Wyn'in bana verdiği her parçası, her açıdan inceleyebildi-
ğim, kıymetli bir şeydi.

Her gece duyduğum son sözcükler, *Seni çok seviyorum*,
oluyordu. Bazen Wyn son söylüyordu, bazen de ben. Bazen
yarışıyor, on dört yaşındaki çocuklar gibi art arda söylü-
yorduk: *Hayır, sen önce kapat.*

Tıp fakültesinde işler giderek yoğunlaşıyordu. En sevdi-
ğim profesörün yanında asistanlığa başlamıştım. Seks ya-
vaşlasa da temaslar ve şefkat aynıydı. Wyn'in sevgisi istik-
rarlı, sürekliydi. Nefes almaktan daha kolaydı çünkü *nefes*
alırken, ciğerlerinin nasıl çalıştığını unutup paniğe kapıla-
bilecek kadar düşünmeye kendimi kaptırabiliyordun.

Wyn'i nasıl seveceğimi ise asla unutmazdım.

Bazen, buz gibi ayaklarım sıcak bacaklarının arasına sı-
kışmış hâlde yatakta yanına uzanırken sözcükler başka bir
yerden gelir, ruhum onun uykusundaki fısıltılarını duyar
gibi zihnimde şu kelimeler uçuşurdu: *Buraya aitsin.*

Cumartesi sabahları pencerenin yanındaki kanepede
kahve içip çapraz bulmaca çözüyorduk. Daha doğrusu
çözmeye başlıyorduk. Başlayıp yarıda bırakmak bir tür ge-
leneğimiz olmuştu.

Her hafta, ben bir öncekinden en az bir tane daha fazla
ipucu bulmaya çalışırken Wyn daha erken raydan çıkıyordu.

"Yatay sekizinci," dedim ona, boynumdan aşağı doğru
öperken. *"En Zayıf Halka."*

"O elendiklerinde insanları bir kapaktan aşağı attıkları
program değil miydi?" diye mırıldandı köprücük kemiği-
me doğru.

“Hiç izlemedim,” dedim. “Ama adını söylediğim anda zihnimde o canlandı. Ama imkânsız görünüyor, değil mi? Çok saçma.”

Wyn omuz silkerek beni kucağına çekse de ben laptopumu tutmaya devam edip Google’da *en zayıf halka kapak* kelimelerini arattım.

İlk sonuçlar tartışma forumlarındandı. İnsanlar programı tam olarak bizim gibi hatırlasalar da internette aslında kapak olduğunu doğrulayan bir şey yoktu.

“Hepimizin yanlış hatırlaması nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Wyn.

Ona Mandela etkisinden, büyük bir nüfusun belirli bir şeyi tamamen aynı yanlış hâliyle hatırlaması fikrinden bahsettim. Bilim insanları bu ortak sahte anıları, hatıraların esnek ve güvenilirmez olduğu uydurma veya bulanık iz teorisi örnekleri olarak açıklarken bazıları da Mandela etkisinin çoklu evrende yaşadığımızı kanıtlayıp kanıtlamadığını merak ediyordu.

Sırıtan Wyn buklelerimden birini eline doladı. “Benimle söylediğini anlamamı bekleyerek konuşmana bayılıyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Bense kendi zekânı önemsememene hiç *bayılmıyorum*.”

“Öyle bir şey yapmıyorum ki,” dedi.

“Yapıyorsun,” dedi. “Bir şeyi bilmemek insanı aptal yapmaz, Wyn.”

“Ya,” dedi keyifle. “Ne yapar peki?”

Bir süre düşündükten sonra, “Öğrenmeye açık olmak,” dedim.

“Ben açığım.” Laptopumu kenara itip ellerini bacaklarımaya koyarak beni yanına çekti. “Bana şu çoklu evrenden ve *En Zayıf Halka*’yla ilgisinden bahsetsene.”

“Çoklu evrenler gerçekten varsa belki bilinçlerimiz de ara sıra aralarında dolaşıyor. Belki yılları tek bir gerçeklikte geçirdikten sonra sadece tek bir küçük şeyin farklı olduğu bir başkasına sığıyoruzdur. Yarışmacıları elemek için kapakları kullanan bir yarışma programı gibi. Ve her şeyin yaşandığı ve yaşanacağı sonsuz evren var demektir.”

Wyn ciddi bir ifadeyle ellerimden birini ağzına götürdü. “Sence bizim birlikte olduğumuz kaç tane evren var?”

“İkimizin de sayamayacağı kadar çok.”

Ağzı kıvrıldı. “Üstelik sen *çok fazla* sayabiliyorsun.”

“Doğru,” dedim. “Tıp fakültesine alınacak kişileri böyle seçiyorlar. Bir doktor komitesinin önünde durup sayabildiğin kadar sayıyorsun.”

Dudakları seğirdi. “Parmağını kullanmana izin veriyorlar mı?”

“İyi okulların hiçbiri ona izin vermiyor.”

Elimi avucunun içinde düzleştirdi. “Onlardan birine girdiğim için memnunum,” dedi. “Senin Harvard Hudson gibi adamlarla birlikte olduğun evrenlerdeki Wyn'lere çok üzülüyorum. Şu an aşırı acınası durumdalar, Harriet.”

“Senin Alison isimli dansçılarla birlikte olduğun evrenlerdeki Harrietler de öyle,” dedim.

“Hayır,” dedi sessizce. “Benim için her evrende sen var-sın. Senin için ben olmasam bile.”

Öyle değildi.

Umurumda değildi.

Wyn –*benim* Wyn'im– ciddiye.

Hiç olmadığım kadar mutluydum. Daha derin, acıtacak kadar yoğun, neredeyse kayba ya da kedere benzer bir mutluluk seviyesi olduğunu henüz bilmiyordum. Bu öyle parlak ve sıcak bir mutluluktan ki insan yanıp kül olacakmış gibi hissediyordu. O akşamın ilerleyen saatlerinde Wyn

Çin yemeklerimizi almaya gidip yağmurdan sıırıslıkılam olmuş hâıde döndü.

Kapının açılma sesini duyduğum anda geri döndüğüm çapraz bulmacadan başımı kaldırdım, kanepeden kalktım ve yağmur damlamış kâğıt torbaları almak üzere yanma koştım. Çay yapmak için ocağı yakıp ellerindeki poşetleri aldım ve onları mutfığa bırakırken Wyn bileğimden tutarak bana öyle yumuşak ve savunmasız bir ifadeyle baktı ki korkunç bir şey olacağından korktum. Ardından kısık bir mırıltıyla, “Evlén benimle, Harriet,” dedi.

“Evet,” dedim bir nefeste.

Wyn hareketsiz kaldı. Az önce söylediğime anlam vermeye çalışırcasına gözlerini kırptırdı. Çaydanlık ısıık çalmaya başladı. Çenesinden tuttum. “Wyn, *evet*.”

Kaşları gerildi. “Bekle.”

“Beklemek istemiyorum,” dedim.

Ceketini kurcaladı. “Siktir. Bir saniye bekle. Hareket etme.”

Dönüp yatak odasına koştı, bense orada titreyerek, çekmecerin açılıp kapanma sesini dinleyerek bekledim. Geri döndüğünde titreyen ellerinde mavi kadife bir kutu vardı.

Ortasına kare bir safir yerleştirilmiş, eski, beyaz altın bir yüzüktü. “Sana benzediğini düşündüm,” dedi tereddütle. “Ama pahalı değildi. Yani hoşuna gitmezse değiştirebiliriz, param yettiğı sürece...”

Yüzü gözyaşlarımın ardında bulanıklaştı. “Bunu yeni mi aldın?”

“Mükemmel ânı beklemeye çalışıyordum,” dedi, özür dilercesine.

“Şimdi,” dedim. “Mükemmel an şimdi.”

“Beklemeye devam edemezdim,” dedi, sesi hâlâ biraz hüznüydü.

Çok hafif bir şüphe duydum. “Ya benden bıcarsan?” diye fısıldadım.

“Harriet,” dedi, aynı anda hem azarlıyor hem de şefkatli davranıyordu. “Ya sen benden bıcarsan?”

Kahkaham öyle yaşla doluydu ki hıçkırık gibi çıktı. “Asla.”

Yüzümü ellerinin arasına aldı, ağzı yumuşak, kaşlarıysa sertti. “O zaman evlen benimle.”

“Tamam,” dedim.

Beni dişlerini, dilini, saf duygularını kullanarak öptü, ellerimiz telaşla değdi, bedenlerimiz tek bir varlık olmaya kararlı hâlde birbirine çekildi.

Evlenme teklifi alacağımı hiç hayal etmemiştim ancak etseydim buna benzerdi.

Haftada bir yediğimiz Çin yemeğini yememizle ve sallanan Ikea kanepede sevişip başımız her duvara çarptığında gülsek de yatağa geçmememizle biterdi.

Bu daha iyiydi. Onunla her şey daha iyiydi.

O yaz Maine’e döndüğümüzde, Sabrina, Parth ve Cleo –Belize’den dönmeyi başarmıştı– bize, ilişkimizi anlatan slaytlarla tamamlanmış (daha çok Parth’m MS Paint’te çizdiği çöpten adamlarla görselleştirilmiş) bir nişan partisi düzenlediler.

Hayatın yoğunluğu, beşimizin birbirini görmeden geçirdiği uzun vakitler önemli değildi: Yazlık evde buluşmak, mükemmel şekilde aşınmış en sevdiğin kazağı giymek gibiydi.

Biz buradayken zaman her zamanki gibi ilerlemiyordu.

Bir şeyler değişiyordu ama biz genişliyor, büyüyor ve birbirimize yer açıyorduk.

Sevgimiz her daim dönebileceğimiz bir yerdi ve her zamanki gibi bizi bekleyecekti.

Sen buraya aitsin.

22

GERÇEK HAYAT

Perşembce

Sabrina iskeleden şık, beyaz kiralık tekneye doğru âdeta zıplayarak indi.

Wyn, Parth'ın peşinden gitmek için yanımdan geçti ve bu ani yakınlık karşısında ne yapacağını bilemeyen bacaklarım ansızın durdu.

Bu sabah aşağı indiğimde Wyn arkadaki verandada çoktan meyvesiyle ekmeğini yemeye başlamıştı, saçı ıslaktı ve kıyafetlerini değiştirmişti. Gecenin bir vakti, ben uyanmadan içeri girip çıkmış olmalıydı. O zamandan beri birbirimizden nazikçe uzak duruyorduk.

Cleo sırt çantasından bir kutu bulantı ilacı almak için durdu. “İster misin?”

“Bunları yanında mı getirdin?” diye sordum. “Ben de diş ipini hatırladım diye kendimle gurur duyuyorum.”

Cleo'nun omuzları kıpırdadı. “Araba yolculuğu için. Midem bulanmadan kitap okuyamıyorum.”

Wyn tekneye bindi, sonra da aşağı inerken elini Cleo'ya uzattı. Bana yardım etmeye çalışsa da fark etmemiş gibi davranarak aşağı atladım.

O sırada limandaki trafik, dalgaları teknenin altına gönderince dizlerimin bağı çözüldü. Wyn beni kalçalarımдан tutmak zorunda kaldı, vücudunun göğsümden kalçalarım kadar değen baskısı, elini kabul etmekten üç trilyon kat daha beterdi.

“İyi misin?” diye sordu.

Ben de, “Hıı!” diye cevapladım.

Cleo yumuşacık banklardan birine yerleşti. “Tam olarak nereye gidiyoruz?”

Sabrina çoktan krom dümenin başına geçmişti, Parth ise küçük teknenin etrafında zikzaklar çizerek halatları gevşetti. En azından ben öyle yaptığını sanıyordum. Teknelerle ilgili bildiğim her şeyi kafam güzelken öğrendiğimden ayırt etmesi güçtü.

“Rüzgâr bizi nereye götürürse,” diye bağırdı Parth arkasına.

“Yani öleceğiz,” dedi Cleo.

“Muhtemelen,” dedi Sabrina. “Ama önce birkaç kutup martısı ve bayağı fok göreceğiz.”

Parth son düğümü de açtığında Sabrina dümeni çevirip açık denizlere yönlendirirken esinti bizi iskeleden uzağa taşıdı, rüzgâr tuzu derilerimize doğru sürüklerken tuzlu su kokusu yoğunlaştı.

Teknenin arkasındaki Wyn, iskelenin küçülmesini izliyordu, dalgalanan tişörtü belini ve kollarının üst kısmını açığa çıkarıp sonra tekrar kapatıyordu.

Tepedeki bulutlar gitti, Sabrina’nın saçı ve esmer tenine zıt beyaz kolsuz tişörtüyle şortu parlıyordu. Parth ise kendi beyaz keten kombiniyle dümende ona katıldı, gömleğinin üst ve alt düğmeleri gelişigüzel açık bırakılmıştı, Tom Ford reklamı çekiyormuş ya da ikisi Ibiza kıyısına giden birinci sınıf Hollywood oyuncularımı gibi görünüyordu.

Bu sırada ben yazın sonunu getirmek için sabırsızlanan bitkin bir kamp danışmanını andırıyordum. Hissettiğim bundan çok da farklı değildi.

“Bence programdaki *rahat giyinin* ifadesi daha açık olabilirdi,” dedim Cleo’ya.

Sabrina omzunun üzerinden bakarak sırtıttı. “Programı gerçekten okumuşsun!”

Septum piercing’e ışık vuran Cleo bana doğru eğildi. “Ah, Harriet. Sabrina en çok Gucci giyerken rahat ediyorsa ne yapsın?”

Sabrina öfledi. “Saçmalama. Bu Chanel.”

“Aman Tanrım, dalga mı geçiyorsun?” Kimmy karşımızdaki banka çöktü. “Chanel mi giyiyorsun? Teknede?”

Wyn yanına oturdu, bense başımla onu gösterdim. “Wyn de aynı.”

Günün ilk göz temasını o anda kurduk. Mayom kıyafetlerimin altında parçalanmış gibi hissettim.

“Cidden mi, Wyn? Chanel mi?” dedi Kimmy. “Böyle lüks olduğunu bilmiyordum.”

Bakışları bir saniyeliğine bana kaydıktan sonra tekrar Kimmy’ye döndü. “Sadece iç çamaşırlarım.”

“Eh, bence *hepiniz* abartılı giyinmişsiniz,” dedi Kimmy. “Programda *rahat* yazıyordu, rahat olmak isteseydiniz siz de benim gibi iç çamaşırı giymezdiniz.”

“Aşırı katılıyorum,” dedi Parth.

Sabrina şaşkın görünüyordu. “Sen gerçekten iç çamaşırı giymiyor musun?”

Parth, Wyn’in yanına oturdu. “Ne, Kimmy giymediğinde sorun olmuyor da ben giymeyince mi oluyor?”

“Kimmy peçeteden yapılma beyaz pantolon giymiyor,” diye belirtti Wyn.

Parth’ın elleri korurcasına kasiğine gitti, ardından boyun eğerek iç geçirdi. “Neyse. Bu teknedeki herkes bir şekilde beni çıplak gördü zaten.”

“Aslında ben görmedim,” dedi Kimmy düşünceli bir ifadeyle.

“Eh, Kimberly,” diye cevapladı Parth, “bugün şanslı günün olabilir.”

Wyn'in gözleri bir saniyeliğine daha benimkilerle buluştu. Göğsümde bir motor çalışmaya başladı.

Kıyayı süsleyen adacıklar arasında gezinip iki ayrı deniz fenerinin yanından geçtik ve kayalıklarda güneşlenen tombul fokları ilk gördüğümüzde neşeyle fotoğraf çektirdik. Suyun onlarla dolu olduğunu epey hızlı fark ettik. Bir sürü dolusu, şekilden şekle giren fok vardı.

“Çabuk,” dedi Kimmy, Cleo’ya, “yardım edin de birini eve götüreyim.”

“Bu pek uzmanlık alanım sayılmaz,” dedi Parth, “ama bu dediğini engelleyen yasalar *olduğuna* eminim.”

“Evet ama öpücüğe ihtiyacı olan küçük, bıyıklı yüzler hakkında daha yüksek ilahi kanunlar var,” dedi Kimmy, ya kayada sırtını kaşıyan ya da yukarı doğru yuvarlanmaya çalışan foka yaklaşmak için teknenin kenarından eğildi. “Hem, birini eve götürmek bu hafta için koyduğum gizli hedeflerdendi.”

“Bazen bir şeyi sevdiğinde,” dedi Cleo, Kimmy’nin omuzlarını sıkarak, “onu bırakman gerekir.”

Wyn’e bakmamak için çaba sarf ettim.

“Aferin oğluma!” diye bağırdı Kimmy foka, biz uzaklaşırken. “Ya da kızıma! Neyse işte!”

Öğle vakti geldiğinde yazlık topluluk adalarından birine demir atıp dik kıyı şeridine tırmanarak atnalı yengeçlerinin bulanık sığ suya girip çıkmalarını izledik.

“Bunlar beni korkutuyor,” dedi Parth.

“*Jurassic Park*’tan çıkmış gibi görünüyorlar,” dedi Wyn, görmek için arkamdan eğilirken hafifçe dirseklerime dokundu. Rüzgâr kokusunu bir ipek kumaş misali etrafıma sardı.

“Ben bayılıyorum,” dedi Cleo.

“Birini eve götürmene izin veririm,” dedi Kimmy. “Tabii fokuma geri *dönersek*.”

“Üzgünüm, bebeğim, hayatlarımızda böyle bir sorumluluğu alacak yer olduğunu sanmıyorum.”

“Hayatınız en yakın arkadaşını ağırlayamayacak kadar karmaşıksa,” dedi Sabrina, “atnalı yengeci koruma alanı açacak zamanınız da yoktur.”

“Bana fırça atıp durmayı bırakır mısın?” dedi Cleo.

Sabrina’nın gözleri büyüdü. “Şaka yapıyordum.”

“Eh, komik değil ama,” dedi Cleo.

“Tamam, tamam,” diye cevapladı Sabrina. “*Özür* dileirim!”

Cleo arkasını dönerek kıyıdan budaklı ağaçlara doğru tırmandı, Sabrina ise Kimmy’ye baktı.

Kimmy başını iki yana salladı. “Şu anda çok baskı altında. Onu biraz rahat bırakın.”

Bu, Kimmy’ye göre öğüt verme sayılırdı, Sabrina’nın cevabını beklemeden Cleo’nun peşinden gitti.

Sabrina döndü, omuzlarını dikleştirip kollarını kavuşturarak suya baktı. Hem yorgunluk hem de acı hissi veren bir kahkahayla başını sertçe salladı.

“Belki de yemek yemeliyiz,” diye önerdim.

“Harika fikir,” diye şakıdı Parth, belli ki arayı yumuşatmak için en az benim kadar istekliydi.

“Ben gidip piknik sepetini getireyim,” diye seslendim, teknenin demir attığı yosun kaplı kayalıklara yönelmiştim bile. Sandaletlerimi çıkarıp içeri atladım.

“Ne oldu öyle?” diyen Wyn’in sesi geldi.

Döndüğümde rıhtımda yürüyordu. Sabrina ile Parth kıyıda hareketli bir konuşmaya dalmışlardı, Cleo ve Kimmy ise kısmen kıvrılmış koyu yeşil çam iğneleri ve sarı-yeşil yapraklarla örtülü ormanın içinde yürüyorlardı.

“Anladığım kadarıyla,” dedim, bu yakınlık kan dolaşıma etki etmeden önce başımı çevirdim, “Sabrina zorla kendini çiftliğe davet ettirmeye çalışıyor, Cleo da bu çabasından rahatsız oluyor.”

“Peki Kimmy?” diye sordu Wyn.

“O da Cleo’ya sinirlendiği için Sabrina’ya sinirlendi.”

O içine atlarken tekne ayaklarımın altında sarsıldı.

“Peki biz bu işin neresindeyiz?”

“Bilmem, sanırım sinirlendiği için Kimmy’ye sinirlenebilirim, sonra da bu seni sinirlendirebilir?”

“Sen beni hiç sinirlendirmezsin ki,” dedi.

Başımı kaldırdığımda onu beni izlerken yakaladım.

Sesim nefes nefese, sersem gibi çıktı. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Bir saniye kaşlarını çatarak beni inceledi. “Belki canım sıkılıyor. Ama sinirlenmiyorum.”

“Farkı ne?” diye sordum.

Gözlerini bacaklarıma kadar indirip yeniden yukarı baktı. “Sinirlendiğinde o kişinin etrafında olmak istemezsin.” Çenesini, pek de başını sallamaya benzemeyen bir şekilde sola yatırdı. “Ben hep senin etrafında olmak istiyorum.”

Ona bağırarak, geçmişteki kesinlikle bu dediğine uymayacak anları söylemek istedim. Ama yapamazdım. Arkuat fasikülün insan beynine neler yaptığını hatırlasam da nasıl sözcüklere dökeceğimi bilemiyordum.

“İşte,” dedim, soğutucuya uzanarak. “Ben onu alırım.”

“Ben de,” dedim, soğutucuyu bacağıma doğru kaldırdım.

“Harriet.”

Yana doğru kaydım.

Wyn güldü. “Yani geri mi döndük?”

“Neye?” diye sordum.

Güneşe bakarken kaşlarını indirdi, dolgun üst dudağı bir iple bağlanmış gibi havaya kalktı. “Her küçük şey hakkında kavga etmeye.”

“Bu kavga mıydı?” dedim.

“Harriet,” dedi. “İlişkimizin geri kalanına göre bu dalışma sayılır.”

Kıyıya doğru baktım. Parth kolunu Sabrina’ya dolamıştı, sahildeki çürüyen merdivenlerden Kimmy ile Cleo’nun bulunduğu ormanlık alana çıkıyorlardı. Arkalarından koşma, tampon veya hakem görevini üstlenme isteğine direndim.

“Yapma,” dedi Wyn nazikçe.

Sırtım ağrırken ona döndüm. “Neyi yapmayayım?”

“Peşlerinden gitme,” dedi, yaklaşarak.

Yutkundum. “Neden?”

Soğutucuyu ellerimden alarak bankın üzerine bıraktı. “Çünkü konuşuyoruz.”

“*Dalaşıyoruz* demek istedin herhalde.”

Dudakları seğirdi.

“Kavga etmeyi bırakmamız gerekmez mi?” diye sordum. “Hani ayrıldık ya?”

Bunun üzerine ağzının köşeleri aşağı doğru eğildi. “Harriet, biz birlikteyken hiç kavga etmedik. Etseydik...”

Lafı yarıda kaldı, son darbeyi vurmadı. Ben yine de kalbime saplanan bıçağı hissettim.

Kıyıda bir havalı korna sesi, birbiri arkasına üç kere çaldı.

İkimiz de hareket etmedik, hatta başlarımızı bile çevirmedi. İstek çok somuttu.

“Siktir,” dedi Wyn, başını sallarken. “Sana dokunmak hiç hoşuma gitmiyor.”

Başımı çevirdim. Şimdi kalbim tek bir dev kabarcık gibi fazla hassas, fazla narin geliyordu. Keşke Wyn daha önce böyle hissetseydi. Keşke sorunun nereden çıktığını, onu na-

sıl kaybettiğimi bilebilseydim. Keşke bunu düzeltmenin bir yolu olduğuna inansaydım. Fakat geri alamayacağı şeyler yapan tek kişi o değildi. Ve olanları yeniden yaşamak acıyı ancak daha beter hâle getirirdi.

Havalı korna yeniden çaldı. Boğazımı temizledim. “Soğutucuyu sen al, ben piknik sepetini alırım.”

Birkaç saniye boyunca başını salladı, ardından buzluğ u kollarına alarak arkasını döndü.

MUTSUZ YER

INDIANAPOLIS, INDIANA'NIN BİR SAAT DIŞI

Sessiz bir çıkmaz sokağın sonundaki sessiz bir iki katlı evdi. Her şeyin çok tanıdık olduğu ancak hiçbir şeyin bana ait olmadığı bir yerdi. Ağaçlar katı nemin içinde kıpırtısız duruyorlardı. Sivrisinekler vızıldıyor, güveler sokak lambalarının etrafına toplanıyor, ağustos böceklerinin çılgınlıkları ormanın içinden yayılıyordu.

Bunu uzun bir süre ertelemeyi başarmış olsam da artık yapamazdım. Onun için anlamı büyüktü.

Kapıda, “Gitsek ne olur? Uçuşumuz gecikti deriz?” diye sordum.

“Niçin gecikecek?” dedi Wyn. “Haziran ayındayız.”

“Çok güneşli,” dedim. “Pilot o kadar ışığın arasında göremeyebilir.”

Wyn yüzümü ellerinin arasına aldı, kaşları birbirine yanaştı. “Ebeveynlerle aram iyidir, Harriet. Yaşlılarla konuşmak çok az Tanrı vergisi yeteneğimden birisidir.”

Bu kendini küçük görmeyi dile getiremeyecek kadar kaygılıydım. “Senin için endişeli değilim.”

Parmaklarını saçlarıma geçirdi. “Kaçmak istersen kaçırız. Ama ben korkmuyorum.”

“Onları korkunç gösteriyorum,” diye fısıldadım. “Aslında değiller. Neden burada olmak bile beni kaygılandırıyor bilmiyorum.”

Ağzını şakağıma dayadı. “Ben de varım. Yanındayım.”

Sözcükler tenimde çözülerek hızla yayılan bir rahatlık

yarattı. “Sadece... bunun ardından beni sevmeye devam et yeter.”

Wyn geri çekildi, yüzünü tamamen bana döndü. “Beni bıçaklamayı falan mı planlıyorsun?”

“Ancak acını dindirmenin daha iyi bir yolu yoksa.”

“Harriet.” Ağzı kaşlarımdan birinin yüksek kısmına dokunduktan sonra diğerine geçti. “Seni sevmeyi bırakmak mümkün olsa, çaresizce denediğim o ilk yıl içinde başarırdım. Ama buradayım. Temelli.”

“Eh, beni atlatmak için yardıma ihtiyacın olduğunu bilseydim seni Indiana’ya daha erken getirirdim.”

Gözlerime bakarak omzumun üzerinden elini uzattı ve zili çaldı.

Ailem kapıyı, yorgun bir Norman Rockwell tablosu görünümünde açtı. Annemin üzerinde bir önlük, babamın bir elinde David Baldacci kitabı vardı, bu sayede üç saniye öncesine kadar farklı odalarda olduklarını anında kanıtladılar.

Wyn’in elini sırayla sıktılar ve kendimi bu tuhaf karşılamaya hazırlamış olmama rağmen hâlâ Connor’larla geçirdiğim hafta sonuyla Kilpatrick ailesinin karşılaması arasındaki keskin farktan utanıyordum.

Kapı eşiğindeki birkaç saniyenin ardından, “Eloise geldi mi?” diye sordum.

“Mutfakta,” dedi annem, böylece içeri girdik.

Yemek odasında Eloise, Wyn’in elini öyle uzaktan sıktı ki ikisi de denk gelmek için öne eğilmek zorunda kaldı, ardından herkes yemeğin başına oturdu. Bir sürü çatal bıçak, tabaktan nahoş çizik ve sürtme sesi çıktı. Wyn’in, onların aslında ailem gibi davranmak üzere internetten tuttuğum bir grup yabancı olduğunu düşündüğünü tahmin ediyordum.

Fakat nedense her şey için inandırıcı derecede heyecan duyuyordu: tatlı tart aromalı Ohio Riesling, oldukça yumuşak *stroganoff**, hatta konuşma konusunda bile.

Sormuşlar gibi aileme nasıl tanıştığımızı ve şehirdeki en sevdiğimiz parkı anlattı. Montreal'daki yeni çiftçilik işi için ziyaretine gittiğimizden beri Cleo'yu ne kadar özlediğimizden bahsetti.

Bir ara onlara muhtemelen Cleo'nun uluslararası çiftçilik maceralarını *anlatmışım* ancak arkadaşlarımla hiç tanışmamışlardı, o yüzden Cleo'yu hatırladıklarından şüpheliydim. Yine de başlarını salladılar.

"Sen de güzellik uzmanısın, değil mi?" diye sordu Wyn, kendisine bir saniye boyunca kim olduğunu ve buraya nasıl geldiklerini hatırlamaya çalışır gibi bakan Eloise'e.

"Doğru."

"Daha doğrusu güzellik *okulunda*," dedi annem.

Eloise çatalını alarak yemeye devam etti.

"Çok iyi ama," dedim. "Lisedeyken danslara gittiğimde makyajımı hep o yapardı." Aramızdaki birkaç kız kardeş ânından biriydi. Doğru düzgün konuşmazdık ancak Eloise'in toz bronzlaştırıcıyı yanaklarıma sürerken ve küçük badem gözlerini ortaya çıkaracak şekilde far kullanmayı öğretirken başımı geriye yatırması güzel bir anıydı.

Gerçekten bir kız kardeşim olduğunu hissettiğim nadir anlardandı.

"Bu kız aşırı zekiydi," dedi babam, erişteye doladığı çatalı Eloise'in bulunduğu yere doğru kaldırdı. "Hatta üçüncü sınıfı atladı. Tıpkı benim çocukken istediğim gibi astronot olmak istedi. Ama lisedeyken yanlış insanlarla bir araya geldi."

Eloise gözlerini bile devirmedi. Et bıçağıyla *stroganoff*'ı

* Etin genelde mantarlarla ve kremayla sote edildiği bir Rus yemeği. (ç.n.)

kesip ağzına bir lokma daha atarken tamamen soğukkanlıydı. Benimse saç diplerim terliyordu.

“Ben okulda hiç iyi olmadım,” dedi Wyn. “Üstelik insanları da suçlayamam çünkü bizim sınıf kırk kişi falandı.”

“Ama Mattingly’ye girmişsin,” dedi annem. “Belli ki epey akıllısın.”

“Doğru,” dedim. Wyn de aynı anda, “Öğrenci sporcuydum,” dedi.

Bütün vücudumla irkilsem de Wyn rahatlatırcasına dizimi sıktı. “Aslında ben tıp öğrencisi değilim,” dedi.

“Çocuk *hukuk* fakültesinde, Phil,” dedi annem sinirle.

“Sabrina ile Parth hukuk fakültesinde,” dedim. “Wyn kitapçıda çalışıyor ve mobilya tamir ediyor.” *Hatırlasanıza,* diye düşündüm, *hani şu nişanlandığım adam.* Ancak, *Hayatımın aşkı hakkındaki en ufak şeyi bile hatırlamamanız hiç sorun değil,* dediğini umduğum bir gülümsemeye baktım.

“Ah.” Annem hoş bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Babamla kısaca bakışıp bir saniyeliğine müttefik oldular.

“Düğünü hiç düşündünüz mü?” diye sordu Eloise.

“Ah, eminim henüz çok erkendir,” dedi annem. “Harriet’in tıp fakültesinde birkaç yılı daha var. Sonra da uzun asistanlığa başlayacak.”

Kaygı midemde fokurdayarak yayıldı. “Halledeceğiz.”

Wyn masanın altından elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi. Başparmağının ucunu, işaretparmağımın Sabrina ve Cleo’yla yazlık eve ilk gittiğimizde yaktığım yerine dokundurdu. *Yanımdayım.*

“Aceleimiz yok,” dedi Wyn. “Harriet’in kariyerini etkileyecek bir şey yapmak istemiyorum.”

Annemle babam için kusursuz bir cevaptı. Annemin tatlı gülümsemesiyle göğsüm rahatladı. Eloise şarap kadehini içerek peçetesini masaya bıraktı. “Ben gideyim,” dedi. “Sabah erkenden işe gideceğim.”

“Kim sabahın köründe makyaj yaptırır ki?” diye sordu annem, yirmi yıllık hayal kırıklığıyla örtülü değil de tamamen masum bir soruymuş gibi.

“Gelinler.” Eloise sandalyenin arkasından kot ceketini aldı. “Harriet gibi.”

Annem ayağa kalkmaya yeltendi. “En azından sana kalan yemeklerden koyayım.”

Eloise onu engelleyerek sonraki birkaç gün boyunca meşgul olacağı, yemekleri yiyemeyeceği konusunda ısrar etti, annem biraz biraz surat astıysa da yumuşadı. Birkaç el sallayışın ve *tanıştığıma memnun oldum* sözlerinin ardından Eloise dışarı çıktı.

“Biraz daha şarap?” dedi annem.

Toplanan masada oturup birer kadeh daha içtik. İçkiyi yudumlarken tuhaflığın ve gerginliğin bir kısmı kayboldu, nedeni daha çok Wyn’in yazın girdiğim araştırma pozisyonundan bahsedip benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemesiydi.

“Ashında,” dedi babam, “Harriet hakkında hiç endişe etmedik. Onun hiç isyankâr dönemleri olmadı.”

“Ceza bile almadı,” dedi annem. “Notları çok iyiydi, bir sürü bursu vardı. Başka şeyler ne kadar stresli olursa olsun Harriet’in iyi olduğunu hep biliyorduk.”

Wyn bana çözemediğim bir bakış attı, ağzının etrafında acı, kaşlarındaysa endişe vardı.

Onlara kendilerinden bahsettirmeyi de başardı: Annem dişçi muayenehanesindeki resepsiyonist işini anlattı. –“Elbette beyin cerrahisi değil,” dedi neşeyle, “ama hızlı bir iş ve beni meşgul tutuyor, sıkıntıyla aram iyi değildir.”– ve babam Wyn’e sekizinci sınıf fen öğretmenliğini anlattı.

“Plan böyle değildi,” dedi babam, “ama hepsine değdi. Kızımız Harriet dünyayı değiştirecek.”

Bunun üzerine gülümsedim. Canım yandı.

Sanki evren etrafımda daralırken göğüs kafesimdeki bir şey genişliyordu. Annemle babamın kayıp hayallerinin, gerçekleşmemiş hayatlarının zirvesiydim. Aynı zamanda benimle gurur duyuyorlardı.

Akşam dokuz kırk beşte –kendimi bildim bileli uyudukları saatte– yatağa geçmeden önce bulaşıkları yıkamak üzere annemin peşinden mutfığa geçtim.

“Ee,” dedim. “Ne düşünüyorsun?”

“Hangi konuda?” diye sordu.

“Wyn konusunda.”

“Oldukça hoş bir genç adam,” dedi.

Devam etmesini bekledim. Bir dakikalığına ikimiz de tabakları kurularak kaldırdık. Nihayet solgun bir gülümsemeyle yüzünü bana döndü. “Ama acele etmeyin. Önünde koca bir ömür, kariyerin var. Ve biliyorsun ki *duygular* gelir geçer. Kariyerin geçip gitmez. Ona sırtını yaslayabilirsin.”

Zorla gülümsedim. “Ama ondan hoşlandın mı?”

İç çekerek havluyu kenara bıraktı ve kırıksık bir kaşla bana döndü. “Çocuk iyi, tatlım,” dedi kısık bir sesle, gözleri kapı eşiğine kaydı, “ama açıkçası göremiyorum.”

Kalbim tekledi. “Neyi göremiyorsun?”

“Seni mutlu ettiğini,” dedi. “Sen *onu* mutlu ediyorsun.”

“Ben mutluyum,” dedim.

“Şimdilik.” Başıyla onaylayıp yeniden yemek odasına göz attı. “Ama bu, memlekete taşınıp çocuk yapmaya başlayacak türden bir çocuk. Birinin, hayatıyla eşdeğer birinin evde olmasını isteyecek. Ben seni hep daha fazla uğraşı olan, senden verebileceğinden fazlasını istemeyen biriyle hayal ettim.”

Gözlerimdeki, yüzümün ön kısmındaki yanma hissini geçirmek için gözlerimi kırptırdım.

Annem biraz yumuşadı. “Belki yanıliyorumdur.” Havluyu alarak bulaşık kurulamaya döndü. “Onu ilk defa görüyorum sonuçta. Sen dikkatli ol, Harriet.” Bana bir bulaşık daha uzatınca robot gibi kuruladım.

İçten içe, baltanın tek hareketiyle ikiye ayırdığı bir kütük gibi hissediyordum.

Diğer odadaki Wyn’i özledim. Tıslayan radyatörlü ve arkadaş canlısı, kitap hareket ettiren hayaletli evimizi özledim. Maine’deki kayalıklarda oturmayı, soğukta titrerken Cleo’nun kollarıyla beni sarmasını, ikimizin de eski Mattingly sweatshirt’lerine sarınmışken Parth ve Sabrina’nın en iyi marşmelov pişirme yöntemini tartışmasını özledim.

Parth’a göre *tam altın rengi* olması gerekiyordu. Sabrina’ya sorarsanız da *tümüyle yanmalıydı*.

Dördümüz oturma odamızda birbirimize iyi geceler dileedik, sonra onlar yatak odalarının kapısını kapadığında Wyn ile yalnız kaldık. Başımı göğsüne yasladım ve uzun bir süre bana sarılıp başımı öptü, beni salladı.

“Seni özledim,” dedi bana.

Yüzümü avuçladı. “Mutfaktayken mi?”

Ellerinin arasında başımı salladım.

“Ben de.”

“Eve gitmek istiyorum,” dedim.

Sırtımdaki kolları sıkılaştı. “Gideceğiz,” dedi. “Sen ve ben. İki güne. Ama önce bir şey görmek istiyorum.”

“Memelerimi mi?” diye şakalaştım.

“Onları da,” dedi. “Ama ben daha çok erkek müzik grubu posterlerini ve utanç verici günlükleri kastediyordum.”

“Faka bastın,” dedim. “Benim erkek müzik grubu posterlerim periyodik tabloydu.”

İnledi. “Tanrım, aşırı ineksin.”

Parmaklarımı doğaüstü bir biçimde sıcak olan sırtında gezdirdim. “Ama yine de beni seviyor musun?”

“Sen,” dedi, “benim periyodik tablomsun.”

Göğsüne doğru güldüm. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Eve döndüğümüzde,” dedi, “duvarları senin açık saçık posterlerinle kaplayacağım anlamına geliyor.”

“Ev dekorasyonu projesi yapmak her zaman eğlencelidir.”

İlk katı dolaşmak, evimin ayrıntılarını onunla incelemek, Montana’ya yaptığımız gezinin bir lunapark aynasındaki yansıması gibiydi. Tarihi geçmiş tatil kartlarıyla dolu bir buzdolabı ve zamanla sararmış pastel boya resimleri yerine, beyaz tasta asılmış paslanmaz çelik bir yüzey vardı. Üzerinde annemin düzenli yazısıyla alınacaklar listelenmişti. “Yoğurt,” diye okudu Wyn, listeye vurarak. “Etkileyici.”

“Tüm bunların,” dedim, kendimi göstererek, “yoğurtsuz bir evden çıkacağını düşünmedin herhalde.”

Wyn elimin tersini öptü. “Hâlâ *bunun* nereden çıktığını bilmiyorum.”

Beni yeniden lambayla aydınlatılan oturma odasına çekti. Wyn, Michael ve Lou’nun evlerinde gördüğüm, ev yapımı Cadılar Bayramı kostümleriyle çekilmiş, makarna çerçevelerdeki soluk fotoğraflar yerine, ortada değil de yan tarafta diplomam duruyordu. Diğer yanında tıp fakültesi diplomamı bekleyen boş bir çerçeve vardı. Onları Columbia’yı kazandığımı söylemek için arar aramaz çerçeveyi almışlardı.

“Bebeklik fotoğrafları nerede?” diye sordu Wyn.

“Bodrumda bir kutu albüm var,” dedim.

“Onları çıkarabilir miyiz?” diye öğrenmek istedi. O yüzden aşağı indik, tepedeki ampulü açtık ve doğru kutuyu alana kadar etrafı kurcalayıp birkaç albümü odama götürdük.

Annemle babamın hikâyesi, hiçbir zaman rasgele zi-

hinsel anılardan oluşan bir panodan ötesi olmamıştı ve fotoğraf albümü o boşlukların çok azını dolduruyordu. Üniversitedeki fırtınalı flört dönemleri ve annemin sürpriz hamileliği boyunca çekilmiş birkaç fotoğraf vardı. Annemin karnının gelinliğin dikişlerini zorladığı, aceleyle yapılan düğünü anlatan fotoğraflar beş sayfayı kaplıyordu, ayrıca birkaçı daha Eloise'in bebekliğini gösteriyordu. Annemle babam yorgun ancak mutlu görünüyordu. Âşıklandı. Birbirlerine olmasalar bile en azından Eloise'e.

Fakat bunun ardından fotoğrafların arası açılıyordu – birkaç doğum günü ve Noel, teyzem ve ilk kocasının yanına yapılan gezi– ve annemle babamın yorgunluğu şekil değiştiriyordu.

Artık bebek ağladığı için bütün gece uyumayan cinsten bir yorgunluk değil, yeni rollerinin rahatsızlığından dolayı inanılmaz tükenmiş insanların bitkinliğiydi. Ertelenmiş hayalleri neredeyse gözlerinin içinde görülebiliyordu.

Hiçbir fotoğrafın olmadığı epey büyük bir boşluğun ardından ben doğuyordum. Sonra ailem yine mutlu, âşık görünüyor, buruşuk küçük bebek vücudumu aşırı büyük pembe tulumun içinde kucaklıyorlardı. Belki ilk seferki kadar sevinçli değillerdi. Altı yıl içinde annem melek yanaklı ergenden tam teşekküllü ve sert çeneli bir yetişkine dönüşmüştü. Babam kilo almış, ayrıca ağzının kenarlarında belli belirsiz bir hissizlik oluşmuştu. Hayvanat bahçesinde kucağında ben, yanında Eloise varken ve zürafaların önünde gülümserken bile dikkati dağınık görünüyordu.

Sefil durumda değildi. Sadece bir şeyler yeterli gelmemişse benziyordu. Sanki annemle ikisi daha *fazlasının*, daha büyük, daha mutlu başka evrenler olduğunun farkındaydı.

Sayfalar ve zamanlar arasında gezerken Eloise giderek daha çok surat asıyor, her zaman biraz ötede duruyordu,

bense hayatım dişlerimin ne kadar göründüğüne bağıymış gibi sırtmaya başlıyordum.

Wyn bilim fuarında birincilik ödölümü tuttuğum ve düşmüş ön dişime rağmen gülümsediğim bir fotoğrafta duraksadı. “Benim küçük dâhim.” Fotoğrafın kenarına dokundu. “Umarım çocuklarımızın saçları sana çeker.”

Çocuklar, diye düşündüm. Soluğum kesildi. Söyleyiş tarzı çok rahat, sevgi doluydu. O tanıdık memleket hasreti kükreyerek canlandı. Fakat annemin söyledikleri de zihnimin saçaklarındaki kısık bir fısıltı gibi içeri sızdı.

“Ya beceremezsem?” diye sordum. “Anne olmayı yani.”

Wyn saçımı boynumdan çekti. “Olmaz öyle şey.”

“Nereden bileceksin ki,” dedim.

“Biliyorum.”

“Nasıl?”

“Çünkü sevmeyi beceriyorsun,” dedi. “Ve yapman gereken tek şey bu.”

Boğazım kasıldı. Gözlerim yandı.

“Ben çocukken,” dedim, “sürekli bir şeyin kenarında dengede duruyormuş gibi hissederdim. Sanki her şey çok... inceymiş de her an parçalanabilirmiş gibi.”

“Ne gibi?” diye sordu usulca.

“Her şey,” dedim. “Ailem.”

Elleri sırtımdan aşağı inerek alttaki kıvrımda yatıştırıcı daireler çizmeye başladı.

“Hiçbir zaman yeterli para olmuyordu,” dedim. “Ve annemle babam hep işten dolayı yorgundu. Yani, bu akşam *ilk defa* işleri hakkında bu kadar olumlu konuştuklarını duydum. Eloise büyüdüğü onunla büyük kavgalara girişmeye başladılar, yüzüne onun için nelerden fedakârlık ettiklerini, hepsini kenara attığını söylerlerdi. Eloise çıkar gider, annemle babam ayrı odalara geçerdi. Bense bu işin

bu kadar olduğunu düşünürdüm. Eloise bir daha gelmeyecek derdim. Ya da annemle babam ayrılacak. Hep korkunç bir şeyin olmasını bekliyordum.”

Wyn’in parmakları tekrar sırtımdan yukarı çıkarak enseme yerleşti. Dinledi, bekledi ve her zamanki gibi varlığı içimden gerçeği çekip *çıkardı*. *Bir kutunun içine sırları fışıldayıp onu sımsıkı kapamak gibi*, diye düşünürdüm eskiden.

“Eskiden evrenle pazarlık yapardım,” dedim, saçmalığına biraz olsun gülümseyerek. “Mesela en yüksek notu alırsam her şey yoluna girecekti. Ya da ikinci defa bilim fuarını kazanırsam. Ya da okula hiç geç kalmazsam ya da hep annem eve dönmeden önce bulaşıkları halledersem ya da ona mükemmel bir doğum günü hediyesi alırsam gibi şeyler. Ve annemle babamın beni sevdiğini biliyorum. Bunu *hep* biliyordum,” dedim gerginlikle. “Ama aslında...”

Wyn ensemi sıktı: *Ben yanındayım*.

“Bütün hayatımı gözlerine girmeye çalışarak geçirdim.”

Wyn bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, her zamanki gibi sabırlı ve sakin, sıcak ve güvenliydi.

“Onlara çok yük olduk diye,” diye devam ettim. “Bizim yüzümüzden istedikleri hayatı yaşamadılar diye. Ama yeterince iyi olursam...”

“Harriet,” dedi, beni sertçe göğsüne bastırıp insandan bir barikat gibi kollarını sıkıca doladı. “*Hayır*.”

Sesi boğazdan çıktı. “Bazen işler sarpa sardığında başka birini suçlamak kolay gelir. Çünkü işleri basitleştirir. Ellerinden sorumluluğu alır. Ve bunu sana annenle baban mı yaptı, yoksa yolda kendi kendini mi suçladın bilemiyorum ama senin suçun *değil*. Hiçbiri. Annenle baban kararını verdi, iyi koşullardaydılar ya da ellerinden geleni yapmadılar demiyorum. Ama yeterli değildi, Harriet. Sen böyle

düşünüyorsan, senden pişmanlık duyup duymadıklarını merak ediyorsan yeterli gelmemişler demektir.”

Fakat anlamıyordu. Onlar *her şeyi* yapmışlardı. Özel hocalara para dökmüşler, kaydolduğum her kulübün ücretini ödemişler, beni getirip götürmüşler, işten yorgun argın geldiklerinde ders çalışmama yardım etmişler, tıp fakültesi borcuma müşterek imza atmışlardı.

Annemle babam konuşkan kimseler olmasalar da çok fazla fedakârlık yapmışlardı. *Sevgi* böyle bir şeydi ve onlardan daha fazlasını istemekten *nefret* ediyordum. Bana verdiklerinden minnettar olmamaktan nefret ediyordum çünkü onlara nasıl bir bedeli olacağının her zaman farkındaydım.

“Sen,” dedi Wyn kaba bir sesle, “benim başıma gelen en güzel şeysin. Ve onlar çocukları olduğun için şanslılar. Onları gururlandırmak için çok uğraşmasan bile seninle gurur duyarlardı çünkü sen zekisin, komiksin ve etrafındaki insanları umursayıp her şeyi daha iyi hâle getiriyorsun, tamam mı?”

Ben cevap vermeyince tekrar, “*Tamam mı?*” dedi.

“Sevgi nasıl bu hâle gelebilir?” diye sordum kalm sesimle. “Birini bu kadar çok sevip, her şeyin bir anda yok olup gitmesi nasıl mümkün olabilir?”

Wyn’e içleme düşüncesi işkence gibiydi. Onun bana içlemesiye daha beterdı. Geri durmak, onu istediğinden alıkoymak...

“Belki asla tamamen yok olmuyordur,” dedi. “Belki görmezden gelmesi ya da farklı bir hisse döndürmesi kolaylaşıyordur ama hâlâ oradadır. Derinlerdedir.”

Yüzümü ellerinin arasına alarak akan gözyaşlarımı öptü. “Seni sonsuza kadar seveceğime dair söz vermemi ister misin, Harriet?” diye fısıldadı. “Çünkü veririm.”

Buz gibi bir adrenalın dalgası, ani bir dehşet, tüm vücudu saran bir gerilim, kelimelerin kalbime işlemesini engellemek için her kasımın kasıldığını duydum.

Çünkü fark etmeyecekti.

Çünkü Wyn bana ne kadar söz verirse versin nihayetinde duygular gelir geçerdi ve değişimi durduracak gücümüz yoktu.

“Sen sadece,” dedim, “o hâle gelene kadar ayrılacağımıza söz ver yeter.”

Yüzünde birden acı belirdi. Sözlerimi geri almak istesem de yapmadım.

Ona ve kendime ancak bu kadarını, ufacık bir koruma sağlayabilirdim.

Bir insanı ancak asla zehre dönüşmeyeceğini bilerek bu kadar sevmeye katlanabilirdim. Birbirimizi yok etmeden önce vazgeçeceğimizi bilerek.

“Birbirimizi mutsuz edersek,” dedim olabildiğince istikrarlı bir sesle, “devam edemeyiz. Her günü bana gönül koyduğunu bilerek geçiremem.”

“Yapmayacağım,” dedi usulca. “Yapamam.”

“Lütfen, Wyn.” Çenesindeki kasa dokundum. “Asla birbirimizi böyle incitmeyeceğimizi bilmem gerek.”

Gözleri yüzümde gezindi. “Senin için savaşmayı bırakmayacağım, Harriet.”

Görüşüm gözyaşlarıyla bulandı. Wyn beni kendine çekerek sımsıkı sarıldı. “Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim.”

Aradığım cevap bu değildi. Ama çaresizce istediğim cevaptı.

Yıllar sonra, saat geç olup da göğsümdeki hayalet ağrıdan ötürü uyuyamadığımda bu anıyı çıkarıp ters çevirdim. *Doğru olanı yaptık*, diye düşündüm. *Birbirimizi bıraktık*. Bu bile bir tür rahatlama sağladı.

GERÇEK HAYAT

Perşembe

Ayak parmaklarımızı buz gibi suya sokarak evden getirdiğimiz peyniri, meyveleri ve ekmeği yedik. Güneşin altında kestirip bulutların hareketini izledik. Sonrasında, ormandaki çam iğneleriyle kaplı patikada yürüyüş yaptık; yosunlar ve eğretili otları çiy damlalarıyla parlıyordu, zemin yumuşaktı ve âdeta içi boştu.

Cleo'nun gerginliği tamamen gitmiş görünüyordu ancak Sabrina alışılmadık biçimde sessizdi, yürüyüş esnasında en arkada kalıp duruyordu. Ne var ki yanında yürümek için her yavaşladığımda hızlanıyor, diğerlerinin sohbetlerine katılıyordu.

Kıyıya döndüğümüzde gitmeye hazır olmadığımızdan kızıl kahve kayalıklar boyunca yayılarak kuşların uzaktaki köpüklü dalgalara dalışını izledik.

“Bu gezilerde en çok hangi küçük şeyi özleyeceksiniz?” diye sordu Cleo.

“Warm Cup'ı,” dedi Parth. “Hava henüz serin, gri ve sokaklar boşken kahve almak için oraya yürümeyi seviyorum. Ve Sab ile ikimiz henüz kafeinlerimizi almadığımızdan sessiz olsak da güzel oluyor. Evdeyken sabahları hep acele ediyoruz.”

“Onu ben de özleyeceğim,” dedi Kimmy. “Bir de gel-al servisi penceresinin yanındaki banka oturup gelip geçen tüm köpekleri sevmeyi. Ve bütün eskici dükkânlarıyla bahçe sa-

tışlarını. Buraya her geldiğimde Cleo'yu geri dönmek için U-Haul* kiralamaya ikna etmem gerekiyor.”

“New York’un taşralarında ıstakoz tuzaklarıyla dolu bir bahçe farklı bir estetik sağlıyor,” dedi Cleo.

“Evet ama *en azından* duvarlarımızı *Wicked Pissah*** yazan ahşap yakma tabelalarla süsleyebilirdik.”

“Eh, artık sana doğum gününde ne alacağımı biliyorum,” dedim.

“Hepimiz *wicked pissah* dövmeleeri mi yaptıracamız?” diye dalga geçti Parth.

“Daha iyisini yapabiliriz,” dedi Sabrina.

“Dev ıstakozlar,” diye araya girdi Wyn.

“Bratz bebeklerine benzeyen deniz kızları,” diye önerdim.

“Bir şey bulurum.” Sabrina çenesine bir elini yaslariken diğerini sığ suyla oynamakta kullandı.

“Sen neyi özleyeceksin, Harry?” diye sordu Cleo. “Küçük bir şey olmalı.”

“Herkesi birlikte mutlu görmeyi.”

Cleo elini bacağıma vurdu. “Kendin için bir şey söyle.”

Biraz daha düşündüm. “Sanırım... uyumayı.”

Parth kahkahalara boğıldu. “Ciddiyim!” diye bağırdım.

“Bizim için planladığım bu harika tatilde,” dedi Sabrina, “en sevdiğin kısım... uyumak.”

“Hayır.” Dalganın parlak kıyısına doğru bir deniz kabuğı fırlattım. “Yorgun argın uykuya dalıyorum ama iyi bir şekilde. Kendimi memnun, yorgun ve rahat hissediyorum ama aynı zamanda uyandığımda hâlâ burada olacağım için heyecan duyuyorum.”

* U-Haul, taşıma ve depolama hizmetleri sunan Amerika Birleşik Devleti menşeli bir şirkettir. (ç.n.)

** Özellikle Boston ve çevresinde kullanılan, “çok” ya da “aşırı” anlamındaki “wicked” ve “harika” ya da “müthiş” anlamındaki “pissah (bazı yerlerde “pissa”)” kelimelerinin birleşimiyle oluşmuş, “çok harika” benzeri bir anlama sahip argo ifade. (ç.n.)

Wyn'in gözleriyle buluştuğumda başımı çevirdim. "Burada hiçbir şey çok yanlış gidemez gibi geliyor. En azından Ray'in uçağından indikten sonra."

Sabrina elimi biraz fazla sıkı tuttuktan sonra iç geçirerek bıraktı. "Onu ben de özleyeceğim. Hatta Ray'i bile özleyeceğim."

"Ben Bernie's'i özleyeceğim," dedi Cleo.

"Hayalet bir akşamdan kalmalık yaşamana sebep olsa bile mi?" diye sordu Wyn.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Cleo, "yaşayacağım son akşamdan kalmalıktı. En azından takdir edebilirim."

Güneş batmaya başlarken tekneye döndük. Su elmas gibi keskindi, hava serinliyordu ve tepemizde parlayan güneşe rağmen teknenin yanlarından yükselen su damlacıkları buz gibiydi.

Dümendeki Sabrina parlıyordu. Olması gereken yerdedi, yapmak için doğduğu şeyi yapıyordu ve bu hafta ne kadar karmaşık olursa olsun hepsinin değdiğini anlıyordum.

Parth bize kenarına misket limonu takılmış Corona'lar -Cleo'ya da soda- uzattı, Sabrina radyoyu açtığında Bruce Springsteen'in "Dancing in the Dark" şarkısı cızırdayarak çaldı. Sanki zaman sonsuza kadar iptal olmuş, kovulmuş, ertelenmişti.

Suyun üzerinde kaldığımız, tuz tenlerimize sıçradığı müddetçe başka hiçbir şey var olmuyordu.

Kimmy, Cleo'yu yavaş bir dansa çekerken Parth ile ben batmakta olan güneş ve biraların etkisiyle gözlerimiz ağırlaşana ve esnemeye başlayana dek oturduğumuz yerden onlarla alay ettik.

Yanımdaki Wyn davet edercesine kolunu uzattı ve ya herkes izlediğinden ya da sırf istediğimden yanına kıvrıldım, sıcak kolu üzerime sarıldı, ter, deterjan, deodorant ve

diş macunu kokusu birleşerek beni en sevdiğim kokuyla kapladı.

Şimdi bile yapabilsem bir ton Wyn kokulu mum alı, fi-
tilleri bitene, camdaki son buhar tükenene kadar saklardım.

Fazlasıyla serin bir rüzgâr esince soğuktan korunmak
için yüzümü göğsüne çevirdim, kendime kokusunu içime
çekme izni tanıyıp getirdiği dopamini hissettim.

Biramın yarısını içmiş olmama rağmen neredeyse sar-
hoştum sanki. Wyn'in eli karnımdan kalçama inerek ha-
fifçe orayı sıkınca nefesimi boynuna verdiğimde karnımın
alt tarafından başlayan sıcaklık bacaklarımın arasına indi.

“Bir gün evlenirsek,” dedi Kimmy, Cleo'ya sersem ser-
sem, “bu ilk dansımızın şarkısı olur.”

Bir gün evlenirsek.

Kaslarım gerildi. Wyn'in kalbinin hızlandığını, elinin
üzerimde gevşediğini *hissettim*. Rıhtım giderek yaklaşıyor,
beraberinde gerçekliği getiriyordu.

Cleo kahkaha atarken, “Neye göre, Kimmy?” dedi.

“Yaşadığımız büyüğü âna göre!” dedi Kimmy. “Daha
iyi bir neden mi lazım?”

“Sanırım değil,” diyebildi Cleo. “Tamamen farazi bir
düğünden bahsediyorsak neden tören sırasında Bruce
Springsteen çalmıyoruz?”

“Gerçekten evlenmek istemiyor musun?” diye sordu
Parth ona, belli ki ikna olmamıştı.

“Cleo'nun evlilik kurumu hakkında çelişkili hisleri var,”
dedi Kimmy, “ve uzun vadede birlikte olduğumuz sürece
benim de o kadar umurumda değil. Ama sanırım düğün
eğlenceli olabilir. Aşırı pahalı bir parti olsa da. Alınmaca
gücenmece yok.”

Doğrulup geri çekildim ve daire çizerek bağırarak martı-
lara odaklandım.

“Hayır, haklısın,” dedi Parth. “Vereceğin en iyi partiyi, sevdiğin herkesi bir araya toplayarak vermek için bir bahane sonuçta.”

“Altımızı birden,” dedi Wyn.

Sabrina omuzlarını silkip bizi iskeleye daha da yaklaştırdı. “Annemle babam öyle yaptı ve harika oldu.”

“Düğünde olduğunu bilmiyordum,” dedim. Annesiyle babasının ilişkisini yeterince bilsem de bildiklerim daha çok sonuyla ilgiliydi. Tıpkı benimkiler gibi onun ebeveynleri de Sabrina’nın annesi hamile kaldığında pek bir arada sayılmazdı. Ancak benimkilerin aksine onlar baştaki mutlulukları kaybolduğunda hemen boşanmışlardı.

Sabrina’nın annesi sonunda, daha çok Bay Armas hiç vakit kaybetmeden Norveçli bir modelle evlendiği için paramparça olmuştu. Sabrina annesinin aynı anda sırdaşı, dayanağı ve terapisti olmuştu, ta ki eskinin Bayan Armas’ı da birileriyle çıkmaya başlayana kadar.

Benim bildiğim kadarıyla Sabrina’nın Knott’s Harbor’da geçen yazları, yalnız çocukluğunun yegâne iyi tarafıydı, burası ailesinin onunla gerçekten zaman geçirdiği tek yerdi.

“Evlendiklerinde dört yaşındaydım,” dedi. “Yazın buraya gelmiştik, arabayla biraz kıyıda dolaşmıştık.” Kusursuz beyaz gülümsemesinin bir parçası belirdi, sanki her şeyden sonra bile bu anı onu, başka hiçbir şeyin bozamayacağı kalbinin derinliklerinde korumuştur.

“Büyük bir çiftlik var,” dedi. “İçinde, ormandaki patikanın sonunda da bir şapel var. Yani, *şapel* doğru kelime olmaz belki. Dışı sahile bakıyor. Ağaçların arasından su görünüyor. Neyse, rasgele bir salı günü annemle babam evlenemeye karar verdiler. Böylece bir rahip buldular ve o adam, ikisi ve ben ormana gittik. Bildiğim kadarıyla adam gerçek bir rahip bile değildi. Babamın Sarı Sayfalar’da bul-

duğu çok ciddi bir striptizci olabilirdi. Ama neyse. Mutluyduk. En azından üç yıllığına.”

Kendine özgü yarım kıkırtısı duyuldu ve Parth dümenin başında ona katılarak bir kolunu beline doladı.

Cleo, “Siz ikiniz mükemmel düğünü kararlaştırdınız mı bari?” diye sorunca nabzım suçluluktan hızlandı.

Fakat Wyn kolayca, “Adliyede olacak,” dedi.

“Yok canım.” Kimmy başını salladı. “Sen çok romantiksin. Kesin mükemmel bir zaman ve mekân seçmişsin. Muhtemelen Harry’ye aşkını itiraf ettiğin dakikada, en sevdiği çiçeklerle dolu bir tarlada falandır.”

“Yok,” dedi Wyn. “Belki eskiden mükemmel bir yer ve zaman olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi biriyile gerçekten birlikte olmak istiyorsan her şeyin kusursuz olmasını beklememen gerektiğini düşünüyorum.” Gözleri benimkilerle buluştu. “İstese Harriet’le, evlenme teklif ettiğim günün ertesinde, Vegas’taki arabaya servis yapan bir kilisede bile evlenirdim.”

Gözleri azalan ışıktaki koyu görünüyordu, ağır bir perde gibi dökülen, diğer her şeyi dışarıda bırakan bir bakışı vardı.

Evlenirdim. Geçmiş zaman kullanımı beni bıçak gibi kesti.

“O zaman siktir ya,” dedi Parth. “Ne diye duruyorsunuz? Size bugün internetten Elvis bulurum. Her şeyi kırk beş dakikada hallederiz. Arka arkaya düğün yaparız.”

Wyn gözlerini yeniden rıhtıma çevirdi. “Çünkü. O böyle istemiyor.”

Sen, sen, sen, diye bağırdı kalbim.

Ardından iskeleye vardık.

GERÇEK HAYAT

Perşembe

Eve döndüğümüzde herkes yemekten önce günün kumlarını ve güneş yanıklarını temizlemek üzere dağıldı. Bugün Taco Perşembesi'ydi. Sabrina'nın çok fazla yemek yaptığı, diğerlerimizinse etrafta dolaşıp onun yarı beceriksiz aşçı yamağı gibi davrandığı bir geleneğimizdi.

"Bu akşam," dedi Sabrina, ön kapıya doğru yürürken menüdeki malzemelerin üstlerini çizdi, "turunç ve rezene soslu üzümlü ve avokadolu salata yapıyoruz. Yanında kabbaklı börek ve ızgara mısır olacak. Bir de aramızdaki et severler için kızarmış balıklı taco ve Kimmy ile Cleo için jak meyveli alternatifler."

Taco malzemeleri gibi mezeler de değişiyordu ancak Sabrina, Knott's Harbor'da tatil yapmanın en kötü yanının iyi bir taco restoranı olmaması olduğu konusunda inat ediyor ve buna katlanamıyordu. Herkes yukarı çıkarken dışarıdaki duşa gittiğini bildiğim Wyn'in temiz kıyafetlerle dönmesini bekleyerek alt katta dolandım.

"Tamamen senindir," dedi, evin ön tarafındaki merdivenleri başıyla işaret etti.

"Sağ ol." İkimiz de bir süre yerimizde kaldık.

Önce pes edip arka kapıya yönelen o oldu.

Yukarıda valizimde rahat ve böyle serin bir gecede sıcak tutacak bir şey bulmaya çalıştım, ardından odanın banyo bölümüne geçtim. Komodinin üzerindeki telefonumun ışığı yanınca onu almak üzere durdum.

Annem mesaj atmıştı ve neden bahsettiği hakkında en ufak fikrim yoktu.

Korktuğunu biliyorum ama erteleyip duramazsın. Ne kadar beklersen o kadar kötüleşecek. Ona söylemek zorundasın, Wynn...

Telefonu canlı bir yılanmış gibi elimden bıraktım.

Telefon *onundu*, benim değil. Benimki yatağın diğer tarafındaydı.

Kalbim öfkeyle atarken geri çekildim. Wyn'in telefonuyla yakalanmaktan mı, yoksa içinde görebileceklerimden mi daha çok korktuğumu bilmiyordum. Ama yok, kesinlikle ikincisiydi.

Bir dakikalığına ne yapacağımı bilemedim. Zihnimde en kötü ihtimaller, Gloria'nın Wyn'in bana söylemesini istediği şeyler dönüp duruyordu.

Gloria'nın sağlığıyla alakalı bir şey olabilirdi. Ya da Wyn'inkiyle.

Ya da belki annesine ayrılığımızı alıştıra alıştıra anlatıyor, birbirimize ait olmadığımıza, Gloria'nın ihtiyaç duyduğu bakımın getirdiği fiziksel mesafeyle alakası olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Değil zaten. En azından artık. Bu düşünce, kaburgalarımın arasında ileri geri sıçrayan sarhoş, sinirli tilt topu misali içimde sekti. Wyn mutluydu. Montana'ya annesi için gitmiş olabilirdi ancak kendisi için de oradaydı.

Gloria da onun için mutlu olmalıydı. Beni bırakmaya hazır olduğunu biliyor olmalıydı.

Yatağın kenarına oturdum, birdenbire yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı. Nedenini bilmesem de âdeta bambaşka bir ayrılık yaşıyordum. Artık gerçeği kabulle-

niyordum: Wyn hayatına devam ediyordu. Benim zihinsel cankurtaran salı gibi tutunduğum anlar onun için yalnızca hatıraydı.

Açıkçası bu mesajın ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Bütün gün bu konuda endişelenip endişelenmemek konusunda kendimi ikna edebilirdim ama beni ilgilendirmezdi. Tıpkı ona söylediğim gibi hayatım *onu* ilgilendirmezdi.

Sormayacaktım. Yapamazdım. Bana söylemek istiyorsa söylerdi ama Wyn bana cevap vereli uzun zaman olmuştu. Beş aydan fazla zaman geçmişti.

Titrek bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve duşa girdim.

Orada biraz daha ağlayabilirdim.

Aptal, aptal, aptal kalbim. Uzun zamandır onun için ağlamaya hakkın olmadığını bilmiyor musun?

KARANLIK YER SAN FRANCISCO, KALİFORNİYA

Su yeşiline boyamayı konuştuğumuz grileşmiş, tek odalı bir daireydi. İnternette bulmuştuk ve daracık mutfağına, küçük pencerelerine rağmen orayı eve çevirebileceğimize inanmıştık. Yıllarca rafa kaldırdıktan sonra nihayet düğünümüzü planlayacağımıza inanmıştık.

Ailemin evine ilk gidişimizin ardından okulu bitirene kadar evlenmeme ihtimalimi açtığımda kılı bile kıpırdamamıştı. Onunla tanıştığı gece annemin mutfakta söyledikleriyle ilgili değildi, bir tek annemin haksız olduğunu görmesini istiyordum.

Wyn'in beni ne kadar çok sevdiğini, ne kadar sabırlı, nazik ve iyi olduğunu görmesini istiyordum.

Bekleyebiliriz, diye söz vermişti ve Columbia'daki son yılımda düğün konusunda işler yolunda gitmezse benim asistanlık yapacağım yere taşındıktan sonra planlarımızı yapabiliirdik.

Hastanede kendimi bulmam birkaç ay sürdü. Daha doğrusu hastanelerde. Bizi oradan oraya sevk edip farklı çevrelerde olabildiğince deneyim kazanmamızı sağlıyorlardı. Tıp fakültesinde, tıpkı üniversitede ve lisede olduğu gibi başarılıydım ancak bu farklıydı. Her şey fazla hızlı ilerliyordu ve sürekli yetismeye çalışıyordum. Bütün gün ayakta durmaktan ayaklarım ve dizlerim ağrıyordu, birbirine karıştırmadan beynimde hastane haritalarını tutamıyordum, yani sürekli biraz geç kalıyordum. Dördüncü haftamda

Taye isimli, iri koyu bukleleri ve modellere benzer boyu posu olan dördüncü yılındaki asistan yanından aceleyle geçerken omuzlarımdan tuttu. “Bir saniye soluklan,” dedi. “Acele edersen sakarlık edersin ve sakarlık lüksümüz yok.”

Anlayışla başımı sallasam da yollarımız ayrıldıktan hemen sonra bir kavanoz dolusu kalemi devirince kararlılığım biraz sarsıldı.

Düğün salonunu bulan Wyn oldu: Koy manzaralı yenilenmiş bir depoydu ve bu kış yer açılmıştı. “Sen beğendiysen,” dedim, “ben de beğendim.”

Depozitoyu ödedik. Ne var ki sonraki ayda planın geri kalanında pek ilerleme kaydedemedik. Verilecek çok fazla karar vardı, her şey aşırı pahalıydı ve işletme diplomasına rağmen Wyn asgari ücretin üstünde maaş veren bir iş bulmakta zorlanıyordu.

“Görüşmelerde çok kötüyüm,” dedi bir gece, bir tane daha “farklı bir yöne gitmeye karar verdik” e-postasının ardından yüzündeki stresi ovalayarak atmaya çalışıyordu.

“Kendini küçümsediğin için,” diye söz verdim, kucığına çıkıp kollarımı boynuna doladım. “Bir dahakine bütün sorulara bana verdiğin gibi cevap ver yeter.”

Wyn hüznle başını salladı. “Yani en iyi niteliklerimi sorduklarında yatakta harika olduğumu söyleyeyim.”

Boynuna doğru gülerek kokusunu içine çektim. “Aslında asistanlığı almamda işe yaradı.”

Saçımı geriye iterek ağzımın kenarını öptü.

“Seni seven insanların cevap vereceği gibi cevap ver, Wyn,” dedim.

Denemeye devam etti. İkimiz de denemeye devam ettik.

Wyn başka bir kitapçada iş buldu ancak asgari ücretin

çok az üstünde maaş aldığından kiranın geri kalanını ödemeye yetmedi, o yüzden birkaç hafta sonra başka bir yarı zamanlı işe girip döşeme tamirine başladı.

Sonra bir sabah gece vardiyasından döndüğümde onu bir önceki gün giydiği kıyafetlerle masada otururken buldum, yerdeki telefonunun ekranı çatlamıştı.

“Wyn?” dedim, kalbim boğazımda.

Bana baktığında dağıldı, hıçkırmaya başladı. Yanına gittim, yerde diz çöktüm, alnı omzumda, elleri önlüğümü yırtacak kadar sıkı tutarken bana doğru çöktüğünde ağırlığını aldım.

Sözcüklerin ağzından çıkması uzun zaman aldı.

Bana Hank’in öldüğünü söylemesi...

GERÇEK HAYAT

Cuma

“Bence yarın size doğru düzgün bir düğün yapmalıyız,” diye duyurdum kahvaltıda.

“Ah, Tanrı’ya şükür biri söyledi,” dedi Kimmy, kaşığını acai kâsesine bıraktı.

Parth, ellerini kumaş mendiline silen Sabrina’ya hızlı bir bakış attı.

Rıhtıma bakan tepelerden birinde yer alan Bluebell Inn’in yabani otlarla dolu bahçesindeki beyaz, eskimiş demirden bir masada oturmuştuk. Garsonumuz yeni kapuçinoları getirmek üzere durduktan sonra başka bir masaya geçti.

“Biz abartılı bir şey istemiyoruz,” dedi Sabrina. “Tek önemli olan *bu*, altımız.”

“Ben *abartılı* demiyorum ki,” diye cevapladım. O gecenin geç saatlerinde uyanık hâlde uzanırken bu son iki günü parçalanmadan atlatmanın tek yolunun beynime odaklanacak bir şey vermek olduğunu anlamıştım. “Sadece bir pasta olsun diyorum. Bir fotoğrafçı. Belki eski, yeni ve mavi bir şeyler ya da her neyse artık.”

Wyn yanımda tatlı tatlı alay eder gibi güldü.

“Hoş olabilir,” dedi Parth, yeniden Sabrina’ya göz atarak.

“Düğün yarın,” diye hatırlattı Sabrina bana.

“Yalnızca birkaç saat alır,” dedi Cleo.

“Görevleri bölüşüp hepsini halledebiliriz,” diye ekledim. Tamamlanabilir bir görev *ve* yalnız geçirilecek zaman: Muhteşem karışım buydu.

Kapuçinosunun köpüğünü içen Sabrina başını yana yatırdı. “Tamam.” Kendi kendine başını salladı. “Tamam, olur. Pastayı Wyn ile ikiniz halledin.”

Hemen ayak diredim. “Hepimiz ayrılırsak daha hızlı olmaz mı? İki katı fazla alana yayılırız.”

“Hayır, öylesi kaotik olur. Altı tane pastayla kalırız.”

“Harriet de muhtemelen bu yüzden önerdi zaten,” dedi Wyn.

Onu duymazdan gelip yeniden toplandım ve yüzümü bir kez daha Sabrina’ya döndüm. “Takım olacaksam pasta görevini seninle ben almalıyız. Sevdiğin bir şey aldığımdan emin olmak istiyorum.”

Başı hafifçe yukarı kalktı, sonra gözlerinin ardında bir ışık çaktı.

Havaalanından birlikte geldiğimizden beri doğru düzgün yalnız kalmamıştık ve ilk kez bunun *benim* Wyn’i öğrenmesini korktuğumdan mı yoksa *onun benden* uzak durmasından mı kaynaklandığını merak ettim.

Başını hafifçe iki yana salladı. “Pasta umurumda değil. Tören dışında bir şeyi umursuyorsam o da bekârlığa veda partileri, o yüzden ben onu halledeceğim.”

“Onu ben planlamak istiyorum,” dedi Parth.

“E, yani,” dedi Sabrina. “Birlikte yapacağız, Cleo ve Kim de isterlerse fotoğrafçı bulmaya çalışabilirler.”

“Seve seve,” dedi Cleo.

“Ama iki saat içinde her şeyi hallediyoruz, tamam mı?” dedi Sabrina. “İlerleme kaydedin ya da kaydetmeyin, iki saat içinde evde buluşuyoruz.”

Wyn’in gözleri bana kaydı, bense yere baktım.

Sadece iki saat, diye düşündüm.

Ne yaptım ben, diye düşündüm.

Wyn rahatsızlığımı sezip bana yansıtıyor mu yoksa kafasında bir şeyler mi dönüyor bilmiyordum. Belki Gloria'nın mesajını, belki de tamamen başka bir şeyi düşünüyordu. Fakat pastane pastane gezerken havadan sudan bile konuşmadık.

Öğleden sonra geçti gitti. Kasabadaki beşinci pastane düğün pastası yapmadığını söylediğinde bize ayrılan iki saatin doksan dakikasına gelmiştik. "Hiç kimse yeni evlilerin aileleri kadar kavgacı olmaz," dedi kırmızı suratlı pastaneci bize.

"Biz düğün mü dedik?" Wyn güldü, bana baktı, sonra da elini alnına vurup kendi kendini sarstı. Yeniden pastaneciye bakarak, dudağının altına bir kanca geçirilmiş gibi gösteren yıkıcı bir gülümsemeyle tezgâhta eğildi. "*Doğum günü* demek istedim. Düğünümüzü dört yıldır planlıyoruz, galiba o yüzden öyle dedim. Bu pasta doğum günü için."

Pastaneci gözlerini kıstı. "Bütün doğum günü pastalarının üstünde *İyi ki Doğdun* yazıyor."

"Tamam, o zaman normal bir pasta alsak?" dedim.

"Onların üzerinde de *İyi ki Doğdun* yazıyor," dedi kadın, sanırım bize karaborsa düğün pastası satmamaya kararlıydı.

"Harika," dedi Wyn. "Bunların kırmızı kadife olanlarından alıyoruz."

Pastanecinin dudakları büzüldü. "Kime ithaf edelim?"

Düğün için olduğunu *bildiği* hâlde bizi üzerinde *İyi ki Doğdun* yazan bir pasta almaya zorluyordu.

"*İyi ki doğdun, wicked pissah,*" diye önerdi Wyn.

"*Wicked pissah* cümle içinde öyle kullanılmaz," dedi pastaneci bize.

Bu pastanın etrafındaki kurallar her saniye daha ayrıntılı oluyordu.

Wyn'in ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Aramızdaki bir şaka."

Pastaneci gülümsemedi ancak yine de düğün pastası olmayan pastamızı süslemeye koyuldu.

Rover'da yeniden sessizliğe gömüldük. Wyn aniden okyanusa bakan çakıllı yamaçta durduğunda, yazlık evin kır çiçeği kaplı yolunu yarılamıştık. "Tamam," dedi bana bakarak.

"Tamam ne?" dedim.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Hiç," diye yalan söyledim.

Başını sinirli bir kahkahayla geriye attı. "Lütfen yapma şunu."

"Neyi yapmayayım?"

"İyiymişsin gibi davranma," dedi. "Benden uzaklaştığını hayal ediyormuşum gibi davranma."

"*Uzaklaşmak* mı?" Bu sözcükler daralan soluk borumdan fışkırdı. Bir anda öyle düş kırıklığına uğradım ki klostrofobiye benzer bir hisse dönüştü. Emniyet kemerimden kurtulup kapıyı açtım, sert öğle güneşinin altına tökezleyerek çıktım.

Wyn de çıktı, kaputu dolanarak bana doğru geldi. "Hiç adil değil."

Kollarımı iki yanıma indirdim. "Adil olmayan *ne*?"

"İyi geçiniyorduk," dedi. "Arkadaş gibi davranıyorduk, şimdiyse..."

"*Arkadaş mı*?" Kelime ağzımdan kahkaha hâlinde çıktı. "Ben senin arkadaşın olmak istemiyorum, Wyn!"

"Ben de senin arkadaşın olmak istemiyorum!" diye bağırdı.

Tepeye doğru dönsem de Wyn elimi tutup yüzümü ona

çevirdi. Nasıl oldu bilmiyordum. *Takılıp* ağzına düşmediğime emindim ancak tam olarak böyle hissettiriyordu çünkü onun başlatmadığı *kesindi* –Wyn asla böyle bir şey yapmazdı– ve benim yapmam da mantıklı gelmiyordu ama olmuştu işte.

Ben yapmıştım.

Ellerim tişörtünün içine kıvrıldı, onunkilerse sırtıma yerleşti ve sertçe, aceleyle, zaman ayarlı bir şeymiş de son saniyelere ulaşmışız gibi öpüştük.

“Neydi o mesaj?” diye tısladım dudaklarımız ayrılırken.

“Ne mesajı?” diye sordu, beni yeniden arabaya döndürünce kaputun sıcak metali sırtıma değdi.

“Annenden gelen,” dedim. “Annenden gelen mesajı gördüm.”

“Hiç,” dedi, beni kaputun üzerine kaldırırken.

“Wyn.”

“İşle ilgili, Harriet,” dedi, bacaklarımı sıkıp kalçalarının etrafına doladı.

“Hiç mantıklı değil,” dedim, Wyn bir elini kulağıma götürüp boğazımı aşağı doğru öperken.

“Şu anda sana açıklayabilirim,” dedi, “ya da arabada seks yapabiliriz.”

İçimde bir sıcaklık dalgası belirdi, o beni daha derin öperken bacaklarım ona iyice sarıldı. “*Araba* mı? Evden birkaç kilometre uzaktayız.”

“Şu anda birkaç kilometreyi aşacak durumda değilim, Harriet.”

Vücudumun geri kalanı ona doğru çekilse de omzunu ittim. “Söyle bana,” dedim.

Bir adım geriledi. Yamaçta yanımızdan bir araba hızla geçince Wyn transtan çıkmışçasına gözlerini kırıştırdı. Sonra belirgin bir kaygı kaşlarını ve ağzını hareket ettirince

doğru kararı verdiğimi, bilmem gereken bir şey olduğunu anladım.

Wyn boyun eğmiş iç çekişle arka cebinden telefonunu çıkarıp birkaç saniye boyunca altdudağını çiğneyerek onunla uğraştı, o sırada gerginlik sinirlerime pompalandı.

Nihayet telefonu bana uzattı.

İnternet tarayıcısında minimalist tarzda bir şeyler satan havalı bir mağazanın sayfası açıldı. Arka planı beyazdı. Yumuşak, çıkıntılı harflerle *Galeri, İletişim, Sosyal Medya* yazılmıştı. Altlarında devasa bir meşe yuvarlak masa, yeşil-altın bir çayırın ortasında fotoğraflanmıştı. Yanına uyumsuz ahşap sandalyeler dizilmişti, kır çiçekleri etraflarında coşkuyla yükseliyordu. Çayırın arkasında menekşe rengi dağlar bulutsuz gökyüzüne uzanıyordu.

Öyle güzeldi ki canımı yaktı. Çocukken alacakaranlıkta bisiklet sürdüğümde aydınlık mutfak pencerelerinin önünden geçip içerideki insanların masalarına otururken veya bulaşıkları yıkarken güldüklerini gördüğümde hissettiğim özlemi duydum.

Resme dokundum. Masayı satın alma seçeneği çıktı. “On beş bin *dolar* mı? Amerikan doları?”

“Bu en ucuzu,” dedi Wyn.

Sersemlemiş hâlde başımı kaldırdım. “Wyn. Sen *on beş bin dolarlık* bir masa mı alıyorsun? Ben sehpa üstü kitabı için endişelenirken sen milyonerlere layık bir masa mı satın alıyorsun?”

“Ne?” Sıkıntıyla güldü. “Hayır. Harriet. Bu... Ben bunu almıyorum... Yapıyorum.”

Ona bakakaldım. “Sen...” Tekrar masaya, sonra ona baktım. “Bunu sen mi *yaptın*? Yoksa tamir mi ettin?”

Yanakları renklendi. “Yaptım. Bozeman’daki ev ürünleri mağazası için. Juniper and Sage var ya?”

Juniper and Sage. Bir keresinde oraya Wyn'in ailesiyle gitmiştim, Hank vazolardan herhangi birine dokunmamamız gerektiğini çünkü kırarsak eve ipotek yaptırmamız gerekeceğini söyleyerek şakalaşmıştı.

“Aracılı satış yapıyorlar,” dedi Wyn. “Aldıkları ilk ikisi çoktan gönderildi. Bundan nefret ediyorum ve belli ki Bozeman’ın milyonerleri de aynı fikirde çünkü haftalardır yerinde duruyor. Ama komisyonla çalışmaya da başladım. Çoğunlukla yazlık evlere satıyoruz ama aynı zamanda bir resort için altmış bin dolarlık sipariş aldım. Her hafta sipariş geliyor. Turistler orada yapılmış bir şey almak istiyorlar. Böyle devam ederse yardım edecek birini tutmam gerekecek ve... Ne?”

“Hiç.” Başımı suya doğru çevirerek akan duyguları bastırmak için gözlerimi kırıştırdım.

“Harriet?”

“Sen...” Başımı salladım. “Sen harikasin, Wyn. Bu harika bir şey.”

Ağzının kenarı seğirdi, gözlerini altımızdaki suya indirdi. “Evet, eh, meğer işletme diploması tamamen gereksiz değilmiş.”

Ben anasayfadaki fotoğrafları kurcalarken Wyn, doğrudan göremiyormuş gibi göz ucuyla beni izledi.

Üzerinde ekinezya, yabani kiraz ve Rocky Dağları pens-temonu ile dolu vazo duran koyu ceviz bir masa, parıltıyan bir derenin içinde duruyordu. Bir de doğal kenarlı bir sedir masa çam ormanının ortasında, ağaçlardan yapılma bir katedralin sunağı misali yerleştirilmişti.

Fotoğraf uzuvlarımda belirsiz bir ağrıya sebep oldu. Belki orada *olmak* için belki de o masayı yapan adamla kamera arkasında durmak için istediğim için.

“Doğal ortamlarında,” dedim.

Aslında, *Senin doğal ortamında*, demek istemiştim.

Montana'ya döndüğünde yaptığımız telefon konuşmalarını hatta Wyn'in aylarca San Francisco'nun sisinin ve serpintisinin arasında solan renginin geri geldiğini görünürlü görüşmede bile görebildiğimi hatırladım.

"Yani, masa sonuçta." Telefonuna uzansa da tutmaya devam ettim. "Hiçbir masa o kadar etmez."

"Bu eder," diye mırıldandım.

Başımı kaldırdığımda saf bir savunmasızlıkla, umutla beni izlediğini gördüm.

"Harika," dedim zorla. "Bir şeyler yaptığını bilmiyordum. Ne zaman başladın?"

Başının arkasını kaşıdı. "San Francisco'da başladım."

"Sen *ne* yaptın?"

"İkinci işim var ya," dedi. "Aslında döşemecilik değildi. Tasarımcı çıraklığı yapıyordum."

Geneli düşünürsek açık saçık bir gerçek değildi ancak kafa karıştırıyordu. Zira aramızdaki uçurumun fark ettiğimden daha uzun zaman önce açılmaya başladığını fark ediyordum. "Neden bana söylemedin?"

"Bilmem. Utandım."

"Utandın," diye tekrarlardım, bu sözcükle ilk kez tanıştırmışım gibi. Gerçi öyle de olabilirdi. "Bu konuda utanacak ne olabilir?"

"Ben hiçbir zaman senin gibi olmadım," dedi. "Zeki değildim. Bir sürü hedefim yoktu. İlk otuz yılımı hayatın içinde sendeleyerek geçirdim."

"Hiç de doğru *değil*," dedim.

"Harriet." Kirpiklerinin arasından bana baktığında, aşağıdaki suya vuran güneş ışınları gözlerinin içindeki her türlü yeşil ve griyi açığa çıkarıyordu. "Üniversiteye zar zor girdim ve zar zor mezun oldum. Sonra senin peşinden

San Francisco'ya geldim ve diplomam *olmasına* rağmen gerçekten para veren işlerin görüşmelerini berbat etmeyi başardım. Çıraklığı da bok edersem senin görmeni istemedim. Başka bir döşemecilik işi olduğunu söylemek, hissettiğim baskıyı azalttı çünkü eğer oradan çıkarsam başka bir tane bulabilirdim.”

Burnum yandı. Gözlerimi telefona çevirdiğimde ekran bulanıklaştı.

“Aslında iyi olduğumu düşünmüyordum,” dedi.

Başımı kaldırdım.

“Yanında çıraklık yaptığım tasarımcı,” dedi. “Hiç içgüdümlü olmadığını söyledi.”

Burnumdan güldüm. “Ne yani, seni av köpeği mi sanıyormuş? Şerefsiz.”

Wyn hafifçe gülümsedi. “İşten ayrılıp eve döndüğümde denemeyi dahi bıraktığımdan emindim. Tamirat işine devam edeceğime karar vermiştim.”

“Fikrini değiştiren ne oldu?”

Yanımda kaputun sıcak metaline yaslandı. “Açıklaması zor.”

Yine itme ve çekmeye dönmüştük, verdiği küçük damlaların ardından kuraklık geliyordu.

Onu küçük dozlar hâlinde almayı hiç becerememiştim. Bir kere tadını aldım mı daha beter susuyordum.

“Ben seninle gurur duyuyorum,” dedim kalın bir sesle, kollarımı kavuşturup tıpkı onun yaptığı gibi kendimi ondan korudum.

Bakışları bana döndü. “İstersen sana da yapabilirim.”

“Masa mı?” diye sordum. Başıyla onayladı. “Benim o kadar param yok, Wyn.”

“Biliyorum,” dedi. “Zaten onu kastetmedim.”

“Öyle bir şeyi bedava alamam.”

“İşler çok iyi gidiyor, Harriet,” dedi. “Üstelik şu anda pek masrafım yok. Belki duymuşsundur: Annemle yaşıyorum ya hani.”

Güldüm. “Galiba TMZ’de* okumuştum.”

Kaputun üzerindeki elime dokundu ve Tanrı yardımcım olsun, avcumu onunkine doğru çevirdim. Şu anda ona dokunmam, avucundaki tanıdık nasırları hissetmem gerekiyordu.

“Sana yapmayı çok isterim,” diye mırıldandı. “Zamanım var ve paraya ihtiyacım yok.”

İfademi okuyunca, “Ya da istemiyorsan...” diye devam etti.

“Öyle değil.” Başımı iki yana salladım. “Çok güzel. Seni böyle görmek. Böyle mutlu olduğunu...”

Bir saniye boyunca beni inceledikten sonra başını sallayarak bakışlarını indirdi. “Öyleyim. Gerçekten mutluyum.”

Şimdi göğsüm iyice daralıyordu. “Çok sevindim.”

“Sen de mutlusun, değil mi?” Gözlerimiz buluştu.

O tahterevallili hissi içimi sarstı. “Evet,” dedim. “Ben de mutluyum.”

“Güzel,” dedi usulca.

“Gloria neden bana bunu söylemen konusunda endişeliydi?” diye sordum.

“Çünkü hâlâ birlikte olduğumuzu sanıyor,” dedi, gözleri kararmış ve istikrarlıydı. “Hâlâ dönmemi beklediğini sanıyor.”

San Francisco’ya.

Bana.

Beklemiyordum. Dönmeyeceğini aylar önce anlamıştım.

O hâlde duymak neden canımı yakıyordu?

Telefonum çalınca gözlerimi ayırdım, telefonumu çıkarıp yeni mesaja bakarken hızla gözlerimi kırptırdım.

* Amerika’daki meşhur eğlence ve dedikodu haber programı. (ç.n.)

“Sabrina,” diye bilgilendirdim kalın sesimle, kaputtan uzaklaşırken.

İkna edici olmayan çeyrek bir gülümsemeyle beraber ağzı titredi. “Belli ki zamanımız dolmuş.”

Zaten dolmuştu, diye düşündüm. Ama acı, o hâlâ tazeydi.

KARANLIK YER SAN FRANCISCO, KALİFORNİYA

Hank'in ölümünün ardından Wyn ertelememize gerek olmadığı konusunda ısrar etti. Düğün salonunu da depozitoyu da kaybetmeyeceğini söyledi. Fakat güçbela yiyor, güçbela uyuyordu.

“Böylesi daha kolay olur,” dedim ona. “Benim asistanlığa alıŖacak daha fazla zamanım olur, sonra diğerk her Ŗeyi halledebiliriz.”

Aylar geçse de kederi azalmıyordu. Benimki de sürekli elmeyi takmayı bekleyerek kenarda duruyordu. Hâlâ Hank'i, Gloria'nın nasıl hissettiğini, Wyn'in içinde neler tuttuğunu düşünüyordum.

Bazen araba reklamı gibi masum bir Ŗey bile beni paramparça edebiliyordu. Acımı onunkine eklemekten içimden atabilmek için uzun duşlar alıyordum. Wyn ise duygularını yakmak için uzun koşulara çıkıyordu.

Daireyi boyamadık. Bir hafta sonu Wyn teklif etti ancak iki işi arasındaki tek boş günüydü ve çok yorgun görünüyordu.

“Eninde sonunda yaparız,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi boğuk bir sesle, beni kalçalarım-dan tutarak kanepede yanına çekti ve yüzünü karnıma gömdü.

“Özür dilenecek bir Ŗey yok,” diye güvence verdim.

“Senin için daha iyi olmak istiyorum,” dedi.

“Dur,” diye fısıldadım. “Buna ihtiyacım yok. Senden hiçbir Ŗey istemiyorum. Ben iyiyim.”

Değildim. Onun asla kendine gelmeyeceği korkusuyla yaşıyordum. Onu arkadaşlarından, sevdiği işinden, ailesinden ayırmış olmaktan ve şimdi ona ihtiyacı olan zamanı bile veremiyor olmaktan korkuyordum.

Sonra bir de hayallerimin babası Hank'i kaybetmem ve kendi babamın bana bu hayatı vermek için her şeyden vazgeçtiği düşüncesinin getirdiği suçluluk vardı.

Babamın yaptığı fedakârlıklar, nefret etse de yapmaya devam ettiği işler sevgisinin kanıtıydı. Fakat asla yumuşak bir adam olmamıştı. Ancak bir yere kadar erişilebilirdi.

Hank'in ölümünden önce Connor'ları son ziyaret ettiğimizde Wyn'in babası geldiğimiz için mutluluktan ağlamıştı. O akşam yatağa girmeye hazırlanırken bana sıkıca sarılarak, *İyi uykular, seni çok seviyorum, ufaklık*, demişti. Sonrasında kendimi banyoya kapamış ve tam olarak anlamadığım nedenlerden ağlamak için suyu açmışım.

Daha fazla memleket hasreti olduğunu tahmin etmiştim. Tanıdık olmayan bir mutfakta yanan lambaların verdiği sancıydı.

Seni çok seviyorum, ufaklık, Wyn'in çocukluğunda o kadar sık tekrar edilen bir cümleydi ki Montana'ya cenaze için gittiğimizde Wyn ve kız kardeşleri bunu el yazısıyla dövme yaptırdı. Benim de yaptırabileceğimi söylediler ancak adil gelmedi. Hank bana ait değildi. Asla da olmayacaktı.

Yollarımız yavaş yavaş ayrılrsa da birlikte olduğumuz anlarda sevgim hâlâ beni tüketebilecek kadar büyük ve şiddetliydi.

Arada sırada Wyn salonlara bakmak veya pasta denemek ister miyim diye soruyordu. Mutlu olmaya çalışıyordu. Ben de onu içine çektiğim bu küçücük hayatta yeterli olmaya çabalıyordum.

“Acelelerimiz yok,” diye güvence verdim. “Zaten hastanede işlerim yoğun.”

Kutlama yapmasını istemiyordum. Hâlâ içinde Hank Connor olmayan bir dünyaya alışmaya çalışırken mutlu olmak zorunda hissetmesini istemiyordum.

Böyle olmamalıydı. Hank, Gloria’dan on bir yaş büyüktü, tamam ama daha yetmişlerinin başlarındaydı. Hem artık yetmişlerin elliler gibi olması gerekmiyor muydu?

Bazen vardiyalarının arasında birlikte akşam yemeği yiyorduk. Fakat çoğu gece, o ben yatakta kitap okurken duştan önce başımdan öpmeye gelene kadar birbirimizi görmüyorduk.

Bazen geri döndüğünde uyuduğumu sanıyor ve nihayet ağlıyordu. Ne var ki böyle zamanlarda kime veya neye olduğunu bilmesem de, *Lütfen, lütfen yardım et*, diye düşünüyordum. *Lütfen canının bu kadar yanmasını engelle.*

Evrenle pazarlık ediyordum: *Bu daireyi daha iyi hâle getirirsem. İşten şikâyet etmezsem. Sürekli yağan yağmurdan en iyi şekilde faydalanırsam. Ondan bir şey istemezsem iyi olacak.*

Bunu atlatacaktık.

Bir gece, diğer stajyerlerden biri dışarı çıkmayı teklif etti. Hep ederlerdi. Asla gitmezdim. Ancak son zamanlarda Wyn beni zorluyordu.

“Zaten evde olmayacağım,” dedi. “Senin arkadaş edinmen lazım.”

“Arkadaşım var,” dedim ben de.

“Burada yok ama,” dedi. “Onlara da ihtiyacın var.”

Böylece dışarı çıktım ve hoştu, eğleneliydi ancak zaman kavramımı kaybettim, eve döndüğümde Wyn yatağımızda uyuyordu. Onunla geçirebileceğin beş dakikayı bile kaçırmak kalbimi kırdı.

Suçlu hissettim. Kayıp hissettim. Bunları nasıl düzelteceğimi bilemedim.

Sonraki sabah, onu kaçırdığımdan bahsettiğimde, “Açıkçası eve gelir gelmez yatmışım. Eğlenceli falan olmazdı,” dedi.

Sonrasında beni hastanenin sokak kedisi gibi yanma alan dördüncü yılındaki Taye ve gayri resmi olarak akıl hocalığı yaptığı diğer ilk yılındakiler Grace ve Martin’le haftada birkaç kere dışarı çıktım. Yeniden arkadaş edinmek, yalnız olmamak güzeldi.

Nihayet, Wyn’in tüm gecesi boş olduğunda hastanenin bir sokak ötesindeki barda bizimle buluştu. Heyecanlıydım, gergindim, biraz da vaktimizi evde birlikte geçirmek yerine burada harcadığımız için pişmanlık duyuyordum ancak Wyn önemli olduğunda ısrarcıydı.

Martin, Grace ve Taye bütün geceyi hastaneden, onun dışında da tıp fakültesindeki en kötü profesörlerden bahsederek geçirdiler. İlk defa aslında hep bunları konuştuğumuzu fark ettim ve bunu ancak Wyn’in dalgınlaştığını, geri planda kaldığını görüp de onu nasıl tutsam, yanımda kalmasını sağlasam bilemediğimde anladım.

Ardından Martin sonunda Wyn’e ne iş yaptığını sordu, Wyn de döşemecilik yaptığını söyledi.

“Onun için ne diploması almak lazım?” diye sordu Martin. Kendini beğenmiş gibi konuşmak *istediğini* sanmıyordum ama öyle çıkmıştı ve Wyn herhangi bir aşağılanma hissine her zaman verdiği gibi bir tepki verdi.

Kabullendi. Sandalye diploması aldığına ancak okulunu bir yıl uzattığına dair bir şaka yaptı ama herkes gülse de günler geçtikçe daha soğuk göründü.

Kalbim, *Sen, sen, sen*, diye bağıırken onun bir çukura düşmesini izliyor, yine de hareketsiz kalıyor, ona bir türlü uzanamıyordum.

Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnımı öperek ciddiyetle, “Harkasın,” diyordu ve bir süreliğine birbirimizin ağzı ve teni dışındaki her şeyi unutuyorduk. Ancak sonrasında Wyn yatakta yanımda soru işareti misali uzanırken bana cevap vermediğini fark ediyordum.

Sonra Gloria düştü. Parkinson teşhisi konuldu ya da daha doğrusu yıllardır bildiğini kabul etti. Hank’in vefatının ardından her şey daha hızlı ilerlemişti.

“Yaşlıyım ben!” dedi, onu görüntülü aradığımızda elini sallayarak. “Hank ile daha erken çocuk yapmaya başlasaydık hâlâ etrafta koşturuyor olurum ama yapmadık ve bir şeyler bozulmaya başladı.”

Yaşlı değildi. Benim annemle babamdan yaşlıydı ancak Wyn’in, Michael’in ve Lou’nun babalarına yeni veda etmişken annelerini kaybetmeyi düşüneceği kadar yaşlı değildi.

Martin hastaneden birkaç gün izin almama yardım etti, böylece Montana’ya gittim. Gloria’nın üç çocuğu ve gelin adayı olarak uzun bir yolculuğun sonunda küçük eve doştuk. Wyn canlandı. Neşelendi, *gevşedi*.

Ve ikinci kez kendimi ikinci kattaki ufak banyoya kapatıp suyu açarak ellerime hıçkırdım çünkü onu San Francisco’ya götüremeyeceğimi biliyordum.

Onu ait olduğu yerden alıkoyan insan olmaya katlanamayacağımı biliyordum.

Ona düşüşünün ardından iyileşene kadar annesinin yanında kalması gerektiğini düşündüğümü söylediğimde beni uzun uzadıya inceledi. “Emin misin?”

“Yüzde yüz,” dedim.

Michael ve Lou'yla beraber uzun vadeli bir plan bulana kadar bir ay kalması konusunda anlaştık.

Eve yalnız uçtum. Daireye adım atar atmaz değişimi hissettim.

Nedense orada bir daha asla yaşamayacağını anladım.

Başta sürekli konuşuyorduk. Sonra meşgul olmaya başladık. Wyn babasının bitirmeye fırsat bulamadığı tamirat işlerine yetişmeye çalışıyordu. Ben bir dizi önlüklü cerrahın ve asistanın arkasında durarak neşter görebilsem şanslı sayıldığım günlerde önlük giyip çıkarmaktan bitap düşüyordum. Ve stajyer arkadaşlarım içki içerken aynı dertten yakındığında aslında dikiş atmanın bile külfet geldiğini söylemeden katılıyormuş numarası yapıyordum.

Lou'nun Iowa'daki güzel sanatlar fakültesinde sadece bir yılı kalmıştı. Sonrasında Montana'ya geri dönecekti. Wyn bunu çok iyi bir habermiş gibi söylüyordu: "Yakında eve döneceğim."

Sen zaten evdesin, diye düşündüm. Acaba ben hiç böyle hisseder miyim diye merak ettim.

Cleo, Wyn'in yokluğuyla nasıl baş ettiğimi sormak için mesaj attı. *Her şey yolunda. Sen nasılsın?* demekten ileri gidemeyecek kadar suçluluk duyuyordum.

İndirimli içki saatlerinde ve soru-cevap gecelerinde Taye'nin peşine takılıyordum. *Bachelor* izleme partisinde de yanında oluyordum. Ancak boş vakitlerimi çoğunlukla bir fincan çayla yatağa girerek ve Wyn'in eski Mattingly sweatshirt'üyle yarı uyur yarı uyanık *Cinayet Dosyası* izleyerek geçiriyordum.

Wyn ziyarete gelmesinden önceki gece Gloria tekrar düşerek bileğini kırınca gelişini iptal etti. "Sorun değil," dedim ona. "Açıkçası bu hafta sonu çok yorgun olacaktım zaten."

Aramalara cevap verememeye başladık. Bazen çok bit-

kin olduğumdan telefonun çalmasını beklerken kanepede uyuyakalıyordum. Bazen Wyn işte kendini kaybediyor, zamanı unutuyordu. Hep özür diliyor, kendini suçluyor, daha iyi olacağına söz veriyordu.

“Wyn,” dedim. “Gerçekten sorun değil. İkimiz de meşgulüz.”

Ben Noel’de çalıştığımdan Wyn sonraki hafta gelecekti. Havaalanına giderken arabası yoldan çıktı. Yaralanmadı ancak uçuşu kaçırdı. “Yarın geleceğim,” dedi.

Yarın, ziyarete geleceğı sürenin tek tam izin günüydü ve şimdi akşama kadar gelemeyecekti. “Tabii,” dedim. “Harika olur.”

Şehirde otuz sekiz saat kaldıktan sonra tekrar gitti.

Bir yanım hâlâ ona yer, alan, zaman veririm her şeyin yoluna gireceğini umuyordu.

Bir gece, görüntülü görüşmemiz son dakikada iptal edildikten sonra stajyerlerin her zamanki ucuz içki mekânına gitmeye karar verdim ancak Taye ile Grace yoktu. “Grace’in Monterey’de bir aile düğünü vardı, sanırım yanında Taye’i de götürdü,” dedi Martin.

Taye büyük sosyal etkinliklerde uzmandı. O konuda Parth’a benziyordu; odadaki en çekingen, en sessiz, en sakar insanı tespit edip onu her şeyin merkezi hâline getirmekte çok iyiydi. Muhtemelen bu yüzden beni kanadının altına almıştı.

O akşam Martin’le baş başa olmayı hiç sorun etmedim. Tek bir içki içtik –ben yorgundum–, sonra da beni eve bırakmayı teklif etti.

Oraya vardığımızda beni kapıya kadar geçirmekte ısrar etti. Bunu da sorun etmedim. Wyn yüzünden. Kaç kere eve tek başına yürümesin diye Sabrina’yı yaz stajından almayı

teklif etmişti? Kaç kere arabası Mattingly kampüsünün en uzak yerinde duran Cleo'yu bırakmayı teklif etmişti?

Girişte Martin bana sarılarak veda etti. Ya da ben başta öyle yapıyor sandım ama sonra öyle olmadığını fark edince şok içinde donakaldım.

Öpücüğe izin verdim. Onu geri itmeyi akıl ettiğimde çoktan hata olduğunu, kendisine karşılık vermediğimi anlamıştı. Utanmış görünüyordu.

Bu da suçluluğumu yoğunlaştırdı. Ona bir tür işaret mi vermiştim? Onunla flört mü ediyordum? Sağ gözümün arkasına keskin bir acı saplandı. Sanki beynim kafatasımın içine dökülüp saçılıyordu.

“Ben... yalnız değilim,” diye kekeledim. “Biliyorsun.”

Martin güldü. “Mobilyacı adam mı?”

Kusacak gibi hissettim.

“Wyn,” dedim.

“O burada değil, Harry,” dedi Martin. “Artık hiç buralarda değil. Ben buradayım.”

Dönüp içeri koştum. Saat çok geç olsa da, bu da Montana'da daha geç olduğu anlamına gelse de hemen Wyn'i aradım. Sesli mesaja düştü. Tekrar aradım, üçüncü çalışta uyku sersemi bir sesle cevap verdi.

Ona her şeyi olabildiğince hızlı, kanımdan zehri akıtır gibi anlattım.

Sonrasında bir şey söylemesi için yalvardım. Söylediğinde sesi boştu. “Bu artık yürümüyor.”

Ricamı geri almak istedim. Başka bir şey söylememesi için yalvarmak istedim.

Konuşmanın geri kalanını zar zor duydum. Azgınca atan kalbimin sesi arasında çok az anlayabildim.

...bir araya geldiğimizde çocuktuk... şimdi farklı... en iyisi...

Ağlamadım. Gerçek değildi. Beni her zaman seveceğine söz vermişti. Gerçek olamazdı.

Fakat derinlerimde, her daim orada olan bir ses bana her türlü böyle biteceğini söylüyordu. Indiana'ya ilk gittiğim andan itibaren onu yeterince mutlu edemeyeceğimi, konu hakkında yalnızca *kendi* ailemden bilgi almışken *onun* ailesininki gibi bir sevgiyi veremeyeceğimi bildiğimi söylüyordu.

Aramadan iki gün sonra eşyalarım geldi. Not yoktu. Kimseye söylemedim. Söylemeye dayanamadım.

GERÇEK HAYAT

Cuma

Herkes evdeki köşesine çekilmiş, Parth ile Sabrina'nın planladığı iki bekârlığa veda partisine hazırlanıyordu.

Benim de hazırlanmam gerekiyordu. Ama zihnim, aylarca uzak durduğum o karanlık çıkıntıya doğru çekilip duruyordu. *Bakma, bakma, bakma.* Acı çok fazlaydı. Beni içine çekecekti ve asla dışarı çıkamayacaktım.

Bırak, dedim kendime.

Bizi ayıranın ne olduğuna dair somut bir cevap almama-
nın önemi yoktu. Önemli olan ayrılmış olmamızdı. Önem-
li olan Wyn'in yeni hayatında mutlu olmasıydı.

Yarını atlatacak, sonra da kendi yollarımıza gidecektik. Herkese ayrıldığımızı söylediğimizde, arkadaşça olduğunu, bunun onları etkilemeyeceğini söyleyebilecektik.

Ancak bırakamıyordum.

Aylardır denesem de huzura asla yaklaşmıyordum. Bu-
rası benim fırsatımdı, *son* şansımdı. Cevap almak hata olsa
da almazsam hayatım boyunca pişmanlık duyacaktım.

Bu haftadan almam gereken, işkenceyi haklı gösterecek
olan *buydu.*

Yatak odasından çıkarak koridorda duş ısıklıklarının ve
duvarların içinde gıcırdayan eski boruların yanından geçtim.

Her şey tuhaftı, rüya gibiydi: Zaman içinde gevşemiş
ahşap merdivenler tabanlarımda yumuşacıktı, arka tarafa
çıkarken soğuk havayla ürperdim, uçurumun altında dal-

ganın kayaları yalama sesi geldi. Verandadan, Cleo'nun dün akşamki hayallerinden dolayı hâlâ açık olan yan kapıya geçip devamındaki patikadan daha da ilerideki her daim yeşil ormana girdim.

Güneş henüz tamamen batmamıştı ancak kıyının üstündeki yapraklar köprüye gölge düşürüyor, monte edilmiş güneş enerjili ışıkların ufacık noktaları konukevine giden yolu aydınlatıyordu.

Jölenin içinde yürür gibi her adımım yavaş ve ağırdı. Ardından ahşap konukevi belirdi ve sedir ağacı duşa çıkan köşeyi döndüm.

Onu gördüğümde şaşırdım. Sanki buraya bilhassa onu görmeye gelmemiştim.

Sedir duvarların üstünden yalnızca başının arkası, boynu ve omuzları görünüyor, rüzgâr buharı gümüş dumanlar hâlinde çekiyordu. Kum torbası kadar ağır bir kayıp hissi içime yerleşti.

Bunu yapamam, diye düşündüm. Bilmek istemiyorum. Her şeyi daha beter hâle getirmek istemiyorum.

Döndüm. Kolum alçakta sarkan bir dala takılınca orada biriken tüm nem boş orman zeminine saçıldı.

Wyn, kaşı neşeyle havaya kalkarken döndü. “Nasıl yardımcı olabilirim?” Hem görüntüsünden hem de sesinden beni gördüğüne mutlu olduğu belliydi. Nedense bu bir darbe daha vurdu.

Sallandım. “Sanmam.”

“Yardımcı *olabilir miyim?*” diye düzeltti.

“Sadece konuşmak istedim!” Geriledim. “Ama bekleyebilir. Sen daha az...”

“Meşgul olana kadar mı?” diye tahminde bulundu.

“Çıplak olana kadar,” dedim.

“Aynı şey.”

“Senin için öyle galiba.”

Kaşları kırıştı. “O ne demek?”

“Açıkçası bilmiyorum,” dedim.

Kollarını duvarın üstüne koyarak bekledi. Yaklaşmamı ya da kaçıp gitmemi.

Şimdi fırsat karşımda dururken hoşuma gitmeyen bir cevap duymak, hiç cevap almamaktan daha kötü görünüyordu.

“Hiç,” dedim. “Unut gitsin.”

“Unutmuyacağım.” Gözündeki suyu sildi. “Ama numara yapmamı istiyorsan deneyebilirim.”

Yarım adım daha geriledim. Bakışları üzerimde kaldı.

Her zamanki gibi, yüzündeki bir şey beynim daha karar vermeden sözcükleri içimden çekip çıkardı: “Bilmemek beni öldürüyor.”

Kaşları yumuşadı, dudakları loş ışıktaki aralandı.

“Aylar geçmiş olmasına rağmen,” dedim, “burada olmak, aramızdaki her şey normalmiş gibi davranmak beni öldürüyor ve en kötüsü de bazen numara olmaması. Çünkü...” Sesim çatladı ancak artık fazla hız kazanmıştım. Konuşmayı *bırakamıyordum*.

Ne kadar kırılgan, muhtaç, kırık konuşursam konuşayım gerçek buydu ve dışarı çıkıyordu.

“Çünkü öylece *gittin*, Wyn,” dedim. “Hiç açıklama yapmadın. Dört dakikalık bir telefon görüşmesinin ardından eşyalarım kapıma kargolandı ve ne yaptığımı asla öğrenemedim. Ve kendime Martin’le olanlar yüzünden dedim. Bana güvenmediğin için.”

O ismi duyunca yüzünü buruşturdu ancak geri adım atmadım.

“Sana kızmak için aylar harcadım,” diye devam ettim boğuk sesle. “Yapmadığım bir şey için kendimi suçlamak,

yargılamak için. Sonra buraya geldiğimde beni *sahiden* suçluyormuşsun gibi davrandın. Benden nefret ediyormuşsun ya da daha kötüsü, benim için hiçbir şey hissetmiyormuşsun gibi. Ta ki bir anda hiçbir şey değişmemiş gibi davranana kadar. Sonra seni aldattığımı *hiç* düşünmediğini söyledin ve beni *seviyormuşsun* gibi öptün.”

“Sen de beni öptün, Harriet,” dedi kısık, gergin bir sesle.

“Biliyorum,” dedim. “Öptüğümü biliyorum ve her şeyin ardından buna nasıl izin verdim hâlâ anlamıyorum. Ama verdim ve beni öldürüyor. Bu beni öldürüyor. Her günün her saniyesi nasıl olduğunu bilmeden bir parçam koparılmış gibi yaşıyorum.

“Açık bir yaram var ve nasıl oldu bilmiyorum. Senin mutlu olduğunu duymak beni öldürüyor. Halbuki ben... ben...”

Ağzı titreyerek açıldı. “Harriet.”

Yaşlar gözüme dolarken yüzümü ellerimin arasına aldım, akmaya başladıklarında sırtım zorlukla ağrıdı.

Duşun kapısının kilidi açıldı. Askıdan havluyu alma ve vücuduna sarma sesini duydum. Sıcaklık nemli bir duvar gibi bana ulaştı ve Wyn’in üst koluma değen elinin ani sıcaklığıyla irkildim. Paramparça olurken bir türlü ona bakamadım. En ham parçalarını önüne serdikten sonra yapamadım.

“Hey,” dedi kısık bir sesle, ıslak avuçları kollarımı sıyırdı. “Gel buraya.”

Beni göğsüne yasladı, tenindeki su kollarımı ve sırtımı ıslattı. Ağzını saçlarıma gömdü. “Senin yüzünden değildi,” dedi. “Yemin ederim hiçbir zaman sen değildin. Bok gibi karanlık bir yerdeydim ben, Harriet. Babamı kaybettikten sonra. Boğuluyordum.”

Beni iyice kendine yanaştırdı.

“Özür dilerim,” dedim, çatlayan sesimle. “Sana yardım etmek istedim. Nasıl yapsam bilemedim. Acıyla nasıl çıkacağımı hiçbir zaman bilemedim, Wyn. Tek bildiğim ondan saklanmak.”

Eli kulağımı sardı. “Başka bir şey yapamazdın, Harriet. Senin yüzünden değildi ki. Ben sadece... Tanıdığım en iyi adamı kaybettiğimde nasıl var olacağımı unuttum sanki. Dünya artık mantıklı gelmiyordu. Seninse yeni bir hayatın vardı, uzun zamandır hayalini kurduğun şeyi yapıyordun ve yepyeni arkadaşlar edinmiştin ve... ve ağgözlü gibi vaktini çalışıyordum. Senin adına mutlu olmadığım için kendimden nefret ettim. Senin için yeterince iyi, zeki ya da azimli olmadığım için kendimden nefret ettim.”

“*Sikeyim* böyle işi.” Ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Hemen beni tuttu ve bırakmadı ve artık çok geçen beni tutmasına öyle sinirlendim ki. “Dinle,” diye mırıldandı, “lütfen bırak söyleyeyim.”

Gözlerine baktım. Yüzünü yakından ilk gördüğüm ânı, cazibe ve çekingenliğin bir nadir bir karışımı olan hatlارının ne kadar çelişkili geldiğini hatırladım: *Seni yakınımda istiyorum ama bakma bana*. Şimdiyse *saf* akarkumdu. Sertlik yoktu. Apaçıktı.

“Kaybolmuştum,” dedi. “Annemle babamı sevsem de –beni sevdiklerini hep bilsem de– hayal kırıklığı olduğumu düşünerek büyüdüm. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan ve annemle babama ya da kasabadakilere hiç benzemeyen iki inanılmaz kız kardeşim vardı. Hatırladığım kadarıyla herkes onların harika işler başaracağını biliyordu. Yani, ben on iki, Lou dokuz yaşındayken insanlar onun bir gün Pulitzer kazanacağından bahsediyordu. Kimse bana hayali ödüller vermiyordu.”

“Wyn.” Bu yoldan defalarca geçmiştik.

“Birilerinin aptal olduğumu düşündüğünü söylemiyorum,” dedim. “Ama ben böyle hissettim. Hoş olmak dışında meziyeti olmayan tek çocuk bendim.”

“Hoş mu?” Alayla karışık gülmemi engelleyemedim.

Cömert, düşünceli, sürekli meraklı, acı verecek kadar empatik, komik, *geniş*. Hoş değildi. *Hoşluk*, Wyn Connor’ın taktığı maskeydi.

“Özel olmak istedim, Harriet,” dedi. “Ve olmadığım için herkese kendimi sevdirmeye çalışmaya başladım. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama doğru. Bütün hayatımı önemli olduğumu hissettirecek şeylerin ve insanların peşinde geçirdim.”

Bu söylediği göğüs kemiğimin derinlerine saplandı. Yeniden kuvvetsizce geri çekilmeye çalıştım. Wyn’in eli ensemden hafifçe, nazikçe hareket etti. “Sonra seninle tanıştım ve o kadar kayıp veya amaçsız hissetmemeye başladım. Çünkü bana uygun başka biri olsa bile seni sevmek için yaratıldığımı hissettim. Üstelik başkalarının hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Seni sevebildiğim sürece kendime başka büyük hedefler koymam gerekmiyordu.”

“Bu mu yani?” dedim kesik kesik. “Ben bütün oksijeni çektim ve sen boğulana kadar söylemedin mi? Beni artık sevmeyene ve yapabileceğim hiçbir şey kalmayana kadar?”

“Seni *her zaman* seveceğim,” dedi şiddetle. “Mesele de bu, Harriet. Benim için doğal gelen tek şey bu. Uğruna çalışmak zorunda olmadığım şey bu. Seni bu lanet ülkenin öbür ucundan bile, en karanlık, en kötü günlerimde bile sevdim, hâlâ hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum.”

“Ama babam öldükten sonra mutlu değildim, sürekli azıcık da olsa iyi hissetmeyi bekledim ama yapamadım. Olmadı. Bu yüzden seni de mutsuz etmeye başladım.”

Ağzımı açsam da elini saçıma götürerek beni nazikçe

susturdu. “Lütfen yalan söyleme, Harriet. Boğuluyordum ve seni de yanımda götürüyordum.”

Yutkunmaya çalıştım. Duygular boğazımı sımsıkı tutuyordu.

Wyn bakışlarını indirdi, sesi çatlıyordu. “Montana’ya döndüğümde onu hissedebildim.”

“Wyn.” Ellerim çenesine indi, alnını benimkine dayadı.

Gözleri kapandı, derin bir nefes ikimizi daha da yaklaştırdı. “Ve ondan kaçtığım için aptalın teki gibi hissettim. Tanıdığım en iyi adamken farklı olmaya bu kadar çabaladığım için.”

“Sen hep onun gibiydin,” dedim. “Önemli olan her şekilde.”

Ağzının kenarı yukarı kalktı ancak gergin, endişeli bir ifadesi vardı. Soğuktan ya da adrenalinden titriyordu.

“Ben sadece...” Bir nefes aldı. “Onu, annemi ve seni hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim. Senin mutlu olmanı istedim, Harriet ve bu Martin olayı belki bahaneydi ama o zamanlar öyle çökmüş durumdaydım ki onun birlikte olman gereken türden bir adam olduğuna gerçekten inandım. Hem düğünü erteleyip duruyordun. Hakkında konuşmayı hiç istemedin. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemedin ama seni arkadaşlarınla gördüğümde... senin kadar zeki, *hayatın* boyunca mücadele ettiğin bu dünyaya uyacak biriyle olman gerektiğini düşündüm.”

“Bu hiç *adil* değil, Wyn,” dedim ağlarken.

“Ne düşünseydim, Harriet?” diye sordu, sesi kısılıyordu. “Ziyaretimi iptal etmem gerektiğinde umursamadın. Telefona cevap veremeyince umursamadın. Bana asla kızmadın. Benimle hiç kavga etmedin. Sanki beni özlemiyordun bile.”

Gerçeklik yüzüme vururken hıçkırıklara boğuldum.

Ona karşı iyi olmaya, işimin ağırlığı altında ezilmemeye, veremeyeceği hiçbir şeye ihtiyaç duymamaya çalışırken harcadığım onca zaman ve enerji onu kendimden daha hızlı uzaklaştırmama yol açmıştı.

“Beni asla bırakmayacağını biliyordum,” diye devam etti, sesi zımpara kâğıdı gibi çıkıyordu. “Hele ki bok gibi bir durumdayken. Ama seni kapana kısıtırmak istemedim. Bir gün uyandığında yanlış hayatı yaşadığını ve benim buna izin verdiğimi fark etmeni istemedim.”

“*Bu yüzden* telefon konuşmasını o kadar kısa tuttum. Çünkü fikrimi değiştirecek zamanım olmamalıydı. *Bu yüzden* eşyalarını o kadar hızlı gönderdim. Senin tek bir parçanın bile görebildiğim bir yerde durmasına katlanamıyordum.”

“Çünkü seni her zaman seveceğim. Çünkü her şeyden çok mutlu olmanı istiyorum. Ve artık mutlusun,” dedi. “Ben de mutluyum. Sürekli değil ama eski hâlimden çok daha iyiyim, dolayısıyla Sabrina arayıp buraya gelmemi istediğinde bunun üstesinden gelebileceğimi düşündüm.”

“Hakikaten buraya gelip seni, mutlu olduğunu görebileceğimi sandım. Böylece seni bırakarak doğru şeyi yaptığımı bilecektim.”

“Son beş ayda kendi üzerimde çok sıkı çalıştım, Harriet ve *iyi* durumdayım. Ailemin yanıdayım, gurur duyduğum işi yapıyorum, ilaç tedavisi görüyorum.”

“İlaç mı?”

“Az önce iş hakkındaki fikrimin nasıl değiştiğini sormuştun,” dedi. “Bu sayede oldu. İlaç sayesinde. Depresyon ilacı.”

Boğazım sıkıştı. Hakkında bilmediğim devasa bir şey daha çıkmıştı. “Babanı kaybettiğin için mi?”

Başını iki yana salladı. “Başta öyle sandım. Ama kul-

lanmaya başladıktan sonra sadece o olayın işleri kötüleştirdiğini fark ettim. Ama hep oradaydı. Her şeyi olması gerekenden zor hâle getiriyordu. Sanki...” Şakağını kaşdı. “Lisedeki futbol takımında bir arkadaşım vardı. Bir gün maçtan sonra bayıldı. Göğsü ağrıyordu ve tişörtünü çıkaramıyordu ama nefes alamadığı için çıkarmak istedi. Hepimiz kalp krizi geçirdiğini düşündük. Meğer astımmış.”

“On yedi yılını nefes almanın bu kadar zor olmaması gerektiğini fark etmeden yüzde elli beş ciğer kapasitesiyle geçirmiş. Antidepresana başlamak benim için tıpkı böyleydi. Sürekli bok gibi hissediyordum, sonra birden hissetmemeye başladım. İlk kez her şey mümkün göründü. Zihnim... daha sessizdi sanki. Daha hafifti.”

Gözlerimi yakan yaşları sildim. “Hiç bilmiyordum,” dedim boğuk bir sesle.

“Ben de,” dedi. “İyi olmaya çalışmak için çok fazla enerji harcadım ve... açıkçası işler nihayet yoluna girdi. Buraya gelip de seni görürsem, bu, ikimizin de tam olarak olmamız gereken yerde olduğunun bir kanıtı olur diye düşündüm. Ama geldiğimde bana öfke doluydun. Ve ne hissettim biliyor musun?”

“Senin de bana kızgın olduğunu biliyorum, Wyn,” dedim zorla.

Başını keskin bir tavırla salladı. “Rahatlama. *Rahatlama* hissettim. Çünkü nihayet umursuyormuşsun gibi geldi. Bana kızgınsan kalbin sahiden benimki kadar kırık demektir. Mutlu olmanın bir yolunu bulursam seni daha az düşünürüm sandım. Ama onun yerine, sanki... sanki keder beni boğmayı bırakınca seni sevecek fazladan bir yer açıldı.”

“Ama geri dönemeyiz, yani ne yapsam bilemiyorum. Sen aynı şeyi hissediyor musun onu bile bilmiyorum ve beni de öldürüyor. Otuz saniyede bir yalnızca burada bulunarak

seni incittiğimi düşünüp duruyorum, bunca zaman sonra beni hâlâ sevebilmenin mümkün olmadığını düşünüyorum ve doğru olmasa bile bir yanım sana sahipmişim gibi davranmak istiyor ama diğer yanım, hiçbir şey değiştirmese bile beni sevdiğini söylemezsen öleceğimi düşünüyor. Tek bir kez daha duymak anlamına gelse bile.”

“Her şey farklı ve hiçbir şey değişmedi, Harriet,” dedi. “Seni bırakmak, mutlu olmana izin vermek için deli gibi çabaladım. Ama seni gördüğümde hâlâ... hâlâ *benimsin* sanki. Ben de *seninim*. Bir fark yaratabilecekmiş, seni içimden çıkarabilirmişim gibi her parçandan kurtuldum ama olman gereken her yerde seni görüp durmaya devam ediyorum.”

Kalbim hissettiğimin ağırlığıyla kırılarak açılmış hâlde ona bakakaldım.

“Lütfen bir şey söyle,” diye fısıldadı.

Gözlerim doldu. Boğazım doldu. Yüzümü yeniden ellerimle kapadım. “Beni istemediğini sandım,” dedim boğulurcasına. “O yüzden denedim. Başka birini sevmeyi denedim. Hatta başka birinden *hoşlanmayı* denedim. Başka birini öptüm. Başka biriyle yattım ama *seninmişim* gibi hissetmeyi bırakamadım.” Gözlerim bir başka gözyaşı dalgasıyla kısıldı. “Benimmişsin gibi hissetmeyi bırakamadım.”

“Harriet.” Başımı yukarı kaldırdı. “Bana bak.”

Bekledi. “Lütfen, Harriet.”

Gözlerimi zorla açmam için birkaç saniye gerekti. Wyn’in kaşlarının arasında hâlâ su damlaları vardı. Çenesine ve boynuna doğru nehirler akıyordu. Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı.

“Öyleyim zaten,” dedi. “Hâlâ *seninim*.”

Hafta boyunca sürekli kalbime yaklaşan o çivi nihayet yerini buldu.

Parmaklarının ucu altdudağında gezindi. Gözleri sıca-
cıktı, canlı her dokunuşu kalbimdeki başka bir katmanı
kaldırıyordu.

Fakat *birlikte* olamazken birbirine ait olmanın ne anla-
mı vardı? Hayatlarımız değişmez biçimde ayrılmıştı. Her
şey on dakika öncekinden farklı görünüyor olabilirdi an-
cak hiçbir şey değişmemişti. O benimdi ama benim ola-
mazdı.

Ellerim, onu yanımda tutabilirmişim gibi ıslak saçlarına
dolandı. O da aynısını yaptı.

“Ne bu?” diye fısıldadı.

*Özür dilerim ve Seni affediyorum ve Beni bir daha bı-
rakmayacağına söz ver* gibi milyonlarca söyleyemeyeceğim
şey olmasını istedim.

Wyn nihayet mutluydu. Kendisine göre hayatı bulmuş-
tu. Gurur duyduğu, Montana’da bulunması üzerine kurul-
muş bir kariyeri vardı, üstelik o olmasa bile ona ihtiyaç
duyan Gloria oradaydı. Onunla zaman geçirmeye, Hank’le
kaçırdığı zamanı telafi etmeye ihtiyacı vardı. Bense birkaç
yıl daha Kaliforniya’daydım, çıkamayacak kadar batmış-
tım ancak tünelin sonundaki ışığı görebilecek kadar ilerle-
memiştim.

Belki, başka bir hayatta her şey farklı olabilirdi. Bu ha-
yatta sadece tek bir yol vardı.

“Sanırım,” dedim, “son bir *seni seviyorum*.”

Parmaklarını etrafıma sardı, nefesi durgunlaştı. Ardın-
dan, bir soruya cevap verircesine ciğerleri bir nefesle geniş-
ledi ve dudakları benimkilerle buluştu.

Titrek bir nefes verdiğimde dili ağzıma girdi. Tadı derin-
lere ulaşarak aylarımı düğümlemeye çalışarak geçirdiğim
şeyi serbest bıraktı. Arzu her yöne yayıldı, tenimi, sinir-
lerimi, kanımı uyandırdı. Wyn yüzümü yukarı çevirerek

öpücüğü derinleştirdi, dili açlıkla, hassasiyetle benimkine değdi. İçimden bir inleme çıktı.

Eli karnıma yayılıp tişörtümün içinden birkaç santim yukarı çıktığında sırtımı ona doğru hizaladım, karnımdaki her kas ona doğru çekilmeye çalışıyordu.

Bir kolunu bana sarıp bizi geriye götürdü. Omzu duşun kapısına değdiğinde beni içeri çekip tekrar kapıyı kapadı.

Kıyafetlerim ona tutunmaktan çoktan ıslanmış, bazı yerleri üzerime yapışmıştı ancak omuzlarımdan tişörtümü çıkarıp duvara, havlusunun yanına asarken yine de beni sudan korudu. Sırtımı duvara dayayarak soluklandım, o sırada Wyn sırayla şortumun düğmelerini açtı. Onu bikinimin altıyla birlikte aşağı indirirken yavaş davrandı, bense tenim karıncalanır, nefesim kesilir ve zihnim alev alırken orada öylece durdum. Gözlerini benden ayırmadan onları da astı.

“Gerçek mi bu?” diye sordum.

Belime uzandı. “Başka ne olacak?”

“Rüya,” dedim.

Beni kendine dayadığında sıcak, ıslak karnı benimkine sürttü. “Olamaz,” dedi. “Rüyalarımnda sen hep üstte oluyorsun.”

Başparmağını mememin dış kıvrımında gezdirince kahkaham yarıda kesildi.

Kollarımı boynuna doladım, o da rahat bir hareketle beni duvara yasladı ve bacaklarımı beline sardı.

Onun bedenini böylesine ani ve yoğun bir şekilde üzerimde hissetmemle, nefesim ağzının üstünde kesildi. Karnındaki kas dalgası gerildi. Dudaklarım onunkilerin altında açlıkla aralandı. Elleri bikinimin üstünü çözdü, çıkardı ve kalbim bu sabırsız dokunuşlarla deli gibi attı.

Çenemin üstünde adımı fısıldarken su omuzlarına sıçrarak bizi sıcaklıkla sarıyordu.

Wyn inledi, nefesim hızlanırken beni yavaş, yoğun hareketlerle avuçladı. Ağzı boynuma kaydı. “Emin misin?” diye mırıldandı.

Onu daha sıkı tuttum. Tekrar sormak için geri çekilse de yakınımda tuttum, dilimi ağzına soktum ve orada Corona’nın acı, ekmeksi tadıyla misket limonunun keskinliğini buldum.

Aramıza uzanıp onu elime aldığımda ürperdim. Başını omzuma gömdü, ellerinden birini arkamdaki duvara götürdü.

“Buraya prezervatif getirmediğim,” dedi ancak ikimiz de hareket etmeyi bırakmadık, daha fazla sürtünme, bir rahatlama aradık. Kalçalarımız birlikte hareket ederken sırtındaki, karnındaki, kollarındaki ve poposundaki kaslar gerginlikten sımsıkı olmuştu.

Ellerini sertçe kalçamın arkasına götürdü beni kendisine doğru eğdi. “Zaten sen kızgınken bunu yapmamalıyız,” dedi.

Elimi aşağısına götürdüm. “İçimde olursan kızgınlığım azalır.”

Bir elini benimkine sarıp bir saniyeliğine, kalbimiz birlikte çarpar, sıcak su üzerimize dökülürken beni sabit tuttu. “Prezervatifimiz yok,” dedi tekrar.

İçimden karşı çıkan, acınası bir ses çıkınca ne dediğini unutmuşçasına beni yeniden duvara itti, kalçalarımız birlikte hareket etti, tırnaklarımız ıslak teni sıyırdı. Tamamen yaslanmak için beni bir santimetre kadar kaldırdı. Birlikte hareket ederken yine duvarın üstünü tuttu.

“Harriet,” dedi kulağıma kısık sesle. “Aşırı yumuşaksın.”

“Sağ ol,” dedim. “Spor yapıyorum.”

“Şu anda dalga geçme,” dedi. “Sonra dalga geçeriz. Şimdi bana istediğini söyle.”

“Söyledim zaten.”

“Yapamayız,” dedi. “Akşam yemeğine çıktığımızda almanın bir yolunu bulurum.”

Boğazına yastı hâlde gülerken dilimle bir su damlasını yakaladım. “Arka sokaklarda takılıp yanında prezervatif varmış gibi görünen yabancılara yirmilik banknotlar mı sallayacaksın?”

“Ben eczaneye giderim diye düşünmüştüm,” dedi, “ama senin yöntemini daha çok beğendim.”

Geri çekildi, ayağı ıslak sedir plakaya değene kadar beni yavaşça bıraktı. İçimdeki her şey karşı çıkıyordu ki beni döndürdü, elimi duvarın kenarına götürdü ve kendininkini kollarımın arkasında, iki yanımda gezdirdi. Arkama yaslanırken bir eli kalçamın etrafına, bacaklarımın arasına yöneldi.

Bir saniyeliğine nefes alamadım. Organlarım bile başka bir şey *istemekle* meşguldü, beyin dalgalarımın her biri elinin yarattığı hisle uğraşıyordu. Diğer kolu etrafıma döndü, beni dümdüz kendine çekti ve ağzını boynumla omzumun arasındaki noktaya değdirdi.

“Bu haftaki hedefin bu muydu?” diye sordum.

Boynumun yan tarafını ısırdı. “Aslında haftanın geri kalanını tam bir centilmen gibi geçirebilmek içindi.”

“Ara sıra başarısızlık insana iyi gelir,” dedim.

“Öyle mi?” diye sataştı. “Sana iyi mi geliyor?”

Kendimi ona yaslayarak yalvardım. “*Lütfen.*”

Wyn küfretti, kalçalarımı kavradı, beni yeniden döndürüp sırtımı duvara yasladı ve önümde diz çöktü.

Bacaklarımın iç tarafını öperek içime doğru hareket ederken eklemlerim âdeta sıvıya döndü. Kalçam ağzının baskısıyla yukarı kalktı. Sol avucu karnımda gezindi, sağdaki, popomu avuçlayarak beni kendine hizaladı.

Onu yeniden yanıma çekmeye çalışsam da olduğu yerde kaldı, ağzının ısrarlı sıcaklığı beni parçalanmaya giderek yaklaşıtıyordu.

“Wyn,” diye yalvardım.

Boynumdaki tüyler diken diken oldu. Wyn, “Boşal benim için Harriet,” diye mırıldandı.

Direnmeye, ondan daha fazlasını istemeye çalıştım ancak bedenim boyun eğdi. İsmi dudaklarımdan nefes nefese bir dua gibi döküldü. Beni öyle ağır ve karanlık bir dalgaya çekti ki saniyeler boyunca hislerim ele geçirildi. Ne orman vardı ne sedir duş, ağzından başka bir şey kalmamıştı.

O his geçtiğinde dizlerimin bağı çözülmüş hâlde duvara çöktüm. Wyn kalkıp beni kendine çekti, çenemi omzuna yasladı. O boynumdan aşağı öpücükler bırakırken sıcak su üzerimize döküldü.

“Teşekkür ederim,” dedim, hülyalı bir pus içinde.

Boynumun üzerinde gülümsedi. “Ne kadar kibarsın.” Beni suyun altında nazikçe salladı. “Diğerleri bekliyor.”

“Artık kibarlık yapmayacağım.” Gözlerine bakmak için çenemi kaldırdım. “Bekleyebilirler.”

“Havalı korna her an çalabilir,” dedi.

“Beklemek kimseyi öldürmez.”

“Bilemiyorum,” dedi Wyn. “Bu hafta ölüme epey yaklaştım bence.”

“Doğru aslında,” dedim. “Beklemek tehlikeli olabilir. Beklemeyelim.”

Kahkahası başka bir inlemeye döndü. “Sonra. Önce sana bir yemek ısmarlayayım.”

“Ben modern bir kadını, Wyn,” dedim. “*Ben* sana yemek ısmarlayacağım. Tabii artık lüks biri olduğun için yemeğine param *yeter mi* bilemiyorum.”

“Sen bana benzincideki sosislilerden al, Harriet Kilpatrick,” dedi, ağzımın kenarını öperek, “ben de sana hayatının en güzel gecesini yaşatayım.”

Gözlerimi kapayıp bu âna tutunmaya çalıştım. Çoktan kayıp gitmeye başlamıştı. *Bir gün daha.*

30

GERÇEK HAYAT

Cuma

Istakoz Festivali şenliklerinin çoğu kasabanın diğer tarafında olsa da kalabalık buraya, grileşen Istakoz Rıhtımı'ndaki tuz kaplı piknik masalarına kadar taşmıştı, işçi tulumu giymiş istakoz avcıları, demirlemiş teknelerin, deponun ve açık hava tezgâhlarının arasında mekik dokuyordu.

Siparişlerimizi vermiş olmamıza rağmen rıhtımın arka köşesindeki şeride yakın bir masa boşalana kadar bekliyorduk. Banklara geçtik ve Wyn masanın altından bacağını tuttu. Ben de elimi onunkinin üstüne koyarak bu hissi ezberlemeye çalıştım.

Sepetler dolusu patates kızartması, kabarık istakozlarla dolup taşan çıtır çıtır sandviçler, bol baharatlı soğan halkaları ve plastik çatalların içinden erimiş tereyağı misali akacağı kadar yumuşak kızarmış mezgitle vardı. Mısır koçanları ve kırmızı soğan ile dilimlenmiş turpla dolu trajik salatalar ve kırmızı plastik bardaklarda yabanmersinli limonatalar almıştık.

“Barda buna votka eklettirmek için ne kadar ödeme yapacağımı soracağım,” dedi Kimmy, ayağa kalkarak.

“Biraz beklemek isteyebilirsin,” dedi Sabrina, gizli bir gülümsemeyle. Parth'a baktığımda dudaklarım mühürlü dercesine omuz silkti.

Kimmy gözlerinde keyifli ancak şüpheli bir ışıltıyla yeniden banka oturdu.

Wyn'in ağız kulak mememe değdi. Daha önceki kırık dökük anıların engeli arasından ne dediğini anlamam biraz zaman aldı: "Sence masaya sihirli mantar mı sipariş ediyor?"

Ona döndüğümde burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değiyordu. Tepeye asılmış küre şeklinde ışıklar gözlerini parlattı. "Ya öyle ya da bizi buradan direkt yerçekimsiz uzay kampına götüreceksin," dedim.

Öne eğilirken eli daha yukarı çıktı. Fısıltı hâlindeki cevabını duymak üzere döndüm ancak dudakları kulağımın üstündeki deriyle buluşunca yavaş, yumuşak öpücüğü beni ürpertti.

Sabrina ayağa kalkarken bir peçeteyi buruşturdu. "Gece'nin sonraki aşamasına kimler hazır?"

"Uzay kampı, işte başlıyoruz," dedim.

Suyun kenarındaki yerleşim bölgesinde yürüdük. Buradan bile limanın diğer ucundaki festivalden gelen müziği ve iskeledeki grubu duyabiliyorduk; sanki iki kıyı, yarışan bir piyano barının zıt uçlarıydı.

Sabrina bizi suyun üzerindeki uzun, dar yaya köprüsüne yönlendirirken Patty Griffin'in "Long Ride Home" şarkısı, "It's Still Rock and Roll to Me"ye karıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Cleo.

"Uzun vadeli bir amacı gerçekleştirmeye," diye seslendi hızını artıran Sabrina omzunun üzerinden. Havada bir elektrik, bir ihtimal hissi vardı.

Belki Wyn ve benden ileri geliyordu. Belki ellerimiz her buluştuğunda, beni yanına her çektiğinde ve durdurup diğerleri yürümeye devam ederken korkuluğa yaslayarak bir öpücük verdiğinde havayı biraz daha dolduruyorduk.

"Yetişin," diye seslendi Parth bize.

Wyn bir kez daha dudaklarını benimkilere değdirdi. “Daha sonra zamanımız olacak,” dedi.

Yeterli değil ama, diye dūşündüm bir sızıyla. Bu hap-solmuş, tutuşabilir aşkı bir günde nasıl içimden çıkarabilirdim? Sonraki yirmi dört saat içinde parçalarını stoklayıp sonra da ihtiyacı olduğu gibi onu nasıl bırakabilirdim? *Hak ettiği* gibi?

Kendimi başımı sallamaya zorladım, ardından diğerlerine yetiştik.

Liman bir havzanın içinde yer alıyordu, suyun kenarına restoranlar ve iskeleler sıralanırken kasabanın geri kalanı kıvrımlı ve çaprazlama kesişen sokaklar boyunca yükseliyor, vahşi ve yeşil bahçeler kaldırımların üzerine yayılıyor, küçük eğreli otları tuzla yıpranmış otellerin çimenliklerini kaplıyordu.

Bu sokaklardan yürürken karanlık pencereli Fudge & Taffy Factory’nin ve camın arkasında yüzlerce farklı çeşit patlamış mısır sergileyen Skippy’s Popcorn’un önünden geçtik. Hafta sonu açılacaklardı ancak bu akşam her yer çoktan kapanmıştı.

Warm Cup’ı geçtikten sonra sessiz bir sokağa döndük. Easy Lane. Buranın neden tanıdık geldiğini anlamam biraz zaman aldı: Bu sokağın programda olduğunu görmüştüm. Yarın sabah, düğünden önce Sabrina hepimize kişisel sürprizler hazırlamıştı ve benimindeki adreste 123 Easy Lane yazıyordu. Bunu özellikle fark etmiştim çünkü “Easy Street” yerine “Easy Lane” olarak adlandırılmasının kasten kaçırılmış bir fırsat olduğunu düşünmüştüm*.

Easy Lane’in ilk bloğunun sonunda Sabrina bizi başka

* İngilizcede “easy street” rahat ve sorunsuz bir yaşam tarzını ifade eden bir deyim olarak da kullanılır. Dolayısıyla daha tanıdık ve anlamlı olan “Easy Street” ismi yerine, “Easy Lane” gibi daha az etkili bir terim seçilmiş olması, bilinçli olarak bir fırsatın kaçırıldığı duygusunu ifade etmektedir. (ç.n.)

bir sokağa döndürdü. Sadece iki binanın ışıkları hâlâ yanıyordu: geniş bir otel ile Hound & Thistle adında bir pub ve penceresinin üzerinde *TEMPEST TATTOO* yazan, siyah çerçeveli, beyazımsı tırnaksız harflerle süslenmiş bir dükkân.

Sabrina durup kollarını iki yanına indirerek bize döndü. “Ee,” dedi. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Sab!” dedi Kimmy üzerine atılarak. “Dövme mi yaptırıyorsun?”

“Yaklaştın,” dedi o da. “Dövme *yaptırıyoruz*.”

Parth’ın gergin gülümsemesi ve Wyn’in benimkilere değen titrek parmakları dışında hiç kimse tepki vermedi. Kimmy, Cleo’ya baktığında gülümsemesi Cleo’nun sersemlemiş ifadesiyle birlikte küçüldü.

“Uzun zamandır konuşuyorduk,” diye devam etti Sabrina. “Ve bu mükemmel bir zaman. Yazlık evdeki son tatilimizi anmak ve on yıllık arkadaşlığımız için. Bizi sonsuza kadar bağlayacak bir şey olacak.”

Kalbim soluk borumdan yukarı çıkmaya çalışan delirmiş bir kuş gibi çarpsa da midem kasıldı.

Her daim Wyn Connor’a biraz olsun âşık olacağımı kabul etmek bir şeydi. Bunu vücuduma kalıcı olarak kazımaksa başka bir şey. Bundan bir çıkış yolu bulamadan Cleo, “Sanmıyorum, Sab,” dedi.

Şok içindeki sessizliğin onu buna hazırladığını sanırdınız ama Sabrina hakikaten şaşkına dönmüş görünüyordu. “Ne demek *sanmıyorum*?”

Cleo omuzlarını silkti. “Bence bu akşam uyumlu dövme yaptırmamalıyız.” Kimmy koluna dokunduğunda aralarında sessiz bir duygu geçti.

Sabrina güldü. “Nedenmiş?”

“Çünkü istemiyorum,” dedi Cleo. “Ve şöyle bir bakınca kimsenin istemediğine eminim.”

Sabrina gözlerini kırpıştırıp bizi inceledi.

“Öyle değil,” dedim. “Sadece... çok ani oldu.”

“Bunu on yıldır konuşuyoruz,” dedi.

“Ve ne olacağına hiç karar vermedik,” dedi Wyn.

“Ne olduğu kimin umurunda?” dedi Sabrina. “Önemli olan bağ.”

“Belki bir dahaki sefere,” diye önerdim. “Bu akşam tasarımı seçeriz, sonra herkes alıŖacak zaman bulur ve sonra...”

“Depozitoyu çoktan ödedim,” dedi. “Dükkânı bizim için açık tutturdum.”

Cleo kaŖlarının arasındaki noktayı ovdu. “Sab. Bunu yapmadan önce bize sormalıydın. Her istediğini kabul edeceğimizi varsayamazsın.”

“*Bu* ne halt demek Ŗimdi, Cleo?” dedi Sabrina, yüzünde incinme ifadesi belirdi.

“Sadece bu büyük, kalıcı kararı kastediyor,” dedim. “Böyle bir Ŗeyi kabullenmek için hepimizin zamana ihtiyacı var.”

“Ben onu kastetmedim,” dedi Cleo sakince. “Dediğimde ciddi dim. Aramızdaki her Ŗeyin nasıl olacağına tek başına karar verip, sonra da istediğini elde etmek için hepimizi ezip geçemez.”

“Kimseyi ezip geçmiyor ki,” dedi Parth, Sabrina’ya doğru yürüdü. “Bunların hepsini *sizin* için yapıyor. Bu tatil sizin içindi. Tamamı.”

“Bizim içinse,” dedi Cleo, “o zaman rahat olmadığım bir Ŗeyi yapmama kararına saygı duyacaksınız.”

“Senin on dokuz tane falan ayrı dövmen var,” dedi Sabrina. “Bu ne diye rahatsız etti?”

“Ŗu konuyu kapatabilir miyiz?” diye sordu Cleo, gözlerini kaçırarak.

“Tabii,” dedi Sabrina. “Konuyu kapatırım. En yakın arkadaşlarımdan birinin sürekli planlarımızı iptal etmesini, diğerinin bana doğru düzgün mesaj atmamasını, babamın bana ev gibi hissettiren tek yeri satmasını ve benden başka kimsenin uzaklaştığımızı sallamamasını bırakırım.”

Arabayı bıraktığımız yöne döndü.

“Ben onunla konuşurum,” dedim diğerlerine, kaldırımda peşinden koşturdum. Yetiştikimde bileğine uzandım. “Sabrina, bekle.”

Devam etmeye çalıştı, elimi üzerinde tutmak için beni koşmaya zorladı.

“Bu arkadaşlığı *hepimiz* umursuyoruz,” dedim. “Sadece...”

Döndüğünde gözleri ıslaktı. “Ani mi oldu?”

Kalbim ayaklarıma doğru düştü. Neden bu kadar üzül-
düğünü bilmesem de üzüldüğü belliydi. Sabrina asla ağla-
mazdı.

Fakat şimdi ağlıyordu. Tam teşekküllü yaşlar yüzünden akıyordu, bunu düzeltmem, meselenin onunla ilgisi olma-
dığını anlamasını sağlamam gerekiyordu.

Ve o anda, karar vermem gereken son anda başka bir yol göremedim.

“Mesele bizim arkadaşlığımız değil,” dedim.

“Tabii ki öyle,” diye cevapladı Sabrina. “Senin kafan buradan uzaklarda, Cleo da gerçekten geçirmek...”

“Mesele *Wyn*,” dedim, bu konuşma daha fazla rayın-
dan çıkmadan.

Koyu gözleri dolu, saçları nemden kabarmış bir hâlde bana bakakaldı.

“Onunla uyumlu dövme yaptıramam, Sabrina. Artık birlikte değiliz.”

Sesi kısık, çatlak çıktı. “Ama sorunlarınızı çözüyor gibi görünüyordunuz.”

Başımı sallayarak az önce söylediklerini kavramaya çalıştım. “Ne?”

“Bu hafta,” diye devam etti. “Yeniden birliktymiş gibiydiniz.”

Yeniden birlikte mi?

Ayrıldığımızı bilmeyen biri... nasıl *yeniden birlikte* olduğumuzu düşünebilirdi?

Durumu bilmiyorsa tabii.

31

GERÇEK HAYAT

Cuma

“Biliyor muydun?”

Cevap vermedi.

“Sabrina,” diye tersledim.

Kollarını iki yana açtı. “Tabii ki biliyordum! Gerçi sende duymadım. En yakın arkadaşım bugünlerde bana hayatıyla ilgili tek kelime etmiyor sonuçta.”

En üstteki basamağı kaçırmak ancak sonra merdivenlerin doğrudan uçurum kenarına çıktığını fark etmek gibi bir histi.

“Nasıl?” diyebildim.

“Parth birkaç hafta önce Wyn’i ziyarete gitti.”

Liman etrafımda dönmeye başladı. “Ona... söylemiş mi?”

“Hayır.” Kollarını kavuşturdu. “Wyn tuvalete gitmiş, Parth da Wyn’in telefonundan kendine bir fotoğraf mı ne gönderecekmiş. Ama mesajlaşmalarınızı açtığında *aylardır* yeni bir şey olmadığını görmüş. Bir de Wyn’in taslaklarında bitiş şekli yüzünden özür dilediği mesajlar varmış.”

“Yani okudu,” dedim, sözcükler dilimden sert çıktı.

“Bilerek yapmamış,” dedi Sabrina. “Hem hepsini de okumamış. Olanları öğrenecek kadar sadece.”

“Neden bir şey söylemedin?” diye sordum.

“Ben mi? Bunu saklayan sensin, Harry. Aylarca hayatındaki neredeyse hiçbir şeyi anlatmadın, o sırada Cleo

yaptığı bütün planları iptal ediyordu ve Wyn ben yalvarana kadar bu hafta *gelmeyecekti* bile ve...”

“Dur.” Gözlerimi kapayarak başımı salladım.

Olamazdı.

Olmak zorundaydı.

“Mesele tamamen bu mu?” Gözlerimi açtığımda ciğerlerim sıkışıyor. “Bu tatilin amacı?”

Sabrina omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı.

Sabrina’nın Wyn ile beni bir araya ittiği tüm o anları düşündüm. Benimle birkaç dakika dahi yalnız kalmamak için yırtındığını düşündüm. Havaalanından gelirken müziğin sesini sonuna kadar açmış ve pencereleri indirmişti ki ona Wyn’i anlatmak *istesem* bile duyduğunu inkâr edebilsin.

Öfke içime hücum etti. Hiç hissetmediğim türden bir öfkeydi bu. “Bu hatıralar yolculuğu? Lanet bir kapısı bile olmayan banyo? Bunların hepsi... senin için oyun muydu?”

“Oyun mu?” dedi. “Harriet, size *yardım* etmeye çalışıyorduk. Wyn ile siz birbirinize aitsiniz.”

“Bize bütün bunları nasıl yaşatabilirsin?” Ses tellerim öfkeden dolayı titriyordu.

Sabrina’nın gözleri alev alsa da ağzı sımsıkı kapalı kaldı.

“Tüm hafta kendimizi paralamamıza neden oldun. Bize *işkence* ettin,” dedim. “Nasıl yapabildin?”

“Bilmiyorduk,” diyebildi kısık sesle.

Cleo peşimizden gelmişti, Hound & Thistle’dan gelen ışık üzerine kırmızı altın renklerde yansıyor. “Wyn ile ayrıldığınızı bilmiyordum,” dedi. “Bu haftanın tamamının düzmece olduğunu bilmiyordum.”

“*Düzmece* değil,” dedi Sabrina. “Onlara *yardım* ediyorduk.”

“Ne yapmamıza yardım ediyordunuz?” diye sordum pürüzlü bir sesle.

“Tekrar birleşmeniz!” diye cevapladı.

“Birlikte olmak isteseydik,” dedim, “olurduk zaten!”

“Ah, yapma,” dedi. “Sen *ne* istediğini bilmiyorsun, Harriet! Bir türlü düğün tarihi ve salonu seçemediğin için hayatının aşkını *kaybediyorsun*.”

Göğsümden hararetli bir acı fışkırdı. “Biz istemediğimiz için birlikte değiliz, Sabrina! Çünkü ne kadar istesek de birbirimizi mutlu edemiyoruz.”

“Gerçekten mi?” dedi. “Çünkü Parth, Wyn’in yazdıklarını gördü ve bir kez daha istediğin şey için savaşmak yerine oturup hayatının başına gelip geçmesine izin vermişsin gibi görünüyor.”

“Herkes için en iyi olana sen karar veremezsin,” dedi Cleo. “Niyetinin iyi olduğunu düşünmen önemli değil. Bizi manipüle ettin. Bu hafta için ne kadar stresli olduğumu *biliyordun*, Wyn’in neden gelmediğini *biliyordun* ama yine de hepimizi zorladın.”

“Yapmam gerekeni yaptım,” dedi Sabrina. “Her zaman yaptığım gibi çünkü artık kimse en ufak bir çaba sarf etmiyor. Hepinizi bekleyecek olsaydım bu arkadaşlık çoktan bitmişti, sen de biliyorsun. İlk mesajı ben gönderiyorum. Aramaları ben yapıyorum. Sesli mesajları ben bırakıyorum. Gezileri ben planlıyorum ve siz iptal ettiğinizde başka tarihler buluyorum. Bana hemen evet ya da hayır cevabı vermediğinizde tahmin edin ne oluyor? Birkaç gün sonra tekrar kontrol eden yine *ben* oluyorum.”

“Hayatlarımızda başka şeyler de var,” dedi Cleo. “Seninle parlak günleri canlandırmak için her şeyi bırakamayız.”

Sabrina’nın yüz ifadesini gördüğüm anda Cleo’nun damarına fena hâlde bastığını anladım.

O şiddetli öfkem geçti, beynimdeki sis, ilerideki yamacı görebileceğim kadar açıldı. Öfke hâlâ yerinde olsa da

korku daha ağırdı, içime kök salarak bağıırıyordu: *Daha beter olmadan önce durdur, durdur, durdur şunu. Onları kaybetmeden önce.*

“Bir saniyeliğine sakinleşelim,” dedim boğulurcasına.

Cleo gözlerini benimkilere dikti. “Ben sinirli değilim,” dedi sakin bir sesle.

Haklıydı. Gözlerinin arkasında ateş değil, yalnızca bitkinlik, hayal kırıklığı vardı. “Sadece artık numara yapmıyorum.”

Sanki kaldırım altımda çatladı, dünya ikiye bölündü. Bir şey yapmazsam açıklık, onlara ulaşamayacağım kadar genişleyecekti. Yapayalnız kalana kadar.

“Ne numarası yapmıyorsun?” diye sordu Sabrina.

“Bunlar parlak günlerimizmiş gibi,” dedi Cleo. “Eskisi kadar yakınmışız gibi. Halbuki gerçek farklı. *Biz* farklıyız.”

“Cleo,” dedim, sessizce yalvararak.

“Hayatlarımız birbirinin tamamen zıttı,” diye devam etti, “ve programlarımız birbirinden çok farklı, artık boş vakitlerimizi aynı şekilde geçirmiyoruz, Wyn artık Montana’da, Harriet bizi hayatından çıkardı sayılır ve Parth’la sen hâlâ her şeyin büyük bir parti olmasını istiyorsunuz ama değil! Hayatlarımızda ciddi belalar var ve bunlardan asla bahsetmiyoruz.”

“Ben sizi hayatımdan çıkarmadım,” dedim. “Sizden çok acı verici bir şeyi sakladığımız için bir türlü kimseye bahsedemedim. Hâlâ doğru düzgün o konudan –*ondan*– konuşamıyorum çünkü... çünkü dünya altüst oluyor gibi geliyor.”

Cleo’nun gözleri koyu ve doluydu. “Böyle hissettiğinde ulaşman gereken kişiler biziz ama sen bizimle konuşmayı kestir, sonra bizim için de işler... zorlaştığında ne yapacaktık ki?”

“Ah, yapma, Cleo,” dedi Sabrina. “Sen daha iyiymişsin gibi davranma. *Aylardır* benimle plan yapmaktan kaçıyor-sun. Görünüşe göre bu arkadaşlığı bir arada tutmaya çalışsan tek kişi *benim*, başka kimse birbirini görmemeyi sorun etmiyor.”

“Birbirimizi *bir hafta boyunca* gördük,” dedi Cleo. “Bunların hepsinin sinsi bir plan olduğunu daha yeni söylüyorsun, Harriet de Wyn’le artık birlikte olmadıklarını yeni itiraf ediyor ve bunları anlatacak günlerimiz olmasına rağmen önemli bile değil. Çünkü başka bir şey yapmayı tercih etmemizi kabullenmektense sırf *eskiden* yapıyoruz diye sinemada beş saat boyunca oturmayı tercih ediyorsun! Artık aynı yerde değiliz. Büyüdük biz.”

Sesi titredi. “Üstelik farklı yönlere gittik. Ve artık birbirimize anlatamayacağımız şeyler var, belki de bunu kabul etmemiz gerekirken hepimiz bununla mücadele ediyor, fark etmemiş gibi davranıyoruz. İlişkimiz eskisi gibi değil. Ve bunda bir sorun yok.”

“Sorun yok mu?” diye tekrarladı Sabrina boş bir sesle.

“Bazı şeyler değişiyor. Çoktan değişti. Ben hiçbir zaman istemediği şeylere katlanan biri olmadım ama öyle bir hâle getirdin ki yapmak zorunda kaldım. Sonuçta her şey senin istediğin koşullarda olmak zorunda.”

“Kimse seni kalmaya zorlamıyor!” dedi Sabrina. “Gitmek istiyorsan git!”

Cleo ayağına baktı, sandaletlerinin arasındaki çatlağın ortasında küçücük bir eğrelti otu çıkmıştı. “İyi,” dedi. “Kimmy ile ben akşam için bir otel buluruz.”

Sabrina bir kez daha soğuk bir kahkaha attı. “Ne yani, arkadaşlığımızdan *bilinçli olarak ayrılacak* mısınız?”

“Biraz *mesafe* koyacağım,” dedi Cleo.

“Saçmalık bu,” diye cevapladı Sabrina. “Kıyıda bir tane

bile boş yer bulamazsın.”

Cleo dudaklarını birbirine bastırdı. “O zaman bu akşam konukevinde uyuruz.”

“Sonra peki?” dedi Sabrina.

“Henüz bilmiyorum,” dedi Cleo. “Belki gideriz.”

Ona nasıl karşı çıksam ya da karşı çıkmak istiyor muyum bilemiyordum. Başım zonkluyordu. Her şey çok yanılttı.

Sabrina nihayet, “Ben arabayı getireyim,” dedi. Dönüp sokakta ilerledi. Geldiğimiz yöne baktım. Kimmy, Wyn ve Parth silüet hâlinde bile kaskatı görünüyorlardı. Her şeyi duymuşlardı.

Aslında, dedim kendime, her şeyin ortaya dökülmesi beni rahatlatmıştı.

Fakat hepsini geri alabilsem alırdım. O mutlu olduğum yere, zamanın dışına, gerçek hayattan hiçbir şeyin bize dokunamadığı o yere dönmek için her şeyi yapardım.

32

GERÇEK HAYAT

Cuma

Yazlığa dönerken sessizdik. Artık gerçek ortaya çıktığı için Wyn ile birbirimize bakamıyorduk. O Parth'a da bakamıyor, gözlerini arabanın camında tutuyordu.

Eve girer girmez herkes köşesine çekildi. Ben de daha fazla tuhaf ya da acı verici karşılaşmalara katlanmamak için kendimi birinci kattaki tuvalete kapadım.

Ne var ki merdivenlerden yukarı çıkarken Kimmy ile Cleo ellerinde çantalarıyla aşağı iniyor, konukevine doğru ilerliyordu.

Cleo bana bakmadı.

İkisi de bir şey söylemese de Kimmy gergin bir gülümsemeye bakıp geçerken elimi sıktı. Ön kapının gıcırtısını duyduğumda boğazımda bir yumru oluştu.

Wyn'le odamıza gitmek istemiyordum. O baloncuk patlamıştı, küçük evren parçalanmıştı. Onun yerine çocuk odasına geçtim. İçerisi topluydu, tekli yataklar karşı duvarlara dönüktü ve yapılmışlardı. Cleo ile Kimmy burada Kimmy'nin nane yağının kokusundan başka bir iz bırakmamıştı.

Yatağın kenarına oturduğumda, dışarıdan mı üzerime geldiğini içeride mi büyüdüğünü bilmediğim yalnızlık hissi kabardı.

Eski dostum her türlü kaçınılmazdı.

Kıyafetlerimden kurtularak yatağın içine girdim. Ağladım ancak uyumadım da.

Tartışmamız, sözcükler mantıksızca birbirine karışana kadar ateşli bir döngü hâlinde zihnimde tekrarlandı.

Kendime defalarca onlara neden söylemediğimi sordum. Kendimden, diğer herkes kadar bıkana kadar aynı baştan savma cevaplar zihnimde dolanıp durdu.

Sırtüstü yatarak gözlerimi tavana yansıyan ay ışığına diktim.

Wyn’le ayrılma biçimimiz yüzünden bana kızacaklarından korkmuyordum aslında. Üzülmelerinden korkuyordum. Onlar için çok şey ifade eden bu tatili mahvetmekten korkuyordum. Bana içerleyip asla söylemeyeceklerinden, Wyn olmadan beni eskisi kadar sevmeyeceklerinden korkuyordum çünkü *ben de* onsuz kendimi sevmiyordum.

Ne sorun olduğunu soracaklarından ve ne kadar sağlam bir cevap bulursam bulayım hemen anlayacaklarından korkuyordum.

Yeterli olmadığımı anlayacaklardı.

Annemle babamın istediği zeki doktor, Wyn’e hak ettiği mutluluğu verebilecek kişi, Sabrina ve Cleo’nun ihtiyacı olan arkadaş değildim.

İyi olmak, etrafımdaki insanları hak etmek için çok uğraşsam da yine de onları incitmeyi başarmıştım.

Pike fazla sıcak tuttu, çarşaf fazla yumuşak geldi. Ne zaman dönsem duvara çarptım.

Burada televizyon olsa *Cinayet Dosyası*’nı açar, mavi ışığı ve neşeli müzikleri eşliğinde uykuya daldardım.

Sessizlik sorulara çok fazla yer bırakıyor, anılar etrafımda dolanarak beni hapsediyordu.

Yalnızca kavgayla ilgili değil, Wyn’i kaybetmeden önceki ve sonraki haftaların *karanlık yeriyle* de ilgiliydi. Onun gibi kokan yastığa ağlamakla, rüyamda onu görerek uyanmakla, göğsümün düğümlerle dolmasıyla ilgiliydi. Taye,

erkek arkadaşı ve onun arkadaşıyla çifte randevuya çıkarak onu sistemimden atmaya çalışmamla ilgiliydi.

Eve midem bulanarak gelip daireyi temizlememle ilgiliydi. Sanki derzleri ve mutfak dolaplarındaki sıçramış yemek artıklarını ovmak hayatımdaki her şeyi farklı yapacaktı. Beni farklı yapacaktı.

Bir elimde telefon, mutfakta durarak birinin aramasını dilediğimi hatırladım.

Annemi arasam, *Eve gel; ben seninle ilgilenirim*, diyecekti.

Wyn'i arasam yumuşak sesi her şeyin bir hata, bir yanlış aşılma olduğunu, söz verdiği gibi beni sonsuza kadar seveceğini söyleyecekti.

Onlara gerçeği söylemeyi *başarabilsem* bile Sabrina ile Parth *yeni* uykuya dalmış olur, Cleo ile Kimmy'nin ise birkaç saat sonra uyanması gerekirdi ve Eloise'i arayacak olsam, telefonda *hiç* konuşmadığımız için birinin öldüğünü varsayardı.

Numarasını engellediğim gün Wyn'i aramaya çok yakındım.

Sonra herhangi birini aramak için bekledikçe gerçekten yapmak iyice imkânsız, gerçeğin kendisinden daha utanç verici gelir oldu.

Hayatımın tamamını buraya gelmek için harcamıştım ama *niye*? Hayal ettiğim gibi değildi.

Hayır, daha beterd. Çünkü açıkçası, hayal etmeye zahmet ettiğimi bile zannetmiyordum.

Hastanelerin bekleme odalarındaki aile üyelerine iyi haberler verdiğimi hayal ettim, kendi ailemin mutluluğunu ve gururunu, mezuniyetteki kalabalıkta yüzlerini, aile Noel kartına yazdıkları sevgi dolu notları gözümde canlandırdım. Kliması her daim çalışan, kapısı açık kalan bir ev ve

herkesin pembe yanaklarıyla güldüğü hoş restoranlardaki uzun akşam yemeklerini canlandırdım. Boş zamanlar, ailemden gelen düşünceli hediyeler, hiç gitmediğimiz aile tatilleri, ödenmiş ev kredisi borçlarını hayal ettim. Çalışmalarının karşılığını nihayet aldıklarını, fedakârlıklarının telafi edilmekle kalmayıp ödüllendirildiğini hayal ettim.

Hepsine değdiğini düşündüklerini hayal ettim. Beni ne kadar sevdiklerini söylediklerini hayal ettim.

Hayatım boyunca, geleceği düşündüğümde gözümde bu canlanmıştı. Kariyer değil. Onunla birlikte gelecek şeyler.

Mutluluk, sevgi, güvenlik.

Ve bu hayal uzun süre yetmişti. Okul, değerinizi kanıtlama fırsatı değilse neydi ki? Tekrar tekrar, *ölçülebilir şekilde* iyi olduğunuzu kanıtlama şansı değilse?

İlgisiz evrenle bir anlaşma daha yapmıştım: *Yeterince iyi olursam mutlu olacağım.*

Sevileceğim.

Güvende olacağım.

Onun yerine, sevdiğim herkesi uzaklaştırmıştım.

Kalbim göğsümde çınladı. Bu hislerin hakkından gelmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp yatağın çarşafını çıkararak omuzlarıma doladım. Koridora yönelirken hava sıcaklığı beş derece kadar düşmüştü, merdivenlerden inerken biraz daha düştü ancak hâlâ sıcak ve havasız geliyordu.

Mutfak darmadağınaktı. Çarşafımı kenara koyarak iç çamaşırlarımla bulaşıkları kaldırdım, kirli olanları bulaşık makinesine yerleştirdim. Tezgâhı sildim. Süpürdüm. Kendime bir fark yaratacağımı söyledim. Yarın herkes aşağı indiğinde bu akşamın enkazı o kadar kötü görünmeyecekti.

Kaygım geçmiyordu. Derim fazla dar, sıcak hissettiriyor ve kaşıntıyordu. Çarşafı yeniden toplayarak arkadan dışarı çıktım.

Rüzgâr o ateşli hissi biraz olsun geçirdi. Kayalıklardan aşağı inerken karanlık suyun sesi sanki daha çok çıkıyordu; güçlü ancak değışkendi. Onun içine çekildiğimi, üzerinde süzöldüğümü hayal ettim. Bu hayattan götürölerek gözlerimi başka bir yerde açtığımı hayal ettim.

Sabrina'nın söylediğı bir şey bu düşün bozdu: *Bir türlü düğün tarihi ve salonu seçemediğın için hayatının aşkını kaybediyorsun.*

İşlerin bundan daha karışık olduğunu biliyordum ancak bu kelimeler tekrarlayıp duruyor, Wyn'in daha önce söyledikleriyle iç içe geçiyordu.

Onun birlikte olman gereken türden bir adam olduğuna gerçekten inandım. Hem düğünü erteleyip duruyordun. Hakkında konuşmayı hiç istemedin. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemedin.

Bana asla kızmadın. Benimle hiç kavga etmedin. Sanki beni özlemiyordun bile.

Duygularımın ağırlığının onu benden daha da uzaklaştıracığını, benim açamadığım kapıya iteceğini düşündüğümünden hislerimin çoğunu ondan saklamıştım.

Bu gece bana bunu söyledikten sonra bile kendimi içimde hapsolmuş hissettim; kelimeleri dışarı çıkaramıyordum.

Şimdiyse içime iyice sığıyor, derinlere gömölüyor, yerleşiyordu.

Karar verir vermez zaman büzüştü. Kayalıklardaki basamakları çıktım, verandayı aştım, gıcırtilı merdivenleri ve koridoru geçtim, kapısına gelip durana kadar her şey bulanık hâldeydi. Sessizce tıklattım. Belki de uzun süredir tıklattıyordum çünkü kapı o bekliyormuş gibi çoktan açılmıştı.

Bu, tamamen giyinik olmasını açıklasa da yüzündeki şaşkınlığı açıklamıyordu.

Dudaklarının aralanışını, ben odaya âdeta helyumla

dolu bir amaçla süzülerek girerken kaşlarını çatışını açıklamıyordu.

Ve kapının yanında duran toplanmış bavulu kesinlikle açıklamıyordu.

Onu görünce boğazımdan aşağı âdeta sıcak kömür dö-küldü, karnımın en derin çukuruna inerek cızırdadı. “Gi-diyor musun?”

Çelik grisi bakışları bavuluna kaydı. “En kolayı bu olur diye düşündüm.”

“En kolayı,” diye mırıldandım. “Nasıl? Havaalanından günde yalnızca üç uçak kalkıyor ve hiçbirisi gecenin köründe ayrılmıyor.”

Kapının kenarını tutarak arkamdan kapadı. “Bilmiyordum,” diye kabul etti.

Sonunda, “Hayır,” diyebildim.

Kaşı kalktı. “Hayır, ne?”

“Kavgamız bitmedi,” dedim.

“Kavga *etmediğimizi* sanıyordum.”

Ondan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yaklaştım. “Tam anlamıyla dalaşıyoruz.”

Başını çevirdi, ağzının kenarları aşağı çevrilmişti. “Ne hakkında?”

“İlk olarak, bavulunu gece vakti toplaman hakkında,” dedim, biraz yaklaştım. O da bir adım geriledi. Sesim titred-i. “Ve gitmeni istemiyorum.”

Ellerini kalçama götürerek beni belli bir uzaklıkta tuttu. “Zaten en baştan gelmemeliydim,” dedi. “Bunların hepsi benim yüzümden.”

“Hayır, değil.”

“Öyle,” diye ısrar etti.

İyice yaklaştım. Göğüslerimiz değdi. “İşte,” dedim.

“İşte ne?”

“Kavga edebileceğimiz bir konu daha,” dedim.

Belli belirsiz, gönülsüzce gülümsedi. Bakışlarını çevirdiğinde kaşları gerilmişti. “Çok ama çok özür dilerim, Harriet,” dedi. “Bu hafta söylediğim gibi uzakta kalsaydım...”

Ellerimi omuzlarına götürünce alevli gözlerini benimkilerle buluşturdu. Onu hafifçe ittim, böylece yatağın kenarına oturdu, beni komodindeki tek lambanın ışığında incelemek için başını yukarı kaldırdı. Aralarına girdiğimde bacaklarını ayırdı, ellerim sıcak omuzlarından çenesine çıktı. Gözleri titreşerek kapandı, ardından yüzünü avcuma çevirip ortasını öptü.

Ellerini belime sardı, ben de dizlerimi kalçasma doğru kaydurdım. Mürekkep karası gözleri açıldı, sonra ben diğer dizimi öbür tarafına götürüp üzerinde yer değiştirirken ağırlığımı aldı.

“Bu kavga mı?” diye mırıldandı.

Kucağına oturarak başımla onayladım. Âdemelması kıpırdadı. Eliyle bacaklarımın arkasını kavradığında çarşaf hâlâ omuzlarımdaydı. “Kavgaya bunu giyerek mi geldin?”

“Bu işte yeniyim,” dedim. “Standart bir üniforma olduğunu bilmiyordum. Gidip değiştirmemi ister misin?”

Bakışlarını aşağı kaydırarak düşündü. “Bavulunda daha küçük bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Diş fırçasını giymenin yolunu bilmiyorsan yok.”

“Bununla idare edebiliriz,” dedi. “Ee, ne hakkında kavga ediyorduk?”

“Her şey,” dedim.

Diğer eliyle beni kucağına çekip yerleştirirken ensemini avuçladı. “Genelde küçük bir şeyle başlayıp yavaşça her şey hâline getirmek daha kolaydır. En azından annemle babam hep böyle yapardı.”

“Annenle baban,” dedim, “kavga etmezdi.”

“Herkes sevdiği kişilerle kavga eder, Harriet,” dedi.
“Önemli olan nasıl ettiğindir.”

“Kuralları mı var?” diye sordum.

“Var.”

“Üniforma gibi,” dedim.

“Mesela hakaret amaçlı isim takmak yasak,” diye cevapladı.

“Peki *hayatım* desem?” diye sordum.

Ellerini bacaklarımın üst tarafına getirerek okşamaya başladı, avuçlarının sert dokusu tenimi hem karıncalandırdı hem de tüylerimi diken diken etti. “Avukatlarım Parth ile Sabrina’ya ikinci kez sormam lazım ama bence *hayatım* sözcüğüne izin verilebilir,” dedi. “Hiçbir jüri suçlu bulmaz. Gerçi son derece kaba bir söz.”

“Başka ne bilmem lazım?”

“Çıkıp gitmekte sorun yok,” dedi. “Herkes *Yatağa sinirli girmeyin* der ama bazen insan düşünmeye ihtiyaç duyuyor. Ve öyle bir ihtiyacın olursa sorun değil ama bana söylemen gerek çünkü aksi takdirde...” Yutkunurken çenesi kasıldı. “Aksi takdirde karşındaki insan temelli gittiğini düşünebilir.”

Ben de yutkundum, biraz daha yaklaşıncı göğüslerimiz âdeta birleşti. “Başka?”

“Bir galip ya da mağlup olması gerekmiyor. Sadece karşındakinin hislerini gözetmen lazım. Haklı olmaktan çok onu önemsemen lazım.”

“Bu kulağa kavga gibi gelmiyor,” dedim ona.

“Bu bilgiyi doğrudan Hank’ten öğrendim,” dedi.

Gülümsemeden edemedim. “O zaman güvenilir demektir.”

“Denemek ister misin?”

“Küçük bir şey mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Bulaşık makinesini yanlış dolduruyorsun,” dedim.

Birden gülümsedi. “Yanlış mı?”

“Tamam, yanlış değil,” dedim. “Ama nefret ettiğim bir biçimde.”

Gülümsemesi kahkahaya dönüşene kadar genişledi. “Devam et. Tutma kendini.”

“Alt sepeti tamamen dolduruyorsun,” dedim, “sonra su üst sepete giremiyor. Ayrıca bulaşıkları yeterince iyi durulamıyorsun, o yüzden her şey yıkandığında kâselerin içinde kahvaltılık gevrek parçaları falan kalıyor.”

Ciddi bir ifadeye dönmek için kendini zorladı. “Özür dilerim,” dedi. “Haklısın. Bulaşık yıkarken acele ediyorum, o yüzden daha çok iş çıkıyor. Başka?”

“Zekânı hafife alman hoşuma gitmiyor.”

“Onun üzerinde çalışıyorum,” dedim. “Ve açıkçası, ilaçların yardımı oluyor. İşimde iyi olduğumu hissetmenin de.”

Sanki kaburgam daralıyor ya da kalbim genişliyordu. “Güzel. Kendinle en azından benim seninle duyduğum kadar gurur duyman gerek.”

“Bunlar,” dedi sessizce gülümseyerek, “kavga sözleri değil.”

“Çünkü sıra sende,” dedim. “Sen de bana kırgınsın.”

“Öyle miyim?”

“Öfkelisin,” dedim.

Beni sıkarak kendine doğru çekti. “Öfkeliyim,” dedi bir nefeste. “Ne hakkındaydı?”

Sabrina’nın sözleri zihnimde döndü: *Bir türlü düğün tarihi ve salonu seçemediğin için hayatının aşkını kaybediyorsun... Parth, Wyn’in yazdıklarını gördü... İstedtiğin şey için savaşmak yerine oturup hayatının başına gelip geçmesine izin vermişsin.*

Midem altüst oldu. “Belki düğün yüzündendir.”

“Ne düğünü?” diye sordu.

“Bizimki,” dedim.

“Bizim düğünümüz olmadı ki.”

“Belki de umursamadığımı düşünüyorsundur,” dedim.

“Ya da sana bağlanmaktan korktuğumu ve bu yüzden herhangi bir karar veremediğimi sanıyorsundur. Belki kasten ertelediğimi düşünüyorsundur.”

Yutkunup, “Yapmıyor muydun?” diye mırıldandı.

Bu beş ay gecikmiş doğrulama, yapbozun yerine oturan son parçası kafamı allak bullak etti. Yaşlar gözlerime doldu.

Her şeyin yanlış gittiği, onu hayal kırıklığına uğrattığım, birbirimizi kaybettiğimiz tek bir an yoktu. Her ikimiz için de bir düzine vardı. Kaçırılan işaretler. Eksik iletişim.

Fark etmek canımı fena yakıyordu. Wyn’in onu istemediğimi düşünmesini sağladığımı anlamak...

“Kolaylık yaratmaya çalışıyordum, Wyn,” dedim boğulurcasına. “Çok mutsuzdun. Ve sen yas tutarken acele ettirmek istemedim. Onca acı içindeyken sana *ihtiyacım olsun* istemedim, o yüzden iyiymiş gibi davrandım. Ne kadar felaket bir durumda olduğumu fark etsen beni istemeyeceğini düşünerek seni uzaklaştırdım.”

Dudakları yumuşasa da parmakları gerginleşti. “Harriet,” dedi, Wyn Connor’ın tam tersi olan tüm bu sert şefkat tek bir sözcükte yoğunlaşmıştı. “Ben seni her zaman isterim.”

Bir şeyler söylemem biraz zaman aldı. “Sinirlendiğim bir şey daha var... Duygularını incittiğimde bana bunu söylememenden nefret ediyorum, o yüzden yaptığım şeyi ve nasıl düzeltereceğimi tahmin etmem gerekiyor. Bu akşamki gibi.”

“Bu akşam mı?”

“Arabaya döndüğümüzde. Bana bakmadın bile.”

“Siktir, Harriet,” dedi. “Çok utanıyordum. Bu lanet hafta yüzünden. Haksız yere seni bu duruma sürüklediğim için.”

“Ama bana sorunu söylemezsen varsayımında bulunurum, Wyn,” dedim. “Ve tek düşünebildiğim bu. İşleri berbat ettiğim.”

“Bu hiç sağlıklı değil,” dedi.

“Biliyorum ama gerçek böyle,” dedim.

“Eh, ama hoşuma gitmiyor,” dedi. “Yanımda güvende olduğumu bilmelisin. Sekiz yıl boyunca açıkça söyledim, o yüzden her ânını nasıl hissettiğimi sorgulayarak geçirmemelisin.”

“*Sen de* başka birini istemediğimi bilmelisin.” Sesim parçalara ayrıldığında kalbimi de yanında sürükledi. “Tanıştığımız akşamdan beri benim için başka biri olmadığını bilmelisin. Durumu düzeltmek için elimden geleni yaptım ama senin için savaşmamı istemedin. Ve nedenini anlıyorum. Ama kalbimi kırdığın için seni affetmedim.”

Eli saçlarımı sıyırdı, ağzını boynuma gömdü. “Güzel,” dedi. “Beni affetme. Bana kızgın kal. Beni unutma.”

“Bu akşam yanıma gelmediğin için sana kızgıyım,” dedim.

Çenemi kaldırdı, boynumun diğer tarafını öperken, “Eninde sonunda sana ulaşırdım,” dedi.

“Bavulunu toplamıştın,” dedim.

Tenime doğru düzensiz bir kahkaha attı, elleri tekrar bacaklarıma kayarak beni kendine yasladı. “Saçmalıktı,” dedi. “Seni rahat bırakmanın en iyisi olacağına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Üzücü olansa, buna gerçekten inandım, Harriet. Ama yapmayacaktım. Buraya geldiğinde seni bulmak üzereydim. Sence nasıl kapıyı bu kadar hızlı açtım? Nasıl çoktan sertleşmiş durumdaydım, Harriet?”

Bacaklarımdan yukarı hoş bir ürperti çıktı. “Belki bulmaca çözüyorsundur?” dedim.

Kulağımın altındaki yumuşak deriyi öptü. “Seni rahat bırakamadım. Hiçbir zaman yapamadım.”

“Beş ay önce bırakmıştın,” diye belirttim.

“Numaramı engellemiştin,” dedi, parmakları ince çarşafın üzerinden beni sıktı. “Yoksa sen de saçmalık olduğunu bilirdin. Parth’ın gördüğü gönderilmemiş mesajlardan bahsetmiyorum, Harriet. Sana gönderdiklerimden bahsediyorum. Cevap vermediklerinden.”

Kalbim, biraz serin hava alan uçarı bir kanarya gibi yutağında kıpır kıpır attı. Nasırlı elleri yüzümü kendininkine çevirdi ve beni derinden, kabaca öptü.

Sinir uçlarım, dışarı doğru yansıyan eşmerkezli daireler hâlinde aydınlandı. Hücrelerimde sanki havai fişekler atılıyordu. Nörolojik dönme dolap çalışıyordu. Elim saçlarına dolandı ve Wyn bizi yatağın üzerine yatırınca çift kişilik örtü etrafımıza kar gibi nazikçe düştü. Tişörtünü çıkara-bileceğim kadar uzun bir süre ağırlığını değiştirdi, sonra yeniden üzerime uzandı ve ağızlarımız buluştu, dizi bacaklarımın arasına girdi. Ellerinin ağırlığını üzerimde dolaştı. Tırnaklarım sıcak sırtında gezindi.

Göğüs kemiğimi öptü, dilini kumaşın altına kaydırıp dişiyle orayı takip etti. Aynı anda hem rahatlıktan hem de ihtiyaçtan inledim. İyice yaklaştık. Elleri sırtımda çalıştı, sutyenimin kopçasını buldu ve kısa bir mücadelenin ardından sutyeni çıkardı, aramızdan çekti ve göğüslerimiz nihayet birbirine yaslandığında benimki onunkinin altında düzleşti. Wyn inledi. Avuçları göğsümde ağır ağır hareket etti, avuçladı, beni ağzına doğru kaldırdı.

Birlikte hareket ederken yatak gıcırdadı.

Ağırlığını bir dirseğine verdi, diğer eliyse külotumun diğer tarafına ulaşana kadar kaburgalarımı ve belimi okşadı. Külotu kalçamdan aşağı indirince elini bacağıma sürttü.

“Seni duymayı özlemişim,” diye fısıldadı kulağıma doğru.
“Çıkardığın tüm küçük sesleri.”

Bunu söylediği anda birkaç tane daha çıkardım.

“Daha sık kavga etmeliyiz,” dedim.

“Katılıyorum.” Külotumu diğer bacağımdan da kaydırdı. Ben de pantolonun düğmelerine uzandım, elimi beline kaydırduğımda başı bir inlemeyle benimkine değdi.

“Prezervatif buldun mu?” diye fısıldadım.

“Yemekten önce.” Cebinden üç tane çıkarıp aramıza attı. “Baloda gizlice tuvalete girmeyi uman ergenin teki gibi bütün gece yanımda taşıdım.”

“Bilseydim,” dedim, “kavgayı tamamen atlayabilirdik.”

Bacağımyı kavrayarak kalçasının dış tarafına yerleştirdi. “Lütfen gitme,” dedi kısık bir homurtuyla. “Bu bittiğinde başka bir odada uyuma. Bütün gece yanımda kal.”

“Gitmeyeceğim,” diye söz verdim, pantolonunu indirip kalçasının çıkıntısını öptüm.

Kolu belime sarıldı ve bizi yeniden döndürerek üstüne çıkmamı sağladı. Kalçalarını külotunu çıkaracak kadar kaldırdı, aramızda engel kalmayınca üzerine kapaklandım. Bu basit temas kadar keyifli hissettiren hiçbir şey yoktu. Wyn kalçalarımı kavradı, beni kendine yasladı ve nefeslerimiz kesikleşti. Bileklerimi başının üstüne çekip beni üzerinde gererken aralık dudaklarını, dilini göğsümün üzerinde sürükledi.

Yatakta prezervatifi aradım, birinin paketini açtım ve ona taktım. Ben kalkarken o da kalçalarımı tuttu; ağır ve karanlık gözlerle beni yönlendirdi. Başını geriye attı, ben yükselip alçalırken boğazından bir ses çıkardı. Çok tanıdık, çok doğru hissettiriyordu ama bunca zaman sonra tuhaf bir şekilde yeniydi de.

Hareketlerimiz yavaş ancak ivediydi, öyle yoğunlu ki bir saniyeliğine hayatta kalmam için bundan daha gerekli

hiçbir şey yokmuş gibi nefes almayı unuttum. Ellerini dikkatle çeneme götürdü, dudakları benimkilerin üzerinde yumuşaktı, dili ağzıma neredeyse tereddütle değdi; ta ki bu nezakete, kısıtlamaya daha fazla katlanamayana kadar. Parçalarını saklamasından bıkmıştım.

Ona söylediğimde kollarımı başımın üstüne sabitleyip bizi bir kere daha döndürdü. Alev alev, vahşi bir şekilde yanana kadar ter tenimize yapıştı. Altında eğildim, ritmine uyum sağladım, henüz paramparça olmamaya çalıştım. Büyüymüşçesine ismini söyledim.

Ya da *elveda* ve *seni seviyorum* diye söz verir gibi.

Kalbimin katıldığını biliyordum: *Sen, sen, sen.*

Terden bir yığın hâlinde uzandık, Wyn buklelerimden biriyle oynuyor, ciğerleri beni gelgitin üstündeki bir tekne gibi indirip kaldırıyordu. “Onları affediyor musun?” diye fısıldadım.

“Açıkçası,” dedim. “Kızgın olmayı beceremiyordum. Yalan söylememeleri gerektiğini biliyorum ama... bilemiyorum. Sanki değdi. Burada olmak. Seni görmek.”

“Benim için de,” diye fısıldadı, onu daha sıkı tutarken. Ardından bir dakika sonra: “Sence bizi affedecekler mi?”

“Evet,” dedi.

“Hiç düşünmedin bile,” diye azarladım.

“Gerekmedi,” dedi.

Gözlerine bakmak için doğruldum. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Bu da Hank bilgeliği,” dedi. “Sevgi, sürekli özür dileyip sonra da daha iyisini yapmak anlamına gelir.”

Gülümseyerek parmaklarımı Wyn’in göğsünde gezdirdim. “Seninle iyi iş çıkarmış, Wyn Connor. Gurur duyardı.”

Kollarını sımsıkı bana doladı. “Böyle düşünmene sevindim.”

Dakikalar içinde uykuya daldım ve rüyamda güneşle aydınlanmış çam ormanı, altımda sıcak ahşap bir masa gördüm, her yerde karanfil kokusu vardı. Ve adını koyamasam da orayı tanıdım. Güvende olduğumu, oraya ait olduğumu anladım.

GERÇEK HAYAT

Cumartesi

Wyn dün gece perdeleri ve pencereleri açık bıraktığından şimdi oda soğuk ve parlaktı, tuz esintisiyle beraber içeri sızıyor ve yanında ringa martılarının uzaktaki çığlıklarını getiriyordu. Vücudum mükemmel bir erimiş dondurma gibi hissettiriyordu. Dün akşamın parçaları zihnime doluştu: çarşafa, saça ve tene tutunan ellerim, kesik fısıltılar ve yalvarışlar.

Ve ondan önce gerçekleşen her şey.

Kavga. Haftanın geri kalanı. Wyn'le yaşananlar.

Bugünün tatilin son günü olması.

Yerini hoş bir ağrı aldı. Şimdi otobüs çarpmış, sonra geri çekilmiş bir kez daha açıyla çarpmış gibi hissediyordum. Wyn derin uykudaydı, bir kolu hâlâ kaburgalarımın üstündeydi ve ağzının kenarı yukarı kalkmıştı. Bu görüntü göğsümü sızlattı.

Genelde sırtüstü yatarı. Eskiden böyle sarılarak uyurduk ancak o sırtüstü dönene dek doğru düzgün dinlenemezdik. Kaşık pozisyonunda birbirimize sarılmışsak Wyn hep uykusunda huzursuzlukla kıpırdanmaya başlardı ve kendimizi çarpıcı, arzuyla çıldırmış bir bulanıklığın içinde bulurduk. Tabii bu, sabaha, ikimizin de iş ya da okul için uyanması gerekene kadar harika gelirdi.

Wyn yanımda bütün geceyi geçirmişti ancak bütün gece bizim için birkaç saatten ibaretti.

Altından çıktığımda pek kıpırdamadı. Uyurken hep

daha genç görünüyordu. Bunun evrimsel bir özellik olup olmadığı merak ettim: Hangi hayvan böyle huzurlu ve masum görünen bir şeye saldırabilirdi ki?

Tamam, *ben* saldırabilirdim ama *iyi* olan uyumasına izin vermek olurdu.

Üzerime bir kot pantolon ve kazak geçirerek odadan gizlice çıkıp sessiz evin içinde ilerledim. Dün akşam olanları düzeltmek için sabırsızlansam da herkes ya hâlâ uyuyor ya da saklanıyordu.

Mutfakta birkaç dakika boyunca amaçsızca dolaştıktan sonra kasabaya inip bir barış teklifi olarak Warm Cup'tan herkese kahve almaya karar verdim.

Sık sık, dünyanın en iyi havalarını her şeyin ters gittiği günlere sakladığını düşünürdüm ve bugün de farklı değildi. Mükemmel bir şekilde güneşliydi, rüzgâr insanı rahatlatıyordu. Güneş en yüksek noktasına ulaştığında şüphesiz Knott's Harbor bunaltıcı bir yere dönüşecekti. Ya da Güney Indiana'nın bataklık yazlarıyla veya New York'un temmuz ayındaki mikroskobun altında yanmaya benzer sıcaklarıyla karşılaştırıldığında son derece rahat olan orta Maine için bunaltıcı sayılırdı.

Buraların yazları, kışın ortasında özlemini çektiğin o günleri vaat ediyordu.

Yine de dönemeçli yoldan, aşırı büyümüş ormangülü çalılarının, yüzüncü kez kazınıp boyanmış gri ahşap kaplamalı otellerin yanından on dakikada geçtikten sonra kazığımın altına bir atlet giymiş olmayı diledim.

Böyle küçük bir köyde zor olsa da dönüşte bir taksi bulmak zorunda kalacaktım. Genelde ulaşımımızı Sabrina ayarlardı ve bunun için ne kadar ileri gittiğini bilemiyordum.

Hepinizi bekleyecek olsaydım bu arkadaşlık çoktan bit-

mişti. Bütünöyle haksız sayılmazdı. Sabrina'yla, bu grubun tamamıyla arkadaşlığım hep vücudumu içine atabildiğim bir dalga gibi hissettirmişti. Ve en çok da buna, başka insanların nazları ve duygularıyla süzölmeye alışkıttım.

Bunun duygusuzluk olarak göröleceğı hiç aklıma gelmemişti. Umursamadığımı düşüncekleri. Suçluluk içimi sızlattı.

Çatlak kaldırım dönerek beni kahvecinin önüne attı. Servis penceresinin üstündeki soluk tentenin altında geri dönüştürölmüş içecek taşıyıcısını alan Cleo duruyordu.

Beni görünce kaskatı kesilip yavaşça bir elini kaldırdı.

Ben de aynısını yaptım.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Ardından barista, "Doug!" diye seslendi ve bekleyen diğeri müşteri siparişini almak için Cleo'yu kenara itti.

Cleo elindekiyle salınarak bana doğru geldi, ben de mutlu renklere boyanmış İtalyan restoranının önünde onunla buluştum. Sevimli, kırmızı çizgi film ıstakoz sıralarının arasında sevimli bir yazı *tipiyle SADECE MÜŞTERİLERE ÖZELDİR!!!* yazıyordu.

"Selam," dedi.

"Selam," diye cevapladım.

İçecek taşıyıcıyı kaldırdı. "Kahve?"

"O zaman sadece üç tane kalır," dedim.

Yarım yamalak bir gülümsemeyle baktı. "Tuzlu karamelli latte sana."

Kahvelere göz attım. Üçü ortalama büyüklükte içeceklerdi, biriye Büyük Yudum olarak bilinen boyuttaydı. "Demek 5-Hour Energy* ve Adderall kalmamış."

Gülümsemesi genişledi. "Beş içecek birden taşıyamadım. O yüzden Sabrina ile Parth'ın bölüşmesi için kocaman

* Bir kafeinli enerji içeceği markası. (ç.n.)

bir Americano, Wyn için sütsüz kahve ve Kim için matcha aldım.”

Göğsüm sızladı. “Hepimizinkini ezberlemişsin.”

Bir omzunu kaldırdı. “Sizi tanıyorum.”

Bir anlık sessizlik daha oldu.

“Bir dakikalığına konuşmak ister misin?” diye sordu.

Başımla onayladım.

“İşte.” Taşıyıcıyı banka koyup içinden benim kâğıt bardağımı çıkardı.

“Ücretini Venmo’yla yollarım,” dedim.

Hafiften yüzünü buluşturdu. “Lütfen yapma.”

Suya doğru ilerlerken havadaki tuz kokusu yoğunlaştı.

Bir saniyenin ardından, “Kavga etmeyi hiç öğrenmedim,” dedim.

Bana yan yan baktı.

“Özellikle de değer verdiğim insanlarla,” dedim. “Yani, hiç kimseyle. Ama özellikle sevdiğim insanlarla. Hatta aslında sadece kavgadan kaçınmayı biliyorum. Ya da genellikle biliyorum.”

Kaşlarının arasında çukur oluşurken beni izledi.

“Kavga ettiğin insanı sevdiğinde kavganın nasıl bitmesi gerektiğini bilmiyorum,” diye devam ettim. “Benim ailemdeki herkes işler kötüye gittiğinde çekip giderdi. Eloise kapıyı vurup çıkar ya da annemle babam onu odasına gönderir, ardından da kendilerini evin farklı taraflarına kapatırlardı ve sonrasında işler hiç iyiye gitmezdi. Hep biraz daha kötü hissettirirdi.”

“Sanırım ben de... hiç kavga etmezsek herkesin kalacağını düşündüm. Hiç kimseyi hayatımdan çıkarmaya çalışmıyordum. Aslında tam tersi. Uzun zamandır eğlenceli biri değilim ben, Cleo.”

Kaşları birbirine yaklaştı, ifadesine tam bir gizem havası

hâkimdi. Acaba cümlelerin tamamını tersinden mi söyledim diye düşündüm.

“İşin özü,” dedim, “özür dilerim. Size Wyn ile olanları anlatmalıydım. Daha sık aramalıydım.”

Bir an sonra yeniden suya baktı. “Dün akşam pek adil davranmadım,” dedi. “Bize neden söylemediğini anlıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordum.

Tekrar bana bakıp bir kere başını salladı.

“Şanslıymışsın,” dedim. “Bana beş yaşındaymışım gibi açıklayabilir misin?”

Bu kez gülümsemedi. “Reddediyordun,” dedi. “Ve bize anlatmak her şeyi gerçek kılacaktı. Gerçek olsa bile, seçtiğin bu olsa bile yine de her şeyi değiştireceğini ve bunun korkutucu olduğunu biliyorsun. Çünkü bize ihtiyacın var. Biz senin aileniz.”

Ona bakakaldım. “Vay be.”

“Yaklaştım mı?” diye sordu.

İçeceğimi su kenarını çevreleyen, aralarına kalın bir halat gerilmiş direklerden birinin üzerine koydum. “Daha çok, *medyum musun sen?*” dedim.

Ufak, nefes nefese bir kahkaha atarak banka sıçrayan suya göz attı. Yaşlar gözlerinin kenarlarında parladı. “Ben hamileyim,” dedi.

Etrafımda su, limandan kalkan tekneler, kıyıda bağırان, tuzakları doldurup boşaltırken birbirini azarlayan ıstakoz avcıları gibi bir sürü ses olduğunun farkındaydım.

Fakat sanki birisi kulaklarımın kablolarını kesmişti.

Düzeldiğinde kendimi gözyaşlarına boğulurken duydum, bunun üzerine Cleo da gözyaşlarına boğuldu.

Elindeki içecek taşıyıcısını alarak sonraki direğin üzerine koydum. Sonra da ona sarıldım.

“*Sen niye ağlıyorsun?*” dedi ıslak kollarını etrafıma dolarken. “*Vücudundan ıkınarak çıkaracak olan sen değilsin.*”

“*Biliyorum!*” dedim. “*Sadece çok mutluyum.*”

Cleo kahkaha attı. “*Ben de. Ve deli gibi korkuyorum. Yani, bunu ben seçtim. Ne demek olduğunu biliyorum, sperm bankasının kapısından tökezleyerek girmedim ya. Doğru donörü seçmek için aylar harcadık. Ama... sanırım daha uzun sürmesini bekledim. Anne olma fikrine alışmam için daha çok zamanım olacak sandım.*”

“*Ama öyle olmadı. Ve ben... beceremeyeceğim diye öyle korkuyorum ki.*”

Yaşlarını silerken gözlerine bakmak için geri çekildim. “*Dalga mı geçiyorsun?*” dedim. “*Sen harika bir anne olacaksın. Annenin ikinci versiyonu gibi olacaksın ve... bir dakika! Kaç aylık oldu? Bunu yapacağını ne kadar süredir biliyordun?*”

Başını eğdi. “*Dediğim gibi,*” diye mırıldandı, “*senin sırrına kızmam pek adil olmazdı.*”

“*Öyle görünüyor,*” dedim.

“*Zaten bu yüzden Sabrina ve Parth’ın çiftliği ziyarete gelmesinde tereddüt ettim,*” diye devam etti. “*Çoktan bir sürü bebek eşyamız oldu. Kimmy’nin babası her gün yeni bir şey gönderiyor ve neden dört farklı beşiğimiz olduğunu açıklayabilecek durumda değildim.*”

“*Kimmy’nin babası kafayı bebeklere takmış bir istifçi olduğu için mi?*” diye sordum.

“*İnanılmaz bir dede olacak,*” dedi özlem dolu bir sesle. “*Ona henüz söylemek istemiyordum ama Kimmy yanlışlıkla ağzından kaçırdı. Daha birkaç aylık hamileyim. Hâlâ bir sürü sorun çıkabilir.*”

Onu dirseklerinden tuttum. “*Bir sürü iyi şey de olabilir.*”

Bitkin bir gülümsemeyle baktı. “Bu bizim için ne demek bilmiyorum.”

“Anne olacaksınız demek,” dedim.

Başını iki yana salladı. “*Hepimizi* kastediyorum, Harry. Google aramalarım bakacak olursak sürekli yorgun olacağım ve uyanık olduğum her an endişe içinde boğulacağım. Çoktan grubun ‘eğlenceli’ üyesi olmaktan çıktım...”

Ellerini tuttum. “Cleo! Resmen saçmalıyorsun. Sen *çok* eğlencelisin.”

“Eğlenceli olan *Kimmy*,” dedi kuşkuyla. “Yani, ona bu yüzden âşık oldum. Ama bazen... herkes kız arkadaşımı benden daha çok seviyormuş gibi hissetmeden edemiyorum. En yakın arkadaşlarım bile. Ve daha çok kendim oldukça bana daha az yer kalacak sanki.”

“Ne zamandır böyle hissediyorsun?”

“Bilmem,” dedi. “Muhtemelen içkiyi bıraktığımdan beri.”

“Keşke bir şey söyleseydin.”

“Ama utanç verici!” dedi. “Kendi partnerini kıskanmak? Birkaç ay öncesine kadar Kimmy’ye bile söylememiştim.”

“Kimmy’yi *seviyorum*,” dedim, “sen de biliyorsun. Harika nitelikleri var ve en yakın arkadaşlarımdan biri oldu. Ama en çok neyini seviyorum, biliyor musun?”

Cleo’nun dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Taş gibi vücudunu mu?”

“O iki numara. Birincisi seni mutlu etmesi. Siz ikiniz çıkmaya başladığınızda sanki... bunların hepsinin son kayıp parçasını bulduk. Ailemizi bulduk. Ama bu seni daha az gerekli yapmıyor. Sabrina’yla sen en yakın arkadaşlarımsınız. Her zaman öyle kalacaksınız. Ve bundan şüphe duymanı sağladığım için özür dilerim.”

Gözleri yaşardı, sesi titredi. “Ama ya bebek doğurmak beni değiştirirse? Ya körfez ortak hiçbir şeyimiz kalmayana kadar genişleyip durursa?”

“Senin aynı kalmana ihtiyacım yok ki, Cleo,” dedim. “Üstelik seni sevmemi sağlayan ‘ortak noktalarımız olması’ değil. Biz çok farklıyız, Cleo. Hepimiz. Ve hiçbir şeyini değiştirmem. Dediğim gibi, sen kalbimin kayıp parçasısın, Sabrina da öyle. Programın değişirse, kendi kendine Barney şarkıları söylemeye başlarsan ya da sosyal medyada bebek bezi patlamalarını paylaşan insanlardan olursan...”

“Acımı dindirir misin?” diye sordu kısık sesle.

“Tanrım, evet. Telefonunu alır, denize atarım. Ama aynı zamanda seni sevmeye devam ederim. Sen benim ailemsin. Sab de sen de.”

Cleo’nun gülümsemesi soldu. “Onun üstüne de bu kadar gitmemeliydim.”

“Söylemenin daha iyi bir yolu olabilirdi tabii,” diye kabul ettim, “ama bence içindekileri biraz olsun dökmen gerekiyordu. Ve muhtemelen duymaya ihtiyacımız vardı.”

“Belki.” Cleo dudaklarını çiğnedi. “Sabrina epey sadıktır ama haksızlığa uğradığını hissederse...”

“Sana hamileliğini pazarlık kozu olarak *kullan* demiyorum,” dedim, “ama senin nelerle uğraştığını öğrendiğinde anlayacaktır bence. Sonra da fotogerçekçi bir bebek pastası ve evinizde uçuşan gerçek canlı leyleklerle kusursuz bir parti hazırlayacaktır.”

Cleo kahkahalara boğularak başını omzuma yasladı. “Sabırsızlanıyorum.”

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve bir süre daha böyle kalıp gelip geçen tekneleri izledik, insanlar suyun içinde birbirlerinin yanından geçerken megafondan duyulan konuşmaları dinledik.

Her şey değişiyordu. Değişmek zorundaydı. Zamanı durduramazdınız.

Yapabileceğiniz tek şey kendinize bir yön belirlemek ve rüzgârın sizi oraya ulaştıracağını ummaktı.

Bir denizcilik metaforu daha. Burada doğmuş birinin en kötü kâbusu olabilirdim. Ama mesele yine de aynıydı: Değişiklik normaldi.

En yakın arkadaşlarımdan ikisinin bebeği olacak.

Acıya yakın bir neşe içimde alevlendi. “Aman Tanrım.”

Cleo başını kaldırdı. “Hıı?”

“Az önce fark ettim de,” dedim. “*Teyze* olacağım.”

Alay edercesine güldü. “Harry,” dedi. “Sen vaftiz annelerden biri olacaksın.”

GERÇEK HAYAT

Cumartesi

“İlk sana söylediğim için sinirlenecek,” dedi Cleo.

“Bilmiyormuş gibi davranabilirim,” diye teklif ettim.

Bana ters ters baktı.

“Ya da,” dedim, “ikimiz de dürüst olup konuşarak halledebiliriz.”

Bana bir kez daha sarıldı. “Seni bırakmamızı istemediğine emin misin?” Telefonda saate baktı. Birkaç dakika önce Kimmy’den kendisini almasını istemişti. Her an Warm Cup’ta olabilirdi.

“Birazdan görüşürüz,” dedim.

İlk olarak Sabrina’ya bir şey bulmam gerekiyordu. Bu tatilden uyumlu dövmelerimiz olmadan ayrılmayacaktık—meğer çoğu sanatçı hamile birine dövme yapmıyormuş, Cleo da bu fikre bu yüzden itiraz etmiş—ama bu burada bir şey bulmayacağımız anlamına gelmiyordu.

Kimmy, Cleo’yu aldıktan sonra ikinci karamelli lattemi bu sefer buzlu aldım ve dükkânların vitrinlerine bakındım. Nereden başlasam bilemiyordum. Gördüğümde anlayacağımı umuyordum. Şimdiye kadar en iyi seçenek *ISTAKOZ VAR* ya da havacı gözlüğü takmış ıstakozun üstüne *MAINEYAK* yazılı tişörtlerdi.

Köşeyi dönerken lambalarla ve şirin kurulama bezleriyle dolu bir vitrinle karşılaştım, ardından renkli şamandiraların türlü bahçe süslemesine dönüştürüldüğü bir vitrin

gördüm. Kirli bir Subaru'nun sonraki yaya geçidindeki dur tabelasının önünden geçmesini beklemek için durdum ve nerede olduğumu o anda anladım.

Easy Lane. Dün akşamki kavgamızın arka planı. İleride, sağda dövmeciyi gördüm. İlk içgüdüm olay yerinden uzaklaşmaktı. Ardından sağımdaki kapının üzerindeki parlak altın dükkân numarasını fark ettim: 125.

Easy Lane'deki numara 125.

Tanıdık gelenin ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Hatırladığımda geriledim ve şamandıra mağazasının numarasını kontrol ettim. 127. Ters yöndeydim.

123'ü arıyordum.

Başka bir arabanın kavşaktan geçmesini bekledikten sonra karşıya geçtim.

123 Easy Lane. *Kişisel sürprizimin* olduğu yer.

Kapının üzerindeki çıkartmada *EARTHEN* yazıyordu ve bazı çalışma saatleri de belirtilmişti ama parlak güneş ışığında pencerelerden pek bir şey göremiyordum.

Telefondan saate baktım: 09.16. Doğru hatırlıyorsam, Sabrina'nın bana hazırladığı "kişisel sürpriz" programında dokuzda başlayacağı yazıyordu. Bir an girsem mi diye tereddüt ettikten sonra dişimi sıkıp kapıyı ittim.

Beni sıcak hava karşıladı.

"Harriet?" dedi bir kadın.

Gözbebeklerimin ani ışık değişimine alışmasını beklerken gözlerimi kırıştırdım. "Evet, merhaba!"

Onu ya da herhangi bir şeyi göremediğimi anlamadı mı diye düşünerek sese döndüm.

"Yerin arkada hazır," dedi.

"Harika." Nedense yarım saniye gecikene kadar kadına neden burada olduğumu bilmediğimi söylemek aklıma gelmedi. Ya da burasının neresi olduğunu sormak.

Kadın beni dükkânın arkasına yönlendirirken görüşümle birlikte duvarları saran asılı meşe raflar ve üzerindeki satılık mutfak eşyaları da netleşti. Kâseler, tabaklar, bardaklar, galeri beyazı duvarlara tamamen zıt şeker renklerindeydiler.

Dükkân görevlisi –tamamen yetmişlerin havasını taşıyan düz kesim perçemli, bol paça pantolonlu, halka küpeli kadın– beni ilkinden iki kat büyük bir odaya götürdü.

Yazlık eve girip Wyn’in orada olduğunu gördüğüm zamanki kadar şokla duraksadım.

“İstedğin tekerleği kullanabilirsin,” dedi kadın. “Saat dörde kadar başka randevu yok.”

Arkamızda dükkânın kapı zili çalıp yetmişlerin yarı tanrıçası, “Bulamadığın bir şey olursa bana haber ver,” diyerek yeni müşteriye selamlamak üzere gittiğinde hâlâ tek bir hece söyleyememiştim.

Orada durup hesap yaptım.

Arka duvar tamamen sonraki sokağa bakan pencerelerle kaplıydı. Dükkânın ön tarafındakilere benzer, kâselerle, vazolarla, kupalarla dolu ahşap raflar bir duvardan ötekine uzanıyordu. Sağda kil lekeli, pastel tonlu önlükler askılara asılmıştı ve cilalı beton zeminin ortasında uzun, ahşap bir masa duruyordu, üzerinde eşit aralıklarla çömlekçi çarkları yerleştirilmiş, her birinin önüne tabure koyulmuştu. Sol duvarda lavabosu ve bir sürü dolabı ve penceresi olan uzunca bir tezgâh vardı. Ayrıca tavandan sarkan potos sarmaşıkları ve devetabanları, bir o yöne bir bu yana dönen çömleklerle beraber ışığı yansıtıyordu.

Boğazımda bir yumru oluştu.

Sabrina’ya çömlekçilik derslerimden en fazla üç kere bahsetmiş olmalıydım. Bunu biliyordum çünkü genelde derslerden bahsetmekten utanıyordum.

İnsanların beni fazla ciddiye alıp ne kadar ortalama olduğunu öğrendiğinde de hayal kırıklığına uğrayacaklarından korkuyordum. Ve nedense ciddiye almayacaklarından, çok daha fazlası gibi hissettirmesine rağmen *Eh, herkesin hobiye ihtiyacı var*, diyerek geçiştireceklerinden de bir o kadar korkuyordum.

Tabii kariyer gibi hissettirmiyordu; sonuçta bu işte *iyi* değildim. Başka bir şeydi. Kendi içimde kısılıp kaldığımda gittiğim yerd. Mutlu anlarımın hepsinin geçmişe ait olduğundan korktuğumda gittiğim yerd. Vücuduma her şey fazla gelmeye başladığında ya da eksiklikten acı çektiğimde, hayat önümde tehdit gibi uzandığında.

Kursa başladığımdan beri yaptığımız birkaç telefon görüşmesi sırasında Sabrina bu konuda birkaç soru daha sormuştu, bense kısa ve öz cevaplar vermiş, sonra da konuşmayı farklı bir yöne çevirmiştim. Bu haftaya kadar hayatımın paylaşmaya hazır olmadığım parçalarından biri de buydu ancak Sabrina yine de *görmüştü*, beni fark ettiğimden daha fazla görmüştü.

Çünkü bu haftanın amacı bana ve Wyn'e işkence etmek ve sadece özenle dengede tuttuğumuz ailemizi korumakla alakalı *değildi*. Yanlış olsun ya da olmasın, yaptığı her şey sevgidendi. Bizi *tanıdığı* ve mutluluğumuzu *önemsediği* içindi.

Askılarla dolu duvara geçip mavimsi pembe bir önlük seçtim ve boynuma doladım. Ardından odanın diğer ucundaki çekmecenin yanına giderek gereçleri toplamaya başladım.

Bir kâseyi suyla doldurarak masadaki birkaç alet, bir sünger ve büyük bir parça kilin yanına yerleştirdim.

Çalışmaya başlamadan önce belli bir planımın olmamasının sonu nadiren iyi biterdi ancak şu anda umurumda de-

ğildi. Önemli olan ne yaptığım değildi, yalnızca yaparken geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Ellerimi çamura daldırmak, sırtım ağrıyana kadar tekerleği çevirmek iyi gelecekti.

Pencerelere en yakın tabureye dayanarak kili top hâline getirdim. Sonra tekerleğin üstüne koyup ellerimin alt kısmıyla düzleştirdim.

Kili koni şekline sokmak için parmaklarımı suyun içine daldırdığım anda içimi sakinlik sardı. Düşüncelerim dağıldı. Ayak pedalına bastırıp dönen tekerin ortasına gelen çamur öbeğini yukarı doğru ittim.

Kendimi ritimle beraber kaybettim.

Koniyi önce yukarı, sonra aşağı doğru taşıdım.

Knott's Harbor'dan ayrılmadan önce cilalayacak zamanım, piştikten sonra bavulumda eve götürecek yerim olmayacaktı. Bunların hiçbirini düşünmedim.

Kile şekil vermek, zihnimin berrak bir gündeki deniz gibi hissetmesini sağladı; tüm düşüncelerim hafifçe yayılıp, sürekli hareket eden bir dalganın sırtında yuvarlana yuvarlana ilerledi.

Meditasyon uygulamasında sık sık düşüncelerimi ve duygularımı bulut, kendimi ise üstünden geçtikleri bir dağ olarak canlandırmam söylenirdi.

Tekerleğin başındayken bunun için hiç çabalamam gerekmiyordu. Uyum içinde çalışan bir beden, bir dizi organ, damarlar ve kaslar oluyordum.

Pedalı hafifçe bırakarak kili açtım. Dirseklerim iki yanıma kilitlendi, başparmaklarım ortaya daldı ve kil hızla dönerken içinde bir ağız açıldı. Başparmağım altında kıvrılarak dudağın altındaki duvarları inceltti.

Her yeri toprak kokusu sarmıştı. Ensemde terler birikti. Sırtımın üst tarafındaki ağrının belli belirsiz farkında ol-

sam da yalnızca bir gözlem, hiçbir eylem gerektirmeyen bir gerçektir. Düzeltmeye, değiştirmeye gerek yoktu.

Gelip geçen başka bir buluttu.

Kâsenin gevşek şekli ellerimin arasında belirdi. Masadan sarı süngeri aldım, kâsenin altına hafifçe bastırarak halkaları düzelttim. Ter şimdi alnımda birikiyordu. Sırtımdaki ağrı omuzlarıma geçti.

Kâsenin kalın dudağını tutup yukarı doğru çekerek kili yukarı doğru sündürdüm, yükseğe çektim. Yüksekliği güvenli bir seviyeye geldiğinde ellerimi tabana götürdüm ve parçayı yukarı doğru yönlendirerek şekillendirdim.

En sevdiğim kısım buydu: Kili sabit bir silindir hâline getirmeyi, en ufak dokunuşun onu değiştirip şekillendirebilmesi hoşuma gidiyordu. Her şeyin bu kadar kolay dağılabilme ihtimalini ve fiziği veya nedenini anlamadan bunu yapmayacağını bildiğim bir ritmi bulmanın verdiği coşku-yu seviyordum.

Bana Hank'in uzun zaman önce, çiftlikte büyümek ve at yetiştirmekle alakalı anlattığı bir şeyi anımsatıyordu.

Belli ki o işte iyiydi ve bunu sabrına atfediyordu. Kötü ruh hâli geçene kadar bekleyebiliyordu. Bir hayvanın öfkesi onu kızdırmıyordu. *Onları daha iyi anlamana yardımcı oluyor, demişti bana. O öfkenin korkuya dönüşmesini istemezsin. Güvene dönüşmesini istersin.*

Çiftlikte çalışmanın pek çok yönünden nefret etse de başka bir canlıyla anlaşma, birbirlerinin ihtiyaçlarını anlama hissini, vakti geldiğinde alan tanımayı ve gerektiğinde yakına çekmeyi biliyordu.

Wynnie de çok iyi başarırdı, demişti bana. O dinlemeyi hep iyi becerir.

Başta yanmayı kirpiklerime damlayan terle karıştırdım. Ancak yanaklarımdan aşağı süzülen ılık izleri hissettiğimde ağladığımı fark ettim.

Bu haftaki bir sürü çeşitten farklı bir ağlamaydı.

Hıçkırık yoktu. Gözyaşlarım sarsılarak dökülmüyordu. Yavaş, sessiz bir taşmaydı.

Burnumu çekerek güldüm ancak ellerim oldukları yerde kalarak bu güzel, hoş şeyi yalnızca zevkim için şekillendirmeye devam ettiler.

Başımı kaldırıp kapıda durduğunu gördüğümde midem kasıldı ve kalbim, *Sen*, dedi.

Sanki sırf atarak onu buraya çağırmıştı.

Ellerim sulu kile bulanmış hâlde tabureden kalktım. “Sen ne arıyorsun burada?”

Ağzının sağ kenarı havaya kalktı. “*Hayalet*’teki o sahneyi canlandırmaya geldim.”

Anlamadığım açıkça belli olunca, “Uyandığımda gitmiştin,” diye ekledi.

Ellerimi önlüğe sildim. “Kahve almaya gelmiştim, sonra Sabrina’nın planladığı sürprizleri hatırladım. Boşa gitse yazık olur diye düşündüm.”

“Fark ettim,” dedi. “Ben de benimkine gittim.”

Kapının üstündeki saate baktım. Burada fark ettiğimden fazla kalmıştım. Aynı vazoda iki saat harcamıştım. “Nasıl buldun beni?”

Başı yana eğildi. “123 Easy Lane gibi bir adres unutulmaz.”

“Kaçan fırsat yüzünden,” dedim.

Gülümsemesi belli belirsiz yayıldı. “Easy Street olmaydı.”

“Ah şu Maineliler,” dedim. “Kasabalarını *fazla* sevimli yapmamak için ellerinden geleni yapıyorlar.”

Wyn yaklaşıp tekerleğe göz attı. “Ne yapıyorsun?”

“Açıkçası,” dedim, “pek dikkatimi vermiyordum.”

“Vazoya benziyor.”

“Gözlüğe ihtiyacın olabilir,” dedim.

Başını kaldırdı. “Zor mu?”

“Bence zor olan tarafı,” dedim, “fark ettiğinden daha azını yapman gerekmesi. Ayrıca üzerinde fazla düşünmek ve kontrol etmeye çalışmak her şeyi bozuyor. En azından benim deneyimlerime göre.”

Yarım yamalak bir gülümsemeyle baktı. “Hayat işte.”

“Denemek ister misin?” diye sordum.

Neredeyse geri çekildi. “Mahvetmek istemem.”

“Neden?”

“Çünkü,” dedi, “güzel görünüyor. Üzerinde çok çalıştın.”

Önlüklerin olduğu askılara yönelirken burnumdan gülüp onun için soluk sarı bir tane seçtim. “Islak kil bu,” dedim, önlüğü uzatarak. “Kırılmaz.”

“Kırılabilir gibi *görünüyor*,” dedi.

“Yani, devirir ya da düşürürsen kırılabilir ama parçalanacak bir şey değil. Hem zaten bitirecek zamanım olmayacak, o yüzden bittiğinde kili yerine koyarsak sorun olmaz.”

“Üzücü bir şey mi?” Kaşları ortaya doğru kalktı. “Bitirmeyeceğin bir şeyin üzerinde çalışmak?”

“Güzel zaman geçirdim.”

Wyn’in gülümsemesi büyüdü. “Sabrina iyi yapmış yani.”

“İyi yapmış,” diye katıldım. “Senin sürprizin neydi?”

“Kürek çekme,” dedi.

Güldüm. “Seninkinin egzersiz, benimkininse dümdüz durup çamurla oynamak olması harikaymış.”

“Cleo ve Kimmy’ninkileri tahmin etmek ister misin?” diye sordu.

“Onlar gittiler mi?” dedim, Cleo Sabrina’yla konuşma imkânı buldu mu diye düşünerek.

Başını salladı.

“Cleo,” dedim, düşünerek, “tarım müzesine gitmiştir, Kimmy ise halüsinojenik bitpazarına.”

“Çok yaklaştın. Çift masajı yaptırmışlar.” İfademi görünce, “Şaşırmış görünüyorsun,” diye ekledi.

“Şaşırdım,” dedim.

“Niye?”

“Çift masajı söz konusuysa bizi de oraya göndermemesine şaşırdım.”

“Ben şaşırmadım,” dedi. “Sen yabancılardan sana dokunmasından nefret edersin.”

Kalbim coştı. Bu insanların tüm zorluklara rağmen beni, zor veya hoş olmayan, gönüllü olarak paylaşmadığım ama yıllar içinde gizlice ortaya çıkan tüm parçalarımı ne kadar iyi tanıdıklarına bir kez daha şahit olmuştum.

Artan duyguları yutup başımla tabureyi gösterdim. “Otur.”

Wyn önlüğü boynundan geçirip tam bir odaklanma ifadesiyle yerleşti.

“Rahatla.” Sonraki tabureye geçerken omuzlarını sars-tım. Tabureyi onunkinin yanına götürüp oturdum. “Araba sürmek gibi. Ellerini biraz ıslat.”

“Ah, asla ıslak ellerle araba kullanmam,” dedi.

“Eh, ilk hatan,” dedim. “Kuru ellerle sürmek yasadışıdır.”

“Galiba Montana’daki kurallar farklı.”

“Saçmalama,” dedim. “Montana’da kural falan yok. Yeterince büyük bir şapka varsa istediğinin üzerinde hak iddia edip el koyabilirsin.”

“Doğru,” dedi. “Bir keresinde bu sayede bir dizi Walmart’ım olmuştu.”

“Ta ki daha büyük şapkalı bir adam gelene kadar,” dedim. “Sana bunu *yaptırmayacağım*, Wyn. İsteddiğini sanı-yordum.”

“İstiyorum,” dedi. “Mahvedeceğimden korktuğum için oyalanıyorum.”

“Dedim ama,” diye karşılık verdim. “Mahvedemezsin. Mesele de bu zaten. Hadi şimdi ellerini ıslat.” Kâsedeki suyu yaklaştırmak için öne eğildim, sonra hafifçe yüzümü ekşiterek Wyn’in ellerini içine daldırdım.

“Güzel,” dedim. “Şimdi sol elinle vazonun yan tarafına hafif bir baskı uygula. Sağ elini daha çok dengeyi sağlamakta, düz tutmakta kullan.”

Avucunu yapının kenarına yerleştirdi. “Şimdi?”

“Pedala bas,” dedim.

Bastı ve Wyn olduğu için çok güzel yaptı. Fakat tam gaz bastığı anda çok sert davranmış oldu, ben de vazo adayımız devrilmeden önce sabitlemek için sağ elini tuttum. “Mahvedeceğimi söylemiştim.”

“Ne abarttın,” diye sataştım, burnumu boynuna sürterek. “Mahvetmedin. Sadece şeklini değiştiriyoruz.”

Diğer avucumu aynı baskıyla sol elinin dışına koymak için ona doğru eğildim, böylece vazo daralarak yukarı doğru çıktı.

“İşte şimdi gerçekten *Hayalet* sahnesi canlandırıyoruz,” dedi.

“Pek sayılmaz,” dedim, “ama kollarımın, arkana oturup bunu yapacak kadar uzun olduğunu sanmıyorum.”

“Kesinlikle değil,” diye cevapladı. “Ama istersen kucağıma oturabilirsin.”

“Affedersin ama,” dedim, “buradaki sorumlu benim. Herkes kucakta oturan kişinin amatör olduğunu bilir.”

“Demek kucağına oturmamı istiyorsun.”

“Canıma susamadım,” dedim.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Bakışları yeniden kile kaydı. Her nasılsa düşmesini veya devrilmesini önlüyorduk. Genleşip daraldı, sonra tekrar genişledi; biraz yamuktu ama dimdik duruyordu.

Kendimi cevap vermeye gerek duymadan ona bakarken yakaladım.

Başını kaldırdığında kalbim sızladı.

Ağzı kıvrıldı. “Ne?”

“Sana bir şey söylemem lazım,” diye fısıldadım.

Ayağını pedaldan kaldırdığında gülümsemesi kayboldu. “Tamam.”

Kendimi hazırlamaya çalıştım. Jöle gibi hissediyordum. Keşke karanlıkta, çocuk odasının karşı köşelerinde olsaydık. Gün ışığında bir şeyler söylemek çok daha zordu.

Tepkisini görmeyeyim, dünya sözcüklerle aniden yırtılırken görmeyeyim diye gözlerimi kapadım: “Galiba işimden nefret ediyorum.”

Bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Dünya ikiye ayrılırken kulak zarı patlatan bir gıcirtı duyulmadı. Ailem ve iş arkadaşlarım odaya ellerinde yabalarla dalmadı. Telefonum, bana referans mektubu yazmış, araştırma pozisyonu vermiş ya da tebrik e-postası yollamış bütün öğretmenlerin, özel hocaların ya da koçların aramalarıyla dolmadı.

Fakat bunlar muhtemelen uzun vadede gerçekleşecekti.

Şu anda önemli olan tek şey, korktuğum tek şey Wyn’in tepkisiydi.

Panik ataktan önce gelen tüm o hisler içimde kabardı: kaşıntılı sıcaklık, daralan boğaz, midemin aniden kasılması.

“Harriet,” dedi usulca. “Bana bakar mısın?”

Derin bir nefesle gözlerimi açtım.

Kaşlarının arası çukurlaşmıştı, gözleri ve ağzı yumuşaktı. *Akarkum*.

“Hastanede bir şey mi oldu?” diye sordu.

Midem daha da kasıldı. Keşke her şeyin ters gittiği somut, tek bir an olsaydı. Başımı iki yana salladım.

Wyn'in kil kaplı elleri nazıkçe benimkileri tuttu. "O zaman ne oldu?"

"Açıklaması zor."

"Deneyebilir misin?" diye sordu.

Yutkundum. "Benimle ilgili olmaması lazım. İnsanlara yardım ediyor olmam lazım."

"Ama seninle ilgili," dedi Wyn.

Nasıl özetleseydim? Değiştireceğim tek bir şey bile yoktu. Nedense vaktimin yüzde doksanını azap verecek kadar mutsuz geçirmiştım ve bastırmaya çalıştıkça mutsuzluk büyüyor, şişiyor, dışarı çıkıyordu.

Oradayken hayalet gibi hissediyordum. Sanki derim güneş ışığını içinde tutacak kadar katı değildi, saçlarım rüzgârda dans etmiyordu.

"Beceremiyorum, Wyn," dedim boğulurcasına.

Ellerimi salladı. "Sen çok zekisin."

"Ama ya *değilsem*?" dedim. "Ya tüm vaktimi, enerjimi ve paramı buna harcıyorsam? *Tanrım*, hele o para. Binlerce dolarlık borç, bazılarını sırf iyi bir kredim olsun diye annemle babam ortak imzaladı ve ben... ben yalnızca beklediğim bir hayat inşa ettim. Ameliyatın bitmesini bekledim. Günün bitmesini bekledim. *Burada* olmayı bekledim çünkü burada..."

Wyn'in dudakları aralandı, gözlerinde acı verici bir yumuşaklık vardı.

"Kendim gibi hissediyorum. Doğru yerdeymişim gibi."

Çoklu evrenin doğru kolundaymışım gibi, diye düşündüm. *Senin hâlâ dokunabileceğim, tadını, kokunu alabileceğim kadar yakında olduğun koldaymışım gibi*.

"Okulu çok sevdim," dedim. "Ama hastanede olmaktan nefret ediyorum. Antiseptik kokusundan nefret ediyorum. Işıklar başımı ağrıtıyor, rahatlayamadığım, her şey

çok... *vahim* geldiği için omuzlarım ağrıyor. Ve her gün eve gittiğimde rahatlayamıyorum bile çünkü geri dönmek zorunda olduğumu biliyorum. Ve ben... değişmesini, bir şeyin yerine oturarak gerektiği gibi hissettirmesini bekleyip duruyorum ama olmuyor. Giderek daha başarılı oluyorum ama yaparken *hissettiklerim* değişmiyor.”

Wyn’in elleri gerildi, sesi titrerken gözlerini indirdi. “Bana bunu neden söylemedin?” diye sordu.

“Şimdi söylüyorum ya.”

“Hayır,” dedi sertçe. “Ben oradayken. Bana ihtiyacın varken ve ne yaparsam yapayım bir türlü sana ulaşamazken. Neden içeri girmeme izin vermedin?”

“Çünkü *utanıyordum*,” dedim. “Peşimden ülkenin diğer ucuna kadar geldin ve her şey senin için de bizim için de çok zordu. Daha da beter hâle getireceğim diye çok korktum. Senin *-herkesin-* olduğumu sandığı kişi olmak istedim ama yapamıyorum. O kişi değilim. Seni hayal kırıklığına uğratmayı asla istemedim.”

Üç saniye boyunca bana baktıktan sonra huysuz, hüsrandan dolu bir kahkaha attı.

“Şaka yapmıyorum, Wyn.”

Wyn öne kaydı, benim dizlerimse onunkilerin arasına yerleşti, iki bileğim hâlâ çamurlu ellerine sarılıydı ve başparmakları hafif bir titremeyle ileri geri hareket ediyordu. “Sana gülmüyorum. Sadece aptal gibi hissediyorum.”

“Sen mi? Hayatının son on yılını ve bir ton hayalî parayı nefret ettiği bir şeye adayan *benim*.”

“Ben...” Ellerimize göz attı. “Sen acı içindeydin ve ben fark etmedim bile, Harriet. Ya da ettim ama benim yüzümden olduğunu düşündüm. Her şeyi bok ettim, bu yüzden de seni kaybettim.”

Başımı deli gibi salladım. “Daha büyük meselelerin vardı.”

“Senden daha büyük bir şey yok,” dedi kesik kesik. “Benim için. Hiçbir zaman.”

Yanaklarıma, boynuma, göğsüme kan hücum etti. Yutkunmak can yakıyordu. “Belki zorlaştıran da buydu. Sen hayatının tamamını benim planlarımın etrafında inşa ettin. Arkadaşlarımızı terk ettin, ailenle –*Hank’le*– zaman geçiremedin ve şimdi de baş edemeyen benim. Bunların hepsini benim için yapmışken düşündüğün kişi bile değilim.”

“Harriet.” Sesindeki, ellerindeki şefkat kalbimdeki tüm acele dikilmiş dikişleri söktü. “Kim olduğunu çok iyi biliyorum.”

Başımı kaldırdım, sesim giderek içime kaçıyordu. “Gerçekten mi? Çünkü ben bilmiyorum.”

“Daha tanışmadan kim olduğunu biliyordum,” dedi. “Çünkü arkadaşlarımızın söylediği her şey doğrudur.”

“Çıplak resmimi görmenden bahsediyorsun,” dedim.

Gülümseyip ellerini çeneme götürdü, artık ikimiz de kili umursamıyorduk. “Tanıdığım herkesinkinden daha tuhaf bir kahkahan olduğundan bahsediyorum, Harriet,” dedi usulca. “Ve her duyduğumda tekila içmiş gibi oluyorum. Sanki sesinle sarhoş oluyorum. Ya da sensiz çok uzun zaman geçirdiğimde akşamdan kalma gibi oluyorum.”

“Herkesin en iyi yönlerini görüyor ve sevdiğin insanların kusurlarını dahi takdir ediyorsun. Öğrenmeyi seviyorsun. Öğrendiklerini paylaşmayı seviyorsun. Adil olmaya, başka insanların bakış açılarını görmeye çalışıyorsun, bu yüzden bazen onları kendi bakış açınla görmekte zorlanıyorsun ama kendi fikirlerin de var. Ve bana kızsan bile sana yakın kalmak istiyorum. Hiçbiri –ne en sevdiğim yönlerin, ne seni sen yapanlar– işle alakalı. Seni bu yüzden sevmiyorum. Kimsenin seni sevmeye nedeni bu değil.”

“Belki doğru,” diyebildim, “ama bu yüzden benimle gurur duyuyorlar. Onları en çok mutlu eden bu özelliğim.”

Beni inceledi. “Annenle babanı mı?”

Çenemi indirdim.

“Gel buraya,” dedi Wyn.

“Niye?”

“Çünkü ben öyle istiyorum,” dedi.

“Montana terbiyesine ne oldu?”

“Gel buraya, *lütfe*,” dedi.

Kollarından birini sırtıma dolayıp kot pantolonuma kil bulaştıran diğer elini de dizime koyarak beni kucağına çekti. “Ailen seni seviyor,” dedi. “Ve yaptıkları her şey –ve seni yapmaya zorladıkları her şey– mutlu olmanı istedikleri için. Ama bu, senin için en iyi olanı otomatik olarak biliyorlar demek değil. Özellikle de onlara hislerini anlatmadıkça.”

“Bundan bahsetmek bile bencillik gibi geliyor,” diye kabul ettim. “Benim için yaptıkları onca şeyin anlamı yokmuş gibi.”

“Mutlu olmak istemen bencillik değil, Harriet.”

“Onun yerine cerrah olabileceksen mi?” dedim. “Evet, Wyn, bence bencillik sayılır.”

“*Siktir et onu*,” dedi. “Mutlu bir çömlekçi, dünyaya acı içindeki bir cerrahtan daha çok katkı sağlar.”

Burnumun kemerini sıcaklık bastı. “Ben çömlekçi değilim, Wyn. Bu işten para kazanmıyorum.”

“Belki değilsin. İstemiyorsan kazanmak zorunda da değilsin,” dedi. “Ama mesele de bu. İşin kimliğin olmak zorunda değil. Gittiğin, seni tanımlamayan ya da acınası hissettirmeyen bir yer de olabilir. Mutlu olmayı hak ediyorsun, Harriet.” Bir tutam saçımı çenemin kıvrımından uzaklaştırdı. “Sen mutluyken her şey daha iyi.”

“Benim için,” dedim.

“Benim için,” diye karşılık verdi hiddetle. “Cleo için,

Sabrina için, Parth için, Kimmy için ve annenle baban için. Sana değer veren herkes için. Dünyanın her zaman cerrahlara ihtiyacı olacak ama kâselere de ihtiyacı olacak. Başkalarının ne istediklerini düşünmeyi bırak. *Sen* ne istiyorsun?”

Gülmeye çalıştım. Burnumun arka tarafı, tam bir kahkaha atamayacak kadar çok acıyordu. “Bana yapmam gerekeni söylesen olmaz mı?”

Kollarını sıkıca sardı. Ben de göğsüne gömüldüm, kokusunu içime çekip vücudumun sakinleştiğini hissettim. “Peki ya...” Kendimi hazırladım, son cesaret parçalarına tutundum ve açıkçası çok fazla kalmamıştı. Yüzüne bakacak kadar geri çekildim, sesim ip kadar inceldi. “Peki ya Montana’ya gelsem?”

Bakışları indiğinde kirpikleri yanaklarına yayıldı. “Harriet,” dedi çok kalın bir sesle, adımı söylemek canını yakıyor gibiydi ve benim kalbim de acıyla çırpındı. Çünkü onu tanıyordum.

Wyn Connor’ın sesindeki özrünün tınısını biliyordum.

Gözlerini kaldırdı; içlerindeki yeşil, yosunumsu ve sıcak bir hâl almıştı. Göğsüme baskı yapan ağırlık kaburgalarımı kırmakla, kalbimi patlatmakla tehdit etti. Gözlerim doldu ancak nedense, “Neden olmasın?” diye fısıldama gücünü buldum.

“Çünkü başkalarının istediklerini yapmaya devam edemezsin,” dedi, pürüzlü bir sesle. “Benim yaptığım gibi peşimden gelemezsin. Yeterli olmaz.”

“Ama seni seviyorum,” dedim boğulurcasına.

“Ben de seni seviyorum,” dedi boğazı düğümlenmiş gibi, eli üzerimde huzursuzca dolaştı. “Seni çok seviyorum.” Yanağımdaki ıslak noktayı öptükten sonra alınlarımızı birbirine yasladı. “Ama peşimden gelemezsin. Ben öyle yaptığımda paramparça olduk, Harriet. Hayatını etra-

fımda inşa etmene izin veremem. Yeniden kırılırız ve buna *dayanamam*. Gerçekten istediğin şeyi bulmak zorundasın.”

Kalbim bir ortaçağ işkence aletinde gerilmiş de tek tek koparılmış gibi hissettim. “Ya asıl istediğim sensen?”

“Şu anda,” diye mırıldandı. “Peki ya sonra? Uyanıp da benim için her şeyden vazgeçtiğini fark ettiğinde ne olacak? Buna izin veremem.”

Onu boğulurken, kendisine uygun olmayan bir hayattan darbe yerken izlediğim aylar zihnimin ön tarafına geldi. Hayatını benimkinin etrafına kurduğunda neredeyse ezilmiştik. Aşkımızı, tanınamayacak hâle gelene kadar aç bırakmıştık.

Kollarımı boynuna dolayarak kokusunu içime çektim, gelecek yıllar için son bir nefes aldım. “Böyle hissetmeye devam etmek istemiyorum.”

“Kolaylaşacak,” diye söz verdi boğuk bir sesle, saçımı kulağımın arkasına attı. “Bir gün bunu doğru düzgün hatırlamayacaksın.”

Bunu düşünmek keskin bir acı veriyordu. İstemiyordum. O evren dışındaki her şeyi istiyordum. Onunla beraber zamana ve mekâna dağıldığımız, birbirimizi tekrar tekrar bulduğumuz, tek sabit, tek gerekli olanı istiyordum.

Henüz onu bırakmaya katlanamazdım. Fakat dediği doğrudu.

Zamanımız bitmişti.

“Geri dönmeliyiz,” diye fısıldadım.

Wyn başıyla vazoyu göstererek ıslak bir sesle, “Çöpe mi atsak?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Belki piştikten sonra kargolayabilirler.”

“Gerçekten istiyor musun?” diye sordu.

Dalgalı, eğri görkemini incelerken göğsüm öyle daraldı ki ne doğru düzgün nefes alabildim ne de kalbim düzgün attı. “Çaresizce.”

35

GERÇEK HAYAT

Cumartesi

Eve adım atar atmaz bir sorun olduğunu anladım. İçeri-
si çok sessiz, çok hareketsizdi. Wyn ile hiç kimseyi görme-
den ve duymadan mutfağa kadar geçtik.

“Neredeler sence?” diye sordu, ocağın üstündeki saate
bakarken. “Şimdiye kadar dönmüş olmaları lazımdı.”

“Ben gidip Kimmy ile Cleo konukevinde mi bakayım,”
dedim. “Sen de Parth ile Sabrina yukarıda mı bakmak ister
misin?”

Wyn başıyla onayladı, böylece verandaya çıkıp yandaki
kapıya yöneldim.

Konukevinde hiç yaşam belirtisi yoktu ancak yine de
kapıyı tıklattım. *Herkes nerede?* yazdım grup sohbetine,
verandaya dönerken. Bir hevesle sahile inen merdivenlerin
tepesine çıktım.

Parth aşağıdaki kayalıklarda oturuyordu, koyu saçları
güneşin altında parlıyor ve rüzgâr ceketini dalgalandırı-
yordu. Aşağı inerken adını söyledim. Omzunun üzerinden
bana baktı, sonra yeniden suya döndü.

“Sabrina nerede?” diye sordum.

Cevap olarak omuz silkti. Bunun üzerine karnımdaki
o batma hissi tetiklendi. Yanındaki kayaya oturdum, kil
lekeli bacaklarımı suya doğru uzattım. “Bir faydası var mı
bilmiyorum ama,” dedim, “Wyn’le ben size söylemediği-
miz için gerçekten üzgünüz.”

Başını kaldırdı. “Olmalısınız da. Ama ben de Wyn’in mesajını gördüğüm anda sana söylemeliydim.”

Bakışlarını takip ederek kıyıdaki küçük adalardan birine doğru süzülen beyaz tekneyi gördüm. “Umarım eninde sonunda bizi affedebilirsiniz.”

Gözleri titreyerek bana çevrildi. “Affetmek mi? Harriet, affedildiniz zaten. Sen benim kardeşim gibisin, biliyorsun herhalde? Seni her zaman affederim. Ailemdensin.”

Kalbim sızladı. “Aile olmanın kin güdecek sınırsız vak-
tin olduğu anlamına geldiğini sanıyordum.”

Parth burnundan gülerek bir kolunu omzuma attı. “Bel-
ki bazıları için öyledir. Bizim için değil.”

“Buraya seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımızı düşü-
nüp taşınmaya gelmediysen,” dedim, “ne diye perişan hâl-
de denize bakıyorsun?”

Yüzünden geçen gülümseme hızla soldu. “Sabrina’yla
kavga ettik. Çekti gitti.”

“Aman Tanrım, Parth. Çok özür dilerim. Benim yüzüm-
den,” dedim. “Ben onu ara...”

Kolunu üzerimden çekip beni kendine doğru çevirdi.
“Değil,” dedi. “Açıkçası bir yanımda nişanlandığımızdan
beri vazgeçmesini bekliyor. Yani, sırf dünyası paramparça
oluyor diye evlenmeyi kabul etti. Ne derse desin, kendine
bir çapa aradığını biliyordum. Ve bir yanımda hep kaçmasını
bekledi. Dün akşam tartıştık, sonra sakinleşmek için aşağı
indi ve uyandığımda gitmişti. Gün boyunca telefonlarıma
cevap vermedi.”

“Korkuyor, Parth,” dedim.

Alay eder gibi güldü. “Sabrina’dan bahsediyoruz. Hiç-
bir şeyden korkmaz o.”

Bir süre açıklamanın bir yolunu aradım. “Az önce bana
söylediğin şey var ya? Aile olduğumuz hakkında?”

Başını salladı.

“Eh, sen, Cleo ve Wyn için bunun tek bir anlamı var,” dedim. “Sabrina ve benim içinse farklı. Bizim ailelerimizde kavgalardan dönüş olmaz. Onun babası özür dilemek-tense boşanmayı tercih eder, benim evimdeyse tartışmalar hep birinin gitmesiyle biter. Hiçbir şey çözülmez, üstü nasır bağlar.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Parth.

“Sabrina seni istemediği için kaçmadı,” dedim. “Sonunda peşine düşmeye layık biri olmamaktan korkarak kaçtı.”

Parth’ın gözleri benimkilere odaklandı, sözlerimi an-larken yüzü gevşedi. “Siktir.” Ayağa kalktı. “Onu bulmamız lazım.”

“Bulacağız,” diye söz verdim.

* * *

Eve ulaştığımızda Cleo ile Kimmy masajdan yeni dön-müştü. Onlar da Sabrina’dan haber almamışlardı ve teker teker arayıp boşuna mesaj attıktan sonra onu aramamız gerekeceğini kabul ettik.

“İkinizin sabahı birlikte geçirmesi gerekiyordu,” diye belirtti Cleo. “Ne yapacaktınız?”

“Bilmem,” dedi Parth. “Planlayan Sabrina’ydı ve prog-ramda detay yoktu.”

“Adres de mi yoktu?” diye sordu Wyn.

Parth ona bakakaldı. “Ah, evet, *adres* vardı ama bunun bize ne faydası olabilir?” dedi ciddiyetle. “Yok, olmaz! Bil-diğim kadarıyla gecenin köründe gitti. Bildiğim kadarıyla şu anda hastane yatağında yatıyor!”

“Onu bulacağız,” dedi Wyn. “En kötüsünü düşünme.”

“Benim yüzümden,” dedi Parth. “Dün akşam olanlar yüzünden kızmıştım ve onu suçladım. Sanki hemfikir değil-mişim gibi. Gayet de katılıyordum ama patlak verdiğinde

alakam yokmuş gibi arkamı döndüm ve şimdi de Sabrina yok.”

Düşüncelere dalarken Cleo’nun gözleri uzaklaştı. “Mantıklı düşünmek zorundayız.”

“Bundan nefret edeceksiniz,” dedi Wyn, yüzünü Parth’a dönerek, “ama ailesini arasak?”

“Onların yanına gitmiş olması mümkün değil,” dedi Parth. “Onlara doğru düzgün bir şey anlatmaz. Yani, benim ailem çoktan gösterişli bir düğün planlıyor, onunkilerse henüz nişanlandığımızı bile bilmiyorlar.”

“O zaman kasabayı araştırırız,” dedi Cleo.

“Onu bulacağız,” diye söz verdi Kimmy, Parth’ın omzunu okşayarak.

“Ayrılmalıyız,” dedim.

Wyn ile Parth, Land Rover’ı aldı. Cleo’yla ben onun pikabına bindik. Kimmy ise Sabrina’nın dönme ihtimaline karşın evde kaldı.

Bu tatillerde müdavimi olduğumuz çoğu yer çarşıdaydı ancak bakmaya değer plajlar ve parklar, ayrıca ara sıra ziyaret ettiğimiz birkaç kasaba vardı.

Fakat Bernie’s’e ulaştığımızda –güneş ışığı ve Istakoz Festivali hafta sonu olması nedeniyle dopdoluydu– bir yanımın burada kahvesini yudumlayıp martıların verandada patates için kavgaya etmelerini izlediğine bel bağladığını fark ettim.

“Restoranın sahibine soralım,” dedi Cleo. “Belki onu görmüşlerdir.”

Ama görmemişlerdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse sokaklar yüzü boyalı, dondurma yiyen turistlerle öyle doluydu ki Sabrina’nın bir kez olsun kalabalığa karışması mümkündü.

Roxy Sineması’nı kontrol ettik, bilet görevlisine (bugün

müzişyen şapkası takmıştı) onu görüp görmediğini sorduk, omuz silkmekten başka bir cevap vermeyi reddedince hepimiz birer bilet alıp iki salona bakmak üzere ayrıldık. Orada da yoktu.

Cinayet Kitabı'nı, iskeleyi, Lobster Hut'ı, ayrıca Lobster Hut'ın aşırı grafitili tuvaletine baktım. Küçük bir isyankârlık gösterisi yaparak kendi *wicked pissah* dövmesini yaptıрма ihtimaline karşın dövmeceye bile baktık. Hiçbir yerde yoktu, sonraki aramamızsa doğrudan sesli mesaja düştü.

“Şarjı bitmiş olmalı,” dedi Cleo.

“Hiç yapacağı şey değil,” dedim.

“Sence otellerin doluluğu hakkında yalan mı söylüyordu?” dedi Cleo. “Bir yere giriş yapmış olabilir mi?”

Bölgedeki uygun odaların hepsini aradı. Görünürde boş otel, motel, pansiyon, hostel kalmamıştı.

Grup sohbete mesaj gelince ikimiz de yerimizde sıçradık.

Ancak yazan, numarasının engelini kaldırdığım Wyn'di.

Bir şey var mı? diye soruyordu.

Yok. Sizde? yazdım.

Parth çok endişeli, diye cevap yazdı Wyn. *Hastaneleri arayacak. Emin olmak için.*

Midem bulandı. Bizi haberdar et.

Sen de, dedi.

Listemizi tararken Cleo burnunu kırıştırdı. “Her zaman gittiği yerler bu kadar. Sabrina... tek başına yelken açacak kadar pervazsız değildir, değil mi?”

Kan midemden çekildi. “Epey kendinden emin bir denizci,” dedim. “Ve bence yelkencilik onun kendini mutlu hissettiği yeri sayılır. Annesini düşünmesini sağlıyor ve...”

“Harry?” dedi Cleo. “Ne oldu?”

“Annesi,” dedim.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Cleo.

“Bir şey çıkmayabilir,” dedim. “Ama bakabileceğimiz bir yer daha biliyorum.”

“Durdur arabayı!” diye bağırdım, öyle bir söyledim ki Cleo yolun ortasında anında durdu.

Yol, navigasyonun bizi götürdüğü tahta patika için gelecek vadeden bir ifadeydi gerçi. İnsan ileride bir yerde park yeri olduğunu tahmin ediyordu ancak park etmenin artık önemi yoktu çünkü (1) küçük açık hava şapeli sağımızdaki ağaçların arasında görünüyordu ve (2) toprak şarampolde vişne kırmızısı bir Jaguar duruyordu.

Cleo yeniden gaza basıp kenara çekti. Önce arabayı kontrol ettim –boştu–, sonra da kısa taş istinat duvarının üzerinden tırmanarak şapele doğru yokuş yukarı yürümeye başladım.

Nemli yeşil orman bakımlı bir bahçeye açıldı. Ortasında gri taş stantlardan oluşan bir çardak vardı, sol tarafına sarmaşıklar tırmanmıştı. Kelebekler basamakları saran çiçekli çalıların arasında baş döndürücü spiraller hâlinde hareket ediyordu, dışarıdan gelen tek ses uzaktaki dalgalarınkiydi.

Sabrina’nın annesiyle babasının üzerinde bu kadar etki bırakmasına şaşmamak gerekti. Burası çok güzeldi. Sanki burada hiç sorun çıkmaz, kötü bir şey olmazdı.

Ben ilerlerken Cleo geride kaldı. Ağzı birkaç kere açılıp kapandı. “Ya yalnız kalmak istiyorsa?”

Haklıydı. Mümkündü.

Ancak insanlar yalnız kalmak istediklerinde kaçıp saklanmazlardı.

“Ama ya,” dedim, “yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı varsa?”

Cleo elimi tuttu. Birlikte çardağın arkasına çıkan merdivenleri aştık.

Bir avuç kadar eskimiş sıra, döşeme taşlı zemin ve iki yanda birkaç ahşap kemer vardı. Hemen ilerideki taş kemer Maine'in uzaktaki mavi sularını çerçeveliyordu.

Sabrina karşısında bağdaş kurarak oturmuş ileri bakıyordu. Üstte ötüşen belli belirsiz kuş sesleriyle beraber manzara tamamen huzurluydu. Sonra yaklaştığımızı düşünce arkasına göz attı.

Kendimi her şeyin ardından gelen tuhaflığa hazırladım ancak asık yüzünü, şiş, kızarmış gözlerini gördüğüm anda dün geceki kavga geçerli olmayı bıraktı.

Cleo'yla birlikte yanına koştuk, yerde diz çöktük ve kollarımızı ona uzattık.

"Bizi korkuttun," dedi Cleo.

"Bilerek olmadı," diye fısıldadı Sabrina.

Ayrıldık, küflü birinci sınıf yurt odamızda geceler boyunca yaptığımız gibi üçgen hâlinde oturduk.

"Telefonumun şarjı birkaç saat önce bitti," dedi nihayet. "Ve... sanırım kaçınılmaz olanı ertelemek istedim."

"Kaçınılmaz olan mı?" dedi Cleo.

Sabrina dizlerini göğsüne çekip zarif kollarını etrafına doladı. "Tatilin sonu? Veda? Her şeyin değişmesi ve hazır olmamam."

Sanki birisi göğsümden bir top dondurma çıkararak boşluk yaratmıştı.

"Ertelemek istedim ama Cleo haklı," dedi. "Yıllardır birbirimizden uzaklaşıyoruz."

"Sabrina," dedim. "Olanları anlatmadığım için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Sadece o değil." Sabrina çenesini kaldırdı. "Ayrıldığınızı duyduğumda üzüldüm, bir süre sonra kızdım ama sonra... bilemiyorum. Çok uzun zamandır altı kişi olduğumuzu fark ettim. Daha uzun süre boyunca beşimiz, ondan

çok önceleri de *üçümüz* birlikteydik. Sanki... Sanki Wyn ile birlikte olmazsanız bizi de istemezsin diye düşündüm. Bizi atlatıyorsun sandım.”

“Sabrina, *hayır*,” dedim. “Yemin ederim öyle değil. Öyle bir şey yapmıyorum.”

“Belki kasten yapmadın,” dedi. “Ama bu yüzden bize söylemedin, değil mi? Wyn’le arkadaşız diye. Çünkü arkadaşlığımızın tamamı ilişkinize dolanmıştı ve siz ikiniz koparsanız...”

“Wyn’le biz kopmadık ki.” Sesim fısıltıdan yüksek çıkmıyordu. “Onu da size yaptığım gibi uzaklaştırdım. Ve sorun her zaman bendim, ne sizdiniz ne de başkası.”

“Ama sorun sadece sen de *değilsin*, Harriet,” dedi Sabrina.

Cleo eline dokundu. “İşler... benim için de karmaşıktı, Sabrina. Hepsi bu.”

“Aslında,” dedi Sabrina, bir kelebeğin yavaşça kendi etrafında dönüşünü izlerken, “çocukken çok ama çok mutluydum. Annemle babam da mutluydu. Sonra bitti. Ve ayrılıp hayatlarına devam ettiklerinde... uzun sürse de ikisi de mutluluğu yeniden bulabildi. Ya da hani, en azından yarım bir mutluluk buldular.

“Yeni partnerleri ve yeni çocuklarıyla. Herkes taptaze bir başlangıç yaptı. Ama ben hiçbirinin parçası değildim. Ben *onların* ilişkilerinin bir parçasıydım. Ve o bittikten sonra bir yadigâr falan gibi... oradan oraya savruldu. Bana kalıcı gelen, bana ait olan tek şey burasıydı sanki.” Sesi biraz daha yükseldi. “Ta ki sizinle tanışana kadar.”

Sabrina her zaman çok sertti, bu yüzden sesindeki kırılganlığı duymak içimde bir şeyleri kırdı.

“Sizinle tanıştığım da,” dedi, “nihayet yeniden bir yere ait hissettim.”

“Ben de öyle hissettim, Sab.” Ona doğru yanaştım.

“Ben de,” dedi Cleo. “Lise benim için *cehennemdi*. Yani, Mattingly’yi sırf oraya giden kimseyi tanımadığım için seçtim ve hayalimdeki en iyi sosyal durum tam anonimlik. Takıldığımız o ilk birkaç hafta kendi vücudumdan kopmuşum gibi hissettirdi. Hiç böyle, her şeyi yapabileceğim, her şeyden konuşabileceğim türden arkadaşlarım olmamıştı. Açıkçası ikinizin de başka birilerini bulup gitmesini bekleyip durdum.

“Sonra bir gün... güz tatilinden hemen önce sarılarak vedalaşırken beklemeyi bıraktığımı fark ettim. Hiç fark etmeden. İşte o zaman ömürlük arkadaşlarım olacağınızı anladım. Ebeveynlerim birbirlerine böyle diyorlar. Çünkü ne olursa olsun her zaman aile kalacaklar. İkiniz de öylesiniz. İlişki binlerce farklı şekle bürünse de hep hayatımda olacaksınız. Ya da en azından ben böyle istiyorum.”

“Aynen,” dedim. “Wyn ile ne yaşanırsa yaşansın her zaman size ait olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni seviyorum, Sabrina ve yalnızca Wyn ile ilişkimin bir parçası gibi hissetmene yol açtığım için özür dilerim. Sen *benim* parçamsın. Kalbimin öyle derinlerindesin ki seni denesem bile çıkaramam ve istemiyorum da. Size sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Ben yakma almaya korkarken bile beni sevecek insanlara sahip olduğum için.”

Cleo ile Sabrina birer elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirdiler.

“Tanrım, bu hafta çok fazla ağladım,” diyebildi Sabrina dolu gözlerle.

“Aynen,” dedi Cleo. “Tabii benim durumumda hamilelik hormonları yüzündendi ya da...”

“NE!” Sabrina ansızın ona döndüğünde ellerini bizim-

kilerden ayırarak Macaulay Culkin'in meşhur *Evde Tek Başına* sahnesinin harika bir taklidini yaparcasına yüzünün iki yanına yapıştırdı.

"Siktir!" dedi Cleo. "Sana konuşma sırasında söyleyecektim!"

"Ciddi misin ulan sen?" diye bağırdı Sabrina.

"Şapeldeyiz," dedi Cleo.

"Öf, lütfen. Tanrı hepsini duydu. Ama ben! Ben en yakın arkadaşlarımdan birinin 'siktir ben hamileyim' dediğini sadece bir kez duydum!"

"Eh," dedi Cleo. "Siktir ben hamileyim. Sürpriz."

Sabrina kıkırdayarak ayaklarını yere vurdu.

"Ve sen sormadan söyleyeyim," dedi Cleo, "evet, önce Harry'ye söyledim ama kasten olmadı. Bu sabah beni pusuya düşürdü ve buna benzer bir şekilde gelişti."

"Eh, Harry seni pusuya düşürdüyse tamam," dedi Sabrina, nefes nefese, ciyak ciyak bir kahkahayla. "Açıkçası, başka bir şey itiraf etmek isteyen varsa tam zamanı! Şu anda sinirlenme becerim yok galiba."

"Üniversitedeyken düzleştiricini ben kırdım," dedim ona.

"Bir keresinde yatıya çağırdığım kız, benim sanarak senin diş fırçanı kullanmıştı," dedi Cleo.

"Tamam, iğrenç," dedi Sabrina. "İkincisini duymadan mezara girebilirdim."

"Eskiden paylaşımlı kullandığımız o antika Ray-Ban'ı kaybeden bendim," diye itiraf ettim. "Tanrım, aslında bu bayağı yük oluyordu."

"Ah!" diye şakıdı Cleo. "O çıktığın boktan şaire cadı olduğumu ve seninle bir daha iletişime geçerse aleti düşün diye büyü yapacağımı söyledim."

Sabrina açıkça etkilenmiş bir şekilde göğsüne dokundu. "Gördün mü, işte bu yüzden harika bir anne olacaksın."

“Onu yaptığını bilmiyordum,” dedim Cleo’ya. “Bilsem muhtemelen aynı çocuğa babamın mafya olduğunu söylemezdim.”

Sabrina bir kahkaha patlattı. “Benim arkadaşlarım muhteşem.”

“Harika bir *aileyiz*,” dedi Cleo.

Kalbimdeki ağrı neredeyse güzeldi. Uzuvarımdan ellerime ve ayaklarıma, kendi kütlesi ve ağırlığı olan sevgi misali yayıldı. “Aslında,” dedim, “Parth da hiçbir yere gitmiyor.”

Bakışlarını kaçırdı. “Wyn ile sen başaramadıysanız...”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Siz biz değilsiniz,” dedim. “Sen benden çok ama çok daha cesursun, Sabrina.”

Gözlerini devirdi.

“Ciddiyim,” dedim. “İstersen yapabilirsin.”

Sesi fısıltıya yakındı. “İstiyorum. O benim hayatımın aşkı. Onunla evlenmek istiyorum.”

“O zaman seni eve götürelim,” dedi Cleo.

Sabrina gözlerinin altındaki yaşları sildi. “Hadi eve gidelim,” dedi rahatlamış bir tavırla. Sanki artık karar verdiği için korkmuyordu.

Arabalara yürürken Sabrina şapele, altındaki ağaçlara, ilerideki suya son bir kez dönüp baktı.

Gülümsedi. Sanki oraya baktığında, sonrasındaki acıdan ziyade yalnızca annesi ve babasıyla burada geçirdiği o mutlu günü görüyordu.

Sanki güzel bir şey kırılrsa bile yapılma şekli önemli kalmaya devam ediyordu.

BURADA MUTLUYUM KNOTT'S HARBOR, MAINE

Bir cumartesi akşamüstü. Yalnızca teknik olarak düğün sayılabilecek bir şey. Kapının önüne her birimiz için ayçiçekleri ve üzerinde *İyi ki Doğdun, wicked pissah* yazan, gerçek, yenilebilir çiçeklerle çevrili bir pasta bırakılmıştı. Sabrina'yla Parth'ın yüzlerini görünce omuzlarımı silktim. “Çoğu işletme düğün işi yapmıyor.”

“Evet ama *wicked pissah* ifadesini böyle kullanmana kim izin verdi?” dedi Sabrina.

“Bu,” dedi Parth, “hayatımın en iyi doğum günü.”

Tatildeki James Bond'a benzemesine yol açan bir takım elbise giymişti. Sabrina denizci şıklığı tarzında giyinmişti. Geri kalanımız, çok kullanılmaktan buruşmuş ve fazla yemekten daralmış Lobster Hut kıyafetlerimizleydik.

Fotoğrafçı, Cleo ve Kimmy'nin bebeği için giderek daha saçma isimler önerirken, havuz kenarında yarı resmi kıyafetlerle oturmaktan başka pek bir şey yapmayan bizleri fotoğraflamak için saat üç buçukta geldi.

Parth ile Wyn'e hamilelikten bahsettiklerinde Parth konuşamayacak kadar sersemlemiş hâlde gözlerini kırptırmıştı, Wyn ise ayağa sıçramış ve gülmeye başlamıştı, gözleri “kandırdık seni” dememizi beklercesine aramızda dolaşıp duruyordu.

“Cidden mi?” demişti Parth. “Bedeninin içinde bebek mi var? Şu anda?”

Cleo gülmüştü. “Evet, bedenimin içinde bebek var.”

“Bu... aman Tanrım,” diye bağırmıştı Wyn. “Bebeğiniz olacak!”

“Birisi bayılma kanepesini getirsin,” demişti Kimmy. “Wynnie düşünüyor.”

Wyn hepsine teker teker sarılmak için mutfakta dolaştıktan sonra parlak, açık, sissiz gözlerle bana bakmıştı. Sanki neşe hissettiğindeki ilk tepkisi bana da değip değmediğini görmek, paylaşmaktı.

Bu, kalbimin hızını umutla artırdı, çarptı ve yaktı.

Şimdi hepimiz güneşin altında şampanyalarımızı ve köpüklü elma şaraplarımızı yudumluyor, arkadaşlarımızı bebeklerinin isimlerini Kardashian Kimberly Cleopatra Carmichael-James koymaya zorlarken resimlerimizi ücretli fotoğrafçıya çektiriyorduk.

Nikah memuru dörtte geldi.

Beşte, Parth ve Sabrina rıhtımın kenarında durmuştu, ılık saçlarını aydınlatıyor, gözleri yaşlarla parlıyordu ve birbirlerini her daim sevmeye söz veriyorlardı. Cleo’yla, ayçiçeklerimiz aramızda birbirimize sarıldık ve ağlamamaya çalıştık.

Beş buçukta iskele ucundan kendimizi suya atıyor, SAKIN ÇIĞLIK ATMA emirlerine aldırış etmeden kahkahalarla çığlık atıyor, ardından buz gibi sudan çıkıp havuzun sıcak konforuna koşuyorduk.

Pizza sipariş ettik –hiç kimse evden çıkmak istemiyordu ve Knott’s Harbor’da evlere pek sipariş götürülmüyordu– ve Veuve Clicquot eşliğinde yemeğimizi yedik. Veda edeceğimiz yarını konuşmak istemiyorduk. Birbirimize, bu eve, sonsuza kadar kalmasını dilediğimiz bir döneme.

Şu anda buradaydık.

Güneş gökyüzünde batmaya başladığında üstlerimizi giyinip geceyi izlemek üzere kayalıkların yanına gittik. Bir

ateş yakarak marşmelov kızarttık. Sabrina kendininkini kömür gibi kavururken Parth sabırla altın kahverengi rengi olana kadar pişirdi.

Wyn ürperdiğimi görünce yıpranmış Mattingly sweatshirt'ünü çıkardı –o hep sıcaklardı– ve başımın üzerine geçirerek çenemin altında düğüm yaparken gülümsedi. Kumaş duman, deniz suyu ve Wyn kokuyordu. Hiç çıkarmak istemedim.

Parth'ın garajda bulduğu maytapları yaktık ve karanlıkta isimlerimizi geçici ancak oldukça parlak alevler içinde yazdık.

Eskiden sevginin böyle olduğunu düşünürdüm. Yakanmasının yok edilmeden mümkün olmadığı kadar hassas bir şey sanırdım. Fakat şimdi öyle olmadığını biliyordum. Ateşin rüzgârla titreyip parlayabileceğini ancak her daim orada olacağını biliyordum.

Gece göğü hakkında konuştuk. Eski yurt binamızdaki hayaletlerden bahsettik. Mattingly'ye giden uzun yolda her zaman çıkan parlak mor çiçeklerden ve New York'taki apartmanımızın yüz santim kadar uzayan sarkıtlar oluşturan kırık çatısından bahsettik. Hatırladığımız, özleyeceğimiz şeylerden bahsettik.

“Geri döneceğiz,” dedi Kimmy. “Bebeğin Maine'in büyüsunü öğrenmesi lazım.”

“Bilemiyorum,” dedi Sabrina. “Belki gelecek sene yeni bir yere gideriz.”

Gelecek yıldan bahsetmek bizi dumana çevirecekmiş gibi Wyn'in eli benimkini sıktı.

Bu acı bile, sevilme, derinden sevmek bile bir tür hazdı.

Cleo, Kimmy'nin omzunda uyuklayana ve Sabrina esneyip durana kadar ayakta kalıp sonra da birbirimize başka bir geceymişçesine iyi geceler diledik. Sanki yarın uyanıp haftaya yeniden başlayacaktık.

Kendimizi yatak odasına kapadığımızda Wyn ile karanlıkta sarıldık, ellerimi ensesine koydum, o da başını omzuma dayadı ve birbirimizi soluduk.

Bedenim koşulsuz şartsız onu hep seviyordu. Bunu beynimden çok önce anlamıştı, hâlâ da biliyordu.

Boynu, omuzları, beli, beline kadar uzanan yumuşak tüyleri, kalça kemiklerinin çıkıntısı. Sırtındaki yumuşak kıvrımlar ve karnındaki gerilmiş kaslar. Düşündüğüm, hayal ettiğim, hasretini çektiğim her bir parçası.

“Parmakların soğumuş,” diye fısıldadı, elimi dudaklarına götürerek.

“Tenin çok sıcak,” diye fısıldadım ben de.

Yavaşça soyunarak birbirimizi bulduk. Yarın gelmeyecekmiş gibi davranmadan bu akşama kendimizi bıraktık.

Uzuvlarımız, yorganımız birbirine dolaştı. Tenimiz birbirini sıyırdı. Parmaklarımız enselerimizi, kalçalarımızın yumuşak kısımlarını, bacaklarımızın sert kaslarını kavradı.

“Seni seviyorum,” dedi ağzıma doğru ve bu sözleri, bu ânı sonsuza kadar tutmak için yutabilmeyi diledim.

Burnum yandı. Sesim çatladı. “Deme öyle.”

“Niye?” diye fısıldadı.

“Çünkü,” dedim, “o sözcükler artık bana ait değil.”

“Tabii ki sana ait,” dedi. “Seni gördüğüm andan beri böyleydi. İçinde bulunduğumuz her evrende sana aitler, Harriet.”

Gözlerimi kapadım. Kelimeleri tutmaya çalıştım. Ancak avuçlarımı yaktılar.

Wyn’i tanımadan önce onsuz yaşayabilirdim. Şimdiyse var olmadığı yerleri hep hissedecektim.

İstek bir tür hırsızdı. Kalbe açılan bir kapıydı ve orada olduğunu anladığın anda hayatını arkasındakine hasret geçiriyordun.

Wyn elini benimkine dolayıp söyleyebileceği her şekilde sevdiğini söyledi.

Ancak yarı uykıyla, şakağım göğsüne dayalı hâlde içim geçerken son bir kez fısıldadığını duydum: “Seni seviyorum.”

Puslu uyku katmanlarının arasından, “*Sen,*” diye mırıldandığımı duydum.

GERÇEK HAYAT

Pazar

Alarmımdan önce uyanarak çalmadan önce kapadım. Çıplak ve sabahın koyu mavisinde güzel görünen Wyn derin uykundaydı.

Kendisini uyandırmamı isterdi.

Fakat son ânımızın veda olmasına katlanamazdım. Onu böyle, henüz birbirimizinken hatırlamak istiyordum.

Bavulu toplamayı sessizce bitirip parmak uçlarımda aşağı indim.

Cleo ve Sabrina çoktan mutfakta sırasıyla çay ve kahve içiyordu. “Size havaalanına taksiyle gidebilirim demiştim,” diye fısıldadım, Sabrina bana bir kupa doldururken onlara katıldım.

“Hayatta olmaz,” dedi. “Knott’s Harbor’daki son birkaç dakikanın bir yabancının yanında geçmesine izin vermem.”

“Aslında,” dedim, “Knott’s Harbor’daki son birkaç dakikamı Ray’le geçireceğim.”

“Seni bırakmak için bir neden daha. Bunlar hayatının son dakikaları olabilir,” dedi Sabrina.

Cleo ağız dolusu çayı kupanın içine tükürdü. “Sabrina.”

“Şaka yapıyorum!” diye karşı çıktı o da. “Wyn geliyor mu?”

“Uyusun diye bıraktım,” dedim.

Cleo’yla bakiştılar.

“Biliyorum,” dedim, onları önleyerek. “Ama ihtiyacım olan bu.”

Sabrina bir kolunu omzuma koydu. “O zaman öyle olsun, kızım.”

Rover’la havaalanına gittiğimizde Sabrina ve Cleo park edip içeri girmekte ısrar etti. Bir süre güvenlik kapısında oyalandık –bu kadar küçük bir havaalanına göre fazla erken gelmiştik– ama uzun vedalara katlanamıyordum. Her saniye zorlaşıyordu.

Sıkı grup sarılmasını ağlamadan atlattım. Yakında görüşeceğimize sırayla söz verirken üst dudağımı sabit tuttum. Sabrina, New York’taki kanepesinde her daim yer olduğunu hatırlattığında da.

San Francisco’ya geri döndüğümde ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum, onlara iş hakkındaki duygularımı anlattığımda ikisi de ne yapmam gerektiğini söylememekte inat etti. Ne istediğimi kendim çözmeliydim.

Cleo zihnimi okur gibi dirseğime dokunup, “Yanlış bir cevap yok,” dedi.

Son bir kucaklaşmanın ardından, üniversitedeki ilk tatilimizden kalma küçük yanık lekeli işaret parmaklarımızı kaldırarak sessiz bir söz verdik. Başka bir şey demeden iki kişilik güvenlik sırasına girdim.

Kendime arkama bakmayacağımı söyledim. Ama baktım.

En yakın arkadaşlarım ağlıyorlardı, bu yüzden ben de ağladım, bu yüzden üçümüz de gülmeye başladık.

“Hanımefendi,” dedi Ulaştırma Güvenlik İdaresi memuru, eliyle ilerlememi işaret etti ve tarayıcıdan geçip arkasındaki koridora yürürken hâlâ hem gülüyor hem ağlıyordum. Birkaç adımda bir havaalanının diğer ucundan el salladıklarını görmek üzere döndüm, ta ki koridor sağa kıvrılıp son bir el sallamadan sonra köşeyi dönene kadar.

Kapıma ulaştığımda kendime gelmişim. Oturma alanı boştu. Mantıklı her insan bu havaalanına kalkıştan yirmi

dakika önce gelirdi ancak ben iki saat önce gelmişim, şimdi de düşüncelerimle baş başa saatler geçirecektim.

Cinayet Kitabı'ndan aldığım kitabı çıkardım, ilk sayfaya muhtemelen yirmi dakika boyunca *kartonpiyer* dışında tek bir kelimeyi dahi anlamadan baktım.

Kitabı çantama tıktırıp telefonumu çıkardım.

Ekrandaki görüntüyü görünce kalbim tekledi. Wyn'in dün akşam benim için açtığı internet sitesi hâlâ duruyordu. Sarı yeşil bir tarlanın ortasındaki, bacaklarına kır çiçekleri tırmanmış ve arkasında sivri mor dağlar uzanan meşe masa.

Nefesimi kesti. Görüntünün kendisi değil de getirdiği özlem, içimden çıkan o istek. *Bu*, diye düşündüm. *İstediğim bu.*

Omurgamdan aşağı kuvvetli bir adrenalin indi.

Nabzım hızlandı. Ürpertiler hızla hareket eden bir orman yangını misali tenime yayıldı.

Farkındalığın ani gücüyle neredeyse gülerek ayağa kalktım.

Wyn altı ay öncekinden daha mutlu ve sağlıklı olabilirdi, ben de duygularım konusunda biraz daha dürüst olabilirdim ancak onun her santimini *tanıyordum*. Uyurken nefesinin ritmini, güneşin altındayken teninin kokusunu ezberlemiştim ve korktuğunu biliyordum.

Belki kendime güvenmeye alışık olmadığım için hemen görmemişim. Başkalarının peşinde, onların yargılarını kendiminkinin önüne koyarak o kadar zaman harcamışım ki. Fakat *şimdi* görüyordum.

Korkuyordu.

Hâlâ onu sonsuza dek seveceğime inanmıyordu. Bir yanı başka bir şeyi seçmemi bekliyordu. Bana her seçenek verilse kendisini seçmeyeceğime inanıyordu. Beni koruduğunu zannedebilirdi ancak kendini de koruyordu.

Ancak bir konuda haklıydı. Bana istediğimi söyleyemezdi.

Hayatım boyunca başka seslerin sinsice içeri girmesine izin vermiştim, bu yüzden de kendi sesim boğulmuştu.

Şimdi zihnim tuhaf bir şekilde sessizdi. Uzun zamandır ilk kez kendimi açıkça duyabiliyordum.

Tek kelime. Bekleyemeyecek tek soruyu yanıtlamak için gereken tek şey.

Sen.

Ayaklanıp bavulumu alarak geldiğim yöne ilerledim. Fakat geriye doğru gidiyormuş gibi hissetmedim.

Yepyeni bir yere ilk kez adım atıyormuş gibi hissettim.

38

GERÇEK HAYAT

Pazar

Havaalanının içinde neden koşturduğumu bilmiyordum. Yetişilecek bir uçak ya da teslim tarihi yoktu.

Bu, Wyn'e hislerimi söylemek için *son şansım* değildi.

Ama ona ulaşabileceğim en erken andı. Bir dakika daha kaçırmak istemiyordum. O yüzden koridorda süratle ilerledim, çantam arkamda sürüklenirken güvenlik çıkışından geçtim. Az daha açtıkları cam kapıya çarpıyordum, sonra kaldırımda ayağım takıldı ve güneşe karşı gözlerimi kırptırırken soğuktan ürperdim.

Yolcu bindirme-indirme alanında bekleyen tek bir taksi bile yoktu. Telefonumu çıkarıp Knott's Harbor'daki araba hizmetlerini aradım. Aradığım ilk numara meşgul çaldı.

Meşgul sesinin hâlâ var olduğunu bilmiyordum. Sözsüz, öfkeli bir homurtuyla telefonu kapayarak otostop uygulanabilir bir seçenekmiş gibi çaresizce otoparkı taradım.

Sonra gördüm. Kalbimi durduran ani bir kırmızı ışıktı.

Bir araba park ediyordu. İçinden güneşten açılmış saçlarına rüzgârın vurduğu bir adam çıktı.

Ciğerlerim onu görmenin şokuyla kasıldı, varlığı etrafımdaki her şeyden daha somuttu.

Gözlerimiz buluştuğunda donakaldı, arabanın kapısı arkasında hâlâ aralıktı. Bir araba kornasını çalıp yoluna çıktığımı beyan edene kadar yoldan karşıya uçtuğumu fark etmedim.

Koşmaya başladım. Wyn de ileri atıldı. Dik alandaki boş bir yerde buluştuk.

“Buradasın,” dedi, nefes nefese.

Hâlâ konuşma yetimi kazanmaya çalışıyordum.

“Veda etmedin,” dedi.

O anda yapabileceğim en iyi şey, “Yapamadım,” demekti.

Kaşları çatıldı. An asılı kaldı.

“Bu kadar mı?” diye sordum.

“Ne?”

“Bunca yolu veda etmek için mi geldin?” dedim.

Başının arkasını kaşdı, park alanının ağaçlarına yan gözle baktıktan sonra bana döndü. Ağzının köşeleri kıvrıldı, benim kalbimse bu hareketi taklit ederek sevginin her küçük parçasını damarlarıma pompaladı.

“Neden uçakta değilsin?” dedi.

“Ters yöne gidiyor.”

Başını hafifçe sallarken kaşları gerildi.

“İstedigimi çözmem gerektiğini söylemiştin,” dedim.

“Başka insanların benim için doğru olduğunu düşündüğü şeyleri yapmaya devam edemezsin demiştin.”

“Ciddiydim.” Sesi titredi.

“Bu seni de içeriyor mu?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Yani...” Kokusunu içime çekmek için yaklaştım, omuzlarım yakınlığının getirdiği rahatlıkla eridi. “*Sen bana neyin mutlu edip neyin etmeyeceğini söyleyebilir misin?*”

Kaşları çatıldı. “Öyle bir şey yapmaya çalışmıyordum.”

“Çalışıyordun,” dedim. “Ve nedenini anlıyorum. Ben Montana’ya gelsem belki bir gün –ne bileyim– *palyaçoluk* falan yapmak istediğimi fark edecektim.”

Ağzının bir kenarı yukarı kalktı. “Palyaçoluk mu?”

“Ya da deniz biyolojisi,” dedim. “Balinaları ya da ahtapotları incelemek için gitmem gerekecekti.”

“Daha olası.”

“Ve her şey yeniden içe doğru çökebilir,” dedi. “Geçen seferkinden daha kötü hem de. Birbirimize giden yolu tekrar bulamayacağımız kadar kötü hâlde.”

Çenesini bir kez indirdi, sesi yıpratıcı bir tondaydı. “Olabilir.”

“Ne yapmak istediğimi bilmediğim konusunda haklısın,” diye kabul ettim. “Biraz daha az nefret ettiğim bir iş bulmam gerek, bunu çözerken de borçlarımı az az ödemenin bir yolunu bulmalıyım. Ama ne istemediğimi biliyorum.”

“Sürekli yorgun olmak istemiyorum. Sevdığım herkesle programlarımın çakışmasını ya da randevu sırasında nöbette olmayı istemiyorum. Sekiz saat üst üste ayakta kalmak ve kışın ellerimin çok yıkamaktan kanamasını istemiyorum. Elimdeki her şey *hoşuma bile gitmeyen* işime bağlı olduğu için yeni herhangi bir şeyi denemek için zamanım veya enerjim yokmuş gibi hissetmek istemiyorum. Hayatımı triatlon koşuyormuşum ve tek önemli olan hayali bir kurdeleymiş gibi yaşamak istemiyorum. Sadece beni sonunda götürebileceği yer için değil, yaşanırken de tadını çıkarmak istiyorum.”

“Senden bir ülke uzakta olmak istemiyorum. *Ya da* ailenden. Onlarla geçireceğim tek bir tatili bile kaçırmak istemiyorum. Ayağımı ısıtmak için bacaklarına koymadan uyumak, rodeo tişörtüne elveda demek ve bu konuda kendime *güvendiğimi* anlamadan buradan gitmene izin vermek istemiyorum. Şu anda gitmemi isteyebilirsin ama bunun asıl bir hareket olduğunu düşünmene izin vermem. Haklı olduğunu düşünmene izin vermem.”

Gözleri büyüdü. “*Hangi* konuda?”

“Hepsi konusunda!” diye bağırdım. “Seni istediğim konusunda! Beni mutlu edemediğin konusunda! Şu anda Kaliforniya’ya dönersem *istediğim bir şeyle* alakası olacağı konusunda. Her zaman her şey benimle ilgiliyken bu ilişkideki şanslı kişi olduğun hakkında. Market Gladyatörleri’nin gerçek bir oyun ve bardakları bulaşık makinesinin alt sepetine koymanın mantıklı olduğu hakkında. Bana hayır diyebilirsin, Wyn ama kendine *benim* ne istediğimi de söyleyemezsin. Çok korkuyorsan, bana güvenemiyorsan gitmemi söyle ama kendini istediğimin bu olduğuna ikna etme.”

“*Harriet*,” dedi boğuk bir sesle.

Kalbim göğsümde tahterevalli gibi sallanarak kendini yukarı doğru uçup düşmeye hazırladı.

Wyn yüzümü tuttu. “*Ben* korkuyorum.”

Bir anlık sessizlik oldu. Nefeslerimiz ve yüzüme çarpan buz gibi rüzgâr dışında bir şey duyulmadı.

“Ah,” diye nefesimi verdim.

Hafif gülümsemesi beni omur omur çözdü. Parmakları saçlarıma daldı. Yutkunurken çenesi kıpırdadı. “Bu sabah uyandığımda yatakta yattığın yer çoktan soğumuştur.”

Sisten neredeyse tamamen uzak, parlak ve açık gözlerini kaldırdı.

“Son bir dakikalığına seni geri getirmek için her şeyi yaptım,” dedi. “Ama yapamadım, o yüzden peşinden geldim. Ve buraya çıkmasaydın bir bilet alırdım. İçeri geçip de çoktan uçağa bindiğini görsem uçağa binerdim. Boston’a inene kadar seninle konuşmak için beklerdim. Ve ulaşım aracına binerken seni kaçırsam konuşmak için sonraki kapını bulurdum. Arabayla buraya gelirken ve sana ulaşıp yüz yüze veda etmem için aptalca bir plan oluştururken bunu neden yapabileceğimizi fark ettim.”

Kalbim pır pır etti, mıknatıs gibi ona çekildim. “Neden?”

Bana gülümsediğinde kalbime yumruk yemiş, kalp krizine yol açan sımsıkı bir sarılma gibi hissettim. “Çünkü senin için gitmeyeceğim bir yer yok. Ve Montana’ya gittiğinde olman gereken başka bir yer olduğunu fark edecek olursan bu ilişkiyi yürütmek için her şeyi yapmaya hazırım. Başka biriyle sürekli zaman geçirmektense seninle yılda beş gün görüşmeye razıyım. Konuşmamaktansa tartışmayı tercih ederim ve birlikte olsak da olmasak da seninim, o yüzden birlikte olalım, Harriet. Elimizden geldiğince. Sürebildiği kadar. Olabildiğince. Diğer her şeyi sonra çözeriz.”

“Wyn,” diye fısıldadım titreyerek. Parmakları seğirirken saçlarımı daha sıkı kavradı. “Eve gelebilir miyim yani?”

“Diyorum ki,” diye mırıldandı usulca, “sen içinde olmadıkça orası *ev* değil.”

Kollarım onun etrafına dolandı, rüzgâr bizi sarsarken kalbim deli gibi hızlandı. “Seni seviyorum,” dedim ona.

“Her evrende.” Bunun üzerine beni öptü, rüzgârla dağılan bir tutam dudaklarımızın arasına sıkıştı. İlk ve son öpücüğümüz gibiydi. Bir dönemin sonu, başka birininse başlangıcıydı.

Bu, diye düşündüm, tam olarak olmak istediğim yer.

GERÇEK HAYAT

Bir Pazartesi

Asistanlıktan istifa ettiğim gün haberi vermek için annemle babamı aradım.

Anlaşılır şekilde şoke oldular. Hemen San Francisco'ya gelmek istediler.

“Etraflıca konuşalım,” dedi babam.

“Ne olup bittiğini anlamana yardımcı olabiliriz,” dedi annem.

“Biz oraya gelene kadar karar verme,” dedi babam.

Bir kere bile ziyaretime gelmemişlerdi.

Bunun üzerine ironi yüzüme tokat gibi çarptı: Sevgilerini ve övünçlerini kazanmak için o kadar çalışmışken onlara hiç yaklaşıp sormamıştım. Hatta belki daha da uzak durmuştum.

“Kararımı çoktan verdim,” dedim onlara. “İstifa ettim. Ama borçların geri kalanını bizzat ödeyeceğim. O konuda endişelenmenizi istemiyorum.”

Annem ağlamaya başladı. “Bu nereden çıktı anlamıyorum.”

“Aniden,” diye katıldı babam.

“Değil,” dedim. “Bu kararı vermek yıllarımı aldı. Ve çoktan başka bir iş buldum.”

“İş mi? Ne işi?” diye sordu annem.

“Çömlekçilik stüdyosunda,” dedi.

“Çömlekçilik mi?” Babamın sesi, köpeklerle metamfetamin satan çok katlı pazarlama için aramışım gibi çıkıyordu.

“Sen çömlekçilik yapmazsın ki,” dedi annem.

“Yapıyorum,” dedim. “Ama iyi değilim. Ve Noel kartlarında pek etkileyici görünmeyeceğini biliyorum ama şu anda vaktimi bunu yaparak geçiriyorum.”

“O zaman *neden* bunu yaparak zaman harcıyorsun?” dedi babam.

“Çünkü beni mutlu ediyor,” dedim. “Ama bunu sağlayan hiçbir şeye zaman kaybı diyemem.”

“Belki sadece biraz araya ihtiyacın vardır,” dedi annem.

“Ben bir hayat istiyorum,” dedim. “Cerrahiye hayatım hâline gelecek kadar sevmiyorum. Bazen uyuyabilmek istiyorum. Geç saate kadar ayakta kalıp arkadaşlarımla tatile gitmek ve dairemi dekore edecek ve yeni şeyler deneyecek enerjiyi bulmak istiyorum. Bu kadar bitkinken bunların hiçbirini yapamam. Hayal kırıklığı olduğunu biliyorum ama bu benim seçimim.”

“Harriet,” dedi annem. “Hata bu. Hayatın boyunca pişmanlık duyacağın bir hata.”

“Belki,” diyebilirdim. “Ama hata yapsam bile suçlusu ben olacağım. Ve yemin ederim, sizi etkilemesine izin vermeyeceğim.”

“Sen yavaşla,” dedi babam. “Oraya gelip etraflica konuşalım.”

“Buraya gelemezsiniz,” dedim.

“Biz senin aileniz!” diye bağırdı annem.

“Biliyorum,” dedim. “Ve beni birkaç haftada bir ziyarette gelmek isterseniz sizi seve seve ağırlarım. Ama fikrimi değiştirmeyeceğim, bu yüzden şu anda San Francisco’ya gelmenizin anlamı yok çünkü ben de orada değilim.”

“Ne demek orada değilim? Neredesin sen?”

Hoparlörden bir anons duyuldu. Kapım değiştirilmişti. “Denver Havaalanı’nda,” dedim. “Kapatmam lazım ama gittiğimde sizi ararım.”

“Nereye gittiğinde?” dedi annem, sesi bana karşı hiç olmadığı kadar yükseliyordu.

“Eve,” dedim, sonra da açıkladım. “Montana’ya.”
Bir sessizlik daha oldu.

“İkinizi de seviyorum.” Doğal gelmese de doğru olmadığı anlamına gelmezdi, yalnızca söylemeyeli uzun zaman olduğunu gösteriyordu. “Sizi bu akşam ararım.”

Telefonu kapadım, eşyalarımı yeni kapıma sürüklerken bir tarçınlı çörek ve buzlu kahve almak için durdum. Yırtılmış sahte deri koltuklardan birine oturduğumda telefonum bir mesajla titredi ve kendimi coşkulu bir ders ya da bir ikna mektubu için hazırladım.

Fakat mesaj Eloise’dendi. Hiçbir zaman mesajlaşan türden kardeşler olamamıştık.

Annem aradı, delirmiş, yazmıştı.

Yüzümü buruşturdum. *Üzgünüm, yazdım. Umarım fazla stresli değildir.*

Cevap yazmasını izliyordum ama durdu. Tarçınlı çöreğimi sistematik bir şekilde çıkarmaya geri döndüm.

Sonra cevabı geldi: *Annemin hislerinden SN sorumlu deilsin. En azından terapistim böyle diyor. Ben sadece annem bir tür kriz geçirdiğini söylediği için sni kontrol etmek istedim. Doğru mu?*

Eloise tam cümleler hâlinde, noktalama işaretleri kullanarak mesaj yazan tanıdığım tek kişiydi ancak hâlâ bazı harfleri kullanmayı reddediyordu. Ancak mesajların şok etkisi yaratmasını sağlayan tek şey bu değildi.

Eloise’in terapistte gittiğini bilmiyordum. Gerçi, Eloise hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiç bu kadar açık konuşmamıştık ve tuhaf bir şekilde etkilenmişim.

Bir tür kriz geçiriyor olabilirim, yazdım. Ama aslında hiçbir zaman cerrah olmak istediğimi sanmıyorum. Sade-

ce insanları gururlandırmayı seviyordum. Ve para fikrini tabii.

Siktir ya! yazdı ve bir dakika boyunca başka bir şey gelmedi. Belki ömrümün ilerleyen yıllarında gelişen kardeşlik bağları buraya kadardı. On dakika sonra yeni bir mesaj gönderdi.

Sanırım sna karşı kin beslediimi söylemem lazım çünkü sni onlar gibi sandım ve daha çok sudiklerini düşündüm. Şimdi ne kadar baskı yaratmış olabileceğini anlıyorum ve belki daha erken kardeşlik yapsaydık her şey farklı olabilirdi. Yani bunların pek anlamlı yok, bir şey fark eder mi bilmem ama seninle gurur duyuyorm. Annem eninde sonunda atlacaktır. Göbeğimdeki piercingi atlamıştı.

Gerçekten mi? dedim.

Hiç doğrudan kabul etmedi, yazdı Eloise, ama karnıma bakıp iç çekmeyi BIRAKTI. Bu ondan da iyi olack. Ben arkadayım.

Bunu sindirirken sırtımı tezgâha yasladım. Teşekkürler, dedim ona. Daha çok arkada olmadığım için de özür dilerim. Keşke olsaydım.

Merak etme, dedi. Daha çoktun. İkimizin hayatında da pek söz hakkı yoktu. Sn sana doğru geleni yapıyorsn. Zaten elinden bu gelir.

İçinde bu kadar kısaltma olan bir mesaj beni hiç ağlatmamıştı ancak bu mesajın çıktısını alıp korumak için Connor aile buzdolabına yapıştırmak istiyordum. Birbirine uygun Cadılar Bayramı kostümlü fotoğraflarımız olamayabilirdi ama birbirimizi seviyorduk. Umut vardı. Onunla yakınlaşmak istiyorsam başarabilirdim.

Önce babam yola geldi. Bana çömlekçiliğin zihinsel faydaları hakkında makaleler ve seramikçilerin yarıştığı televizyon programı hakkında mesajlar göndermeye başladı.

Annemi ikna etmek daha zordu.

Babamla sonunda bizi Montana’da ziyarete geldiklerinde ilk gün boyunca hemen hemen hiç konuşmadı.

Onları antikacılar ve başlangıç seviyesi at binme dersine götürdüm. Teması Süslü Avcılık olan bir barda ucuz içki saatine gittik. Burası, gelenekselmiş gibi davranarak yaz kalabalığına hitap eden mekânlardan biriydi.

“Hank buradan nefret ederdi!” dedi Gloria, garson siparişimizi alıp giderken. “Benimle gelmezdi bile, o yüzden komşumuz Beth Anne’le gelirdim.”

Annemle babam, benim Gallatin Çömlekçilik’te yardıma başladığım başlangıç derslerine katılıyordu. Babam ilgisini çektiğini göstermek için elinden geleni yaparken annem “ağlamamakla” yetiniyordu.

Sonrasında onlara son projelerimi gösterdim. Annem mavinin her tonunu içeren bir kâseyi tutup uzun süre inceledikten sonra, “Bu güzelmiş,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim. “Bunu Sabrina ve Parth için yaptım.”

“Yeni evlenen arkadaşların için mi?” dedi babam.

“Doğru,” dedi annem ona. “Şu avukat olanlar.”

Bir kez daha uzaklaştırdıklarımın sadece arkadaşlarım olup olmadığını düşündüm. Ailemin sevdiğini bildiğim şeye odaklandığım her seferde geri kalanını öğrenme şanslarını kaybettiler mi diye düşündüm.

Bazen eğlendik. Başka zaman aramız inanılmaz tuhaf oldu. Sonra bitti ve Connor’ların evlerinin önünde sarı bir taksi durduğunda annem ve babama özel olarak veda edebileyim diye Wyn izin istedi.

Ailemin genelde sarılmadığını fark ettiğimde çoktan sarılmıştım bile. Geri alınamayacak kadar tuhaftı, o yüzden babamla bir an boyunca kaskatı durduk. Ardından annemle de aynı şeyi yaptık.

Babam arabaya bindi, annem peşinden giderken birden döndü, çakıl taşları ayağının altında çıtırdadı. “Mesele hiçbir zaman Noel kartı değildi, Harriet,” dedi. “Anlaman lazım.”

Burnumun direği sızladı. İçimdeki gizli bir içgüdü bu duygu yoğunluğunun tehlike arz ettiğine inanıyordu. Sinir sistemim, glotisime depar atabilmek için daha fazla oksijen alması gerektiğini söylüyordu. Ama yapmadım.

“Ben her şeyden vazgeçtim,” dedi zayıf bir sesle.

“Biliyorum,” dedim. “Bizim için her şeyden feragat ettin, senin için neye mal olduğunu anlıyorum ve üzgünüm...”

“*Harriet*. Hayır.” Dirseğimi tuttu. “Ben onu kastetmedim. Ben *baban* için her şeyden vazgeçtim. O çalışmaya devam etmek istedi. Indiana’ya taşınmak istedi. Ben de o mutlu olursa yeterli gelir sandım. Seninle gurur duymuyor değilim. Senin için *ödüm kopuyor*, tatlım. Bir gün uyandığında hayatını başka birinin etrafında inşa ettiğini ve sana yer kalmadığını fark edeceğinden korkuyorum. Mesele hiçbir zaman Noel kartı değildi. Ben senin mutlu olmanı istiyorum.”

“*Mutluyum* zaten,” diye söz verdim. “Buraya Wyn için gelmedim. Kendim için geldim. Ve sonu nasıl olur bilmesem de ne istediğimi biliyorum.”

Yaşlar gözlerine doldu. Saçımı kulağımın arkasına atarken zorla gülümsedi. “Senin için endişe etmeyi asla bırakmam.”

“Belki sınırlayabilirsin,” dedim. “Mesela günde yirmi dakika falan. Çünkü ben iyiyim. Ve olmasam sana söylerim.”

Saçıma dokundu. “Söyler misin sahi?”

“İstiyorsan,” diye cevapladım.

Başıyla onayladı. “Seni seviyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Ben de seni seviyorum.”

Bir kez daha başını salladıktan sonra arka koltukta babamın yanına geçti.

Onlara el sallarken tel kapı gıcırdayarak açıldı. Wyn’in çam kokusu kollarından önce etrafımı sardı ve ona gömüldüm. Saçını kısa kestirmiş, sakalını tıraş etmişti ve ağzının yumuşaklığıyla birlikte gelen kirli sakalı şakağımı kaşındırıyordu.

Uzaktaki bir baykuşun sesini dinlerken ayakta durup arka lambaların kaybolmasını izledik.

“Aç mısın?” dedi en sonunda.

“Doymak bilmiyorum,” dedim.

40

BURADA MUTLUYUM GERÇEK HAYAT

Bizim evimiz. Ahşap bir masa, kır çiçekleriyle dolup taşan bir vazo, altın-yeşil bir tarla. Wyn'le yaptığımız uzun, Gloria'yla yaptığımız kısa yürüyüşler.

Arka verandada oturup hayatımın aşkı ve annesiyle esrar içiyordum. Kıkır kıkır gülerken acıkıp fazla sıcak mutfakta ıslak kek yapıyordum. Çarşıdaki aşırı pahalı kırtasiyenin üstündeki yeni evimize arabayla dönmek için Wyn'in lise ödülleriyle dolu odasında uyuyorduk.

Yeni davetiyemiz Gloria'nın buzdolabında görünür bir biçimde duruyordu.

Gıcırdayan ya da sızlanan bütün parkeleri ezberlemiştim, böylece sabahları kimseyi uyandırmadan aşağı inebiliyordum, Jeep'le çarşıya gidip kendime şekerli latte, onlara süt-süz kahve ve hepimize portakallı tarçınlı sabah ekmekleri alabiliyordum. Ya da en azından Wyn bir ısırık alırken geri kalanını ben yutuyordum.

Bir süre yürüyor, beyaz kabuklu çamların, diğer çam ağaçlarının ve titrek kavakların acı tatlı kokusunun tadını çıkarıyordum.

Burada sos, şurup ve yağ satan koca bir dükkân vardı. Geçen hafta, yirmi kadarını denedikten sonra Wyn ile birlikte kömürlü burbon varillerinde yıllandırılmış isli akçaağaç şurubu almıştık. Gloria'nın doğum günü için pankek yapmıştık, şurupla birlikte tadına baktığında, "Aynı kamp gibi," demişti.

Ardından hıçkırmıştı çünkü Hank'le eskiden kamp yaparlardı. "İlk çıkmaya başladığımızda, paramız yokken," diye açıklamıştı. Sonra gözünde yaşlarla gülerek, "Onlarca yıl evli kaldıktan sonra, paramız *hâlâ* yokken de," diye eklemişti.

Wyn ayağa kalkmış, kollarını omuzlarına dolamış ve Gloria kendine gelene kadar kolunu okşamıştı. İşte o zaman Gloria gibi acı çekmenin ne kadar muazzam bir dehşet olduğunu anlamıştım. Bir insanı, akça ağaç şurubunun tadı seni hem ağlatıp hem güldürecek kadar sevmenin nasıl olduğunu...

Ve başka hiçbir şeyim olmasa bile buna sahip olacağımı biliyordum. Doğru evreni seçtiğimi biliyordum.

Bu düşünce, annemle babam için kalbimi birazcık kırdı. Hakkında konuşabilecek kadar sevmediği bir işte neredeyse her pazartesi cumaya kadar çalışan babamı düşündüm ve bir şeyin ondan çalındığını, onun da bunu kabul ettiğini anladım. Böyle olmasına ihtiyacımız olduğu ya da öyle olduğuna inandığımız için. Annemse onun peşinden evini terk etmiş ve başka bir ev bulamamıştı.

Dükkâna girerek dört şişe kamp ateşi akça ağaç şurubu aldım.

Biri Parth ve Sabrina'ya, biri Cleo ve Kimmy'ye, biri de annemle babama. İkisinin de her damlasını yemesini istedim.

İstedikleri her şeyi almalarını istedim.

Bazen *hâlâ* kararımdan kaygı duyuyor, annemle babam bu durumu, beni anlayacaklar mı ya da sadece bana özel bir şey bulacak mıyım diye endişe ediyordum.

Ve mutlu olduğum bir yere gitmeye ihtiyaç duyduğumda *hâlâ* yazlık evi düşünüyordum. Ya da belki yazlık evden çok Wyn gibi kokan merdivenin altındaki oyugu, güneşle

yıkanaan iskeleyi, Cleo'nun diğer hayatlarımızı sormasını, Sabrina ve Parth'ın remi oyunu için kavga etmesini ve Kimmy'nin tahta bir kaşıkla Crash Test Dummies şarkıları söylemesini düşünüyordum.

Floresan ışıklarını yumuşatmak için tavan döşemelerine ipek şal sıkıştırıldığı küflü bir yurt odasındaki çok uzun tek kişilik yatakta oturarak *Fırlama Kızlar* izlediğimizi düşünüyordum.

New York'un en kuzeyindeki, gitgide daha az harap olan bir çiftliği, ilk kez vaftiz kızım Zora'yı kucağıma alışımlı, onun minik parmaklarına bakmaktan kendimi alamayışımı ve kalbim "*mucize, mucize, mucize*" diye atarken annesinin altın kahverengi gözlerinin bana bakışını gözümde canlandırıyordum.

Annemle birlikte, eşyalarımın geri kalanını nihayet bir kiralık kamyonu yükleyerek San Francisco'dan çıktığımız araba yolculuğunu hatırlıyordum. Giriş yaptığımız köhne motelleri, otomat şekerlemeleriyle ziyafet çekerken izlediğimiz *Cinayet Dosyası* bölümlerini hatırlıyordum. Yolculuğun büyük bir kısmı objektif olarak garip ya da stresli olsa da hafızamda asıl yer tutan o anlar değildi.

Onun yerine annemin bana kız kardeşiyle eskiden, küçükken yaşadıkları Kentucky'nin ormanlarındaki cadılar-mış gibi davrandıklarını, çamurun içinde böğürtlen ezdiklerini ve görünmez yapıyormuş gibi alınlarına yabani soğan sürdüklerini anlattığını hatırlıyordum.

O zaman bana Wyn'le tanışma hikâyemizin tamamını sormuştu ve sonrasında yaşlar içinde, *Tek istediğim mutlu olman*, demişti.

Ben de, *Peki sen? Sen mutlu olmak istemez misin?* diye sorduğumda bu daha önce aklıma gelmemiş gibi şaşkınlık içinde kalmıştı.

Başkasının mutluluğunu sağlamak senin görevin değil, anne, demiştim ona. Kendi mutluluğunu bulmalısın.

Eloise ile ara sıra mesajlaşıyor, genelde yüzeysel konuşuyorduk ancak yeniden deniyordum. Umut ediyordum.

Bazen geleceği de düşünüyordum. Wyn’le depozitosunu verdiğimiz rustik çiftlikten etkinlik merkezine dönüşürülmüş yeri düşünüyor ve havanın serin, tatlı saman ve kurumuş yaprak kokularının yoğun olduğu bir erken sonbahar günü hayal ediyordum. Arkadaşlarımızı ve ailemizi Wyn’in, üzerine antika dantel bir örtü serilmiş masalarından birinin önünde sıralanmış hayal ediyordum, güneş baktarken misafirlerin sarınması için her sandalyenin üzerine battaniye koyulmuştu. (Ya da Sabrina’nın ayarlamaya başladığı Vegas’taki bekârlığa veda gezisi için.)

Fakat kendimi güvende ve mutlu hissetmek istediğimde bunca yer içinde en çok eve gidiyordum.

Hava nasıl olursa olsun –metrelerce kar veya susuz tarlaları kurutan bir sıcaklık– basamaklardan çıkıp anahtarı kilide soktuğumda göğsümde bir kesinlik oluşuyordu.

O, hâlâ talaşla ve çam kokusuyla kaplı hâlde diğer tarafta olacaktı. Onu daha görmeden kalbim en sevdiğim şarkıyı söylemeye başlıyordu.

Sen, sen, sen.

TEŞEKKÜRLER

En başta, her adımda yanımda olan ekibe teşekkür etmek isterim: Amanda Bergeron, Dache' Rogers, Danielle Keir, Jess Mangicaro, Sareer Khader ve Taylor Haggerty. Bu da son üç kitabım gibi sız siz kesinlikle mümkün olmazdı ve her gün size şükrediyorum. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Bu harika kapak ve iç tasarım için Alison Cnockaert, Anthony Ramondo ve Sanny Chiu'ya, ayrıca sırasıyla inanılmaz editörüm ve son okumacım Angelina Krahm ve Jamie Thaman'a kocaman teşekkürler.

Aynı zamanda Cindy Hwang, Christine Ball, Christine Legon, Claire Zion, Craig Burke, Ivan Held, Jeanne-Marie Hudson, Lindsey Tulloch ve Berkley'deki tüm ekibe sonsuz teşekkürler.

Ayrıca öteki kıyıda ki ekibim Viking'deki, özellikle Vikki'ye, Ellie'ye, Lydia'ya, Georgia'ya, Rosie'ye, muhteşem kapak tasarımcım Holly Ovenden'e teşekkürü borç bilirim.

Holly Root'a, Jasmine Brown'a, Stacy Jenson'a ve Root Literary'deki diğerlerine, ayrıca telif hakları sorumlum Heather Baror-Shapiro ve Baror International'daki ekibine çok minnettarım.

Yayıncılık sektörü oldukça geçici bir alan olabiliyor; insanlar sürekli gelip gidiyor ancak benimle en başından beri

olan biri varsa o da kıyaslanamaz film ajansım ve destekçim Mary Pender ve UTA'daki ekibi. Tüm bunlar boyunca yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Bu (ve diğer) kitaplar boyunca yanımda olan birçok yazar arkadaşım var ama özellikle hızlıca okumalarına her zaman güvenebileceğim, zorlu olay örgülerini tartışan ve karakterlerimin duygusal mantığını çözmeme yardımcı olan kişilere teşekkür etmeliyim. Brittany Cavallaro, Isabel Ibañez, Jeff Zentner ve Parker Peevyhouse: Bana hem arkadaş hem de meslektaş olarak verdiğiniz zaman, enerji, nezaket ve sevgi için ne kadar teşekkür etsem az. Jeff'in de dediği gibi: "Siz benim grubumsunuz."

İşler burada karmaşılaşıyor çünkü yıllar boyunca birçok insan bana ve kitaplarıma birçok şekilde destek oldu, bu yüzden sadece şunu söylemek istiyorum: Her bir gazeteciye, podcast yapımcısına, eleştirmene, kitap kulübüne, internet şovuna, dergiye, radyo programına, kitap satıcısına, kütüphaneciye, parfümeriye ve kitaplarımdan biriyle ilgilenmiş olan yazar arkadaşlara teşekkür ederim. İşimi çok seviyorum ve bunu yapmaya devam etmemi sağlayan herkese oynadığı rolden dolayı sonsuz minnettarım.

Ve teknik açıdan bakıldığında, arkadaşlık, aile ve aşk hakkında kitaplar yazabilmemin tek sebebi, arkadaşlarım, ailem ve sevgilim deme şansına sahip olduğum insanlardır. Beni sevdiğiniz ve kendiniz olduğunuz için teşekkür ederim.

Sonuncu ama son derece önemli olarak, okurlarıma teşekkür ederim. Her şey için. Hepsi için. Yollarımız gerçekten tuhaf ve harika şekilde kesiştiği için çok minnettarım.

Teşekkür ederim.